ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Πολιτικός Οδοδείκτης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΗΛΕΚΤΡΟΝ

με επιμέλεια και σεβασμό στην ελληνική γραφή

ΑΘΗΝΑ 2013

1η Έκδοσις

από τη σειρά
ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Ο Ίων Φιλίππου σπούδασε μηχανικός στο ΕΜΠ και ηλικιακά ανήκει στην ομώνυμη γενιά. Δευτεροετής φοιτητής, ήταν αντιφρονών κατά τόν καιρό των γεγονότων.

Συστρατεύτηκε στον κύκλο του περιοδικού «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» το 1982, ως αναλυτής και βασικός αρθρογράφος. Ανήκει στα 7 πρόσωπα που στις 9-2-86, υπό τον Νίκο Μιχαλολιάκο, ίδρυσαν τον ΛΑΪΚΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ - ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Θεωρητικός και ιδεολογικός καθοδηγητής του Κινήματος, είναι ο συντάκτης της Διακήρυξης Ιδεολογικών Αρχών, κατά την περίοδο 1986-87 και κύριος αρθρογράφος του περιοδικού ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Μετέχει στην ιθύνουσα ομάδα έως το '90, δεύτερος κατά ιεραρχική τάξη.

Πιστός στην αρχή, «τα άνω ορίζουν τα κάτω», αποστασιοποιείται μαζί με εικοσαμελή ομάδα στελεχών στις 30-1-91, όταν η ηγεσία του Κινήματος αποφασίζει την Πολιτική Στροφή, δίχως ωστόσο να αποκόψει τους δεσμούς με τον Νίκο Μιχαλολιάκο.

Αφιερώνεται στην θεωρητική μελέτη, παρακολουθώντας εκ του σύνεγγυς επί εικοσαετία τα δρώμενα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Στηρίζει και δικαιώνει τον Νίκο Μιχαλολιάκο σε όλες τις επιλογές του στις διαμάχες που ανεφύησαν, γνωρίζοντας ότι, όσοι επεχείρησαν την εσωτερική σύγκρουση είτε από πρόθεση είτε από ανεπάρκεια, έβλαψαν την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ και τον σκοπό της.

Τα τελευταία δύο χρόνια, αναλαμβάνει εκ νέου το έργο της θεωρητικής και πολιτικής υποστήριξης της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ,που βιώνει μια αλματώδη πολιτική άνοδο, δίχως ωστόσο να επανενταχθεί στην διοικητική της ιεραρχία. Είναι ο βασικός συντάκτης των πολιτικών κειμένων και αναλύσεων της ηλεκτρονικής σελίδας της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ μέχρι τις εκλογές της 6ης Μαΐου.

Εκδόσεις «ΗΛΕΚΤΡΟΝ»
Σκουφά 81 • 106 80 Αθήναι
Τηλ.: 210 36.05.305
www.hilektron.gr

ISBN: 978-960-8358-64-5

Μάιος 2013

Εκδόσεις ΗΛΕΚΤΡΟΝ Αθήναι 2013

Η Χρυσή Αυγή
είναι το κεντρί που σπάει σαράντα χρόνων
αριστερή ιδεολογική και πολιτική τρομοκρατία.

Η Χρυσή Αυγή είναι η Δύναμη.
Το πολιτικό σύστημα, είναι η αδυναμία.
Η Δύναμη προελαύνει. Η αδυναμία προκαλεί.
Η Δύναμη προσπερνά και αψηφά την αδυναμία.
Όμως, στην πρόκληση της αδυναμίας, η Δύναμη δεν στρέφει την παρειά.
Απαντά με τον κεραυνό.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΤΡΙΑ ΣΥΝ ΕΝΑ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Η Χρυσή Αυγή εγείρει ενώπιον του λαού τρία θεμελιώδη ερωτήματα, στα οποία καλεί και προκαλεί το πολιτικό σύστημα να λάβει θέση.

Ερώτημα πρώτον: Η πατρίδα προηγείται της δημοκρατίας;

Ερώτημα δεύτερον: Ο λαός προηγείται της κοινωνίας;

Ερώτημα τρίτον: Ο πολίτης προηγείται του ανθρώπου;

Και στα τρία ερωτήματα η Χρυσή Αυγή απαντά ανενδοίαστα ΝΑΙ. Και στα τρία ερωτήματα, το πολιτικό σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας απαντά σύσσωμο και συλλήβδην, ανερυθρίαστα ΟΧΙ.

Ερώτημα πρώτον. Η δημοκρατία οφείλει να υπηρετεί τον λαό και την πατρίδα ή είναι αυτοσκοπός; Η λαϊκή βούληση είναι σαφώς εκπεφρασμένη: Η δημοκρατία πρέπει να ωφελεί και όχι να τον βλάπτει τον λαό. Σήμερα όμως η κλεπτοκρατική δημοκρατία ζημιώνει τον λαό. Γι' αυτό χρειάζεται αναμόρφωση και ριζικό πολιτικό μετασχηματισμό.

Αντ' αυτού το πολιτικό σύστημα επιχειρεί μια επιχρι-

σματική ψιμυθίωση, με σκοπό να διασώσει τα προνόμιά του.

Ερώτημα δεύτερον. Η Ελλάδα πρέπει να παραμείνει μια λαϊκή κοινότητα, όπου ο λαός αποφασίζει για την μοίρα του, τηρώντας την εθνική του ιδιοπροσωπία, τα ήθη και τις παραδόσεις του, δηλαδή την ιδιαίτερη πολιτιστική του ταυτότητα ή πρέπει να μετατραπεί σε μια πολυπολιτισμική, μιγαδική κοινωνία υποκύπτοντας στην άλωση της τριτοκοσμικής πλημμυρίδας και της παγκοσμιοποίησης; Η λαϊκή βούληση είναι σαφώς εκπεφρασμένη υπέρ του πρώτου. Το πολιτικό σύστημα επιχειρεί να επιβάλει με την βία το δεύτερο.

Ερώτημα τρίτον. Το πολιτικό σύστημα έχει καθήκον να εξυψώνει και να υπηρετεί τον Έλληνα πολίτη ή αντίθετα να τον ομογενοποιεί με τον γενικευμένο άνθρωπο της πανσπερμίας και να τον εξομοιώνει με τον λαθρομετανάστη κοινωνικό παρία που αποσυνθέτει και αλλοτριώνει τον λαϊκό κορμό με τα αναφομοίωτα και δυσεκρίζωτα αντιπολιτιστικά χαρακτηριστικά του; Η λαϊκή βούληση είναι σαφώς εκπεφρασμένη υπέρ του πρώτου. Το πολιτικό σύστημα επιχειρεί να επιβάλει ερήμην της το δεύτερο.

Για την Χρυσή Αυγή το τρίπτυχο των αξιών είναι: Πατρίδα - Λαός - Πολίτης. Για το πολιτικό σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας το τρίπτυχο των αξιών είναι:

Δημοκρατία - Κοινωνία - Άνθρωπος. Γι' αυτό σήμερα επιχειρεί να μετατρέψει τους πατριώτες Έλληνες πολίτες σε δημοκράτες κοινωνικούς παρίες.

Η αρνητική απάντηση του πολιτικού συστήματος

στα τρία θεμελιώδη ερωτήματα, εγείρει το τέταρτο και μείζον ερώτημα, το οποίο αποτελεί την ρίζα των τριών πρώτων ερωτημάτων.

Ερώτημα μείζον: Η λαϊκή βούληση προηγείται της πολιτικής ορθότητας;

Και στο μείζον ερώτημα η Χρυσή Αυγή απαντά ανενδοίαστα: ΝΑΙ. Και στο μείζον ερώτημα, το πολιτικό σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας απαντά σύσσωμο και συλλήβδην, ανερυθρίαστα ΟΧΙ.

Για το πολιτικό σύστημα, υπάρχει μια μείζων υπερκείμενη πλανητική δύναμη, που δεν υπόκειται στην λαϊκή βούληση. Η αδιόρατη και ανεξέλεγκτη αυτή δύναμη, καλείται πολιτική ορθότητα και από αυτήν το σύστημα αντλεί ψευδή νομιμοποίηση, ώστε να αρνείται και να περιφρονεί την εκπεφρασμένη λαϊκή βούληση και να πολιτεύεται ενάντιά της. Συνεπώς, η πολιτική ορθότητα είναι η κατάλυση και κατάργηση της λαϊκής βούλησης, δηλαδή η κατάλυση της πολιτειακής και συνταγματικής τάξης.

Τι είναι η πολιτική ορθότητα, την οποία επικαλείται το πολιτικό σύστημα για να επιβάλει την αντιλαϊκή βούλησή του; Είναι το ανιστορικό και προβατόσχημο νεφέλωμα των "δικαιωμάτων του γενικευμένου ανθρώπου, των κατακτήσεων της ακοινώνητης μάζας και του νομικού πολιτισμού του απρόσωπου ατόμου" και ιδιαίτατα ο "αντιρατσισμός", που ενώ καμιά λαϊκή βούληση δεν επικύρωσε ποτέ με το αίμα ή έστω με την ψήφο της, επιβάλλεται σαν χαλύβδινος ζυγός πάνω στον τράχηλο και την συνείδηση κάθε λαού. Η πολιτική ορθότητα δεν πη-

γάζει από την λαϊκή βούληση, αλλά πατάσσει την λαϊκή βούληση.

Ποια παγκόσμια ανομολόγητη δύναμη και με ποιά σκοπιμότητα επιβάλλει την πολιτική ορθότητα στους λαούς της οικουμένης, ώστε η άρνησή της, να οδηγεί στην εκατόμβη και τον αφανισμό τον αρνητή της;

Η πολιτική ορθότητα είναι ένα πουκάμισο αδειανό, ένα φάντασμα, ένα σκιάχτρο, που πλανάται πάνω από τους λαούς για να επιβάλει με την μάχαιρα τον ζόφο της επικυριαρχίας των παγκόσμιων εξουσιαστών. Η απελευθέρωση των καθημαγμένων λαών θα έλθει μέσα από την αποτίναξη του αιμοσταγούς ζυγού της πολιτικής ορθότητας.

Σήμερα στην πατρίδα μας, η Χρυσή Αυγή είναι η δύναμη που αντιμάχεται τον παγκόσμιο δυνάστη των λαών. Και το σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας, αδυνατώντας να αντιπαρατεθεί προς την Χρυσή Αυγή με πολιτικούς όρους, επιχειρεί την ποινικοποίηση του πολιτικού της λόγου. Ελπίζοντας ότι έτσι θα ανασχέσει την εκρηκτική δυναμική της, πλανάται πλάνην οικτρά. Διότι η Χρυσή Αυγή όντας το ρεύμα της λαϊκής βούλησης, θα σαρώσει το σαπρό σύστημα της πολιτικής ορθότητας, που μάταια βυσσοδομεί ενάντιά της.

23 Μαΐου 2013

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Το εκπληκτικό αποτέλεσμα των εκλογών της 6ης Μαΐου έφερε την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ στο προσκήνιο των πολιτικών εξελίξεων, όχι μόνον στην Ελλάδα, αλλά σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Το αποτέλεσμα αυτό είναι ο καρπός βαθύτερων διεργασιών και μεταλλάξεων που έλαβαν χώρα στον πολιτικό τόπο της λεγόμενης Ακροδεξιάς, αλλά και ευρύτερα στο πολιτικό τοπίο της πατρίδας μας για περισσότερα από τριάντα χρόνια. Όμως οι διεργασίες αυτές δεν θα έβρισκαν πολιτική διέξοδο και αναφορά, αν δεν υπήρχε η επιμονή, η άκαμπτη σταθερότητα, η αδάμαστη θέληση και το ισχυρό πολιτικό ένστικτο ενός προσώπου: Του Νίκου Μιχαλολιάκου. Στον Νίκο Μιχαλολιάκο ανήκει ολοκληρωτικά ο θρίαμβος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

Το μήνυμα της εκπληκτικής επιτυχίας της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι τόσο εκκωφαντικό, ώστε ο άρτι νωπός αντίλαλός του εμποδίζει την αποκωδικοποίηση. Όμως, ακόμη και όταν ο ορυμαγδός κοπάσει, η πολιτική ανάλυση του φαινομένου θα παραμείνει ηχηρή, αλλά ρηχή και ανεπαρκής. Τούτο, οφείλεται στο γεγονός, ότι όπως σε όλα στην πατρίδα μας, είμαστε πρόχειροι αναγνώστες των πολιτικών φαινομένων και όχι διεισδυτικοί ανατόμοι. Ιδιαίτερα δε σε ό, τι αφορά την Ακροδεξιά, είμαστε ακόμα πιο πρόχειροι, διότι η κατεστημένη απέχθεια και εμπάθεια εμποδίζει την εμβριθή μελέτη. Έτσι, ενώ στην

Ευρώπη, όπου η Ακροδεξιά, ο φασισμός και ο ναζισμός έχουν μεγάλη παράδοση και ρίζες βαθιές, υπάρχουν ρηξικέλευθοι αναλυτές με οξύτατα εργαλεία ερμηνευτικής αναλυτικής, στην Ελλάδα κυριαρχούν ματαιόσπουδοι κινδυνολόγοι. Στην Ελλάδα οι πολιτικοί αναλυτές της ακροδεξιάς, του φασισμού και του ναζισμού, πανεπιστημιακοί, σχολιαστές και δημοσιογράφοι, χωρίζονται σε δύο κατηγορίες: Σε αυτούς που δεν γνωρίζουν τίποτε και παριστάνουν ότι γνωρίζουν κάτι και σε αυτούς που παριστάνουν ότι γνωρίζουν κάτι, ενώ δεν γνωρίζουν τίποτε.

Εξαιρώ έναν: Τον Αναστάση Βιστωνίτη.

Επί χρόνια μελέτησα εμβριθώς όλα τα σχετικά βιβλία και κείμενα της ελληνικής βιβλιογραφίας. Τον τελευταίο καιρό, με την άνοδο της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, παρακολούθησα τις σχετικές αναλύσεις εφημερίδων, ιστοσελίδων, δημοσιογράφων και κομμάτων όπως το ΚΚΕ, που υποτίθεται ότι διαθέτει εργαλείο μαρξιστικής ανάλυσης.

Έχω μείνει άναυδος με την ανοησία, την ανεπάρκεια, την παρελθοντολογία, την νηπιακή πολιτική σκέψη, την χρήση παρωχημένων εδώ και δεκαετίες, σχεδόν ένα αιώνα, εργαλείων ανάλυσης. Αλλά περισσότερο με καταπλήσσει η απόλυτη απουσία φιλοσοφικής στοιχείωσης των "αναλυτών". Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έχει πολύ εύκολους αντιπάλους!

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ πέτυχε κάτι μοναδικό. Με την παρουσία της στον πολιτικό στίβο και κυρίως με την είσοδό της στο κοινοβούλιο αποενοχοποίησε τελεσίδικα στην συνείδηση του Έλληνα πολίτη και ψηφοφόρου τον φασισμό και τον ναζισμό εβδομήντα χρόνια μετά. Ο χαιρετισμός του Μιχαλολιάκου στον δήμο Αθηναίων άνοιξε μια νέα σελίδα στην πολιτική ζωή του τόπου. Μετά από τόση συκοφαντία και λάσπη και τέτοιο απηνή διωγμό από σύσσωμο το πολιτικό σύστημα η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ απέσπασε το 7% του λαϊκού σώματος χωρίς να υποστείλει τον χαιρετισμό της !

Το βιβλίο αυτό αποτελεί το έσοπτρο της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Ένα βλέμμα ριγμένο στο εσωτερικό της εκ των έσω, αλλά και ένα πολιτικό οδοδείκτη. Παρουσιάζει την άνδρωση της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ως αυτού που είναι στ' αλήθεια, πέρα από τις σκιές του προσκηνίου, δηλαδή ενός ριζοσπαστικού πολιτικού κινήματος με στέρεες θεωρητικές καταβολές. Και φιλοδοξεί να ταρακουνήσει αναλυτές και αναγνώστες, ώστε να τους παρακινήσει σε σοβαρότερη μελέτη του φαινομένου. Επιτέλους, θέλουμε ικανούς αντιπάλους! Αν πάλι δεν τα καταφέρει, τόσο το χειρότερο γι' αυτούς. Θα έχουν κιόλας ηττηθεί πριν από την ήττα.

9 Μαΐου 2012

ΔΕΚΑ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ

1. ΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ ΠΑΛΛΑΪΚΟ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΣΥΝΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΚΑΤΟΧΗΣ ΤΩΝ ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΕΙΣΒΟΛΕΩΝ.

2. ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ, ΤΗΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗΣ, ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ, ΤΗΣ ΑΣΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΝΟΜΙΩΝ. ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΣΥΝΟΛΙΚΗΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΘΗΤΕΙΑΣ ΣΕ 8 ΕΤΗ. Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΟ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΜΑ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

3. ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΡΟΧΗ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΑ ΠΟΛΙΤΗ, ΜΕ ΠΑΡΑΛΛΗΛΗ ΑΜΕΣΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ, ΕΠΕΙΔΗ ΔΕΝ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΔΥΝΑΣΤΕΥΟΥΝ ΤΟΝ ΛΑΟ.

4. ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΕΓΓΥΗΜΕΝΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ ΕΦæ ΟΡΟΥ ΖΩΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ ΠΟΛΙΤΗ, ΕΠΙΚΑΙΡΟΠΟΙΗΜΕΝΟΥ ΣΕ 1.000 ΕΥΡΩ ΜΗΝΙΑΙΩΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΝΗΛΙΚΑ ΚΑΙ ΣΕ 500 ΕΥΡΩ ΜΗΝΙΑΙΩΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΗΛΙΚΟ. ΛΕΦΤΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΙΣ ΤΣΕΠΕΣ ΤΩΝ ΚΛΕΠΤΟΚΡΑΤΩΝ, ΠΟΥ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΤΙΚΑ ΜΕΤΕΤΡΕΨΑΝ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΣΕ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΠΛΟΥΤΟ.

5. ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΤΑΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΤΩΝ ΚΛΕΠΤΟΚΡΑΤΩΝ, ΩΣ ΥΠΕΥΘΥΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥΣ. ΟΜΟΙΩΣ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΧΕΣΗ ΤΟΥ 50% ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΟΥ ΔΙΕΦΥΓΑΝ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΑΠΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΕΥΡΩ. ΤΑ ΙΧΝΗ ΥΠΑΡΧΟΥΝ. ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΘΕΝΟΣ ΠΟΥ ΛΕΙΠΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΕΣΜΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟ ΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΑΘΕΤΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ. ΖΗΤΟΥΜΕ ΑΜΕΣΗ ΕΞΟΦΛΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΟΦΕΙΛΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ, ΠΡΟΣ ΑΝΑΣΤΥΛΩΣΗ ΤΗΣ ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑΣ ΤΟΥ.

6. ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΚΑΘΕ ΕΜΜΕΣΟΥ ΦΟΡΟΥ, ΦΠΑ, ΦΑΠ, ΕΙΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΦΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΕΛΩΝ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΗΣ ΑΝΑΚΑΜΨΗΣ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ. ΖΗΤΟΥΜΕ ΕΝΙΑΙΟ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟ (ΚΑΘΑΡΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ) ΚΑΙ ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΟ (ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗΣ) ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗ 50% ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΑΣΚΟΥΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ, ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΕΓΓΥΗΜΕΝΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ. ΤΑ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΦΟΡΟΚΛΕΠΤΩΝ.

7. ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΛΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΙΚΩΝ ΠΟΡΩΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ,

ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ. ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΩΣ ΕΘΝΙΚΗ ΟΦΕΙΛΗ ΜΟΝΟ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΟΥ ΚΑΘΑΡΟΥ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΑΠΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΕΥΡΩ. ΖΗΤΟΥΜΕ ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΝΔΙΑΜΕΣΩΣ ΚΑΤΑΒΛΗΘΕΝΤΩΝ ΤΟΚΩΝ.

8. ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΠΟΙΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ "ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ". ΖΗΤΟΥΜΕ ΥΠΑΓΩΓΗ ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ. (ΔΩΡΟΔΟΚΙΑ, ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ, ΦΟΡΟΔΙΑΦΥΓΗ, ΕΜΠΟΡΙΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ). ΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ.

9. ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗ ΣΕ ΠΡΟΕΔΡΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ Η ΚΑΤΑΡΓΗΜΕΝΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΩΝ. ΖΗΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΙΣΩΣΗ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΩΝ ΕΔΡΩΝ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ, ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΖΗΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΜΕΙΩΣΗ ΣΕ ΟΛΙΓΟΤΕΡΟΥΣ ΤΩΝ 200 ΚΑΙ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΑΠΛΗΣ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗΣ.

10. Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΟΡΩΝ.

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ

Στις 24 Ιουλίου 1974, τις πρώτες ώρες της μεταπολίτευσης, όταν ο λαός πανηγύριζε την αποκαθήλωση της δικτατορίας και την έλευση της δημοκρατίας, πλημμυρίζοντας τους δρόμους υπό την ιαχή "Καραμανλής-Καραμανλής", η Κύπρος προσφερόταν από τις μεγάλες δυνάμεις ως σφάγιο και αντίτιμο της συναλλαγής. Τι πράγματι συνέβη τότε δεν θα το μάθουμε ποτέ μια και όλα μοιάζουν βολικά τακτοποιημένα και πολιτικά ορθά: Μοναδικός ένοχος η χούντα, ο Ιωαννίδης πέθανε στην φυλακή, η δημοκρατία της μεταπολίτευσης, αυτή ακριβώς που τώρα κατέστρεψε την πατρίδα είχε μόλις γεννηθεί, ο λαός είναι αμνήμων και μηρυκάζει ό, τι του προσφέρουν οι πολιτικοί και ο φάκελος της Κύπρου δεν πρόκειται να ανοίξει ποτέ.

Στις 24 Ιουλίου 1974, εν μέσω του νυχτερινού ορυμαγδού, τρείς νεαροί εθνικιστές, με το πένθος στην καρδιά για τη σφαγή, αντίμαχα στο ρεύμα των ξέφρενων δημοκρατικών πανηγυρισμών αποφασίζουν να κάψουν την αγγλική πρεσβεία, ως ελάχιστο ίχνος αντίστασης της πατρίδας στην προδοσία των Άγγλων, που καθοδηγούν τα τουρκικά μαχητικά από τις αγγλικές βάσεις εναντίον του μαχόμενου κυπριακού ελληνισμού. Είναι ο Αριστοτέλης Καλέντζης, ετών 22, ο υποφαινόμενος, ετών 20 και ο Νίκος Μιχαλολιάκος, ετών 17.

Όμως η αγνότητα και η απερισκεψία της ηλικίας δεν συνάδουν με την βαρύτητα της απονενοημένης πράξης.

Έτσι κατά την αναρρίχηση στα κάγκελα της πρεσβείας στην καρδιά της Αθήνας μια αστυνομική περίπολος και η ίδια τρομαγμένη από την εξέλιξη των γεγονότων της βραδιάς, μας συλλαμβάνει και μας οδηγεί στο γειτονικό αστυνομικό τμήμα. Η ετοιμότητα και η παροιμιώδης ψυχραιμία του Αριστοτέλη, του πιο υποψιασμένου από τους τρείς, που καταφέρνει να αποκρύψει ένα λεπτομερώς σχεδιασμένο σκαρίφημα του εσωτερικού της πρεσβείας, ώστε να μη το εντοπίσουν οι αστυνομικοί, μας σώζει. Επικαλούμενοι διάφορα προσχήματα στα οποία οι αλλόφρονες από την εξέλιξη των γεγονότων και την διασάλευση της τάξης σε ολόκληρη την πόλη αστυνομικοί δίνουν βάση, καταφέρνουμε να τους πείσουμε ότι δεν είμαστε τρομοκράτες. Άλλωστε ο φόβος εκείνης της βραδιάς κατά τα σύνδρομα της καταρρέουσας δικτατορίας δεν ήταν οι εθνικιστές, αλλά οι κομμουνιστές. Έτσι σε λίγες ώρες είμαστε ελεύθεροι, μη πιστεύοντας στην τύχη μας. Σε ό, τι με αφορά, η συμμετοχή μου αυτή ήταν η μόνη σε "τρομοκρατική πράξη". Δεν μπορώ να πω το ίδιο για τους δυο συναγωνιστές μου, των οποίων οι μετέπειτα περιπέτειες είναι γνωστές.

Τους Αριστοτέλη Καλέντζη και Νίκο Μιχαλολιάκο, γνώρισα τον Νοέμβριο του 72, όταν πρωτοετής φοιτητής του ΕΜΠ μυήθηκα στον ελληνικό φασισμό, εισερχόμενος στην οργάνωση Τετάρτη Αυγούστου, του Κώστα Πλεύρη. Θυμάμαι την ακραία εντύπωση που μου έκανε ο φασιστικός χαιρετισμός με τον οποίο μας υποδέχτηκε στην είσοδο των γραφείων, στο ισόγειο της γωνίας Μπουμπουλίνας και Αλεξάνδρας, ο τότε επιμελητής της οργάνωσης Θ.Μ. Έκτοτε, έγινε και ο δικός μου περήφανος χαιρετισμός, τον οποίο ποτέ δεν πρόδωσα μέχρι σήμερα.

Θυμάμαι ακόμη, τον Θ.Μ. , μετέπειτα περιφερειακό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ (!), να μας μιλά το ίδιο εκείνο βράδυ με απέραντο θαυμασμό για κάποιον Όσβαλντ Σπένγκλερ και το βιβλίο του, "η Παρακμή της Δύσης".

Χρειάστηκε να περάσουν πολλά χρόνια για να αποστάξω το έργο αυτού του σπουδαίου στοχαστή.

Ο Αριστοτέλης, ο Νίκος σε ηλικία 15 ετών και ο μακαρίτης Ηλίας Τσιαπούρης, μετέπειτα καταζητούμενος για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, που τελείωσε άδοξα την ζωή του στην Κολομβία στα 32 του χρόνια ήταν οι νεαρότεροι συνειδητοποιημένοι εθνικοσοσιαλιστές της Τετάρτης Αυγούστου. Κινημένος από ένα ακαταστάλακτο εθνικισμό δεν ταυτίστηκα με το εθνικοσοσιαλιστικό ρεύμα της Τετάρτης Αυγούστου, που άλλωστε ήταν ισχυρά μειοψηφικό.

Θυμάμαι, κάποιο βράδυ απετόλμησα την φράση: "... και ο Χίτλερ τελικά διεφθάρη ". Η φράση μου ήταν επιπόλαιη και αστόχαστη και προκάλεσε την δίκαιη οργή του ακραία ευέξαπτου Ηλία, ο οποίος με κυνηγούσε γύρω-γύρω στα γραφεία να με δείρει. Πολλοί καταλογίζουν στον Χίτλερ πολλά, κανείς όμως πλην ενός αστόχαστου παιδιού όπως εγώ, δεν μπορούσε να ισχυριστεί πως ο άνθρωπος που έπεσε μαχόμενος μέχρις εσχάτων στα ερείπια του Βερολίνου "τελικώς διεφθάρη". Πώς και πότε; Ο Ηλίας λοιπόν είχε δίκιο.

Η Τετάρτη Αυγούστου περιέκλειε τρείς τάσεις. Μια ισχυρή ακροδεξιά-χουντική με δεσμούς προς τις υπηρεσίες ασφαλείας, μια εθνικιστική-φασιστική με ηγέτες τους Κώστα Πλεύρη και Ανδρέα Δενδρινό και μια ισχυρά μειοψηφική, ακραιφνώς εθνικοσοσιαλιστική με ηγέτη τον μακαρίτη Δημήτρη Δημόπουλο. Από την τριανδρία, ο Δημόπουλος ήταν σοβαρός μελετητής της φυλετικής

ανθρωπολογίας, ο Πλεύρης ικανός πολιτικός και σπουδαίος ρήτορας με αυθεντική ελληνική παιδεία και ο Δενδρινός μια στιλβωμένη μετριότητα. Ο Πλεύρης ήταν σαφώς ο αδιαμφισβήτητος ηγέτης, γι' αυτό δικαίως η αίγλη του επεβίωσε πολιτικά μέχρι και σήμερα.

Στα δύο χρόνια που παρέμεινα στην Τετάρτη Αυγούστου ανδρώθηκα πολιτικά και συνδέθηκα συντροφικά με τον Αριστοτέλη Καλέντζη και τον Νίκο Μιχαλολιάκο. Παρά τις κοινές ιδεολογικές αναφορές, τους κοινούς πυρήνες και τις ζυμώσεις εντός της οργάνωσης οι διαφορές πρόβαλλαν ανάγλυφες. Αυτοί ήταν συνειδητοποιημένοι εθνικοσοσιαλιστές, εγώ παρέμεινα φασίζων εθνικιστής, στο περίγραμμα που ο κυρίαρχος ηγέτης Κώστας Πλεύρης είχε προδιαγράψει. Η Τετάρτη Αυγούστου ήταν ήδη σε εποχή παρακμής. Η δικτατορία την είχε εξουθενώσει, διότι της είχε στερήσει το οξυγόνο, την πολιτική ζύμωση και τον αγώνα στο πεζοδρόμιο. Άλλωστε την είχε ολοσχερώς διαβρώσει αφού και ο ίδιος ο Πλεύρης ήταν χουντικός συνομιλητής και συνδαιτυμόνας. Ο Πλεύρης, παραδομένος στον μεγαλοϊδεατισμό του, πίστεψε ότι ο Παπαδόπουλος μπορούσε να γίνει με την ιδεολογική συνδρομή του Γεωργαλά και του ιδίου ένας νέος Μεταξάς. Έκαμε λάθος, διότι υποτίμησε την πολιτική συγκυρία και υπερτίμησε το πολιτικό διαμέτρημα του ανδρός.

Θυμάμαι την επίσκεψη μιας ομάδος τεταρταυγουστιανών νεολαίων στον Παναγιώτη Κανελλόπουλο αμέσως μετά την μεταπολίτευση, στην οποία συμμετείχα.

Όταν έγειρα το θέμα της σύγκρισης Μεταξά και Παπαδόπουλου, ο Κανελλόπουλος είπε επί λέξει: "Ο Μεταξάς υπήρξε μια προσωπικότητα. Και με το ΟΧΙ του, δεν δόξασε μόνον την Ελλάδα, αλλά διέσωσε, κατά σχήμα

οξύμωρο, αυτός ο φασίστας και την τιμή της βαρέως νοσούσης εκείνα τα χρόνια δημοκρατίας. Ο Παπαδόπουλος είναι πολιτικά γελοίος και προετοίμασε με την επιπολαιότητά του την εθνική καταστροφή της Κύπρου".

Από σεβασμό, απέφυγα να τον ρωτήσω πόσο περισσότερο νοσούσε η δημοκρατία την εποχή του Μεταξά, από την εποχή του Παπαδόπουλου.

Ο Πλεύρης δεν υπήρξε ποτέ ναζιστής, αντίθετα με ό, τι πιστεύεται κοινά. Είναι φασίζων εθνικιστής με πρότυπό του τον Μεταξά, κάτοχος της ελληνικής γραμματείας, συνειδητός και εκ τεκμηριωμένης πεποιθήσεως αντιδημοκράτης, βαθειά καταρτισμένος αναφορικά με τον καταλυτικό ρόλο του ιουδαϊσμού στην παγκόσμια ιστορία, αναθεωρητής ιστορικός, αλλά όχι ναζιστής. Άλλωστε τα ίδια του τα βιβλία το αποδεικνύουν. Κυρίως το παιγνιώδους ευφυΐας κείμενο με τίτλο "Αντιδημοκράτης", το οποίο πραγματικά εξευτελίζει την κοινοβουλευτική δημοκρατία όπως της αξίζει και η "Κοσμοθεωρία του Εθνικισμού", όπου με κοφτερό λόγο πασχίζει, μάταια ωστόσο, να αποδείξει ότι ο εθνικισμός είναι κάτι περισσότερο από την αστική επανάσταση των ευρωπαϊκών λαών. Ο Πλεύρης είναι ένας οξύτατος διανοητής με καλή ελληνική παιδεία, βαθειά ιστορική γνώση, που ωστόσο, υπολείπεται σε φιλοσοφική στοιχείωση, πράγμα αναγκαίο για να ανασυστήσει κανείς μια κοσμοθεωρία.

Στη σκιά του Πλεύρη εντός της Τετάρτης Αυγούστου, ανέπνεε ο Ανδρέας Δενδρινός, γνωστός από την μετέπειτα πορεία του στο εθνικιστικό ΕΝΕΚ, και την συγγραφή πολλών βιβλίων και μεταφράσεων επί του ευρωπαϊκού εθνικισμού και από τις σχέσεις του με την γαλλική Νέα Δεξιά του Αλαίν ντε Μπενουά.

Επανερχόμενος στους συντρόφους μου, θυμάμαι τα δραματικά γεγονότα του Πολυτεχνείου. Ενώπιον της κρίσης, η Τετάρτη Αυγούστου διχάστηκε οριστικά. Οι πολλοί, συστρατεύτηκαν με τους χουντικούς στην αντιμετώπιση της έκρυθμης κατάστασης. Ήταν η πλειοψηφική εθνικιστική πτέρυγα, κινημένη από τον άγριο αντικομμουνισμό της. Ελάχιστοι της πτέρυγας αυτής κράτησαν απόσταση ασφαλείας από την χούντα, μεταξύ των οποίων και εγώ. Αντίθετα, από τους εθνικοσοσιαλιστές κανείς δεν ταυτίστηκε με την χούντα ούτε ο Καλέντζης ούτε ο 16χρονος τότε Μιχαλολιάκος, με την εξαίρεση του παρορμητικού και οπλολάγνου Ηλία Τσιαπούρη, ο οποίος και ανέλαβε δράση πυροβολώντας εναντίον των επιτιθέμενων διαδηλωτών από την ταράτσα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως μαζί με άλλους παρακρατικούς. Ο Ηλίας, διώχτηκε ερήμην μετά την μεταπολίτευση για τις πράξεις του και αυτοεξόριστος πέθανε άδοξα, δολοφονημένος μετά από μια δεκαετία στην Κολομβία. Η μοίρα του Ηλία αποτυπώνονταν ανάγλυφα στον χαρακτήρα του. Παρορμητικός και ακραίος, δίχως πολιτική σκέψη, ωστόσο ήταν ένας πιστός στρατιώτης του εθνικοσοσιαλισμού, γενναίος, ακατάβλητος και ριψοκίνδυνος αγωνιστής, αφιερωμένος στον αγώνα ψυχή τε και σώματι. Τον θυμάμαι μόνο, εντελώς μόνο, να στέκεται προκαλώντας τις ορδές των μπολσεβίκων που συνωθούνταν διαδηλώνοντας στα σκαλοπάτια της Αρχιτεκτονικής Σχολής του Πολυτεχνείου, την παραμονή των γεγονότων. Περνώντας από κοντά του, έστρεψα αλλού το βλέμμα μου και απομακρύνθηκα προς την έξοδο, γιατί δεν είχα το κουράγιο να εκτεθώ δίπλα του.

Την πρώτη βραδιά της εξέγερσης, μια μεγάλη ομάδα εκατό νεολαίων ξεκίνησε από τα γραφεία της Τετάρ-

της Αυγούστου με κατεύθυνση τους δρόμους πέριξ του Πολυτεχνείου. Εκεί συναντήσαμε και αρκετούς άλλους αντιφρονούντες και "αντιφρονούντες", δηλαδή παρακρατικούς και ασφαλίτες. Αργότερα, οι αντιφρονούντες πύκνωσαν σημαντικά, ώστε σε μια σύσκεψη του δρόμου στις 11.00 τη νύχτα, αποφασίστηκε η οργάνωση εισβολής στο Πολυτεχνείο. Η έλλειψη σχεδιασμού αλλά κυρίως στιβαρής ηγετικής ομάδας, αποσόβησε τελικά μια τέτοια εξέλιξη. Έτσι, επιδοθήκαμε μέχρι πρωίας στην παρεμπόδιση και αποτροπή της τροφοδοσίας των εγκλείστων από τις εξωτερικές ομάδες περιφρούρησης, περιφερόμενοι στους κήπους του Μουσείου, την Τοσίτσα και την Στουρνάρη. Πρέπει να σημειώσω ότι η ηγεσία της Τετάρτης Αυγούστου εκείνες τις ημέρες ήταν άφαντη.

Την βραδιά του Πολυτεχνείου η ίδια περίπου ομάδα νεολαίων, ήταν συγκεντρωμένη έξω από τα γραφεία της Τετάρτης Αυγούστου, γωνία Μπουμπουλίνας και Αλεξάνδρας. Έλειπαν όσοι είχαν αποφασίσει να αναμειχθούν στα γεγονότα στο πλευρό των δυνάμεων καταστολής, όπως ο Ηλίας Τσιαπούρης και πολλοί εθνικιστές – χουντικοί. Μαζί μου ήταν ο Αριστοτέλης Καλέντζης και ο Νίκος Μιχαλολιάκος. Παραμείναμε μέχρι αργά συνομιλώντας και περιμένοντας τις εξελίξεις. Κατά τις 1.00 μμ, σε μια καπνισμένη ατμόσφαιρα που μύριζε κυριολεκτικά μπαρούτη έφτασε κοντά μας από την Μπουμπουλίνας, ένα άγημα αστυνομικών με άγριες διαθέσεις και κραδαίνοντας τα κλομπς. Κάποιος φώναξε, "νεολαία Μεταξά, νεολαία Μεταξά". Δε νομίζω ότι οι αστυνομικοί κατάλαβαν τι εννοούσε. Προλάβαμε να υποχωρήσουμε στα γραφεία μας.

Μια ώρα αργότερα και πριν τα τανκς φτάσουν στην

πύλη του Πολυτεχνείου, είχαμε όλοι αποχωρήσει.

Την Κυριακή το πρωί και μετά την τελική εκκαθάριση του στρατού και των τανκς, πέρασα μαζί με την συναγωνίστρια Λία μπροστά από την κατεστραμμένη πύλη του Πολυτεχνείου. Η σιδερένια κατασκευή έχασκε σμπαραλιασμένη στο τσιμέντο της εισόδου. Η ελληνική σημαία, η γνωστή σημαία του Πολυτεχνείου, αυτή που σήμερα αποτελεί λάφυρο της νεολαίας ΠΑΣΟΚ, κείτονταν πεταμένη, ένα κουβάρι μέσα στα στραβωμένα κάγκελα της πύλης. Παρακαλέσαμε δύο παριστάμενους αστυνομικούς, να την ξεμπλέξουν και να την σηκώσουν. Δεν μας έδωσαν καμιά σημασία, φρουρούσαν απλώς την είσοδο.

Με την μεταπολίτευση, μέσα στην "κατακόκκινη" σχολή Μηχανολόγων Μηχανικών του Μετσοβίου, διαδραματιζόταν ένα πολιτικό θέατρο παραλόγου: Μόνο η αναρχική παράταξη "ΜΑΠΠΑ", που όπως η ίδια διατείνονταν δεν ήταν... κουνουπίδι και οι δύο μαοϊκές ΠΠΣΠ και ΑΑΣΠΕ, που διαμάχονταν μέχρις αίματος για την ... κινέζικη πολιτιστική επανάσταση, είχαν 30%.

Οι κληρονόμοι αυτής της καταγέλαστης διαμάχης φτάνουν μέχρι τις μέρες μας με τα εξής ονόματα: ΚΚΕ (μ-λ) και... (Μ-Λ) ΚΚΕ. Η ιδεοληπτική παράκρουση κάνει τους ανθρώπους εντελώς γελοίους για μια ολόκληρη ζωή. Σε αυτό το περιβάλλον λοιπόν, είχα να αντιμετωπίσω τις ορδές των μπολσεβίκων συμφοιτητών μου, κατά την περίφημη αποχουντοποίηση. Εγώ κι άλλος ένας από όλη την σχολή κατηγορηθήκαμε ως "ιδεολόγοι φασίστες", μια και δεν είχαμε ποτέ καμιά σχέση με την χούντα ή τα διορισμένα όργανά της. Είμαστε "ιδεολόγοι φασίστες", γιατί όταν όλοι απάγγελλαν τσιτάτα του Μαρξ και του Λένιν, εμείς ελεεινολογούσαμε τους

κομμουνιστές και μελετούσαμε τον "ιδεαλιστή" Πλάτωνα και τον "αντιδραστικό" και "μεταφυσικό" Παρμενίδη. Ξέμπλεξα γρήγορα, γιατί είχα γύρω μου μια ομάδα από αφοσιωμένους φίλους συμφοιτητές, που με υπερασπίστηκαν σθεναρά. Ο έτερος ταλαιπωρήθηκε πολύ, γιατί έγινε έρμαιο των κόκκινων τραμπούκων νεώτερων ετών, που τον κυνήγησαν ανελέητα.

Αμέσως μετά τα γεγονότα της Κύπρου και δεδομένου ότι η Τετάρτη Αυγούστου ήταν ολοσχερώς διαλυμένη, με τους συντρόφους μου Αριστοτέλη Καλέντζη και Νίκο Μιχαλολιάκο χαθήκαμε οριστικά. Συναντηθήκαμε βέβαια μερικές φορές σε διαδηλώσεις όπως στην κηδεία του Μάλλιου με τα γνωστά επεισόδια, όπου ο Αριστοτέλης με τον Νίκο έριξαν τον μακαρίτη Νίκο Κακαουνάκη σε ένα λάκκο με ασβέστη, αλλά ως ομάδα, ουσιαστικά δεν ξαναβρεθήκαμε ποτέ. Έπρεπε να έλθει το 1981, να μεσολαβήσουν όσα γνωστά μεσολάβησαν και για τους δυο τους, για να ξαναβρεθούμε με τον Νίκο Μιχαλολιάκο στον κύκλο της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

Το καλοκαίρι του 78 και ενόσω υπηρετούσα την θητεία μου στο Πολεμικό Ναυτικό και το αντιτορπιλικό ΛΟΓΧΗ βρέθηκα, μετά από ένα ταξίδι στα Ψαρά, για νοσηλεία στο Ναυτικό Νοσοκομείο Σαλαμίνος. Στο κυριακάτικο επισκεπτήριο έφθαναν οι γονείς μου αναστατωμένοι για να μου αναγγείλουν, ότι οι υπηρεσίες ασφαλείας είχαν εισβάλει στο σπίτι μας και το ερεύνησαν εξονυχιστικά. Βρήκαν μόνο κάτι "ύποπτα" αποκόμματα εφημερίδων –θυμάμαι μια φωτογραφία από εφημερίδα της εποχής που απεικόνιζε μια μεγάλη διαδήλωση Ισπανών φαλαγγιτών που χαιρετούσαν φασιστικά– τα οποία και πήραν μαζί τους. Αμέσως μετά πληροφορήθηκα την σύλληψη του Νίκου Μιχαλολιάκου και των λοιπών συ-

ναγωνιστών με τις κατηγορίες των βομβιστών. Ήταν η πρώτη και τελευταία επαφή -μη προσωπική όπως εξελίχτηκε- που είχα με τις υπηρεσίες ασφαλείας σε ολόκληρη την ζωή μου μέχρι σήμερα.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ο βίος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ διακρίνεται σε έξη περιόδους.

- Α' περίοδος, 1980-1985 Κύκλος περιοδικού ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Εθνικοσοσιαλισμός, Ιδεολογική συγκρότηση.
- Β' περίοδος, 1986-1990 ΛΑΙΚΟΣ-ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ- ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Εθνικοσοσιαλισμός, Κοσμοθεωρητική συγκρότηση.
- Γ' περίοδος, 1991-1997 Εθνικοσοσιαλισμός και Πολιτικός ακτιβισμός.
- Δ' περίοδος, 1998-2005 Λαϊκός Εθνικισμός και Πολιτικός ακτιβισμός εναντίον των αναρχοκαθεστωτικών συμμοριτών.
- Ε' περίοδος 2006-2009 Λαϊκός Εθνικισμός και Πολιτικός ακτιβισμός εναντίον των λαθρομεταναστών εισβολέων και των Αριστερών συνοδοιπόρων.
- Στ' περίοδος 2010-2012 Λαϊκός Πατριωτισμός και Κοινωνικός ακτιβισμός υπέρ των Ελλήνων πολιτών, που κατέστησαν μετανάστες στην πατρίδα τους.

Στις δύο πρώτες υπήρξα θεωρητικός ιδεολογικός καθοδηγητής.

Στις τρείς επόμενες, εγγύς παρατηρητής.

Στην τελευταία, πολιτικός αναλυτής και αρθρογράφος.

Το 1981, οι από το 1974 σποραδικές συναντήσεις μου με τον Νίκο Μιχαλολιάκο, λαμβάνουν μονιμότερο χαρακτήρα, στα γραφεία του 3ου ορόφου ενός κτιρίου

της οδού Ζωοδόχου Πηγής 16 όπου ή ήδη συμπηγμένη από το 1980 ομάδα του, εξέδιδε το ακραιφνώς ναζιστικό περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Οι εμπειρίες και των δύο μας είχαν μεστώσει. Αυτός είχε περάσει τις περιπέτειες του στρατού, των δικών για "τρομοκρατικές πράξεις" και της φυλακής. Εγώ επίσης είχα τελειώσει το ΕΜΠ και την θητεία στο Ναυτικό, εργαζόμουν ήδη ως μηχανικός στον ιδιωτικό τομέα και μέσα από τις μελέτες μου είχα πολιτικά αποκρυσταλλωθεί ως μάχιμος εθνικοσοσιαλιστής, υπερβαίνοντας την παιδική ασθένεια του εθνικισμού. Οι μεταξύ μας παλαιές ιδεολογικές διαφοροποιήσεις είχαν εκλείψει. Μια ομάδα από ικανά στελέχη που γνώριζα για πρώτη φορά, πλαισίωναν τον Νίκο Μιχαλολιάκο στην σύνταξη του περιοδικού και στην διοργάνωση ομιλιών και παρουσιάσεων. Εντύπωση μου έκανε η ιδεολογική κατάρτιση, και η μαχητικότητα αυτών των νέων παιδιών, η οποία ήταν πολύ ανώτερη από την αντίστοιχη των στελεχών της Τετάρτης Αυγούστου, του Κώστα Πλεύρη εξαιρουμένου.

Δεν θα αναφερθώ σε ονόματα, διότι ορισμένοι από αυτούς είναι σήμερα επώνυμα και επίλεκτα μέλη της πνευματικής και κάποιοι και της πολιτικής ελίτ. Όμως είναι βέβαιο, ότι για πρώτη φορά στην Ελλάδα εμφανιζόταν ένας κύκλος νέων ανθρώπων, συνειδητοποιημένων εθνικοσοσιαλιστών με ουσιαστική παιδεία και κατάρτιση, που ήταν αποφασισμένοι να αγωνισθούν για την τεκμηρίωση και διάδοση της εθνικοσοσιαλιστικής πίστης καθ' υπέρβαση των εθνικιστικών στερεοτύπων, μέσα από τον κύκλο του περιοδικού ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Η σύγκριση με τα κατάλοιπα της Τετάρτης Αυγούστου που είχαμε συναντήσει το 72 ήταν συντριπτική. Εκεί δεν υπήρχε παρά ένα σκιόφως, ο Κώστας Πλεύρης. Εδώ, τα πάντα ήταν

διαυγή, ένας ελληνικός και εθνικοσοσιαλιστικός ήλιος.

Πριν ενταχθώ οριστικά στον κύκλο της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ πέρασα ως παρατηρητής από τον έτερο ανερχόμενο εθνικιστικό πόλο της εποχής, το ΕΝΕΚ. Ο Ανδρέας Δενδρινός μαζί με κάποια εθνικιστικά και χουντικά κατάλοιπα της Τετάρτης Αυγούστου υπό τον Πολύδωρο Δάκογλου είχαν ιδρύσει το υπ' όψη σχήμα, που μάλιστα για λίγα χρόνια έσχε μια άνθηση, μονοπωλώντας την χειμαζόμενη ακροδεξιά. Αφ' ενός μεν, διότι τα ακροδεξιά-εθνικιστικά σχήματα δεν παρουσίαζαν πλέον για μένα κανένα ενδιαφέρον, αφού θεωρούσα τον εθνικισμό παιδική ιδεολογική ασθένεια και αφ' ετέρου, ένεκα της πρόδηλης ιδεολογικής ανεπάρκειας που παρουσίαζε το ΕΝΕΚ, με μέντορα τον Ανδρέα Δενδρινό και τα βιβλία του, που ήσαν παραληρήματα ασυνάρτητου λόγου, απομακρύνθηκα ταχέως από τις τάξεις του, μη αφήνοντας ορατό ίχνος.

Ο κύκλος του περιοδικού ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ήταν η πρώτη επιτυχία του Νίκου Μιχαλολιάκου. 30-50 νέοι άνθρωποι της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς μιλούσαν και έγραφαν για τον εθνικοσοσιαλισμό για πρώτη φορά δίχως συμπλέγματα και ενοχές και μάλιστα με την περιοδική τους έκδοση ήγειραν και αξιώσεις διαδοχής επί των ευάριθμων παλαίμαχων συναγωνιστών που ευρίσκοντο σιωπηλοί στην δύση του βίου τους ή είχαν ήδη αποβιώσει. Της Σίτσας Καραϊσκάκη, του Πέτρου Γράβιγγερ, του Άρη Τρουλλινού, του Θωμά Μπουρτζάλα και ολίγων ακόμη αυθεντικών εθνικοσοσιαλιστών, που επιβίωσαν του εμφυλίου.

Στο διάστημα 1980-1984 εκδόθηκαν δεκατρία τεύχη αμιγώς εθνικοσοσιαλιστικού χαρακτήρα, μέσα από τα οποία παρουσιαζόταν για πρώτη φορά στο πανελλή-

νιο κοινό ο ιστορικός αναθεωρητισμός. Ιδιαίτερα, τεύχη όπως τα 5 και 6, θα μείνουν ανεξίτηλα χαραγμένα στην μνήμη όλων των νεώτερων εθνικοσοσιαλιστών ως έργα τέχνης, τα οποία θεωρώ πως έχουν σήμερα σαφώς συλλεκτικό χαρακτήρα. Μετά από μερικές ομιλίες και παρουσιάσεις, όπως την ανάλυση της Ιλιάδας στο κοινό της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, εντάσσομαι δυναμικά στην συντακτική ομάδα, αρθρογραφώντας κατά πρώτον το 1982 στο τεύχος 9 και εκείθεν αδιάλειπτα έως το 1990. Η πρώτη περίοδος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι σαφώς ο πρώτος κύκλος του περιοδικού της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, ο οποίος κλείνει με την αιφνίδια αναχώρηση στις αρχές του 84 του Νίκου Μιχαλολιάκου στην Ν. Αφρική. Οι διαδόσεις για κάποιο νέο "πραξικόπημα τύπου πυζάμας" ανάγκασαν τον Νίκο να φύγει εσπευσμένα, ώστε να μη ξαναγίνει το θύμα μιας νέας σκευωρίας όπως το 78. Επιστρέφει γρήγορα όταν το τοπίο καθαρίζει και οι επόμενοι μήνες τον βρίσκουν στην ηγεσία της ΕΠΕΝ, καθ' υπόδειξη μάλλον του εγκλείστου Παπαδόπουλου, τον οποίο ο Νίκος είχε γνωρίσει στην φυλακή, σε μια νέα προσπάθεια δημιουργίας κομματικής έκφρασης ενός φιλοχουντικού πολιτικού σχήματος.

Ο χρόνος που ο Νίκος Μιχαλολιάκος αφιέρωσε στην ΕΠΕΝ, όπου και δεν τον ακολούθησαν παρά ελάχιστοι από τον κύκλο της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, εμού ρητά αρνηθέντος, θεωρώ ότι ήταν απολύτως απωλεσμένος. Η ΕΠΕΝ ήταν ένα ούτως ή άλλως θνησιγενές χουντικό κατάλοιπο. Τι λοιπόν ώθησε τον Μιχαλολιάκο να ανταποκριθεί σε μια χαμένη υπόθεση; Νομίζω πως δεν τον ώθησε καμιά φιλοδοξία, άλλωστε το οξύ πολιτικό του ένστικτο τον ειδοποιούσε για το αδιέξοδο της προσπάθειας. Τον ώθησε ένα αίσθημα τιμής και σεβασμού προς το πρόσωπο του εγκλείστου Παπαδόπουλου.

Γρήγορα βαρέθηκε τις ίντριγκες και τις δολοπλοκίες του πολιτικά υπέργηρου χουντικού περιγύρου και τον επόμενο χρόνο απεχώρησε, παραχωρώντας την θέση του στον φέρελπι Μάκη Βορίδη. Ωστόσο, κατά την παραμονή του στην ΕΠΕΝ ακόνισε τα από δεκαετίας χαλαρωμένα αντανακλαστικά του στον πολιτικό ακτιβισμό: Για πρώτη φορά μεταπολιτευτικά, ένα εθνικιστικό-χουντικό σχήμα, συγκρούσθηκε σθεναρά στο πεζοδρόμιο με την κυρίαρχη πολιτικά και ιδεολογικά αριστερή και κομμουνιστική τρομοκρατία.

Στα τέλη του 85, ανασυστήνεται ο κύκλος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Πολλά από τα πρόσωπα του παλαιού κύκλου έχουν αποχωρήσει οριστικά. Επτά πρόσωπα, ταγμένοι και ώριμοι εθνικοσοσιαλιστές υπό τον Νίκο Μιχαλολιάκο, αποφασίζουν να ενεργοποιήσουν ιδεολογικά και πολιτικά τον από το 1983 ιδρυμένο ΛΑΪΚΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ.

Αντίθετα με ό, τι επικράτησε στο διάβα του χρόνου, το ιδεολογικό-πολιτικό κίνημα φέρει αμιγώς το όνομα "ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ". Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν ήταν παρά το περιοδικό που αρχικά εξέδιδε ένας κύκλος εθνικοσοσιαλιστών, οι οποίοι υπήρξαν και ιδρυτές του ΛΑΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ. Τόσο το όνομα του κόμματος, όσο και το όνομα και σήμα του περιοδικού, κατοχυρώθηκαν από τον Νίκο Μιχαλολιάκο.

Υπάρχει ένα ερώτημα. Πόθεν το όνομα ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ; Οι εικασίες είναι ακριβείς. Περί τα μέσα του 19ου αιώνα η Έλενα Μπλαβάτσκυ, ιδρύει το μυητικό-ερμητικό τάγμα της λευκής αδελφότητας της Χρυσής Αυγής. Η Μπλαβάτσκυ παραδίδει την ηγεσία του τάγματος στον κεχρισμένο Ρίχαρντ Βάγκνερ στις 22 Μαΐου 1872, επέ-

τειο των 59ων γενεθλίων του, στο Μπαϋρώυτ, στα εγκαίνια του ομωνύμου θεάτρου και η ίδια στρέφεται οριστικά στην θεοσοφία. Από τον Βάγκνερ την ηγεσία του τάγματος παραλαμβάνει, κάτι που είναι ελάχιστα γνωστό, ο Φριδερίκος Νίτσε, που ολίγο πριν τον πνευματικό του σκοτισμό παραδίδει ως μέγας μάγιστρος την αρχή στον Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλαιν, γαμβρό επί θυγατρί του Βάγκνερ. Η Χρυσή Αυγή είναι ο προπάτορας της Θούλης και εκείθεν όλων των ταγμάτων που εκβάλλουν μεταγενέστερα στον ναζισμό. Σήμερα, υπό το όνομα Χρυσή Αυγή είναι γνωστότερος ο απορριφθείς αριστερόστροφος αγγλοσαξωνικός κλάδος της, υπό τον μαύρο μάγο Άλισταιρ Κρόουλυ και πολύ ολιγότερο ή και καθόλου, ο δεξιόστροφος αυθεντικός κλάδος της, που κατάγεται από τον Νίτσε και τον Βάγκνερ.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έλκει το όνομά της από τον αυθεντικό κλάδο, ο οποίος κατάγεται από τον Βάγκνερ και τον Νίτσε. Ωστόσο, το όνομα ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ αρκεί για ένα περιοδικό, αλλά δεν είναι κατάλληλο για ένα ιδεολογικό όχημα. Έτσι, προκειμένου να τονισθεί ο χαρακτήρας της νέας αρχής επιλέγεται ως τίτλος του κινήματος ο "ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ". Στα τέλη του 85, ενοικιάζονται τα γραφεία του 3ου ορόφου της οδού Κεφαλληνίας 52 ως ο χώρος όπου έμελλε να ανδρωθεί το πρώτο μεταπολεμικό αυθεντικό εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα.

Θυμάμαι με νοσταλγία τα υπέροχα γραφεία της οδού Κεφαλληνίας, όπου πέρασα τα πέντε πιο δημιουργικά από ιδεολογική και πολιτική σκοπιά χρόνια της ζωής μου. Η κύρια αίθουσα, ευρύχωρη και φωτεινή, φρεσκοβαμμένη, με τα τετράγωνα της οροφής να εναλλάσσουν το χρυσό με το μαύρο, και απέναντι προς το φως, πάνω από την αριστερή μπαλκονόπορτα με μαύρα γράμματα, "ΑΙΜΑ-ΤΙΜΗ" και πάνω από την δεξιά, "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ". Στην μέση και προς τα δεξιά το βήμα, καλυμμένο με την κόκκινη σημαία και την σβάστικα. Οι τοίχοι στολισμένοι με εθνικοσοσιαλιστικές αφίσες, σημαίες και σύμβολα και τα εμβατήρια να δονούν την ατμόσφαιρα. Ήταν ένας ανεπανάληπτος χώρος.

Εκεί την Κυριακή 9 Φεβρουαρίου 1986, ημέρα ειδικά και προσεκτικά επιλεγμένη, ημέρα σύγκλισης ουρανού και γης, έλαβε χώρα η μυητική τελετή της ίδρυσης του εθνικοσοσιαλιστικού τάγματος ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ – ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, από επτά επίσης προσεκτικά επιλεγμένα πρόσωπα, ταγμένους εθνικοσοσιαλιστές, υπό την ηγεσία του Νίκου Μιχαλολιάκου. Η ημέρα αυτή σφράγισε την μετέπειτα ζωή μου, ως ένα νέο βάπτισμα. Κατά την διάρκεια του πρώτου εξαμήνου του 1986, συνέταξα την Ιδεολογική Διακήρυξη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

Στα πέντε χρόνια που ακολούθησαν, ένας οργασμός δραστηριοτήτων έλαβε χώρα. Περισσότεροι από 300 συναγωνιστές πήραν το βάπτισμα, συμμετείχαν σε δράσεις, διδάχτηκαν και επιμορφώθηκαν και τελικά έλαβαν το χρίσμα του εθνικοσοσιαλιστή. Δεκάδες πυρήνες οργανώθηκαν, εκατοντάδες εκδηλώσεις και ομιλίες φιλοξενήθηκαν στα γραφεία, δεκάδες ξένοι συναγωνιστές μας επισκέφθηκαν, εκατοντάδες εξορμήσεις σχεδιάστηκαν και εκτελέσθηκαν, όπου φίλοι και σύντροφοι γαλουχήθηκαν και ανδρώθηκαν στον αγώνα. Θυμούμαι την περίφημη αφίσα "Εθνικοσοσιαλισμός Τώρα! " που επικολλήθηκε πέντε διαδοχικές βραδιές στο κέντρο των Αθηνών από δεκάδες συνεργεία συναγωνιστών, τις προκηρύξεις, τις αφίσες για την Ένωση της Κύπρου, την αφίσα για τον Ρούντολφ Εςς, που πλημμύρισε την Αθή-

να μετά την δολοφονία του στο Σπαντάου στις 17.8.87, τις δράσεις της αναγραφής συνθημάτων, "ΑΙΜΑ-ΤΙΜΗ, ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ", "ΦΥΛΗ-ΛΑΟΣ-ΤΙΜΗ" ένα σύνθημα που παρέμεινε πολύ καιρό γραμμένο στα κράσπεδα της Εθνικής Πινακοθήκης, τις σβάστικες και τις ρούνες, που γέμιζαν τους τοίχους των Αθηνών αλλά και άλλων πόλεων. Θυμούμαι ακόμη την επίσκεψη συναγωνιστών στον μυθικό ήρωα Λεόν Ντεγκρέλ στην Ισπανία, τις ολονυκτίες στο γερμανικό νεκροταφείο στην Ραπεντόσα, τιμής ένεκεν, κατά τις επετείους της γέννησης του Φύρερ στις 20 Απριλίου, αλλά και τις συλλήψεις και την νυκτερινή παραμονή στα κρατητήρια, συναγωνιστών που αφισοκολλούσαν ή έγραφαν συνθήματα: Στου Παπάγου, στης Αλεξάνδρας, στην Φωκίωνος Νέγρη, στο σχολικό συγκρότημα της Γκράβας, στο Παγκράτι και σε πολλές ακόμη γειτονιές της Αθήνας.

Ήταν μια αληθινά μεστή πενταετία, όπου εκατοντάδες νέοι συμμαχητές γαλβανίστηκαν στον αγώνα και το κυριότερο, σφραγίστηκαν διά βίου με τον εθνικοσοσιαλισμό.

Την περίοδο εκείνη ήρθαμε για πρώτη φορά σε επαφή με εθνικοσοσιαλιστές συγγραφείς και αυθεντικά κείμενα πέραν του Mein Kampf , από τον Ρόζενμπεργκ και τον Γκαίμπελς, μέχρι τον Ζόμπαρτ, τον Γιούνκερ, τον Έβολα, τον Σπένγκλερ, τον Πάουντ και τον Χάμσουν, τον Χάϊντεγκερ και τον Σμίτ, τον Μπραζιγιά, τον Σελίν και τον Ντριέ λά Ροσέλ, τον Τζεντίλε και τον Σπίριτο, τον Μιγκουέλ Σεράνο και πλήθος άλλων συγγραφέων και φιλοσόφων. Εξερευνώντας την ευρωπαϊκή βιβλιογραφία με την βοήθεια των Ισπανών και Ιταλών συναγωνιστών, που εκείνη την εποχή ήταν μακράν πιο ενημερωμένοι από εμάς λόγω παράδοσης, διαπιστώσαμε

με κατάπληξη ότι ολόκληρη η διανόηση αλλά και η πολιτική τάξη του μεσοπολέμου πλην των στρατευμένων μπολσεβίκων και των εβραίων ήταν φασιστική και ναζιστική! Για παράδειγμα, τότε μάθαμε, πολλά χρόνια πριν από τους απληροφόρητους λαούς της Ευρώπης, ότι και ο Μιτεράν, τότε πρόεδρος της Γαλλίας, υπήρξε φασίστας, υποστηρικτής του καθεστώτος του Βισύ μέχρι τον Ιανουάριο του 41, όπου ως γνήσιος πολιτικός καιροσκόπος, προβλέποντας την ήττα του ναζισμού, αλλαξοπίστησε και αποπλύθηκε μέσω του γάμου του με μια εβραία. Αντίθετα, ο ελληνιστής Μπραζιγιά και πολλοί άλλοι, που έμειναν πιστοί στην τιμή και την πεποίθησή τους, οδηγήθηκαν στα εκτελεστικά αποσπάσματα του Ντε Γκώλ. Επίσης, τότε ήλθαμε για πρώτη φορά σε επαφή με τους σοβαρούς αναθεωρητές ιστορικούς του Β' παγκοσμίου πολέμου, οι οποίοι, μη ναζί οι περισσότεροι, αλλά έντιμοι και σοβαροί μελετητές και ερμηνευτές, απεδείκνυαν το ιστορικώς ατεκμηρίωτο και τεχνικώς και λογικώς αδύνατον της αχυρένιας φιλολογίας των θαλάμων αερίων και των φούρνων, πολλά χρόνια πριν οι εκθέσεις Λόχτερ εξευτελίσουν τελεσίδικα τους παραμυθάδες του "ολοκαυτώματος". Τέλος, όλο αυτό το διάστημα, εικοσιπέντε τεύχη του περιοδικού ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, διαφώτιζαν το κοινό μας, γύρω από τα θεμελιώδη θεωρητικά, ιδεολογικά και πολιτικά ζητήματα του εθνικοσοσιαλισμού, όπως και για τις διεθνείς εξελίξεις του κινήματος.

Στα πέντε αυτά χρόνια ωστόσο και ο ίδιος ο ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ – ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ μέσα από την ιδεολογική ζύμωση και την γόνιμη εσωτερική διαπάλη υπέστη ένα βραδύ μετασχηματισμό. Οι δύο ελλοχεύουσες τάσεις του, η ιδεολογική και η πολιτική, άρχισαν βαθμιαία

να προσλαμβάνουν πολωτικά χαρακτηριστικά. Ο γρα-φων, υπήρξε ο κύριος εκφραστής της θεωρητικής, ιδεο-λογικής τάσης που είχε την άποψη, μαζί με την παλαιά φρουρά του κινήματος, ότι η εποχή δεν είναι κατάλληλη για πολιτική δράση, διότι τα ιστορικά γεγονότα της κοσμοϊστορικής ήττας του εθνικοσοσιαλισμού είναι ακόμη νωπά: “ο ορυμαγδός των ιστορικών γεγονότων είναι δυσανάλογα μεγάλος ως προς το βεληνεκές της προσωπικής μας μοίρας”, είχα παρατηρήσει σε σχετική ομιλία μου τότε. Ωστόσο, μετά την πτώση του τείχους και της Σοβιετικής Ένωσης, ο αρχηγός Νίκος Μιχαλολιάκος είχε την πεποίθηση ότι το κίνημα με μια άμβλυνση των ιδεολογικών θέσεών του έπρεπε να δοκιμάσει την τύχη του στον πολιτικό στίβο όπως άλλα συναφή κινήματα ανά την Ευρώπη, με προεξάρχον εκείνη την εποχή το Εθνικό Μέτωπο του Λεπέν δεδομένου ότι οι λοιπές ακροδεξιές ανατροπές δεν ήσαν ακόμη ορατές, μάλιστα στην Ιταλία και την Ισπανία τα αντίστοιχα εθνικο-λαϊκά κινήματα παρήκμαζαν. Εν τούτοις, στο πολιτικό της άνοιγμα η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έμελλε να παραμείνει ανάδελφη στην

Ευρώπη, αφού συγγενικούς δεσμούς με το Εθνικό Μέτωπο είχε ήδη συνάψει ο πολυπράγμων Βορίδης, που παρά την πολιτική του ανυπαρξία στο εσωτερικό σκηνικό, όπου προσέφερε ένα μονοδιάστατο αστικό εθνικισμό του σαλονιού, εν συγκρίσει με τον ακτινοβολούντα εθνικοσοσιαλισμό της δράσης που προσέφερε η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, είχε μιαν εξωστρέφεια εντελώς αντίθετη προς τον δικό μας ενδοστρεφή ακτιβισμό.

Η σύγκρουση κορυφώθηκε μια σημαδιακή ημέρα, στις 30 Ιανουαρίου 1991, 58 χρόνια ακριβώς από την ανάρρηση του Χίτλερ στην εξουσία. Ο Νίκος Μιχαλολιάκος, θεωρώντας και όχι άδικα, ότι ο πόλος του οποίου ήμουν επικεφαλής είχε λάβει πλέον τα χαρακτηριστικά φράξιας, έλαβε την απόφαση του εξοβελισμού μας από την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Στην υλοποίηση της απόφασης αυτής του αρχηγού, πρωτοστάτησε μεταξύ των άλλων και ένας δυναμικός και σκληροτράχηλος χρυσαυγίτης μαχητής του δρόμου, που λίγο αργότερα έμελλε να αναλάβει πρωταγωνιστικό ρόλο στα δρώμενα του κινήματος. Ο Αντώνης Ανδρουτσόπουλος, ο επιλεγόμενος Περίανδρος. Περισσότερα από είκοσι κορυφαία στελέχη απεχώρησαν τότε. Δεν θα ήταν άστοχο να πει κανείς, ότι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ θεωρητικά και ιδεολογικά αποκεφαλίστηκε. Ωστόσο, από το βάθος τόσων ετών, δικαιώνω τον Νίκο Μιχαλολιάκο. Όχι λόγω της θεαματικής πολιτικής επιτυχίας του είκοσι χρόνια αργότερα. Αλλά κυρίως, διότι το 1991, ο σφύζων νεανικός χαρακτήρας της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ δεν χωρούσε πλέον στο περίκλειστο, δίκην μυστικού τάγματος θεωρητικό της κουκούλι, ώστε αν δεν ξανοιγόταν στον πολιτικό ακτιβισμό, γρήγορα θα αλωνόταν από τις μυλόπετρες μιας αστικής εσωστρέφειας, που θα την εξαφάνιζε σταδιακά.

Λίγους μήνες μετά τα γεγονότα, είχα ήδη αποκαταστήσει επαφή με τον Νίκο Μιχαλολιάκο, με τον οποίο δεν διέρρηξα τις σχέσεις μου ούτε καν την ώρα του εξοβελισμού μας από το κίνημα. Όπως συχνά λέει και ο ίδιος, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι ένας στρατώνας, όπου χιλιάδες στρατιώτες στρατωνίζονται, αλλά κάποια στιγμή αποχωρούν για να πάρουν την θέση τους άλλοι. Μόνον εκείνος μένει σταθερός και αμετακίνητος. Πολλοί του καταλογίζουν ως αδυναμία την σχεδόν “ισόβια” παρουσία του στην κορυφή. Κάνουν λάθος. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ σηματοδοτεί μια καμπή της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Και στις καμπές της ιστορίας, ο πόλος, η άτρακτος, εί-

ναι ο σταθερός άξονας αναφοράς, γύρω από τον οποίο τρέπονται και τέρπονται τα γεγονότα. Αν ο Μιχαλολιάκος δεν ήταν όλα αυτά τα χρόνια ο σταθερός, αμετακίνητος και αδιαφιλονίκητος ηγέτης, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν θα είχε φθάσει ποτέ στο λαμπρό πολιτικό αποτέλεσμα των ημερών μας.

Γύρω από τον Περίανδρο Ανδρουτσόπουλο ανδρώθηκε βαθμιαία μια νέα ομάδα χρυσαυγιτών, που σταδιακά έγινε πολυπληθής. Η ομάδα αυτή ήταν σύμμεικτη, από νεολαίους με εξαιρετική εθνικοσοσιαλιστική παιδεία, με τους οποίους είχα την ευκαιρία να συνδιαλέγομαι προσωπικά εκτός επίσημης ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ και πολιτικούς μαχητές του πεζοδρομίου. Μετά το 92, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ άρχισε να γίνεται ευρύτερα γνωστή από τις μάχες του δρόμου, αρχικά απέναντι στους αριστεριστές συμμορίτες που για δεκαετίες ασκούσαν κόκκινη ιδεολογική και πολιτική τρομοκρατία στους πανεπιστημιακούς χώρους και το κοινωνικό περιθώριο και αργότερα με την έλευση του πρώτου κύματος των μεταναστών, από τους αγώνες προστασίας των Ελλήνων πολιτών έναντι των λαθρομεταναστών εισβολέων. Μέχρι την περίοδο 94-96 και τις πρώτες καθόδους στις εκλογές, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ παρουσίαζε ένα ανάμεικτο πρόσωπο, ιδεολογικό και πολιτικό, με σαφή όμως τα χαρακτηριστικά της Πολιτικής Στροφής που είχε ήδη προβάλει από το 1991. Η συμμετοχή της στις εκλογές της προσπόρισε ασήμαντα πολιτικά οφέλη, αλλά κεφαλαιοποίησε μια μεγάλη εμπειρία πολιτικού ακτιβισμού. Από το 1998 τα ακραιφνή εθνικοσοσιαλιστικά χαρακτηριστικά της οργάνωσης άρχισαν να υποχωρούν σημαντικά, με την αποχώρηση υπό δραματικές συνθήκες μιας ευρείας ομάδας καλώς καταρτισμένων και επιμορφωμένων στελεχών, που σήμανε και το τέλος της εθνικοσοσιαλιστικής ορθοδοξίας και την μετάβαση στον λεγόμενο λαϊκό εθνικισμό. Τρία γεγονότα σημάδεψαν εκείνη την εποχή. Η απομάκρυνση του Περίανδρου Ανδρουτσόπουλου, που δραπέτευσε καταζητούμενος για τα γνωστά συμβάντα της Ευελπίδων, η αποχώρηση της ομάδας του Γιάννη Γιαννόπουλου, τελευταίου ακραιφνούς εθνικοσοσιαλιστή, με καταγγελία της νόθευσης της ιδεολογικής ταυτότητας του κινήματος και η παράλληλη οριστικοποίηση της εβδομαδιαίας έκδοσης του μαχητικού πολιτικού φύλλου της οργάνωσης, της εφημερίδας ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, που έκτοτε σηματοδοτούν την οριστική πολιτική στροφή της.

Από το 1998 έως το 2005 η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ προβάλλεται ως το κατ' εξοχήν κίνημα του Λαϊκού Εθνικισμού στην πατρίδα μας, το οποίο έχει ενεργή παρουσία στα κοινωνικά δρώμενα μέσω χώρων μαζικής συνάθροισης, όπως τα γήπεδα και παράλληλα ασκεί μια μαχητική πολιτική δράση στο πεζοδρόμιο εναντίον της πάντοτε κυρίαρχης κόκκινης τρομοκρατίας. Παράλληλα με την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, το Εθνικό Μέτωπο του Μάκη Βορίδη προβάλλει ένα άνευρο αστικό εθνικισμό του σαλονιού με μηδενική απήχηση, μέχρις ότου απορροφηθεί από τον ΛΑΟΣ του Καρατζαφέρη, εντός του οποίου ο Βορίδης επιτυγχάνει τον απώτατο στόχο του: Την εισπήδηση στην δεξιά πτέρυγα του πολιτικού στίβου από τα δεξιά, αφού η μετωπική προσπάθεια διείσδυσης προς την ΝΔ είχε αποτύχει, λόγω πρότερου ακροδεξιού πολιτικού βίου. Με την τελευτή του Εθνικού Μετώπου, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ κυριαρχεί και τυπικά στην λεγόμενη ακροδεξιά του πολιτικού φάσματος.

Με την απόσυρση του Περίανδρου που φυγοδικεί, οι μαχητικές ομάδες κρούσης περνούν υπό την ηγεσία

των αδελφών Κουσουμβρή, δυναμικών όσο και έμπειρων στελεχών στις οδομαχίες και όχι μόνον. Ένας από τους αδελφούς, είχε πολεμήσει και τραυματιστεί στην Βοσνία. Οι ομάδες που οργανώνουν οι αδελφοί Κουσουμβρή, υπό την εποπτεία του νέου μετά τον Περίανδρο υπαρχηγού του Μιχαλολιάκου, Δημήτρη Ζαφειρόπουλου, καταφέρνουν ισχυρά πλήγματα στην κόκκινη τρομοκρατία των αναρχοκομμουνιστών του πεζοδρομίου. Για πρώτη φορά η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ κερδίζει τον πόλεμο της γειτονιάς. Είναι η εποχή που θα μείνει χαραγμένη με τρόμο στη μνήμη των αναρχοκομμουνιστών, οι οποίοι έκτοτε αναφέρονται στην ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ με το προσωνύμιο "φασιστική συμμορία μαχαιροβγαλτών δολοφόνων". Όμως ο δυναμισμός των αδελφών Κουσουμβρή και η δραστηριότητα του υπαρχηγού Ζαφειρόπουλου καθίστανται συν τω χρόνω ανεξέλεγκτες, ενώ μεταξύ τους εξελίσσεται μια εξοντωτική μάχη εσωτερικής κυριαρχίας. Ο Νίκος Μιχαλολιάκος με το αλάνθαστο ένστικτό του, κατανοεί ότι η γενικότερη ζημία για την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ από την δράση των συγκεκριμένων προσώπων είναι μεγαλύτερη από το οιονδήποτε όφελος. Εκ παραλλήλου, η υπόθεση του Περίανδρου έχει ήδη υψηλότατο πολιτικό κόστος. Έτσι, αποφασίζει να απαλλαγεί διαδοχικά από τους αντιζήλους, εν όσω διάφορες κατηγορίες για ποινικά και άλλα αδικήματα ήδη τους βαρύνουν. Οι δικαστικές περιπέτειες των μελών της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι ένα βαρύ φορτίο για τον Νίκο Μιχαλολιάκο, ο οποίος όμως "δεν εγκαταλείπει τους στρατιώτες του", εκτός κι αν η δράση τους θέτει εν κινδύνω την υπόσταση της οργάνωσης, οπότε και αναλαμβάνει την εκκαθάριση του σκηνικού. Η πολιτική του Μιχαλολιάκου είναι σαφής: Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ως εκ της φύσεως του αντικαθεστωτικού

αγώνα που διεξάγει είναι αναγκασμένη να αμύνεται στα όρια της νομιμότητος εναντίον τόσο των παρακρατικών μηχανισμών, όσο και της αριστερής τρομοκρατίας. Όμως η ίσαλος της ισορροπίας της δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ χαμηλά ούτε πολύ ψηλά. Αν το έρμα είναι πολύ βαρύ και συγχρωτίζεται με το παρακράτος, ελλοχεύει ο κίνδυνος της καθεστωτικής της εξάρτησης και απορρόφησης. Αν δεν υπάρχει καθόλου έρμα, τότε η οργάνωση θα γίνει έρμαιο της βίας των παρακρατικών αναρχοσυμμοριτών με τους οποίους έχει ανοικτό μέτωπο και των οποίων δέχεται την λυσσαλέα επίθεση υπό τις ευλογίες του κράτους. Ο Μιχαλολιάκος αναδεικνύεται σε εξαιρετικό ισορροπιστή. Καταφέρνει μέσα από τις συμπληγάδες, να ταξιδέψει την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ σχετικά αλώβητη. Οι απώλειές της σε ανθρώπινο δυναμικό αναπληρώνονται και ο στρατώνας της παραμένει πάντοτε γεμάτος. Είναι η εποχή, που δύο νέα πρόσωπα ανδρώνονται πολιτικά δίπλα του: Ο Ηλίας Κασιδιάρης και ο Ηλίας Παναγιώταρος, αρχηγός της Γαλάζιας Στρατιάς. Μαζί τους, ο ακάματος χρυσαυγίτης και επί τριακονταετία στρατευμένος αγωνιστής Γιάννης Βουλδής, αταλάντευτα πιστός φίλος και σύντροφος του Νίκου Μιχαλολιάκου, σε όλες τις δύσκολες καμπές της πορείας του.

Κατά την πρώτη αυτή φάση του έντονου πολιτικού ακτιβισμού της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ στην μετά Περίανδρο εποχή, η εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία περνά σε δεύτερη μοίρα. Πολλοί από τους νέους συναγωνιστές γαλβανίζονται στον πολιτικό αγώνα δίχως να έχουν μετάσχει ποτέ σε πυρήνες ιδεολογικής επιμόρφωσης. Οι νέοι που συρρέουν δεν είναι πια εθνικοσοσιαλιστές, αλλά εθνικιστές, παιδιά των λαϊκών στρωμάτων που διψούν πε-

ρισσότερο για δράση και λιγότερο ή και καθόλου για θεωρία. Η παλιά πίστη στον εθνικοσοσιαλισμό έχει αντικατασταθεί από την καινούρια, περισσότερο αναγκαία παρά ποτέ χάριν της πολιτικής επιβίωσης, πίστη στον Αρχηγό.

Όμως παρά την αναμφισβήτητη διαχειριστική ικανότητα του Νίκου Μιχαλολιάκου, τα γεγονότα εκτραχύνονται το φθινόπωρο του 2005, όπου οι οδομαχίες των χρυσαυγιτών με τους αναρχικούς συμμορίτες εξελίσσονται σε καθημερινότητα.

Μετά από μια τέτοια άγρια σύγκρουση στις 20 Νοεμβρίου 2005 έξω από τα γραφεία της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ στην οδό Σολωμού 74 στο κέντρο της Αθήνας και ανταλλαγή μολότωφ, ενδεχομένως και πυροβολισμών, η έφοδος της αστυνομίας στον χώρο των γραφείων "αποκαλύπτει" την ύπαρξη "βομβών" και άλλων εκρηκτικών. Είναι προφανές ότι η υπομονή του συστήματος με την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έχει εξαντληθεί και αναζητεί προφάσεις για να απαγορεύσει την δράση της, τον ίδιο καιρό που η τρομοκρατική δράση των αναρχοκομμουνιστών καθεστωτικών συμμοριτών παραμένει εκρηκτική και ανεξέλεγκτη.

Ο τακτικός ελιγμός του Μιχαλολιάκου είναι αριστοτεχνικός. Προλαμβάνοντας τα γεγονότα, ανακοινώνει την αναστολή λειτουργίας των γραφείων αλλά και της δραστηριότητας της ίδιας οργάνωσης. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ φαίνεται να έχει τελειώσει. Οι πανηγυρισμοί του συστήματος και των αναρχοκαθεστωτικών συμμοριτών για την εξόντωση της "ναζιστικής συμμορίας των μαχαιροβγαλτών δολοφόνων" δεν κρατούν πολύ. Λίγους μήνες αργότερα η εφτάψυχη ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ κάνει και πάλι την εμφάνισή της ανασυγκροτημένη και δυνατή, με έδρα τα νέα της γραφεία, στην υποβαθμισμένη και λαθρομεταναστοκρατούμενη Σωκράτους στον αριθμό 48. Στο ισόγειο, ανοίγει και το βιβλιοπωλείο της υπό το όνομα Νέα Σπάρτη. Είναι η εποχή της εθελούσιας παράδοσης και της επακολουθήσασας καταδίκης του Περίανδρου μετά από σειρά δικών στις οποίες οι συναγωνιστές της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ του συμπαρίστανται ολόθερμα. Σε όλο τον χρόνο της φυγοδικίας του ο Περίανδρος είναι σε επαφή με τον Αρχηγό, ο οποίος τον περιβάλλει με την αμέριστη συνδρομή του. Ο Περίανδρος είναι ένας μύθος για την στρατιά των νέων της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, οι τάξεις της οποίας από το 2006 αρχίζουν να πυκνώνουν. Σε όλη την διάρκεια της κράτησής του, ο Περίανδρος είναι το είδωλο της νεολαίας και φυσικά ο αδιαφιλονίκητος "subcomandante", υπαρχηγός, του οποίου όλοι αναμένουν την αποφυλάκιση, προκειμένου να ξαναβρεθεί στην πρώτη γραμμή της δράσης. Ο Περίανδρος ανήκει στην παλιά φρουρά των σκληροπυρηνικών και πεπαιδευμένων εθνικοσοσιαλιστών και είναι προικισμένος με ιδιαίτερες αρετές. Δεν είναι μόνον ατρόμητος στην μάχη αλλά και ισχυρός στο πνεύμα.

Ο λόγος του είναι μυθικός και συνάμα τραγικός, εμπνέει και συνεπαίρνει τους συναγωνιστές του. Όμως, κουβαλά την σφραγίδα της μοίρας του: είναι ριψοκίνδυνος και παρορμητικός και θεωρεί την σκέψη ως το αποτέλεσμα της δράσης. Έτσι, έβλαψε καίρια την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ενώ επεδίωκε την ωφέλειά της. Είναι βέβαιο ότι δεν υπήρξε ο φυσικός αυτουργός της δολοφονικής επίθεσης κατά του Κουσουρή στην Ευελπίδων αλλά είναι άλλο τόσο βέβαιο ότι δεν απέτρεψε την απονενοημένη πράξη των συναγωνιστών του, η οποία τόσο υψηλό κόστος είχε για την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Όπως και να

έχει, ο Περίανδρος τίμησε την πεποίθησή του κατά την 5ετή φυλάκισή του, όπως παλιότερα και ο Αριστοτέλης Καλέντζης κατά την 14ετή δική του. Όμως, οι συναγωνιστές που τον είχαν είδωλό τους δεν μπορούσαν να καταλάβουν ότι μετά την φυλάκισή του ήταν πλέον "καμένο χαρτί" για την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Αυτό φυσικά το εγνώριζε ο Νίκος Μιχαλολιάκος, που μόλον τούτο τον συνέδραμε όσο ήταν δυνατόν κατά τα δύσκολα χρόνια. Θυμάμαι την συνάντησή μου με τον Περίανδρο στο "Θέμιδος Μέλαθρον" κατά την τελευταία φάση της δίκης του, όπου και διεφάνη ο ορίζοντας της απελευθέρωσής του. Διακόσιοι συναγωνιστές τον αποθέωσαν, καθηλώνοντας εντός του δικαστηρίου τους αναρχομπολσεβίκους υβριστές του. Με χαιρέτησε θερμά, εκείνος που είκοσι σχεδόν χρόνια πριν είχε αρνηθεί να μου δώσει το χέρι σε τυχαία συνάντησή μας στην Ομόνοια ένα μήνα μετά την αποχώρησή μου από την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ τον Ιανουάριο του 1991 με το αιτιολογικό, "ότι είχα προδώσει τον αρχηγό". Ενάμιση χρόνο αργότερα, και μήνες μετά την αποφυλάκισή του, έκανε ο ίδιος πράξη αυτό για το οποίο με είχε κατηγορήσει.

Τον Περίανδρο είδα για τελευταία φορά λίγο καιρό μετά την αποφυλάκισή του, τυχαία, το 2010. Χαιρετηθήκαμε εγκάρδια. Τον ρώτησα για την επάνοδό του στην ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Μου απάντησε ότι πρέπει να είναι προσεκτικός, διότι τελεί υπό παρακολούθηση για σημαντικό χρονικό διάστημα. Τίποτε δεν πρόδιδε την επικείμενη μεταστροφή του.

Από το 2006 έως το 2010 χρονιά της πρώτης εκλογικής επιτυχίας της, με την είσοδο του Νίκου Μιχαλολιάκου στο Δημοτικό Συμβούλιο του δήμου Αθηναίων, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ επιδόθηκε σε σκληρό αγώνα υπέρ των

διωκομένων Ελλήνων πολιτών από τους λαθρομετανάστες εισβολείς, σε όλες τις υποβαθμισμένες γειτονιές της Αθήνας.

Κατά τους δύσκολους αυτούς καιρούς του διμέτωπου αγώνα υπέρ των Ελλήνων πολιτών και κατά των λαθρομεταναστών εισβολέων και των αριστερών αναρχοκαθεστωτικών συνοδοιπόρων τους, οι μαχητές της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ πρωτοστάτησαν σε ένα πρωτόγνωρο για τα ελληνικά δεδομένα πολιτικό ακτιβισμό και κέρδισαν επάξια την συμπάθεια και τον θαυμασμό των ανθρώπων, που βίωναν την καταστροφή και την λεηλασία της ζωής τους μέσα στην ίδια την πατρίδα τους.

Από το 2009 είχα πυκνώσει τις επαφές μου με την οργάνωση και τον Νίκο Μιχαλολιάκο. Έδινα εκ νέου κείμενα στο περιοδικό και αρθρογραφούσα στην ιστοσελίδα. æΗδη, η Νέα Σπάρτη είχε εκδώσει το βιβλίο μου " Άριος Πολιτισμός". Συναντούσα συναγωνιστές στον χώρο του βιβλιοπωλείου και συνομιλώντας μαζί τους παρατηρούσα ότι η συγκαιρινή ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ιδεολογικά και κοσμοθεωρητικά βρισκόταν πολύ μακριά από την εθνικοσοσιαλιστική βιοθεωρία. Βεβαίως, ένας πυρήνας εθνικοσοσιαλιστών συναγωνιστών βρισκόταν πάντοτε στην βάση της οργάνωσης, αλλά η θεωρητική κατάρτιση δεν αποτελούσε αντικείμενο του ενδιαφέροντός τους. Το ενδιαφέρον τους απορροφούσε πλέον ο πολιτικός και κοινωνικός ακτιβισμός, ο οποίος ήταν άλλωστε το αναγκαίο αίτημα των καιρών. Ακόμη και ο εθνικοσοσιαλιστικός χαιρετισμός, άλλοτε σήμα κατατεθέν της απόδοσης τιμής μεταξύ των μελών της οργάνωσης είχε σχεδόν ολοσχερώς εκλείψει. Τα νέα παιδιά επέμεναν με καλοπροαίρετη πεποίθηση στην χρήση του όρου εθνικισμός, ενίοτε με τον προσδιορισμό λαϊκός και αδυνα-

τούσαν να κατανοήσουν ότι ο εθνικισμός είναι από μακρού ξεπερασμένος, ως αστικό ιδεολογικό κατάλοιπο, μια παιδική ασθένεια του εθνικοσοσιαλισμού. Θυμάμαι μερικές ομηρικές όσο και άκαρπες διαμάχες, με νεώτερους συναγωνιστές, που πρόδιδαν μείζονα θεωρητική ανεπάρκεια. Ωστόσο, όλοι αυτοί οι νεολαίοι είχαν μια συναρπαστική πίστη στην αναγκαιότητα της κοινωνικής και πολιτικής δράσης και αποτέλεσαν την ζύμη και την μαγιά η οποία οδήγησε την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ στο θαυμαστό πολιτικό αποτέλεσμα των ημερών μας. Για εθνικοσοσιαλισμό θα μιλούμε τώρα;

Στις 19 Μαρτίου του 2010 μια ισχυρή βόμβα των "Πυρήνων της Φωτιάς" καταστρέφει ολοσχερώς τα γραφεία της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Η απεχθής τρομοκρατική ενέργεια καταδεικνύει ότι το σύστημα καταχωρίζει πλέον την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ως υπολογίσιμο αντίπαλό του. Η πράξη αυτή διόλου δεν αναστέλλει την δραστηριότητα του κινήματος, αντιθέτως χαλυβδώνει την βούληση των συναγωνιστών. Η δράση στην Αθήνα αλλά και σε άλλες πόλεις, όπου η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ διαθέτει πυρήνες εντείνεται, ενώ η οικονομική κρίση αρχίζει να δείχνει τα δόντια της στον ελληνικό λαό. Παράλληλα, το ιστολόγιο γίνεται το προνομιακό πεδίο όπου το κίνημα αναπτύσσει τις θέσεις του. Η ιστοσελίδα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ καθίσταται η πολιτική σελίδα με την μεγαλύτερη επισκεψιμότητα στον ελληνικό ιστοχώρο.

Μετά την βομβιστική επίθεση, τα γραφεία της οργάνωσης και το βιβλιοπωλείο μεταφέρονται στην οδό Δηληγιάννη 50 στον Σταθμό Λαρίσης όπου και εγκαθίσταται έκτοτε το στρατηγείο του κινήματος. Ήδη, από το 2010 καθίσταται εμφανές, ότι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν είναι πλέον ένα περιθωριακό πολιτικό κίνημα, αλλά αποκτά ταχέως ρίζες στα λαϊκά κοινωνικά στρώματα, κυρίως των υποβαθμισμένων συνοικιών των Αθηνών που πλήττονται από την λαθρομετανάστευση, των οποίων καθίσταται άμεσος και όχι διαμεσολαβημένος από τον κομματικό σωλήνα συμπαραστάτης και αρωγός. Το αποτέλεσμα έρχεται στις δημοτικές εκλογές του Νοεμβρίου: Η παράταξη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ λαμβάνει το 5.3% στον δήμο Αθηναίων και εκλέγει τον Νίκο Μιχαλολιάκο δημοτικό σύμβουλο. Έκτοτε, η ανάπτυξη του κινήματος είναι αλματώδης, κυρίως η διείσδυσή του στην νεολαία, τόσο που αφήνει άναυδους και τους ίδιους τους συντελεστές της. Αναμφίβολα συναρτάται και με το κύριο κοινωνικό αίτημα των καιρών:

Την απελευθέρωση του Έλληνα πολίτη από τον ζυγό της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής εξαθλίωσης, που του έχει επιβάλει το ανελέητο πολιτικό σύστημα της καπηλικής δεξιάς του μνημονίου και της δοσιλογικής αριστεράς, η οποία περιφρονεί και περιθωριοποιεί τον λαό, που τον εξομοιώνει και τον ομογενοποιεί με τον στρατό κατοχής των λαθρομεταναστών εισβολέων.

Και αντίστοιχα οφείλεται στο πατριωτικό σάλπισμα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ που απευθύνεται στο συλλογικό ασυνείδητο του λαού, υπεράνω των διχαστικών μηνυμάτων του σάπιου, κομματικού πολιτικού συστήματος:

" Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες !"

Δύο μήνες μετά την εκλογική επιτυχία, στο τέλος του Ιανουαρίου του 2011 παραβρέθηκα, για πρώτη φορά ομολογώ, στο συλλαλητήριο της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ για τα Ίμια. Τότε κατάλαβα ότι καίτοι παλιός και έμπειρος καθοδηγητής, είχα απολέσει τις εξελίξεις. Ο ρους του πολιτικο-κοινωνικού γίγνεσθαι είχε απολύτως υπερ-

κεράσει το εργαλείο ερμηνευτικής αναλυτικής των γεγονότων, το οποίο διέθετα. Έμεινα κατάπληκτος παρατηρητής των δρωμένων, που όμοιά τους δεν έχουν διαδραματιστεί στην μεταπολιτευτική ελληνική πολιτική σκηνή ούτε καν στην προδικτατορική από την σκοπιά της εθνικής- λαϊκής αφύπνισης, εξαιρουμένων ίσως των διαδηλώσεων για το κυπριακό. Ένα πύρινο λαϊκό ποτάμι δέκα χιλιάδων νεολαίων, υπό τις υποβλητικές φλόγες των πυρσών και τους ήχους των τυμπάνων, πλέοντας σε μια θάλασσα ελληνικών σημαιών και συμβόλων του κινήματος κατηφόριζε από την πλατεία Ρηγίλλης την Βασιλίσσης Σοφίας, περιέσφιγγε την βουλή και εκείθεν δια της Σταδίου όδευε προς την Ομόνοια. Δέκα χιλιάδες νεολαίοι γαλβανίζονταν για πρώτη ή ίσως δεύτερη φορά στην ζωή τους στο πύρινο αμόνι του πατριωτισμού, που ανηφορίζει τέσσερεις χιλιάδες χρόνια ιστορίας για να συναντήσει τον καιρό μας. Ποιός μπορεί να ανασχέσει αυτό το πύρινο λαϊκό ποτάμι καθώς μετουσιώνεται σε φρέαρ της ιστορίας; **Κανείς**.

Το πλήθος παλλόταν από πρωτόγνωρο πατριωτικό ενθουσιασμό. Τα συνθήματα που δονούσαν την ατμόσφαιρα, παρήγαγαν ένα πρωτοφανή για την πόλη της Αθήνας ηχητικό αντίλαλο, που προδίκαζε το μέλλον: "Αίμα-Τιμή, Χρυσή Αυγή" , "Να καεί, να καεί το μπουρδέλο η βουλή" το συναρπαστικό "Αναρχικοί και Μπολσεβίκοι αυτή η γη δεν σας ανήκει", "Δεν υπάρχει αριστερά, δεν υπάρχει δεξιά, μόνο κόκαλα υπάρχουν των Ελλήνων τα ιερά" και πολλά άλλα εξ ίσου υπέροχα. Αφού έδειξε την βαθειά περιφρόνησή του για την βουλή, το άντρο του σάπιου και διεφθαρμένου πολιτικού συστήματος της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας, το πλήθος στάθηκε σιωπηλό στην Σταδίου, στο ύψος όπου ήταν η Μαρφίν, προς τιμήν των τεσσάρων αθώων θυμάτων της κόκκινης τρομοκρατίας. Έπειτα συνέχισε με τον ίδιο παλμό προς την Ομόνοια, όπου μετά από τρείς αξέχαστες ώρες πατριωτικής έξαρσης, διαλύθηκε ομαλά. Ήταν μια μαγική βραδιά. Μόνο τότε κατενόησα ότι η μεγάλη ώρα για την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είχε φτάσει.

Συνέχισα την συστηματική αρθρογραφία στην ιστοσελίδα και παράλληλα τις πολιτικές συζητήσεις με τον Νίκο Μιχαλολιάκο δίχως να επανενταχθώ στην δομή της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Για μένα, τον παλαιό και καθαρόαιμο εθνικοσοσιαλιστή, "τον θεωρητικό του ναζισμού Ίωνα Φιλίππου" όπως ήμουν γνωστός στους κύκλους της, η νέα εθνικιστική ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ παρουσίαζε μεν πολιτικό, αλλά όχι θεωρητικό ενδιαφέρον. Σπανίως επισκεπτόμουν τα γραφεία της Δηληγιάννη, τα οποία έσφυζαν από κίνηση, άγνωστος μεταξύ αγνώστων, για να έχω σύντομες συζητήσεις με τον Αρχηγό. Η ατμόσφαιρα όμως βοούσε ένταση, πολιτική και κοινωνική δράση.

Στις 18 Μαΐου του 2011 μια πολύ ύποπτη τρομοκρατική ενέδρα εξουδετερώνεται συμπτωματικά στο ηλιακό χωριό στην Πεύκη, πολύ κοντά στο σπίτι του Νίκου Μιχαλολιάκου, στην διαδρομή που αυτός ακολουθεί από το σπίτι του προς τα κεντρικά γραφεία. Είναι ημέρα Τετάρτη και ώρα που ο Μιχαλολιάκος ξεκινά για την γνωστή διαδρομή. Είναι απόλυτα φανερό ποιος είναι ο στόχος. Το σύστημα έχει ανησυχήσει σφοδρά και θέλει να ξεκαθαρίσει οριστικά τους λογαριασμούς του με τον αρχηγό της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Ο ανύποπτος Νίκος Μιχαλολιάκος γλυτώνει από καθαρή τύχη. Έκτοτε φροντίζει να μη παράσχει δεύτερη ευκαιρία στο σύστημα.

Λίγο αργότερα, το καλοκαίρι του 2011, έκανα την

πρώτη και τελευταία παρέμβαση από βήματος του Πολιτικού Συμβουλίου της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, υπερασπιζόμενος τον Αρχηγό στην τελευταία επίθεση που δέχτηκε τότε από τον άλλοτε υπαρχηγό του Περίανδρο και τους συν αυτώ. Πράγματι, ο Περίανδρος ένα και πλέον χρόνο μετά την αποφυλάκισή του και την αποστασιοποίησή από την οργάνωση, σπάει την σιωπή του, για να επιτεθεί βιαιότατα εναντίον του Μιχαλολιάκου με αναπαλαιωμένες κατηγορίες εξορυγμένες από το απώτατο παρελθόν: Αυτές του "πράκτορα των υπηρεσιών", "του πληρωμένου χαφιέ και προδότη" κτλ. Μια μικρή ορχήστρα από ιστοσελίδες του χώρου συγχορδίστηκε μαζί του. Τις ίδιες εκείνες ημέρες είχα μια σύντομη τηλεφωνική επικοινωνία με τον Περίανδρο, με δική του πρωτοβουλία, ο οποίος μου έδειξε το παλιό σκληρό του πρόσωπο, καταγγέλλοντάς με για συνεργάτη του "προδότη".

Εδώ οφείλω μια εξομολόγηση: Στα σαράντα χρόνια της συναγωνιστικής σχέσης μας, κατά το μέτρο της συναφείας μας, που άλλοτε ήταν πολύ και άλλοτε λιγότερο στενή, ουδέποτε υπέπεσε στην αντίληψή μου οποιαδήποτε επαφή του Νίκου Μιχαλολιάκου με υπηρεσίες. Ιδιαίτερα, την περίοδο 1986-1990, η σχέση μας ήταν τόσο στενή, ώστε είναι απολύτως αδύνατον να είχε επαφές με υπηρεσίες δίχως εγώ να το γνώριζα. Δεδομένου δε, ότι εγώ δεν είχα ποτέ, μα ποτέ την παραμικρή σχέση με οποιαδήποτε υπηρεσία ασφαλείας του κράτους από το 1972 που εισήλθα στην Τετάρτη Αυγούστου μέχρι και σήμερα και προφανώς ουδέποτε κατηγορήθηκα για κάτι τέτοιο, θεωρώ ότι οι αντίστοιχες κατηγορίες προς τον Νίκο Μιχαλολιάκο είναι οιονεί χαλκευμένες και συκοφαντικές και έχουν ως αποκλειστικό σκοπό τότε και τώρα, να πλήξουν, να σπιλώσουν και να αποδομήσουν το πολιτικό πρόσωπό του, ως Αρχηγού της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

Δεν μπορώ να εξηγήσω την στάση του Περίανδρου και των περί αυτόν, ολίγων αλλά σημαντικών συναγωνιστών, που αποτέλεσαν την τελευταία ομάδα αποχωρησάντων από την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Ίσως η πικρία για μια μη προταθείσα θέση στην Διοίκηση της οργάνωσης αμέσως μετά την αποφυλάκιση, πράγμα που ωστόσο θα ήταν εξαιρετικά επικίνδυνο για τον ίδιο και πιθανότατα κι αυτός δεν θα αποδεχόταν.

Όπως και να έχει το πράγμα, οι εξελίξεις είχαν προσπεράσει από χρόνια τον Περίανδρο, ο οποίος απουσίαζε πλέον μια δεκαετία. Επί πλέον ως ευφυής άνδρας που αναμφισβήτητα είναι, όφειλε να είχε κατανοήσει ότι μετά την φυλάκιση και την αποφυλάκισή του, ήταν για την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ καμένο χαρτί. Ο Περίανδρος με την απερίσκεπτη πολιτική πράξη που τον οδήγησε στην περιπέτειά του, όχι μόνον δεν ωφέλησε, αλλά έβλαψε καίρια και βλάπτει ακόμη και σήμερα, εξακολουθητικά την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Διότι η ενέργεια κατά του Κουσουρή είναι το μόνο αληθινό έγκλημα από όλα, όσα προσάπτουν στην ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ οι αδυσώπητοι εχθροί της.

Ενώπιον του Πολιτικού Συμβουλίου της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, ανέγνωσα το ακόλουθο κείμενο, σαν συνέχεια αυτών των γεγονότων, τη Τετάρτη 29 Ιουνίου 2011.

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ ΜΑΧΗΣ

Είμαι ο Ίων Φιλίππου, τριάντα χρόνια χρυσαυγίτης. Γνώριμος σε όλους, άμεσα στους παλαιούς, έμμεσα στους νεωτέρους.

Δεν είχα ποτέ καμιά προσωπική φιλοδοξία. Από τις

τραγικές ημέρες του 74, που μαζί με τον Νίκο Μιχαλολιάκο και τον Αριστοτέλη Καλέντζη, τρείς μόνοι, συλληφθήκαμε στον φράκτη της αγγλικής πρεσβείας, την οποία είχαμε αποφασίσει να κάψουμε μέσα στον άδολο, νεανικό εθνικιστικό μας οίστρο, ως την περίοδο 80-86, όταν μαζί με ελάχιστους δημιουργήσαμε την Χρυσή Αυγή. Ούτε το 91, όταν πάλι μαζί με λίγους, αποστασιοποιήθηκα με την βούλησή μου, υποκύπτοντας στην ασθένεια του αστισμού.

Καμιά προσωπική φιλοδοξία δεν τρέφω και σήμερα, που η Χρυσή Αυγή είναι πλέον μύθος, αφορά πολλούς και με ορθωμένο το ανάστημά της απευθύνεται με παρρησία προς τον ελληνικό λαό.

Μολονότι πιστεύω στην απόλυτη αναγκαιότητα της πολιτικής της εκπροσώπησης στο παρόν κοινοβουλευτικό σύστημα, ως μόνης νόμιμης και μόνιμης οδού για να επιτύχει τον τελικό πατριωτικό της στόχο, που είναι η κατάργηση της δημοκρατίας και η κατίσχυση της Πολιτείας και μολονότι πιστεύω ότι σήμερα ευρίσκεται πολύ κοντά στην είσοδό της στην βουλή, δηλώνω απερίφραστα και εκ προοιμίου, ότι ούτε ενδιαφέρομαι ούτε φυσικά προτίθεμαι να "εκτεθώ" ως υποψήφιος στις προσεχείς εκλογές, διεκδικώντας τυχόν πολιτικό θώκο. Είμαι συνεπώς και στον παρόντα λόγο, απαλλαγμένος από κάθε προσωπική ιδιοτέλεια.

Επειδή είμαι ακριβώς αυτός που είμαι, έχω δικαίωμα να μιλήσω προς όλους, πρώην και νυν χρυσαυγίτες, εντός και εκτός Χρυσής Αυγής. Έχω δικαίωμα να μιλήσω, έχετε καθήκον να με ακούσετε και έχω την απαίτηση να εισακουσθώ.

Όπως όλοι οι πολιτικοί χώροι, έτσι και η Χρυσή Αυγή, χρόνια τώρα, πλαισιώνεται από ένα δορυφορικό περίγυρο. Στον περίγυρο αυτό συνωθούνται παλαιοί συμμαχητές, συμπαθούντες περίοικοι, περίεργοι, όψιμοι επικριτές και κατήγοροι. Υπό την έννοια ότι δεν φέρω ούτε επιθυμώ να φέρω κανένα κομματικό αξίωμα, στον περίγυρο αυτό βρίσκομαι και εγώ, παραμένοντας ωστόσο μόνον χρυσαυγίτης, τίτλο τιμής που ουδέποτε απεμπόλησα, ακόμη και την στιγμή της πλέον απόμακρης σχέσης μου με την επίσημη Χρυσή Αυγή.

Ποια είναι τα κύρια διακριτικά στοιχεία αυτού του περιγύρου; Ο αστισμός, ο υπερακτιβισμός, ο αισθητισμός και ο σεχταρισμός. Ο αστισμός συγκρατεί δορυφορικά τους πολιτικά συμμορφωμένους ακροδεξιούς που φοβούνται την έκθεση, αλλά αγαπούν την κακηγορία. Ο υπερακτιβισμός γοητεύει συμπαθείς νεαρούς υπερεπαναστάτες του εθνικισμού, σε πείσμα της πολιτικής ωριμότητας. Ο αισθητισμός δεσμεύει σκληροτράχηλους μαχητές και ασκητές του εθνικοσοσιαλισμού, υπό το κράτος μιας δίκαιης ή μη προσωπικής πικρίας και ενός ακαταστάλακτου συναισθηματισμού, που σκιάζει την καθαρή πολιτική σκέψη και συνείδηση. Ο σεχταρισμός φυλακίζει ανυποψίαστους τυχοδιώκτες της ιδεολογικής καθαρότητας.

Όλοι ανεξαιρέτως ανήκουν και εξακολουθούν να ανήκουν δυνάμει ή ενεργεία στην Χρυσή Αυγή. Γιατί Χρυσή Αυγή είμαστε όλοι και καθένας, διότι η Χρυσή Αυγή σήμερα υπερβαίνει καθένα και όλους μας.

Ο Νίκος Μιχαλολιάκος είναι ο αδιαφιλονίκητος αρχηγός της Χρυσής Αυγής. Διότι παρέμεινε πείσμων και όρθιος τριάντα χρόνια, πολλές φορές σχεδόν μόνος, όταν όλοι εμείς του δορυφορικού περιγύρου ιδιωτεύσαμε από αστισμό ή οδηγηθήκαμε στο περιθώριο μέσα

από τον υπερακτιβισμό της πολιτικής μας ανωριμότητας. Σήμερα δε που ο αγώνας και η επιμονή του δικαιώνονται, σπεύδουμε ο καθένας με τον τρόπο του, να διεκδικήσουμε μερίδιο από μια δόξα που δεν μας ανήκει. Και από εμπάθεια και φθόνο ορισμένοι από εμάς τον καθυβρίζουν και τον συκοφαντούν, αντίθετα προς το ήθος ενός μαχητή εθνικιστή ή εθνικοσοσιαλιστή.

Ελάχιστοι γνωρίζουν τον Νίκο Μιχαλολιάκο όπως εγώ. Κι εγώ καταγγέλλω ως ασύστολα ψεύδη, προϊόντα κακεντρεχούς λασπολογίας, όσα ύποπτα επιχειρούν να του προσάψουν οι άσπονδοι φίλοι του. Εγώ που γνωρίζω, μπορώ να κρίνω την εμπάθεια, την αδολεσχία και την ανοησία των κατηγόρων του. Και δεν τους συγχωρώ γι' αυτό.

Όποιος λάκισε, δεν έχει το ανάστημα να τον κρίνει. Όποιος διώχθηκε, ας είχε το σθένος να διεκδικήσει από αυτόν την εξουσία την κρίσιμη ώρα εντός της Χρυσής Αυγής, όπως ο φυσικός νόμος επιτάσσει για ένα εθνικοσοσιαλιστή, αντί να ολολύζει και να μυκτηρίζει σήμερα στο περιθώριο. Κι όποιος από υπερακτιβισμό ένοιωσε άδικα τον βαρύ πέλεκυ του εχθρικού αστικού κράτους στον τράχηλό του, ας αναλογισθεί αν η επίμαχη δράση του ωφέλησε ή έβλαψε τον αγώνα της Χρυσής Αυγής.

Επειδή κανείς από τους επικριτές του δεν έχει το ηθικό ανάστημα να προσάψει οποιαδήποτε σκοπιμότητα ή ιδιοτέλεια στις δικές μου ενέργειες ή προθέσεις στην διάρκεια της τριακονταετούς πορείας μου ως χρυσαυγίτη, η δική μου ομολογία υπέρ του Νίκου Μιχαλολιάκου αποτελεί την δική του δικαίωση.

Απευθύνομαι σε όλους και έναντι της κρισιμότητας των περιστάσεων και εν ονόματι της πατρίδος, τους καλώ σε συστράτευση υπό την αιγίδα της Χρυσής Αυγής.

Οι προσωπικές πικρίες, οι ενστάσεις, οι διαφωνίες, οι κακηγορίες, οι δοκισησοφίες και οι κούφιες φλυαρίες ακυρώνονται έναντι του ύψιστου στόχου. Και ύψιστος στόχος είναι η εισβολή της Χρυσής Αυγής ως διαμελιστικής σφήνας στο σαπισμένο σώμα-πτώμα του πολιτικού συστήματος της δημοκρατίας που καταρρέει, χάριν της πατρίδος και του λαού.

Όσο η Χρυσή Αυγή γιγαντώνεται, τόσο το περιθώριο που περιστρέφεται γύρω της θα ξεθωριάζει, όπως η σκιά εξαφανίζεται κάθε που ο ήλιος φτάνει στο μεσουράνημά του.

ΖΗΤΩ Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Από εκείνη την Τετάρτη μέχρι την Κυριακή 6η Μαΐου 2012, ημέρα του θριάμβου της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ και δικαίωσης τριάντα χρόνων αγώνων για τον Νίκο Μιχαλολιάκο μεσολάβησαν πολλά. Σκληρός πολιτικός αγώνας, αδιάκοπη κοινωνική δράση, παλλαϊκή και πανελλήνια αναγνώριση και αποδοχή, αλλά στην πραγματικότητα μεσολάβησε, μόνον ένα: Η μεγάλη ώρα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, που είχε σημάνει.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Η πολιτική αρθρογραφία περιλαμβάνει ένα σύνολο 40 άρθρων και σχολίων, τα οποία αναρτήθηκαν στην ιστοσελίδα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ κατά το διάστημα ενός έτους και συγκεκριμένα από τις 9 Μαΐου 2011 έως τις 8 Μαΐου 2012, στο πλαίσιο του πολιτικού αγώνα της, στην πορεία προς τις κάλπες. Τα κείμενα αυτά, ακόμη και όταν είναι απαντήσεις σε ιταμές και χθαμαλές επιθέσεις δημοσιογραφικών φορέων, έχουν χαρακτήρα πολιτικής ανάλυσης, περαιτέρω δε και πολιτειολογικής θεμελίωσης, με έδραση το όργανο της αναλυτικής ερμηνευτικής της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Η δεδομένη αναλυτική ερμηνευτική, αποτελεί το εργαλείο μέσω του οποίου η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ αναλύει και ερμηνεύει την πολιτική, κοινωνική και οικονομική πραγματικότητα της εποχής μας και κρίνει την πορεία και το μέλλον της πατρίδας μας εντός της Ευρώπης, αλλά και ευρύτερα το περιεχόμενο και το μέλλον της δημοκρατίας εντός του κυρίαρχου συστήματος της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, που τουλάχιστον στην Ευρωπαϊκή Ένωση τελεί υπό χρεοκοπία και κατάρρευση. Το βέλος της χρονολογικής παράθεσης των άρθρων κινείται από το παρόν της πρόσφατης εκλογικής αναμέτρησης προς το παρελθόν, περικλείοντας θεματικές ενότητες και ομαδοποιώντας αναφορές σε συγκεκριμένα πρόσωπα που απασχόλησαν την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ με την κριτική τους τον τελευταίο χρόνο, κυρίως δημοσιογράφους.

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι **Κίνημα του Λαού** και **όχι μήνυμα του γυαλιού**. Επομένως δεν υπακούει στους κανόνες του διαπλεκόμενου τηλεοπτικού παιγνίου, αλλά τους υπαγορεύει. Μέχρι χθες διάβαζε και άκουγε αυτά που έγραφαν και έλεγαν γι' αυτήν οι άλλοι. Από σήμερα, οι άλλοι διαβάζουν και ακούν αυτά που η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ λέγει και γράφει.

Το πολιτικό σύστημα της μεταπολίτευσης, με πρωταγωνιστή την πολύφερνη "γενιά του πολυτεχνείου" συνετρίβη υπό το βάρος των ανομημάτων του. Ο λαός τιμώρησε, όχι τόσο την αλαζονεία και την οίηση, όσο την απάτη της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας, που πίσω από ένα υποκριτικό αίτημα συγγνώμης, αμνήστευσε αυτοβούλως το παρελθόν της. Ο δικομματισμός κατήλθε στον στίβο των εκλογών με ένα παραπλανητικό λόγο:

«Κάναμε πολλά λάθη, αλλά ό, τι έγινε, έγινε. Δώστε μας την δύναμη να τα "αλλάξουμε" όλα, δηλαδή να ξαναγίνουμε ο εαυτός μας». Το πολιτικό σύστημα, μέσα από τον απατηλό του λόγο θέλησε να συνεχίσει χωρίς να συνετιστεί, υπεραμυνόμενο λυσσαλέα των κεκτημένων και των προνομίων του, εις βάρος του λαού και της πατρίδας. Γι' αυτό και ο λαός, που ανεξάρτητα από την πολιτική του οξυδέρκεια διαθέτει αλάθητο υγιές ένστικτο αυτοσυντήρησης, έστειλε τον δικομματισμό να συναντήσει τα απορρίμματα της ιστορίας.

Το πολιτικό σύστημα αμνήστευσε αυτοβούλως το

παρελθόν του οικειοποιούμενο τα κλοπιμαία σαράντα ετών μεταπολίτευσης. Σαράντα χρόνια τώρα το σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας μεταστοιχειώνει την δημόσια περιουσία σε ιδιωτικό πλούτο. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ βροντοφωνάζει: όσο τα κλοπιμαία δεν επιστρέφουν στον Λαό, η μεταπολίτευση δεν τέλειωσε, αλλά στοιχειώνει μέσα στον σαπρό τάφο της, σαν βρικόλακας χορτασμένος με το αίμα της πατρίδας.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΥΡΙΟ
ΑΝ ΔΕΝ ΤΙΜΩΡΗΘΕΙ ΤΟ ΧΘΕΣ !
ΟΣΟ ΔΕΝ ΚΑΤΟΝΟΜΑΖΕΤΕ ΕΝΑ ΕΝΑ ΤΟΥΣ ΛΗΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΟΥΣ ΤΗΣ ΚΛΕΠΤΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ, ΕΙΣΤΕ ΟΛΟΙ ΕΝΟΧΟΙ!
ΛΕΦΤΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ! ΣΤΙΣ ΤΣΕΠΕΣ ΤΩΝ ΚΛΕΠΤΟΚΡΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΟΣΤΕΙΛΕΙ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ, ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΕΙ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΤΑΜΕΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΛΟΠΙΜΑΙΑ, ΕΙΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ !

Μέσα στην αχλύ των συντριμμιών του δικομματισμού και της φρούδης ευωχίας της Αριστεράς για την πρόσκαιρη, ανέξοδη και αδιέξοδη εκλογική της επιτυχία, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ιχνηλατεί το πολιτικό τοπίο της πατρίδας μας, με όργανο την αναλυτική ερμηνευτική της, σε ορίζοντα πενταετίας. Ο δικομματισμός γρήγορα θα ανασυσταθεί από τις πλίνθους και τις κεράμους των συντριμμιών του, με την βοήθεια της διεφθαρμένης άρχουσας τάξης του διαπλεκόμενου κυρίαρχου συστήματος, που υπερασπίζεται λυσσαλέα τα προνόμιά του εις βάρος του Λαού, αλλά δίχως την αίγλη του παρελθόντος. Το δεξιό ΠΑΣΟΚ θα μεταμορφωθεί σε καθεστωτικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, υπερβαίνοντας την απολιθωμένη σημερινή ηγεσία του. Τα θραύσματα της καπηλικής Δεξιάς, ΝΔ Καμμένος και πτωμαϊνικό ΛΑ(γ)ΟΣ, σάρκες από την ίδια σάρκα που τους έθρεψε σαράντα χρόνια τώρα, αφού αποβάλουν τον παροιμιώδους πολιτικής ανεπάρκειας Σαμαρά, θα υπερβούν τις αντιθέσεις τους και θα συμπήξουν τον συντηρητικό καθεστωτικό πόλο, ίσως υπό το παλαιό όνομα λαϊκό κόμμα. Τα φιλελεύθερα μορφώματα, Ντόρα, Μάνος και λοιποί, μέρος του προβλήματος που ψευδώς παρουσιάστηκε ως λύση, δίχως να καταφέρει να εξαπατήσει τον λαό, κατέρρευσαν με πάταγο μέσα στον καιροσκοπισμό και τον παλαιοκομματισμό τους, διαψεύδοντας την μεγάλη ελπίδα των μιντιαρχών πατρώνων τους. Μέσα στον πανικό τους, οι μιντιάρχες ξεκίνησαν νέα επένδυση στο χωλό άλογο που ακούει στο όνομα

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΞΑΝΑ. Δεν θα τους βγεί. Όχι ένεκα της χαζοχαρούμενης απολίτικης φιγούρας του "ηγέτη", αυτή είναι απολύτως κατάλληλη για μαριονέττα τους. Αλλά γιατί δεν υπάρχει κουλτούρα φιλελεύθερου κεντρώου πόλου στην Ελλάδα. Ο νέος δικομματισμός θα συνθλίψει στις αδηφάγες συμπληγάδες του κάθε παρείσακτο.

Και απομένει η Αριστερά. **Η δοσιλογική Αριστερά που από άκρου εις άκρον της, οραματίζεται μια Ελλάδα χωρίς Έλληνες, εξαθλιωμένους προλετάριους, αφομοιωμένους και ομογενοποιημένους με τους εισβολείς λαθρομετανάστες.**

Το ξήλωμα του σταλινικού ΚΚΕ άρχισε ήδη. Ο αποτιτανωμένος λόγος της ιδεοληπτικής του παράκρουσης έχει όλα τα σημάδια του τέλους, μια και δεν εκπληρώνει

πια κανένα κοινωνικό αίτημα. Το ΚΚΕ δεν κοιτάζει τον λαό κατά πρόσωπο, παρά μέσα από τους παραμορφωτικούς φακούς της πολιτικής του μυωπίας. Το ΚΚΕ δεν αναγνωρίζει λαό, αλλά αλληλοσπαρασσόμενες τάξεις και συντεχνίες ανάμεσα στις οποίες ενδημούν οι άεργοι κηφήνες του συνδικαλισμού και του κόμματος. Οι ΚΚΕδες, εν ονόματι του εργάτη και της εργασίας, λαθροβιώνουν δεκαετίες άεργοι και μη εργαζόμενοι. Το ΚΚΕ είναι ο πιο γνήσιος και σκληρός εκπρόσωπος της άρχουσας τάξης, που καταδυναστεύει τον λαό με την διαμεσολάβηση του άτεγκτου πελατειακού κομματικού και συνδικαλιστικού σωλήνα. Οι προνομιούχοι που μετέχουν σ' αυτόν ως δούλοι του κόμματος, εξαγιάζονται.

Ο αμέτοχος λαός εξοβελίζεται, ταλανίζεται και δαιμονοποιείται.

Σε πέντε χρόνια, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ θα έχει εξαφανίσει το ΚΚΕ από τον πολιτικό χάρτη, οικειοποιούμενη με τον πατριωτικό, φιλολαϊκό της λόγο ολόκληρο το κοινωνικό του έρεισμα, πλην βεβαίως του στρατού κατοχής των κομματικών και συνδικαλιστικών στελεχών, των αέργων κηφήνων, που ως τμήμα της άρχουσας τάξης απομυζούν δεκαετίες τώρα τον ιδρώτα του λαού. Αυτοί θα αφεθούν να περιφέρουν το άσαρκο σαρκίο τους στην μονή Περισσού, δοξολογώντας τα ονόματα των αγίων Μαρξ, Εγκελς και Λένιν και του πατερούλη Στάλιν.

Ο παραδομένος στην ευωχία του εκλογικού θριάμβου ΣΥΡΙΖΑ, έχει τον ολιγότερο χρόνο ζωής, αφού είναι το θύμα των εσωτερικών αντιφάσεών του. Συμπιληματίας νεοκομμουνιστικών και αριστερίστικων θραυσμάτων στον πυρήνα του, απέκτησε ένα νεοαστικό φωτοστέφανο από τους μετανάστες πελάτες του ΠΑΣΟΚ που έχασαν μέρος των προνομίων τους και επιθυμούν να ανα-

κτήσουν. Η σύγκρουση του νεοκομμουνιστικού πυρήνα με τις νεοαστικές στοιβάδες, με καταλύτη την λείχουσα εξουσία, θα είναι καθοριστική. Όσο ταχύτερα ο νεοκομμουνιστικός ΣΥΡΙΖΑ εκτεθεί στην γειτνίαση της εξουσίας είτε ως αξιωματική αντιπολίτευση είτε ως τμήμα της, τόσο γρηγορότερα θα καταρρεύσει σαν υπερκαινοφανής αστέρας. Η αντίστροφη μέτρηση ήδη άρχισε. Η 17η Μαΐου είναι ήδη γιæ αυτόν πολύ διαφορετική από την 7η. Και η 17η Ιουνίου είτε νικήσει είτε ηττηθεί θα είναι ακόμα χειρότερη. Ένας αριστερός καθεστωτικός συστημικός πόλος, που θα συντροφεύει την σοσιαλδημοκρατία ως δορυφόρος της, είναι το μέλλον της αριστεράς στην Ελλάδα, όπως ακριβώς και στην Γαλλία. Ήδη, η ΔΗΜΑΡ είναι ο δούρειος ίππος της.

Σε πέντε χρόνια, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ θα είναι η κυρίαρχη πολιτική δύναμη του λαϊκού πατριωτισμού. Αν ο λαός αποτελεί το 80% και η άρχουσα τάξη το 20% των Ελλήνων, το 80% είναι το άνω όριο λαϊκής συγκατάθεσης, στο οποίο η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ προσβλέπει.

ΚΚΕ, ΕΝΑ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΓΥΑΛΑΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Καισαριανή: ΚΚΕ 16,02% 2ο κόμμα,
Χρυσή Αυγή 9,41% 4ο κόμμα
Πέραμα: ΚΚΕ 12,07% 2ο κόμμα,
Χρυσή Αυγή 11,49% 4ο κόμμα
Νίκαια-Ρέντης: ΚΚΕ 16.02% 2ο κόμμα,
Χρυσή Αυγή 9,01% 4ο κόμμα

Ένα ρίγος διαπερνά την σπονδυλική στήλη των συντρόφων του Περισσού. Τους διαβεβαιώνουμε ότι πολύ γρήγορα θα γίνει ζόφος : Σε πέντε χρόνια, (αριθμός 5) το ΚΚΕ δεν θα υπάρχει. Και γιατί να υπάρχει άλλωστε, αφού από μακρού έχει απολέσει κάθε ιστορικό ρόλο και από σήμερα δεν εκπληρώνει πλέον κανένα κοινωνικό αίτημα εις όφελος του λαού;

Το ΚΚΕ από ετών έχει εμβολιάσει την λαϊκή συνείδηση με την νευροτοξίνη μιας παραλυτικής ψευδαίσθησης, ότι αποτελεί ένα κόμμα "διαφορετικό" από τα άλλα, διότι δήθεν είναι το κόμμα του λαού. Ουδέν ψευδέστερο τούτου. Το ΚΚΕ έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός συστημικού, καθεστωτικού κόμματος, που περιβάλλεται ένα ψευτο-επαναστατικό μανδύα, στην πραγματικότητα μια από τις πραιτωριανές τηβέννους της άρχουσας τάξης.

Δύο είναι τα κύρια συστημικά χαρακτηριστικά του ΚΚΕ.

1. Όπως όλα τα κόμματα είναι κι αυτό ένα κόμμα της γυ-

άλας, που απευθύνεται στην κοινωνία μέσω του κομματικού λώρου, που με τη σειρά του είναι ένας πελατειακός δεσμός. Τα αστικά κόμματα βλέπουν τον λαό μέσα από τις διόπτρες του πελάτη. Το ΚΚΕ, μέσα από τις διόπτρες της ιδεολογίας. Το αποτέλεσμα είναι ακριβώς το ίδιο, ο λαός διαμεσολαβείται από ένα μηχανισμό εξουσίας, το κόμμα και τα πλοκάμια του, τις γραφειοκρατικές και συνδικαλιστικές συντεχνίες αντί να καταστεί ο ίδιος ένας οργανισμός εξουσίας. Το ΚΚΕ αποστεωμένο και με αποτιτανωμένο λόγο, έχει πάψει από δεκαετίες να έχει κινηματικά χαρακτηριστικά. Δεν κινητοποιεί τον λαό, αλλά τις κομματικές και συνδικαλιστικές συντεχνίες, δεν υπερασπίζεται τον λαό, αλλά τα συντεχνιακά προνόμια των μελών του. Δεν απευθύνεται στον λαό με την γλώσσα του λαού, αλλά με την ιδιόλεκτο των καθοδηγητών του, δηλαδή των κομματικών εγκαθέτων που δεν συγκινούν το λαϊκό σώμα, διότι έχει πια αποκτήσει ανοσία στην ανοησία που περιέχουν οι ιδεοληπτικές τοξίνες τους.

2. Το δεύτερο συστημικό χαρακτηριστικό του ΚΚΕ, είναι ακριβώς, ότι είναι συστημικό. Πράγματι, δεκαετίες τώρα το ΚΚΕ είναι μέρος του συστήματος, το οποίο, αποενοχοποιώντας το, το εξουδετέρωσε και το αδρανοποίησε. Γι' αυτό και είναι απόλυτα συμμορφωμένο με τις επιταγές και τις επιλογές του συστήματος, σε ότι αφορά στην αντιμετώπιση, αλλά (πράγμα πολύ πιο κρίσιμο και καταστροφικό για το ίδιο) κυρίως στην πολιτική ανάλυση του φαινομένου ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ.

Από την άλλη πλευρά, **η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι ένα κίνημα του λαού**. Είναι κίνημα του λαού, διότι διέπεται

από τις αρχέγονες ζυμώσεις μιας λαϊκής δράσης και ενός κοινωνικού ακτιβισμού, που δεν διαμεσολαβείται από καμιά ιδεολογία ή πελατειακό δεσμό, που παραπέμπουν σε ιδιοτελή συμφέροντα κόμματος ή τάξεως. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, δεν προτείνει καμιά ιδεολογία, αλλά την ίδια την αξιακή συγκρότηση του λαού στο διάβα της ιστορίας, δηλαδή την αυταξία του λαού και της πατρίδας. Ο λαός αξίζει γιατί είναι αυτός που είναι, όχι γιατί είναι πελάτης ή δημοκράτης ή φιλελεύθερος ή σοσιαλιστής η εργάτης ή συνδικαλιστής ή κομμουνιστής ή κομματικός εγκάθετος, αλλά απλά γιατί είναι ο λαός. Είναι ο ίδιος υποκείμενο της ιστορίας και όχι κάποια "φωτισμένη" πρωτοπορία του, κομματική, γραφειοκρατική, "ελευθεριακή" ή άλλη. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν διαιρεί τον λαό σε αλληλοσπαρασσόμενες μερίδες, αλλά τον ενώνει.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι ο λαός εν τω γεννάσθαι.

Μικρό αφιέρωμα στον Γιώργο Κύρτσο

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΠΑΣ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΥΡΤΣΟΣ 1 - 0

Ο Χρήστος Παππάς είναι ένας άσημος και ανώνυμος πολίτης. Ένας ταπεινός εργαζόμενος βιοπαλαιστής, που μέσα στη λαίλαπα των καιρών, πολεμά να αναστήσει την οικογένειά του και με την πιστή σύντροφο της ζωής του να κάνουν τα τρία τους παιδιά άξιους Έλληνες. Ο Χρήστος Παππάς και η γυναίκα του, είναι τριάντα χρόνια αγνοί και ανιδιοτελείς αγωνιστές: Είναι δια βίου ταγμένοι χρυσαυγίτες.

Ο Γιώργος Κύρτσος, είναι ένας διάσημος και επώνυμος πολίτης. Ένας μεγαλόσχημος δημοσιογράφος και εκδότης, εκλεκτός των ΜΜΕ, σπουδαιοφανής πολιτικός αναλυτής, που μέσα στην λαίλαπα των καιρών, αγωνίζεται να κρατήσει όρθιο το κυρίαρχο πολιτικό καθεστώς. Είναι δια βίου ταγμένος φρουρός του συστήματος.

Και οι δύο κατήλθαν στον στίβο της πολιτικής. Ο ένας με την άσημη ταπεινότητά του και ο άλλος με την διάσημη υπεροψία του.

Και ο λαός, ομίλησε. Έστειλε τον άσημο και ταπεινό στα έδρανα της βουλής και τον διάσημο υπερόπτη στο σπίτι του.

Στην θέση του Χρήστου Παππά βάλετε κάθε αγωνιζόμενο ανώνυμο Έλληνα, που ανήκει στον λαό, αυτόν που ο Χρήστος Παππάς μέσα στην βουλή με όλη την δύναμη της ψυχής και του σώματός του θα υπηρετήσει. Γιατί είναι σάρκα από τη σάρκα του.

Στη θέση του Γιώργου Κύρτσου, βάλετε κάθε εκπρόσωπο του συστήματος, που ανήκει στην άρχουσα τάξη, αυτήν που ο Γιώργος Κύρτσος έξω από την βουλή με

όλη την δύναμη της γραφίδας και της εφημερίδας του υπηρετεί. Γιατί είναι σάρκα από τη σάρκα της.

ΑΞΙΟΣ Ο ΛΑΟΣ !
(όχι ο ΛΑ(γ)ΟΣ ...)

ΕΡΜΕ ΚΥΡΤΣΟ (κατά το έρμε Γκόρτσο...), Ο ΛΑΖΑΡΟΣ ΔΕΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ...

Δύο εβδομάδες πριν από τις εκλογές αναρτήσαμε μιαν απάντηση στον φιλόδοξο και υπερφίαλο εκδότη, εκλεκτό μέλος της κλειστής λέσχης των τηλεκαναλικών Μέσων Μαζικής Εξαπάτησης του ελληνικού λαού, Γιώργο Κύρτσο, που αναλαμβάνοντας τον ρόλο του Εκπροσώπου Τύπου του οριστικά ταφέντος με την βούλα του λαού τηλεπτώματος ΛΑ(γ)ΟΣ, με περίσσεια αλαζονεία δήλωνε, ότι σύμφωνα με το "αλάθητο πολιτικό του αισθητήριο, η στατιστική των δημοσκοπήσεων θα διαψευστεί " και ο ΛΑ(γ)ΟΣ θα εκτοξευτεί στο 7% ενώ η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ θα συρρικνωθεί κάτω από το 3%.

Το σχόλιο είχε τον τίτλο:

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ: Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΥΡΤΣΟΣ ΣΕ ΡΟΛΟ ΙΗΣΟΥ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Μετά από μια ψυχογραφία του προσώπου και μια μικρή πολιτική ανάλυση, το σχόλιο τελείωνε με την εξής αποστροφή:

Γιώργο Κύρτσο, προς χάριν σου αντιστρέφουμε με ποδοσφαιρικούς όρους και εκ του ασφαλούς την έωλη πρόβλεψή σου: ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΛΑ(γ)ΟΣ 7-3 ή για την ακρίβεια ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ – ΛΑ(γ)ΟΣ 6,9 - 2,9.

Ώστε να φτάσεις στην πηγή αλλά νερό να μη πιείς, ως τιμωρία για την αλαζονεία σου, να ξεμείνεις στην σαρακοστή δίχως να κάνεις ποτέ ανάσταση.

Κάποιες φορές, η πραγματικότητα υπερβαίνει και ειρωνεύεται και την ποιό τολμηρή φαντασία. Ιδιαίτερα, όταν επέρχεται ως νέμεση, για να τιμωρήσει την ύβρι και την αλαζονεία των εξουσιαστών.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ: Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΥΡΤΣΟΣ ΣΕ ΡΟΛΟ ΙΗΣΟΥ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Πιστεύετε ότι το Πάσχα πέρασε; Σωστά το πιστεύετε. Για όλους μας το Πάσχα έχει παρέλθει, εκτός από ένα: Τον πολιτικό αναλυτή, παράγοντα και εκδότη Γιώργο Κύρτσο.

Ως γνωστόν, ο Γιώργος Κύρτσος σε όψιμο ρόλο Ιησού Χριστού, ανέλαβε κατόπιν εορτής να αναστήσει τη μούμια ενός σύγχρονου Λαζάρου, του πολιτικού τηλεπτώματος ΛΑ(γ)ΟΣ, κομματικού σκελέθρου του κωλοτούμπα μνημονιακού αρχηγέτη Καρατζαφέρη. Έτσι, ο κατά τα λοιπά οξυδερκής Γιώργος, διανύει ακόμη μέχρι τις εκλογές την μεγάλη σαρακοστή.

Ο Γιώργος Κύρτσος λοιπόν, βρέθηκε καλεσμένος του ΑΛΦΑ και του δημοσιογράφου Παπαναγιώτου στην παρουσίαση της δημοσκόπησης της εταιρείας MARC, της οποίας τα ευρήματα είναι όντως καταπληκτικά. Ο έντιμος πλην πολιτικά αφελής δημοσκόπος Γεράκης είχε την ειλικρίνεια να παραθέσει τα στοιχεία ατόφια, δίχως τα γνωστά για τα καθεστωτικά ΜΜΕ μαγειρέματα. Από τα στοιχεία της δημοσκόπησης προκύπτει ότι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, ολοσχερώς εξαφανισμένη από τα ΜΜΕ, αδιαλείπτως συκοφαντούμενη και υβριζόμενη από άκρου

εις άκρον του πολιτικού φάσματος, διεκδικεί στις εκλογές ποσοστό 5,7% και το κυριότερο, η ηλικιακή της διαστρωμάτωση είναι η πιο νεανική από όλα τα κόμματα, γιατί βασίζεται στις ηλικίες 18-35 και επί πλέον η βάση των ψηφοφόρων της είναι η πιό αποφασισμένη: **Ο ψηφοφόρος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι νέος και αταλάντευτος στην πολιτική επιλογή του.** Ωστόσο, ο Γεράκης τίμησε και το τηλεπτώμα με το αστρονομικής κλίμακας ποσοστό του 3,9%. Άστραψε και βρόντηξε ο τυμβωρύχος Γιώργος Κύρτσος. Η στατιστική δήλωσε, είναι πολύ πτωχή ενώπιον του αλάθητου πολιτικού αισθητηρίου του. Είναι αδύνατον τέτοιο ποσοστό Ελλήνων και μάλιστα νέων να επιλέξει τα άκρα, ο δε ΛΑ(γ)ΟΣ, αποφάνθηκε, πάντα επιτυγχάνει ποσοστό διπλάσιο από αυτό που του δίνουν οι δημοσκοπήσεις.

Ούτε λίγο ούτε πολύ, ο αγέρωχος Γιώργος προέβλεψε ότι ο Λάζαρος θα αναστηθεί με 7% η δε ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ζήτημα να φτάσει το 3%. **Η αλάθητη πρόβλεψη λοιπόν του Γιώργου, με ποδοσφαιρικούς όρους είναι: ΛΑ(γ)ΟΣ – ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ 7-3.**

Μωραίνει Κύριος ον βούλεται απωλέσαι. Είναι η συμβατή με τον ρόλο που επέλεξε ερμηνεία, για τις παραισθήσεις ενός κατά τα άλλα οξυδερκούς πολιτικού παρατηρητή και αναλυτή. Εμείς όμως, ενδίδουμε στον πειρασμό να ερμηνεύσουμε με ψυχολογικούς όρους, εν όψει των επερχόμενων εκλογών, το φαινόμενο που ακούει στο όνομα Γιώργος Κύρτσος. Όψιμος πολιτικός παίκτης, αν και με μακρά εμπειρία παρελθόντος, συγκατένευσε στην σπαραξικάρδια έκκληση του πολιτικού ναυαγίου που ονομάζεται Καρατζαφέρης και έσπευσε προς βοήθεια και σωτηρία του, αφήνοντας άναυδους τους ακροατές των λόγων και τους αναγνώστες των

εντύπων του. Τι έσπρωξε τον εχέφρονα Γιώργο Κύρτσο στον άχαρο ρόλο του ναυαγοσώστη ενός πολιτικού σαλτιμπάγκου; Μα δίχως άλλο η αθεράπευτη ματαιοδοξία του. Ο Γιώργος Κύρτσος, προσεγγίζοντας το τηλεπτώμα του ΛΑ(γ)ΟΣ έβαλε ένα στοίχημα με τον εαυτό του: Να καταφέρει να αναστήσει τον Λάζαρο, σε ρόλο Ιησού των εκλογών. Όμως ο ελιτιστής Γιώργος, όπως προσφυώς τον απεκάλεσε η επίσης άναυδη από την απόφασή του στενή συνεργάτις του Αγγελική Σπανού, απομονωμένος στην γυάλα της αφ' υψηλού θέασης και κριτικής της πολιτικής κονίστρας, υπερεκτίμησε τον εαυτό του. Μέσα στην ματαιοδοξία και την αλαζονεία του είναι θέσει τυφλός και κωφός, ανίκανος να αφουγκραστεί το λαϊκό αίσθημα και να γίνει διερμηνευτής των διεργασιών και της πολιτικής μεταστοιχείωσης του λαϊκού σώματος. Έτσι, βιώνει το ζωτικό ψεύδος, ότι από το ύψος των αναλύσεών του μπορεί να επηρεάσει και να κατευθύνει τις αποφάσεις της εκλογικής πελατείας ενός αποκόμματος όπως ο ΛΑ(γ)ΟΣ, του οποίου το θολό και τυρβώδες πολιτικό μήνυμα είναι αδύνατον πλέον να παρακολουθήσει και ο πιο προσηλωμένος και ευφάνταστος ψηφοφόρος. Μέσα στην πολιτική υπεροψία του ο Γιώργος Κύρτσος αδυνατεί να κατανοήσει το απλό: **Ο ΛΑ(γ)ΟΣ δεν εκπέμπει πια κανένα πολιτικό μήνυμα, δεν εκπληρώνει κανένα κοινωνικό αίτημα. Είναι για το πολιτικό σύστημα ένα ξερόφυλλο συκής, που έδωσε ό, τι είχε να δώσει και πήρε ό, τι μπορούσε να πάρει. Ο ΛΑ(γ)ΟΣ είναι εντελώς γηρασμένος, απολύτως και ακωλύτως ξεπερασμένος από τις πολιτικές εξελίξεις, ένα πτώμα που δεν ανασταίνεται, απλώς σαπίζει.**

Φαντασιοσκοπώντας νίκες που δεν πρόκειται να ρθούν, ο Γιώργος Κύρτσος αναλώνεται σε αμετροέπει-

ες. Έτσι πιστεύει ότι ο γηρασμένος ΛΑ(γ)ΟΣ, του οποίου το δυνητικό ακροατήριο αποτελείται από τη λιγοστή κομματική πελατεία και μερικούς παππούδες μεταξύ αρτηριοσκλήρωσης και αλτσχάιμερ είναι συγκρίσιμο μέγεθος με την σφύζουσα από τη ζωτικότητα της νεότητάς της ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Μάλιστα πιστεύει ότι έχει διπλάσια απήχηση στο πανελλήνιο ένα ακίνητο πολιτικό πτώμα, από ένα κίνημα που κατεβάζει στα πεζοδρόμια και τις πορείες δεκάδες χιλιάδες νεολαίους και είναι εν όψει εκλογών ο μόνος φορέας που πραγματοποιεί δημόσιες πολιτικές συγκεντρώσεις σε πόλεις και χωριά από άκρου εις άκρο της πατρίδας μας, εκεί που δεν τολμούν να εμφανιστούν καν τα λεγόμενα κόμματα εξουσίας. Τι κι αν είναι αποκλεισμένη από τα ΜΜΕ; Η ιστοσελίδα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι μακράν η πρώτη σε επισκεψιμότητα πολιτική ιστοσελίδα στην Ελλάδα. Με 50.000 τουλάχιστον ημερήσιους επισκέπτες (πρόσωπα όχι επισκέψεις) και 30 τουλάχιστον δημοσιεύσεις, άρθρα και σχόλια επικαιρότητας, η ιστοσελίδα της δεν συγκρίνεται με άλλη καμιά πόσο μάλλον με την αραχνιασμένη από την αχρησία και την αχρηστία ιστοσελίδα του ΛΑ(γ)ΟΣ.

Από την μια ο λαϊκός παλμός της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ και από την άλλη το απονεκρωμένο σκέλεθρο του ΛΑ(γ)ΟΣ ! Γιώργο Κύρτσο η παραίσθησή σου δεν έχει όρια !

Σε λίγες μέρες ο λαός θα στείλει για σάρωμα, με τα σκουπίδια τα αποκόμματα της συμφοράς. Μεταξύ αυτών και τα τρία τηλεπτώματα που εμφανίζονται από τις δημοσκοπήσεις δήθεν στα όρια της βουλής: Το άμορφο έκτρωμα των "οικολόγων-πράσινων", το πολιτικό σκέλεθρο της Ντόρας, στέλνοντας και την ίδια στα αζήτητα του σπιτιού της, όπου επιτέλους θα μπορεί μετά από είκοσι τόσα χρόνια να κάνει κάτι εποικοδομητικό και χρήσιμο καθαρίζοντας μπάμιες και φασολάκια και κυρίως το τηλεπτώμα ΛΑ(γ)ΟΣ, του πολιτικού τυμβωρύχου Κύρτσου.

Γιώργο Κύρτσο, προς χάριν σου αντιστρέφουμε με ποδοσφαιρικούς όρους και εκ του ασφαλούς την έωλη πρόβλεψή σου: ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ – ΛΑ(γ)ΟΣ 7-3 ή για την ακρίβεια ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ – ΛΑ(γ)ΟΣ 6,9 - 2,9.

Ώστε να φτάσεις στην πηγή αλλά νερό να μη πιείς, ως τιμωρία για την αλαζονεία σου, να ξεμείνεις στην σαρακοστή δίχως να κάνεις ποτέ ανάσταση.

ΑΚΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΕ ΚΙ ΕΣΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ

Το σάπιο καθεστώς της χρηματοπιστωτικής και κλεπτοκρατικής τηλεδημοκρατίας και τα κομματικά παράγωγά του, κατατάσσουν κατά την συμβατική διαχείριση του πολιτικού τόξου την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ στην άκρα δεξιά του πολιτικού φάσματος. Η γραμμική θέαση του πολιτικού φάσματος είναι μια απλοϊκή όσο και στρεβλωτική θεώρηση του πολιτικού γίγνεσθαι, νεωτερικής κοπής, ανάλογης της γραμμικής θεώρησης του ιστορικού γίγνεσθαι, η οποία οδηγεί στην υιοθέτηση μιας ρηχής και κοντόθωρης αναλυτικής ερμηνευτικής του θεάτρου των πολιτικών γεγονότων. Αυτός είναι και ο λόγος που το πολιτικό σύστημα αδυνατεί σήμερα να ερμηνεύσει τις βαθύτερες λαϊκές διεργασίες που οδήγησαν στην εκρηκτική άνοδο της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

Το εργαλείο πολιτικής ανάλυσης που διαθέτει, τόσο στην αστική-φιλελεύθερη, όσο και στην μαρξιστική του εκδοχή είναι χονδροειδές, παρωχημένο και ως εκ τούτου ακατάλληλο για να ιχνηλατήσει τις λεπτοφυείς διεργασίες που διαπερνούν και ανασυνθέτουν με νέους όρους το κοινωνικό σώμα. Εν όσω η Αριστερά και η Δεξιά φαντάζουν παρωχημένες, αδυνατώντας να ερμηνεύσουν τα γεγονότα, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ τριάντα χρόνια τώρα μελετά, σμιλεύει και οξύνει το όργανο οντολογικής, ιστορικής και πολιτικής ανάλυσης που διαθέτει. Και ερμηνεύοντας αυθεντικά το πολιτικό σκηνικό, σήμερα μπορεί πειστικά να απευθυνθεί σε ολόκληρο το γραμ-

μικό πολιτικό φάσμα, του οποίου δεν αποτελεί σημείο ή περιοχή και να το ρυμουλκήσει συλλήβδην στην δική της θεώρηση της ιστορίας. Έτσι, με ασφάλεια μπορεί να προδικάσει εκείνο που όλοι οι άλλοι δεν τολμούν καν να υποθέσουν: Σε πέντε χρόνια (αριθμός 5) η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ θα έχει εξαφανίσει από τον πολιτικό χάρτη τις δυο πολιτικές δυνάμεις που σήμερα φαντάζουν κραταιές, το σταλινικό ΚΚΕ και τον νεοκομμουνιστικό ΣΥΡΙΖΑ μαζί με τα αναρχοκαθεστωτικά και ακροαριστερά θραύσματά τους. Θα τα εξαφανίσει όχι με "αντιδημοκρατικές" διαδικασίες, αλλά με την εξάλειψη των ιστορικοκοινωνικών συνθηκών που τα εκτρέφουν και αποτελούν λόγο και αιτία της ύπαρξής τους, αφαιρώντας τους τα κοινωνικά ερείσματα με την φιλολαϊκή της πολιτική.

Και τότε, εκ των κομμουνιστών θα μείνουν μόνον οι αμετανόητοι, απομονωμένοι από το λαϊκό σώμα, εγκιβωτισμένοι στην μονή Περισσού, όπου εν μέσω ιδεοληπτικής παράκρουσης θα περιφέρουν το άσαρκο σαρκίο τους προσευχόμενοι στα σκύβαλα του Μαρξ, του Έγκελς και του Λένιν υπό την θαλπερή σκέπη του πατερούλη Στάλιν.

Στην γη που γέννησε την οντολογία και την φιλοσοφία, τον Ηράκλειτο και τον Πλάτωνα, η κομμουνιστική σκουριά δεν μπορεί παρά να είναι απόβλητη.

Άκου λοιπόν αριστερέ κι εσύ κομμουνιστή.

Η αριστερά και η δεξιά δεν υπάρχουν, είναι ιδεολογικές ψευδαισθήσεις, διχαστικές του λαϊκού σώματος. Υπάρχει μόνον η πατρίδα και το πολιτικό της υποκείμενο, ο λαός. Η αποδοχή του όρου αριστερός ή δεξιός, είναι άστοχη κι αστόχαστη, διότι αποτελεί μονόπλευρη

θέαση του πολιτικού τοπίου. Ο μονόφθαλμος δεν υπερηφανεύεται γι' αυτό, διότι έχει επίγνωση της απωλείας και επιχειρεί να την αναπληρώσει. Ο αριστερός κομπάζει και κοάζει, διότι έχει άγνοια της αγνοίας του, πράγμα που συνιστά πολιτική αναπηρία.

Εσύ αριστερέ κι εσύ κομμουνιστή, για την πατρίδα και την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είσαστε πρώτα Έλληνες πολίτες και πατριώτες με όλα τα καθήκοντα και τα δικαιώματα που απορρέουν από αυτήν την ιδιότητα. Για την παράταξή σας, δεν είσαστε τίποτε από τα δύο, παρά απρόσωπο εργαλείο της ταξικής πάλης. Είστε εργάτες, άνεργοι ή εργαζόμενοι, ποτέ Έλληνες πολίτες. Το κόμμα σας θέλει εξαθλιωμένους προλετάριους, γι' αυτό σας ταυτίζει πολιτικά και σας εξομοιώνει κοινωνικά με τους λαθρομετανάστες εισβολείς, ώστε να δικαιώσει τον "ιστορικό σας ρόλο" στην ταξική πάλη, που αποτελεί την ιδεολογική του παράκρουση. Για την αριστερά και τον κομμουνισμό, εσύ και ο λαθρομετανάστης είστε ίδιοι, γιατί είστε και οι δύο εργάτες ή άνεργοι. Για την πατρίδα και την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είστε απολύτως διαφορετικοί, διότι εσύ είσαι Έλληνας πολίτης κι αυτός λαθρομετανάστης εισβολέας!

Το πρόβλημά σου αριστερέ κι εσένα πατριώτη κομμουνιστή, είναι η εκμετάλλευση, που επιβάλλει η κλεπτοκρατική άρχουσα τάξη, που είναι δημοκρατική αλλά αντιπατριωτική.

Η δημοκρατία είναι η θεσμική θωράκιση και ο πολιτικός μανδύας της μετάγγισης του πλούτου που εσύ δημιουργείς και παράγεις σε εκείνους που τον απομυζούν και τον λυμαίνονται. Η κλεπτοκρατική άρχουσα τάξη δεν αναγνωρίζει τον εργάτη ή εργαζόμενο Έλληνα πολίτη

ως ισότιμο με τον ιδιοκτήτη (αφεντικό) Έλληνα πολίτη. Την αναγνώριση αυτής της ισοτιμίας, τον σεβασμό και την αξιοπρέπεια, την επιβάλλει στα αφεντικά και τους εκμεταλλευτές ο πατριωτισμός της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Ο πατριωτισμός ενώνει. Η ταξική πάλη και το κόμμα διχάζουν το λαϊκό σώμα και δεν καλλιεργούν το ενωτικό πατριωτικό και λαϊκό φρόνημα.

Η εξάλειψη των κοινωνικών αντιθέσεων είναι αποτέλεσμα της εξάλειψης των οικονομικών αντιθέσεων. Γι' αυτό η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ εγγυάται το ελάχιστο Ισόβιο Εισόδημα Διαβίωσης για κάθε Έλληνα πολίτη, ανεξάρτητα από την αμοιβή της εργασίας, επικαιροποιημένο σε 1.000 ευρώ ανά μήνα για τον ενήλικα και 500 ευρώ ανά μήνα για τον ανήλικο. Για την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ κάθε τετραμελής ελληνική οικογένεια με δύο παιδιά πρέπει και μπορεί σήμερα να έχει 3.000 ευρώ μηνιαίο εισόδημα. Και κάθε ζευγάρι συνταξιούχων πρέπει και μπορεί σήμερα να έχει 2.000 ευρώ σύνταξη. Λεφτά υπάρχουν στις τσέπες των κλεπτοκρατών !

Αν η πατρίδα εξασφαλίζει στον λαό αυτό το επίπεδο διαβίωσης και εξαλείφει την κοινωνική αδικία και εκμετάλλευση, για ποιό άλλο λόγο αριστερέ κι εσύ κομμουνιστή χρειάζεται να είσαι αριστερός ή κομμουνιστής; Δεν αίρεται η ιστορική αδικία, την οποία έχει αναγάγει σε ιδεολογία ο κομμουνισμός για να τρέφει τους κηφήνες των κομματικών του παραμάγαζων, που αποτελούν την αριστερή όχθη της άρχουσας τάξης του διαίρει και βασίλευε; Άρα γιατί να συνεχίσεις να είσαι αριστερός ή κομμουνιστής και όχι απλά Έλληνας πατριώτης;

Μήπως σε ενδιαφέρει η "κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής" και "η εξάλειψη της ατομικής ιδιοκτησίας"; Μα αυτά ακριβώς αποτελούν την ιδεοληπτική παράκρουση των κομματικών καθοδηγητών σου και συνιστούν το άλλοθι της εκμετάλλευσης σου, χάριν της βασιλείας των άεργων κομματικών και συνδικαλιστικών κομμουνιστών κηφήνων. Το αποτέλεσμα αυτής της ιδεοληπτικής παράκρουσης το γνωρίζουμε πολύ καλά: Είναι ο σοσιαλισμός, το μοντέλο της Σοβιετικής Ένωσης, που σήμερα, που μας την ξαναπροτείνει το κόμμα σου, είναι ήδη είναι μια μούμια που έχει σαπίσει.

Αν ο πατριωτισμός εξασφαλίζει την πολιτική σου αξιοπρέπεια ως Έλληνα πολίτη, την εξάλειψη της κοινωνικής και οικονομικής αδικίας, την εξάλειψη της εκμετάλλευσης από τα αφεντικά, γιατί σε ενοχλεί ως εργάτη και εργαζόμενο η άσκηση της επιχειρηματικότητας από όποιον άλλο ισότιμο Έλληνα πολίτη επιθυμεί να την ασκήσει;

Η επιχειρηματικότητα είναι μια υγιής οικονομική δραστηριότητα, εξόχως επωφελής για την πατρίδα, αρκεί να ασκείται υπέρ της πατρίδος και του λαού και όχι υπέρ της κλεπτοκρατικής άρχουσας τάξης. Αν με ένα διάφανο σύστημα ελέγχου αποκλειστεί η κερδοσκοπία και με ένα ενιαίο φορολογικό και επενδυτικό συντελεστή 50%, όπως εισηγείται η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, αφ' ενός ενισχυθεί η επιχειρηματικότητα και αφ' ετέρου επιστρέφει στο λαϊκό σώμα το ήμισυ των καθαρών κερδών κάθε επιχείρησης, αυτή δεν είναι μια γνήσια και υγιής οικονομική δραστηριότητα προς όφελος της πατρίδας και του λαού; Αν επιπλέον επιχειρείται υγιής συνεταιριστικός ανταγωνισμός των ιδιωτικών μονάδων, όπου αυτό είναι εφικτό, δεν έχουμε ένα δυναμικό και υγιές οικονομικό περιβάλλον με παράλληλη ανάπτυξη του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα; **Σημασία δεν έχει εδώ και**

ένα αιώνα "ποιος κατέχει τα μέσα παραγωγής", αλλά ποιος ελέγχει αυτόν που κατέχει τα μέσα παραγωγής. Ποιος σχεδιάζει και ορίζει τους κανόνες του οικονομικού παιγνίου, που ενθαρρύνει την επιχειρηματικότητα, αλλά απαγορεύει και τιμωρεί σκληρά την εκμετάλλευση.

Τέλος στον χρηματοπιστωτικό καπιταλισμό της μετανεωτερικής εποχής, αριστερέ κι εσύ κομμουνιστή, σημασία έχει "η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής" ή η κατάργηση της δουλείας του τόκου, δηλαδή της τοκογλυφίας και του τζόγου της άϋλης πίστης των χρηματιστηρίων και των παραγώγων, που καταστρέφουν τις οικονομίες των λαών της οικουμένης, αλλά και της μεγάλης οικογένειας των ευρωπαϊκών πατρίδων; Αυτός είναι ο στόχος του πατριωτισμού της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Η κατάργηση της δουλείας του τόκου και των χρηματιστηρίων. Και αυτός ο πατριωτισμός θα αντικαταστήσει το καπιταλιστικό σύστημα της οικονομίας, που έχει συνολικά και όχι μόνο στην πατρίδα μας χρεοκοπήσει.

Αν όλα αυτά γίνονται πράξη με την ανατολή της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ στο πολιτικό σκηνικό, γιατί αριστερέ κι εσύ κομμουνιστή να ψηφίσεις Αριστερά ή ΚΚΕ; Να γιατί σε πέντε (αριθμός 5) χρόνια η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ θα έχει εξαφανίσει το ΚΚΕ και τον ΣΥΡΙΖΑ από τον πολιτικό χάρτη.

**ΑΡΙΣΤΕΡΕ ΚΙ ΕΣΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ,
ΨΗΦΟ ΣΤΗ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ !**

ΟΙ ΓΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΛΑΓΟΙ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ

Ταγός είναι ο δημιουργός της ιστορίας. Ουραγός είναι ο κυνηγός της ιστορίας. Λαγός είναι ο δραπέτης της ιστορίας. Η πατρίδα μας σήμερα βιώνει την απόλυτη ταπείνωση, διότι σαράντα χρόνια τώρα, εναπέθεσε τις τύχες της σε σπιθαμιαία πολιτικά μεγέθη, σε χθαμαλά αναστήματα, σε ανίκανους τυχοδιώκτες και κλεπτοκράτες, που καταλήστεψαν και ενθυλάκωσαν την δημόσια περιουσία, περιφρονώντας και ατιμάζοντας τον λαό. Η πατρίδα εναπέθεσε την ιστορία της, στους δραπέτες της ιστορίας.

Οι πολιτικοί της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας, αφού αφαίμαξαν με την ανοχή της ψήφου κάθε κοινωνική και οικονομική ικμάδα του ελληνικού λαού εις όφελος της ολιγαρχικής άρχουσας τάξης του πλούτου και της πολιτικής, οδήγησαν την πατρίδα στην παρακμή και την εξαθλίωση. Και τότε, ως συνεπείς λαγοί, δραπέτες της ιστορίας, ανίκανοι και ανεύθυνοι, προσέφυγαν στους διεθνείς πάτρωνές τους, τους τραπεζίτες και τοκογλύφους της οικουμένης, εκλιπαρώντας όχι την σωτηρία του λαού, αλλά την επιβίωση με κάθε τίμημα, της σάπιας πολιτικής τάξης τους. Οι λαγοί της ιστορίας, δεν είχαν το σθένος της ισότιμης διαπραγμάτευσης, διότι οι επαίτες δεν απαιτούν. Έτσι οι λαγοί, δραπέτες της ιστορίας, έγιναν οι πατέρες της λαϊκής δυστυχίας.

Το σύμφωνο της λαϊκής δυστυχίας ονομάζεται Μνημόνιο. Μέσα από αυτό κουρελιάζεται η αξιοπρέπεια του

Έλληνα πολίτη, που μεταμορφώνεται σε διεθνή επαίτη και αποθεώνεται η ισχύς του παγκόσμιου τοκογλύφου, που μεταμορφώνεται σε εθνικό αιματοπότη. Για το Μνημόνιο δεν έχει σημασία αν δύο εκατομμύρια ελληνόπουλα πεινάσουν ή ξενιτευτούν, αν ένας ολόκληρος λαός βιώσει την εξαθλίωση. Σημασία έχει να καταβληθούν αχρεωστήτως και εμπροθέσμως τα τοκοχρεολύσια των δανείων στους βρικόλακες της χρηματοπιστωτικής ζούγκλας.

Και ιδού το θαύμα. Οι λαξευτές της λαϊκής δυστυχίας, οι λαγοί, δραπέτες της ιστορίας, ξεπροβάλλουν πάλι εν όψει εκλογών από τα πολιτικά τους λαγούμια κι από ασπάλακες της συμφοράς και της δυσωδίας εμφανίζονται χαμαιλεοντικά, ως οι λεοντιδείς της σωτηρίας. Ποίοι; Όχι άλλοι, αλλά ακριβώς αυτοί οι ίδιοι οι καταστροφείς, τα ίδια σπιθαμιαία πολιτικά μεγέθη, τα χθαμαλά αναστήματα, οι ανίκανοι τυχοδιώκτες και κλεπτοκράτες, που καταλήστεψαν και ενθυλάκωσαν την δημόσια περιουσία, περιφρονώντας και ατιμάζοντας τον λαό.

Αυτοί οι πατέρες του Μνημονίου, τώρα εμφανίζονται ως οι άσπονδοι γιοί του.

Χωρίστηκαν μάλιστα στα δύο, για να γίνουν πιο πιστευτοί. Η μισή σπείρα, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Ντόρα, μας λέει πως το Μνημόνιο είναι το μόνο εργαλείο σωτηρίας. Και ομνύει, πως ενώ η δημοκρατία δεν έχει αδιέξοδα, μόνη διέξοδος είναι το Μνημόνιό της. "Μόνον έτσι θα κρατηθεί η χώρα όρθια", αλλά χωρίς πολίτες, με τους Έλληνες τελεσίδικα παραδομένους στην εξαθλίωση και την πατρίδα υπόδουλη στην παγκόσμια συμμορία των τοκογλύφων. Η άλλη μισή σπείρα, αποτελούμενη από τους εξ ίσου λαγούς δραπέτες της ιστορίας, κωλοτούμπα Καρατζαφέρη, μπούλη Πανούλη και Σια, μέχρι χθές σάρκα από την σάρκα του χρεοκοπημένου πολιτικού συστήματος, επεχείρησε την ανακυβίσθηση του πολιτικού σαλτιμπάγκου. Και σήμερα ξιφουλκεί λάβρη κατά του Μνημονίου επιχειρώντας να εξαπατήσει τον ελληνικό λαό, αποσείοντας τις ευθύνες που την βαρύνουν.

Όμως, οι γιοί και λαγοί του Μνημονίου, μνημονιακοί και αντιμνημονιακοί, μας βεβαιώνουν για τις καλές τους προθέσεις, προβάλλοντας ως η δήθεν ελπίδα του αύριο για τον απελπισμένο λαό αλλά αμνηστεύοντας το παρελθόν τους. **Όλοι μας μιλούν για την "σύνεση" με την οποία θα διαχειριστούν το αύριο, με "εργαλείο" το Μνημόνιο ή χωρίς αυτό. Κανείς όμως δεν μιλά για τα κλεμμένα, που αναπαύονται στις τσέπες των κλεπτοκρατών της δημοκρατίας. Κανείς τους δεν μιλά για τα κλεμμένα, γιατί όλοι είναι συνένοχοι και συμμέτοχοι στην μάσα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας σαράντα χρόνια τώρα.**

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ βροντοφωνάζει: Λεφτά υπάρχουν, στις τσέπες των κλεπτοκρατών της δημοκρατίας! Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ θα τις αδειάσει, σε όφελος του λαού και της πατρίδας !

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Πατριώτης είναι εκείνος που πιστεύει ότι η πατρίδα προηγείται της δημοκρατίας.

Δημοκράτης είναι εκείνος που πιστεύει ότι η δημοκρατία προηγείται της πατρίδας. Η πατρίδα έχει 4000 χρόνια ζωής. Η δημοκρατία 40. Επομένως το υπέρτατο αγαθό είναι η πατρίδα, την οποία η δημοκρατία οφείλει να υπηρετεί και όχι να βλάπτει. Όταν η δημοκρατία ωφελεί την πατρίδα, είναι χρήσιμη. Όταν την ζημιώνει είναι άχρηστη. Το πολιτικό υποκείμενο της πατρίδας είναι ο λαός. Ο λαός ενώνει. Το πολιτικό υποκείμενο της δημοκρατίας είναι τα κόμματα. Τα κόμματα διχάζουν. Πατριώτες είναι το 80% του λαϊκού σώματος, που αποτελούν τον λαό. Δημοκράτες είναι το 20% του λαϊκού σώματος, που αποτελούν την διαπλεκόμενη άρχουσα τάξη.

Γιατί ένας δημοκράτης δεν είναι πατριώτης; Διότι δεν ενδιαφέρεται να προασπίσει τα δικαιώματα του λαού, αλλά να υπερασπιστεί τα προνόμια και τα κεκτημένα της άρχουσας τάξης. Ο πατριώτης είναι πολίτης, διότι έχει συνείδηση του συλλογικού καθήκοντος υπέρ του λαού. Ο δημοκράτης είναι ιδιώτης, διότι έχει συνείδηση των ιδιοτελών προνομίων της άρχουσας τάξης στην οποία ανήκει.

Τρείς είναι οι πυλώνες της άρχουσας τάξης, που αποτελούν τους στυλοβάτες της δημοκρατίας.

- Η δεξιά χρηματοπιστωτική πλουτοκρατία.
- Ο πελατειακός εσμός των κομμάτων και των μέσων

μαζικής ενημέρωσης (διαπλοκής).

- Ο αριστερός στρατός κατοχής των συνδικαλιστικών συντεχνιών.

Επομένως τόσο η αριστερή όσο και η δεξιά όχθη της κομματικής δημοκρατίας είναι ιδιοτελείς διαχειριστές του πολιτικού συστήματος, εις όφελος της ολιγαρχικής άρχουσας τάξης και εις βάρος του λαού. Σαράντα χρόνια τώρα στην πατρίδα μας, η δημοκρατία μεταγγίζει τον πλούτο από αυτούς που τον δημιουργούν και τον παράγουν, δηλαδή τον λαό, σε αυτούς που τον απομυζούν και τον λυμαίνονται, δηλαδή την άρχουσα τάξη. Σαράντα χρόνια τώρα η πατρίδα μας, βρίσκεται υπό τον ζυγό **μιας κλεπτοκρατικής δημοκρατίας, η οποία μεταστοιχειώνει την δημόσια περιουσία σε ιδιωτικό πλούτο, ερήμην του λαού και υπέρ της ολιγαρχίας**.

Σήμερα, το καθεστώς της **κλεπτοκρατικής δημοκρατίας** υφίσταται μιαν οβιδιακή μεταμόρφωση. Αυτό το ίδιο, που οδήγησε την πατρίδα στην χρεοκοπία και την καταστροφή, ισχυρίζεται πως ως δια μαγείας απέκτησε την ικανότητα να της παράσχει την σωτηρία. Τούτο όμως είναι εντελώς αδύνατον, για ένα απλούστατο λόγο. Διότι οι πυλώνες της άρχουσας τάξης που απομύζησαν τον λαό και τον ώθησαν κατά κρημνόν, παραμένουν απολύτως άθικτοι:

- Η δεξιά χρηματοπιστωτική πλουτοκρατία, εξακολουθεί να λυμαίνεται τον πλούτο της πατρίδας, μέσω της μνημονιακής εξάρτησης από τους διεθνείς τοκογλύφους, των οποίων άλλωστε αποτελεί εκλεκτό εταίρο, δίχως να πληρώσει το τίμημα που της αναλογεί, από την κλεπτοκρατική διαχείριση σαράντα ετών.
- Ο πελατειακός εσμός των κομμάτων και των μέσων μαζικής ενημέρωσης (διαπλοκής), επιχειρεί να διαιωνίσει την πολιτική κυριαρχία του, εναλλάσσοντας τα ίδια πρόσωπα στην εξουσία. Χαρακτηριστικό της αβελτηρίας των κομμάτων εξουσίας είναι και το γεγονός, ότι όχι μόνον δεν ετιμώρησαν τους υπεύθυνους της καταστροφής, ολετήρες της πατρίδας Καραμανλή και Παπανδρέου, αλλά αντιθέτως, στολίζουν με τα ονόματά τους την εκλογική τους λίστα σε περίοπτες θέσεις.
- Ο αριστερός στρατός κατοχής των συνδικαλιστικών συντεχνιών, που αποτελείται από τους προνομιούχους νεοαστούς εργατοπατέρες άεργους κηφήνες, συνεχίζει να ταλανίζει το λαϊκό σώμα οχυρωμένος στα συνδικαλιστικά και συντεχνιακά του προνόμια.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ απευθύνεται στους πατριώτες, που αποτελούν το 80% του λαϊκού σώματος, τον λαό. Ο λαός, είναι εκείνος που ακροάται τον πατριωτικό της λόγο.

Απευθυνόμενη στον λαό, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ υπογραμμίζει, ότι οι όροι αριστερά και δεξιά, που διχάζουν το λαϊκό σώμα και διασπείρουν τις δυνάμεις του, ώστε να είναι ευάλωτο στην διαιώνιση της κλεπτοκρατικής ολιγαρχίας, είναι ψεύτικοι και παραπλανητικοί. Η υιοθέτηση των όρων αριστερός ή δεξιός, προδίδει προφανή πολιτική αναπηρία, διότι αντιστοιχεί σε μονομερή θέαση του πολιτικού τοπίου, που είτε από την μια είτε από την άλλη όχθη, διχάζει και δεν γεφυρώνει τα λαϊκά ρεύματα. Ο αριστερός που υπερηφανεύεται ως αριστερός και ο δεξιός που βαυκαλίζεται ως δεξιός, επαίρονται για την πολιτική τους αναπηρία.

Η αριστερά είναι δοσιλογική, διότι εξισώνει και

ομογενοποιεί τον Έλληνα πολίτη με τον στρατό κατοχής των λαθρομεταναστών εισβολέων. Η δεξιά είναι καπηλική, διότι υποκρίνεται ότι ενδιαφέρεται για τον λαό , ενώ απλά υπερασπίζει τα προνόμια και τα κεκτημένα της άρχουσας τάξης.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν απευθύνεται στους δημοκράτες, το 20% του λαϊκού σώματος, γιατί αυτοί αποτελούν την άρχουσα τάξη, που μισεί την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Η δεξιά όχθη της άρχουσας τάξης, θέλει να συντηρήσει αλώβητο ένα σύστημα που έχει χρεοκοπήσει, τον καπιταλισμό. Η αριστερή όχθη της άρχουσας τάξης, θέλει να αντικαταστήσει τον χρεοκοπημένο καπιταλισμό με μια μούμια που έχει σαπίσει, τον σοσιαλισμό. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ αναδεικνύει ανάμεσα στους δυο αδιέξοδους δρόμους, τον πατριωτισμό, ως τον μονόδρομο της αντίστασης και ανάταξης του ελληνικού λαού.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, θέλει να μετασχηματίσει την κλεπτοκρατική δημοκρατία της άρχουσας τάξης, στην πατριωτική δημοκρατία του λαού.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ για την πατρίδα !

ΔΟΞΑΖΟΜΑΣΤΕ ΚΡΥΠΤΟΜΕΝΟΙ

Μήνες τώρα, το κυρίαρχο σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας, από άκρου εις άκρον του πολιτικού φάσματος, συκοφαντεί, υβρίζει και διώκει την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Την συκοφαντούν οι εξωνημένοι διαχειριστές του, τα πολιτικά κόμματα της διαπλοκής και της συμφοράς.

Την υβρίζουν οι ρυπαροί κονδυλοφόροι και δημοσιογράφοι των Μέσων Μαζικής Διαστρέβλωσης.

Την διώκουν τα μίσθαρνα όργανα του κράτους, οι αναρχοκαθεστωτικοί συμμορίτες.

Και ώ του θαύματος ! Αντί η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ να πτοείται και να λυγίζει κάτω από τα ανελέητα χτυπήματα των αντιπάλων της, δηλαδή συλλήβδην της καθεστωτικής πολιτικής τάξεως από την άκρα δεξιά ως την άκρα αριστερά, αυτή θεριεύει και θριαμβεύει. Από μικρός αλλά ορμητικός χείμαρρος, έγινε λαϊκό ποτάμι οργής που απειλεί να πνίξει τους προδότες του λαού και της πατρίδας. Από μια μικρή οργάνωση μερικών εκατοντάδων πιστών, έγινε ο μυστικός ψίθυρος στην καρδιά και τα χείλη εκατοντάδων χιλιάδων Ελλήνων, **που ζητούν πίσω την πατρίδα που τους έκλεψαν!**

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι ένα γνήσιο πατριωτικό κίνημα, γι' αυτό συνεγείρει τις ψυχές των Ελλήνων, είναι ένα κίνημα του Λαού και όχι μια οφθαλμαπάτη του Γυαλιού.

Και ώ του θαύματος. Σήμερα, λίγες μόνον ημέρες προ των εκλογών, τα πράγματα αντιστρέφονται άρδην. Αυτοί που επί μήνες στέρησαν δημοκρατικά από την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ κάθε δημόσιο βήμα, κάθε δικαίωμα αντιλόγου στις ύβρεις, τις συκοφαντίες και τις διώξεις, εξαίφνης, αναζητούν απεγνωσμένα τους εκπροσώπους της, για να τους δώσουν απλόχερα, δημόσια φώτα, βήμα και λόγο. Γιατί; Διότι εννόησαν το σφάλμα τους; Ναι. Εννόησαν, όχι μετανόησαν... Εννόησαν επιτέλους το πολιτικά προφανές, ότι όσο κρύπτουν την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ στην αφάνεια, όσο την θάπτουν, τόσο αυτή ανασταίνεται και γιγαντώνεται. Έντρομοι λοιπόν απέναντι στην λαίλαπα που ένσκήπτει, αποφάσισαν να αλλάξουν τακτική, με την φρούδα ελπίδα να ανακόψουν το ρεύμα. Έτσι, αναζητούν απεγνωσμένα τους εκπροσώπους της, για να τους προβάλουν δήθεν, στο σάπιο φως της εξωνημένης και ρυπαρής πολυφωνίας τους και άμεσο στόχο να τους "εκθέσουν". Και επειδή δεν συμμορφωνόμαστε με τις ιταμές απαιτήσεις τους, επινοούν νέες ύβρεις: "Είμαστε οι δειλοί, που δοξαζόμαστε κρυπτόμενοι".

Αλλ' ώ αφελείς δημοσιογράφοι, ειδησεογράφοι και κονδυλοφόροι, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν σας προσκυνά, διότι δεν ανήκει στο σύστημά σας. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν υπακούει σε κανόνες, αλλά τους υπαγορεύει. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ομιλεί μόνον όταν εκείνη κρίνει, όπου εκείνη επιλέγει.
Το σύστημα επιχείρησε να μας ατιμάσει, θαπτόμενους.
Ο Λαός θα μας τιμήσει, κρυπτόμενους.
Και τότε θα μιλήσουμε με την φωνή Εκείνου.

Μικρό αφιέρωμα στον σκιτσογράφο-ρυπαρογράφο ΣΤΑΘΗ Σταυρόπουλο, του enikos.gr

Μάϊος 2013
Απάντηση στον ΣΤΑΘΗ ΤΟΥ enikos.gr και το άρθρο του "Προς ψηφοφόρο της Χρυσής Αυγής"

"Προσέτι για μένα το αίμα δεν είναι τίποτε άλλο παρά υπόθεση αρνητικού ή θετικού ρέζους"
ΣΤΑΘΗΣ

Ο κατά συρροήν υβριστής και συκοφάντης της Χρυσής Αυγής μπαρμπα-ΣΤΑΘΗΣ Σταυρόπουλος "ξαναχτυπά" με χυδαίο λίβελλο στο enikos.gr . Με τον υπ' όψη ρυπαρογράφο έχουμε πάψει να ασχολούμαστε από καιρό, εγκαταλείποντάς τον εκεί όπου ανήκει, στα περιτρίμματα του πολιτικού περιθωρίου. Δύο χρόνια τώρα, υβρίζοντας και λασπολογώντας, εκλιπαρεί τους ψηφοφόρους να μη ψηφίσουν την "ναζιστική" Χρυσή Αυγή. Το αποτέλεσμα των εκκλήσεών του είναι γνωστό σε ολόκληρο τον ελληνικό λαό, στην χλεύη του οποίου και παραδίδουμε την πολιτική του κρίση.

Ωστόσο, με κριτήριο την πολιτική παιδεία του ανδρός, για την οποία και επαίρεται, αξίζει να σταθούμε στην εναρκτήρια παράγραφο του πρόσφατου άρθρου του, από όπου και θα εννοήσουμε γιατί αυτός και οι όμοιοί του είναι και θα είναι οι αιώνια ηττημένοι στον μάταιο αγώνα που διεξάγουν εναντίον της πατρίδας.

Γράφει λοιπόν κατά λέξη ο άνθρωπος που έχει διακηρύξει πολλαπλώς και σε όλους τους τόνους ότι **"για μένα το αίμα δεν είναι τίποτε άλλο παρά υπόθεση αρνητικού ή θετικού ρέζους":**

"Κι ακριβώς αυτό, η δημοκρατία είναι το πρώτο ζητούμενο. Για την ίδρυσή της, την καθιέρωσή της και την υπεράσπισή της στην Ελλάδα, όπως και παντού αλλού, πλήθος πολιτών, μέγεθος λαού, έχουν χύσει το αίμα τους, αριστεροί, κομμουνιστές, κεντρώοι, σοσιαλιστές, δεξιοί, σοσιαλδημοκράτες, χριστιανοί, αναρχικοί, εβραίοι, αλλοεθνείς, έχουν χύσει το αίμα τους κι έχουν δώσει τη ζωή τους."

Ώστε "για την δημοκρατία έχουν χύσει το αίμα τους...". ΣΤΑΘΗ μας εκπλήσσεις!

Δηλαδή το αίμα είναι κάτι πολύ περισσότερο από υπόθεση αρνητικού ή θετικού ρέζους!

Πράγματι, το Αίμα είναι το τίμημα της θυσίας και το σέβας του Αίματος λέγεται Τιμή.

'Αρα ΣΤΑΘΗ η υπέρτατη αξία συμπυκνώνεται στο ρήμα ΑΙΜΑ-ΤΙΜΗ, που είναι το ετερώνυμο της Χρυσής Αυγής.

Καταλαβαίνεις τώρα γιατί είμαστε οι αιώνιοι νικητές εσού και των ομοίων σου; Γιατί για να νοηματοδοτήσετε όλοι εσείς τις αξίες σας, πρέπει να τις θεμελιώσετε στις δικές μας.

Η μυστική φωνή του Αίματος, μιλά ακόμη και σε σας, τους αρνησιπάτριδες μαρξιστές.

Άρα το Αίμα είναι βίωμα ακατάλυτο, που καμιά ιδεολογία ούτε βέβαια ο σκωληκόβρωτος μαρξισμός δεν μπορεί να το μολύνει.

Με την έκκλησή σου ΣΤΑΘΗ, επικαλείσαι μια δύναμη την οποία περιφρονείς, γι' αυτό και εκείνη σε εκδικείται, εμποδίζοντάς σε να ερμηνεύσεις την πολιτική πραγματικότητα.

Διότι οι άλογες δυνάμεις της ζωής, αυτές οι οποίες δονούν τις υποδόριες στοιβάδες του λαϊκού σώματος

ελλοχεύουν στην μυστική φωνή του Αίματός μας και δεν ερμηνεύονται με την συμβατική πολιτική ορθότητα. Γι' αυτό και ο Χάϊντεγκερ αποφαίνεται: Ο ανορθολογισμός είναι μονόφθαλμος, αλλά ο ορθολογισμός είναι θεότυφλος.

Ο λαός είναι η σάρκινη κοίτη του Αιωνίου Αίματος, που ανηφορίζει βουΐζοντας την ιστορία από τις καταβολές της πατρίδας ίσαμε τον καιρό μας. Καταλαβαίνεις τώρα ΣΤΑΘΗ γιατί εσύ και οι όμοιοί σου δεν θα μπορέσετε ποτέ να ερμηνεύσετε το φαινόμενο Χρυσή Αυγή;

Υστερόγραφο: Αν για τα 40 χρόνια της δημοκρατίας όπως λες χύθηκε αίμα, αναλογίσου τους ποταμούς Αίματος που χύθηκαν 4.000 χρόνια για την πατρίδα. Ώστε, η δημοκρατία ωχριά ενώπιον της πατρίδας, που είναι η υπερκείμενη αξία αναφοράς, για την οποία αξίζει κάθε θυσία. Όποιο δρόμο κι αν επιλέξεις ΣΤΑΘΗ, η Χρυσή Αυγή θα είναι η Ερινύα σου.

ΑΙΜΑ - ΤΙΜΗ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΗ ΛΑΣΠΗ, Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΣΤΑΘΗΣ

Αξιότιμε κύριε Στάθη Σταυρόπουλε,

θα γνωρίζετε ασφαλώς την πάλη της έχιδνας (όφεως που τόσο αγαπάτε) και του σκατζοχοίρου. Ο σκατζόχοιρος αρπάζει την έχιδνα από την ουρά και κλείνεται στην ακάνθινη πανοπλία του. Η έχιδνα, αγωνιζόμενη να ξεφύγει, χτυπιέται αλύπητα πάνω στα αγκάθια, μέ-

χρι που ψοφά. Αναρωτιέμαι, είστε τόσο αφελής ή τόσο εμπαθής, ώστε να μη κατανοείτε το πρόδηλο, πως στην υπ' όψη διένεξη έχετε τον ρόλο της έχιδνας και η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ αυτόν του σκατζοχοίρου;

Είναι κατάντια για σας, ένα Αριστερό, να εκλιπαρείτε τους Δεξιούς ακροατές και αναγνώστες σας να μη ψηφίσουν ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Αλλά εκτός από κατάντια, είναι έλλειψη πολιτικού αισθητηρίου. Διότι δεν συλλαμβάνετε το μήνυμα των καιρών, ότι ο λόγος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ απευθύνεται περισσότερο στην Αριστερά παρά στην Δεξιά.

Με την πολιτική ανεπάρκεια και την ημιμάθεια που σας διακρίνει, σε πέντε χρόνια (αριθμός 5) η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ θα έχει εξαφανίσει από τον ελληνικό πολιτικό χάρτη τόσο το σταλινικό ΚΚΕ, όσο και τον νεοκομμουνιστικό ΣΥΡΙΖΑ. Ησυχάστε, όχι με βίαιες αντιδημοκρατικές διαδικασίες, όπως σας αξίζει, αλλά εξουδετερώνοντας τον δοσιλογικό πολιτικό σας λόγο και αλώνοντας τα κοινωνικά σας ερείσματα με την φιλολαϊκή της πολιτική.

Σε σας και τους αναγνώστες σας, που είστε φορείς της γελοίας, διότι δεν ερμηνεύει τίποτε, άποψης ότι "η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι μια ναζιστική συμμορία εγκληματιών", προτείνω παρά την απέχθειά σας, την μελέτη της ιστοσελίδας της. Θα συμβάλει στην επιμόρφωσή σας, αλλά και στην αποκορύφωση της ανατριχίλας σας.

Προκειμένου να συμβάλω προσωπικά και εκ προοιμίου σε αυτήν, παραθέτω τις 10 πολιτικές θέσεις εν όψει εκλογών, θέσεις, που καταφανώς υπηρετούν τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου, των τραπεζών, των τοκογλύφων και των μεγαλοκαπιταλιστών αφεντικών μας, όπως μετά βεβαιότητος αποφαίνεσθε.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ

ΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ ΠΑΛΛΑΪΚΟ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΣΥΝΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΚΑΤΟΧΗΣ ΤΩΝ ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΕΙΣΒΟΛΕΩΝ.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ, ΤΗΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗΣ, ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ, ΤΗΣ ΑΣΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΝΟΜΙΩΝ. Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΟ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΜΑ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΡΟΧΗ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΑ ΠΟΛΙΤΗ, ΜΕ ΠΑΡΑΛΛΗΛΗ ΑΜΕΣΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ, ΕΠΕΙΔΗ ΔΕΝ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΔΥΝΑΣΤΕΥΟΥΝ ΤΟΝ ΛΑΟ.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΕΓΓΥΗΜΕΝΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ ΕΦæ ΟΡΟΥ ΖΩΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ ΠΟΛΙΤΗ, ΕΠΙΚΑΙΡΟΠΟΙΗΜΕΝΟΥ ΣΕ 1.000 ΕΥΡΩ ΜΗΝΙΑΙΩΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΝΗΛΙΚΑ ΚΑΙ ΣΕ 500 ΕΥΡΩ ΜΗΝΙΑΙΩΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΗΛΙΚΟ. ΛΕΦΤΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΙΣ ΤΣΕΠΕΣ ΤΩΝ ΚΛΕΠΤΟΚΡΑΤΩΝ, ΠΟΥ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΤΙΚΑ ΜΕΤΕΤΡΕΨΑΝ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΣΕ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΠΛΟΥΤΟ.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΤΑΣΧΕΣΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΤΩΝ ΚΛΕΠΤΟΚΡΑΤΩΝ, ΩΣ ΥΠΕΥΘΥΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗ

ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥΣ.

ΟΜΟΙΩΣ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΧΕΣΗ ΤΟΥ 50% ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΟΥ ΔΙΕΦΥΓΑΝ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΑΠΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΕΥΡΩ. ΤΑ ΙΧΝΗ ΥΠΑΡΧΟΥΝ. ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΘΕΝΟΣ ΠΟΥ ΛΕΙΠΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΕΣΜΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟ ΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΑΘΕΤΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ.

ΖΗΤΟΥΜΕ ΑΜΕΣΗ ΕΞΟΦΛΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΟΦΕΙΛΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ, ΠΡΟΣ ΑΝΑΣΤΥΛΩΣΗ ΤΗΣ ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑΣ ΤΟΥ.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΚΑΘΕ ΕΜΜΕΣΟΥ ΦΟΡΟΥ, ΦΠΑ, ΕΙΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΦΟΡΩΝ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΗΣ ΑΝΑΚΑΜΨΗΣ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ. ΖΗΤΟΥΜΕ ΕΝΙΑΙΟ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟ (ΚΑΘΑΡΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ) ΚΑΙ ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΟ (ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗΣ) ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗ 50% ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΑΣΚΟΥΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ, ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΕΓΓΥΗΜΕΝΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ. ΤΑ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΦΟΡΟΚΛΕΠΤΩΝ.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΛΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΙΚΩΝ ΠΟΡΩΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ, ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ. ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΩΣ ΕΘΝΙΚΗ ΟΦΕΙΛΗ ΜΟΝΟ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΟΥ ΚΑΘΑΡΟΥ ΔΑΝΕΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΑΠΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΕΥΡΩ.

ΖΗΤΟΥΜΕ ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΝΔΙΑΜΕΣΩΣ ΚΑΤΑΒΛΗΘΕΝΤΩΝ ΤΟΚΩΝ.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΠΟΙΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ "ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ". ΖΗΤΟΥΜΕ ΥΠΑΓΩΓΗ ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ. (ΔΩΡΟΔΟΚΙΑ, ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ, ΦΟΡΟΔΙΑΦΥΓΗ, ΕΜΠΟΡΙΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ). ΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗ ΣΕ ΠΡΟΕΔΡΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ Η ΚΑΤΑΡΓΗΜΕΝΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΩΝ.

ΖΗΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΙΣΩΣΗ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΩΝ ΕΔΡΩΝ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ, ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΖΗΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΜΕΙΩΣΗ ΣΕ ΟΛΙΓΟΤΕΡΟΥΣ ΤΩΝ 200 ΚΑΙ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΑΠΛΗΣ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗΣ.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΟΡΩΝ.

Εσείς και οι αναγνώστες σας, που βρίσκεσθε σε θέση επιληπτικού παροξυσμού έναντι της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, είστε πολύ εύκολοι αντίπαλοι, διότι δεν έχετε ιστορική αλλά υστερική θέα των γεγονότων. Διάκριση παρακαλώ, Διάκριση. Δεν γνωρίζετε τι σημαίνει Διάκριση, άρα έχετε πολύ δρόμο ακόμη. Θυμηθείτε τον γλάρο της Μπαγκαβάτ Γκιτά.

Επαναλαμβάνω, με τον θυμό και τις ύβρεις, δεν πείθετε.

Φίλτατε Στάθη, είστε ελλιπής, πολύ ολίγος. Γι αυτό, πριν από την ήττα σας, έχετε ήδη ηττηθεί.

Την επαύριο των εκλογών, η ανατριχίλα σας θα γίνει ζόφος.

Εγώ και τα αφεντικά μου, σας χαιρετούμε.

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Υγ. Μέχρι σήμερα, σας λείπει το σθένος της ανάρτησης των απαντήσεών μου. Να υποθέσω ότι το αποκτήσατε;

ΣΤΑΘΗΣ, ΕΝΑΣ ΔΟΣΙΛΟΓΟΣ ΡΥΠΑΡΟΓΡΑΦΟΣ

Ο γνωστός ΣΤΑΘΗΣ, "ξανακτυπά", με ένα νέο κατάπτυστο σχόλιο στο ιστολόγιο- υβρεολόγιο enikos.gr του αφεντικού του Νίκου Χατζηνικολάου υπό τον τίτλο «η Ύβρις της "Χρυσής Αυγής" (κοινώς η Διαθήκη των δοσιλόγων)».

Ο ΣΤΑΘΗΣ δεν επιχειρηματολογεί. Υβρίζει. Χαρακτηρίζει "ύβρι" την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ αυτός, ο κατ' εξοχήν υβριστής. Επίσης, υποκρίνεται τον έντιμο σχολιαστή, αφού έχει ανοικτό σε διάλογο και αντίλογο τα σχόλιά του. Υποκρίνεται. Διότι λογοκρίνει τις απαντήσεις και αναρτά μόνον τις ανώδυνες. Έτσι εμφανίζεται ως δήθεν αποδέκτης κριτικής, ενώ στην πραγματικότητα είναι κυνικός εντολοδόχος των αφεντικών του. Για τους λόγους αυτούς, δικαιούμαστε να χαρακτηρίσουμε τον ΣΤΑΘΗ ως ένα **ρυπαρογράφο**.

Απαντούμε στο λασπολόγημα, όχι με ύβρεις, αλλά με επιχειρήματα. Κι έκαστος, ας συναγάγει τα συμπεράσματά του.

Ο ΣΤΑΘΗΣ αναφέρεται ως εκ του τίτλου στους "δοσιλόγους και την Διαθήκη τους".

Ατυχής εξ αρχής ο χαρακτηρισμός, για πολλούς λόγους.

Ο πρώτος, κάνει τους φόβους του πραγματικότητα. Αν ΣΤΑΘΗ η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι πράγματι η "κληρονόμος των δοσιλόγων", τότε αλλοίμονο σου, μέλας όφις που σε έδηξε.

Διότι αυτοί που εσύ και οι όμοιοί σου χαρακτηρίζετε σήμερα ως "δοσίλογους" αποτελούσαν τότε το 50% του ελληνικού λαού. Διεκδικώντας συνεπώς αυτό το ποσοστό, ημέρες δόξης λαμπρές αναμένουν την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ.

Όμως τι άλλην χρείαν μνείας έχουμε του δοσιλογισμού της ιστορίας, όταν αποκαλύπτουμε τους σύγχρονους δοσιλόγους; Ιδού.

Τι είναι ο δοσιλογισμός; Είναι η συνοδοιπορία με τον κατακτητή, με τον στρατό κατοχής.

Ποιος είναι σήμερα ο στρατός κατοχής της πατρίδας μας; Είναι οι εισβολείς λαθρομετανάστες. Γιατί οι λαθρομετανάστες είναι ασύντακτος στρατός κατοχής και όχι "κακόμοιροι, εξαθλιωμένοι φυγάδες;" Διότι είναι συμπαγής ακοινώνητη μάζα επήλυδων παριών με αντιπολιτιστικά χαρακτηριστικά, αναφομοίωτη και δυσεκρίζωτη, που ως καρκινικός όγκος αποσυνθέτει την δομή της ελληνικής κοινωνίας και αλλοιώνει αναντίστρεπτα την ιδιοπροσωπία της πατρίδας. Ποιος συντάσσεται με τον στρατό κατοχής των λαθρομεταναστών εισβολέων εξομοιώνοντάς τον με τον Έλληνα πολίτη και απαιτώ-

ντας την ομογενοποίηση του με αυτόν; Μα...ο ΣΤΑΘΗΣ, οι όμοιοί του και σύσσωμη η Αριστερά, καθεστωτική, νεοκομμουνιστική και σταλινική έως και την εξωκοινοβουλευτική, αυτή των αναρχοκαθεστωτικών συμμοριτών. Όλοι αυτοί είναι οι σύγχρονοι δοσίλογοι με προεξάρχοντα τον υβριστή ΣΤΑΘΗ. Ο δοσίλογος ΣΤΑΘΗΣ συνεπώς, δεν δικαιούται να εγκαλεί άλλους για ιστορικό δοσιλογισμό.

Ο ΣΤΑΘΗΣ και οι όμοιοί του, δηλώνουν τον αποτροπιασμό και τον οργίλο αντιναζισμό τους για τις σφαγές των Ελλήνων στα Καλάβρυτα, το Δίστομο, την Κάνδανο και αλλού, από τους ναζί κατακτητές. Όμως, για λόγους στοιχειώδους ιστορικής συνέπειας πρέπει να δηλώσουν εξ ίσου την οργίλη αντίθεσή τους στην δημοκρατία για τον βομβαρδισμό του Πειραιά, όπου 4.500 αθώοι Έλληνες, εξοντώθηκαν μέσα σε μια νύκτα από τις βόμβες των Άγγλων "ελευθερωτών", όπως επίσης για το ολοκαύτωμα του Αυξεντίου και τις κρεμάλες των Κυπρίων πατριωτών. Διότι αν για τις σφαγές ευθύνονται οι ναζί και όχι οι Γερμανοί, τότε για τις βόμβες και τις κρεμάλες ευθύνονται οι δημοκράτες και όχι οι Άγγλοι. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν είναι απολογητής των εγκλημάτων πολέμου του γερμανικού στρατού κατοχής. Είναι όμως απολογητής της αλήθειας, αυτής που διαστρεβλώνει και συσκοτίζει συστηματικά ο ΣΤΑΘΗΣ και οι αριστεροί συνοδοιπόροι του.

Τέλος, είναι γελοιωδώς ανιστόρητο να αναφέρονται στις σφαγές των Γερμανών ναζί, οι "πατριώτες" απολογητές της μιας ή της άλλης παράταξης του εμφυλίου που ρήμαξε μεταπολεμικά την πατρίδα, όπου αλληλοσφάχτηκαν πολλαπλάσιοι Έλληνες προς χάριν της διαιώνισης της εξάρτησης του ελληνικού προτεκτοράτου

από τον αγγλο-αμερικανικό ζυγό ή της υποταγής του με όρους υποτέλειας στον μπολσεβικικό-σοβιετικό ζυγό. Είναι οι "πατριώτες" που μίσησαν τον "μεγαλύτερο εγκληματία της ανθρωπότητας" Χίτλερ κι αγάπησαν τους "μεγάλους ευεργέτες της ανθρωπότητας" συνδαιτυμόνες της Γιάλτας, τους μεταπολεμικούς δυνάστες, Τσώρτσιλ, Ρούσβελτ και Στάλιν.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν θα μπεί στην βουλή αποφαίνεται ο ΣΤΑΘΗΣ. Ευσεβής πόθος, που όμως θα διαψευστεί τραγικά. Διότι ο ΣΤΑΘΗΣ έμπλεος μίσους και εμπαθείας, αδυνατεί να προβεί σε μια πολιτική ανάλυση του φαινομένου ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Είναι πολιτικά απαράσκευος γι αυτό, όπως όλοι άλλωστε οι υβριστές της. Έτσι, εξαντλείται σε εξορκισμό του ''κακού". Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν και τους ομοίους του. Το βράδυ των εκλογών, το ρίγος τους θα μεταβληθεί σε ζόφο.

Η σαπίλα και η διαφθορά της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας είναι πράγματι ο στόχος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, όπως την μνημονεύει ο ΣΤΑΘΗΣ. Αλλά ο ΣΤΑΘΗΣ γίνεται αυτόκλητος διερμηνευτής των προθέσεων και των αισθημάτων μας. Διεξάγει δίκη προθέσεων, αυτός που σε όλα τα σχολιά του καταφέρεται με πάθος εναντίον κάθε τέτοιου είδους δίκης.

Όχι, αποφαίνεται και κραυγάζει, οι χρυσαυγίτες δεν είναι πατριώτες, μισούν (!) τον λαό, μισούν τους "άλλους", είναι "πρωτόγονοι, μπρατσαράδες με μυαλό κουκούτσι". Εμείς δεν γνωρίζουμε τι είμαστε, αλλά ο ΣΤΑΘΗΣ γνωρίζει, πριν από μας, για μας. Σεμνά ΣΤΑΘΗ, σεμνά. Μη προτρεχέτω η γλώττα της διανοίας: Κραυγάζει, αυτός που δεν λέγει τίποτε, αυτός που έχει κάτι να πει, σωπαίνει

"Μισούμε" τον λαό, γιατί θέλουμε να του ξαναδώσουμε την χαμένη αξιοπρέπειά του, τον οίκο και την γειτονιά του, γιατί θέλουμε να αναγορεύσουμε κάθε Έλληνα σε πολίτη.

"Μισούμε" τον Έλληνα εργάτη, γιατί τον διαχωρίζουμε από τον λαθρομετανάστη παρία και θέλουμε να είναι πρώτα υπερήφανος Έλληνας και ύστερα εργαζόμενος. "Μισούμε" τον λαό γιατί θέλουμε μια υπερήφανη πατρίδα χωρίς προλετάριους. Ο ΣΤΑΘΗΣ και οι όμοιοί του, "αγαπούν" τον λαό, γι' αυτό τον εξομοιώνουν με το κοινωνικό ίζημα των λαθρομεταναστών, θέλουν τον εργάτη ισοπεδωμένο προλετάριο δίχως εθνική αξιοπρέπεια. Γι αυτούς ο Έλληνας εργάτης δεν είναι παρά εργάτης, όπως ο μετανάστης παρίας και ουδέποτε πολίτης, γιατί γι' αυτούς, οι προλετάριοι δεν έχουν πατρίδα, είναι όλοι όμοιοι "ντόπιοι και μετανάστες", γιατί γι αυτούς, "αδέλφια" τους είναι οι μετανάστες και όχι οι άλλοι Έλληνες.

Αλλά επίσης "μισούμε και τους άλλους". Έμπλεοι εμπάθειας, ο ΣΤΑΘΗΣ και οι όμοιοί του δεν κατανοούν το αυτονόητο. Δεν μισούμε τους "άλλους", απλά διακρίνουμε τους "άλλους". Δηλαδή διαπιστώνουμε ότι οι "άλλοι" είναι ακριβώς "άλλοι" δηλαδή αλλότριοι και δεν είναι όμοιοι. Ζητούμε να διατηρήσουμε την ειδοποιό διαφορά που κάνει τους "άλλους", "άλλους" αυτούς που είναι στην πατρίδα τους, διαφορετικούς από εμάς που είμαστε αυτοί που είμαστε στην δική μας πατρίδα. Γιατί πιστεύουμε ότι προϋπόθεση της πολιτειακής συγκρότησης της πόλεως και της άνθησης του πολιτισμού δεν είναι η ομοιομορφία, η ομογενοποίηση και η μιγαδοποίηση των λαών, αλλά η ποικιλομορφία, η διαφοροποίηση και η ιδιοπροσωπία των πατρίδων. Εμείς στην δική μας πατρίδα και οι "άλλοι" στην δική τους. Αυτό είναι το πατριωτικό σάλπισμα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Και σε αυτό το σάλπισμα ΣΤΑΘΗ συναινεί το 98% των Ελλήνων.

Μετά από αυτή την ανάλυση, τα περί "πρωτόγονων, μπρατσαράδων με μυαλό κουκούτσι" τα αφήνουμε στην κρίση του αναγνώστη. Ποιος έχει μυαλό κουκούτσι; Αυτός που κάνει πολιτική ανάλυση ή αυτός που υβρίζει;

«Σε κάποιους πολίτες που δεν ξέρουν τι ακριβώς είναι η «Χρυσή Αυγή», η ρητορική της και η σημειολογία της εναντίον του καπιταλισμού φαντάζει φιλολαϊκή, ακόμα κι αριστερή. Είναι ακριβώς το αντίθετο», αποφαίνεται ο ΣΤΑΘΗΣ. Οι πολίτες δεν ξέρουν, αλλά ο ΣΤΑΘΗΣ ξέρει. Αλλά που το ξέρεις αυτό ΣΤΑΘΗ; Με ποιο δικαίωμα διεκδικείς την καθοδήγηση των πολιτών; Ποια κείμενα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ έχεις ερμηνεύσει και αναλύσει πολιτικά; Με ποιους χρυσαυγίτες έχεις συνομιλήσει; Γνωρίζεις την πολιτική πρακτική της; Ποίων στοχαστικών διεργασιών, ποίου πνευματικού μόχθου προϊόν είναι η άποψή σου; Κανενός. Μόνον της εμπάθειας και του μίσους σου. Σε ό,τι αφορά το μίσος, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έχει το όνομα και εσύ και οι όμοιοί σου τη χάρη.

Μάλιστα ο ΣΤΑΘΗΣ μας δίνει και ορισμό του έθνους. Είναι λέει ο "εκάστοτε πολιτικός προσδιορισμός περί του συνανήκειν". Κατά τον ΣΤΑΘΗ δεν υπάρχει "όμαιμον, ομόγλωσσον, ομότροπον, ομόθρησκον" το έθνος δεν θεμελιώνεται στην πατρίδα και τον λαό, δεν έχει δηλαδή ιστορικές καταβολές και αδιάπτωτη συνέχεια ιστορικού βίου, αλλά είναι "εκάστοτε πολιτικός προσδιορισμός". Και επειδή ο "εκάστοτε πολιτικός προσδιορισμός" είναι πολιτική δεοντολογία, δηλαδή ό,τι "εκάστοτε" το κυρίαρχο σύστημα ορίζει ως πολιτική ορθότητα,

τότε αν η "πολιτικώς ορθή" δημοκρατία μας ορίσει μέσω παραχώρησης ιθαγένειας και πολιτικών δικαιωμάτων ότι "συνανήκουμε" με τους μπαγκλαντεσιανούς μετανάστες, το ελληνικό έθνος δεν είναι παρά μια ομογενοποιημένη ελληνο-μπαγκλαντεσιανή κοινωνία και κουλτούρα. Έλεος ΣΤΑΘΗ!

Βγες να εκστομίσεις αυτά τα άξεστα και ανιστόρητα φληναφήματα ένα μέτρο έξω από το γραφείο σου... αν τολμάς !

Πιστεύουμε λοιπόν εμείς οι χρυσαυγίτες (άκουσον, άκουσον!) στην φυλετική συνέχεια του αίματος. Μα τι είναι το αίμα; Το λέει καλύτερα από όλους μας ο Σολωμός. "Απ' τα κόκαλα βγαλμένη". Δεν είναι παρά η φυσική διαδοχή των γενεών, τα κόκαλα των πατέρων μας με τα οποία είναι σπαρμένη η γη της πατρίδας, οι ρανίδες που ιχνηλατούν ιστορικά την ελευθερία μας. Έθνος είναι η πατρίδα, πατρίδα είναι το αίμα. Εκείνο που δεν μπορείς να καταλάβεις ΣΤΑΘΗ, είναι ότι στο αίμα δεν πιστεύουμε, αίμα είμαστε από το αίμα ερχόμαστε. Άσχετα με το τι πιστεύουμε κι εμείς κι εσύ. Γι αυτό δεν φροντίζει η σκέψη και η πίστη μας, αλλά η φύση. Το αίμα ΣΤΑΘΗ, είναι πεπρωμένο.

Ο ΣΤΑΘΗΣ είναι φυσικά κάτοχος της ελληνικής παιδείας. Γι αυτό αποφαίνεται με περίσσεια αλαζονεία ότι εμείς οι χρυσαυγίτες είμαστε μια "ύβρις εναντίον των ελληνικών γραμμάτων", "είμαστε ανελλήνιστοι", πολλώ δε μάλλον που "από τον αρχαιοελληνικό κόσμο δεν έχουμε καταλάβει γρυ", "είμαστε τόσο Έλληνες κατά την παιδεία, όσο ο Κόναν ο βάρβαρος".

Ο ΣΤΑΘΗΣ μας προκαλεί θυμηδία και οίκτο.

Ας του υποβάλουμε μερικές μόνο μικρές ερωτήσεις δίκην πνευματικής άσκησης,

- Γνωρίζεις τι είναι ο πλατωνικός μόγος ΣΤΑΘΗ;
- "Και τίνα τρόπον ζητήσεις ώ Σώκρατες, τούτο, ο μη οίσθα το παράπαν ό,τι έστι; " Μένων 80d.

Τι είναι το παράδοξο του Μένωνος ΣΤΑΘΗ και τι σημαίνει αυτό για τη φιλοσοφία;

- "Φύσει μισοβάρβαρον δια το ειλικρινώς είναι Έλληνες και αμιγείς βαρβάρων....άλλοι πολλοί φύσει βάρβαροι όντες νόμω δε Έλληνες ου μιξοβάρβαροι οικούμεν, όθεν καθαρόν το μίσος εντέθηκε τη πόλει της αλλοτρίας φύσεως. ..ημίν δε εξόν ζήν μη καλώς, καλώς αιρούμεθα μάλλον τελευτάν, πριν υμάς τε και τους έπειτα εις ονείδη καταστήσαι και πριν τους ημετέρους πατέρας και παν το πρόσθεν γένος αισχύναι".

  Ποιος τα λέει αυτά ΣΤΑΘΗ και τι σημαίνουν;
- Από τους 400 Έλληνες στοχαστές, φιλοσόφους και ποιητές που μνημονεύονται μπορείς να μας κατονομάσεις ένα (αριθμός 1) που να είναι φίλος του δημοκρατικού πολιτεύματος ;
- Και για τους ημιμαθείς ελληνίζοντες ομοίους σου: Ο Ισοκράτης, πατέρας του ελληνικού έθνους δεν είπε "Έλληνες είναι οι της ελληνικής παιδείας μετέχοντες" αλλά "Έλληνες είναι οι της ημετέρας παιδείας μετέχοντες" δηλαδή της αθηναϊκής, της ιδιαίτερης πατρίδας του. Ο Ισοκράτης με την ρήση του δεν απευθυνόταν σε Νουμίδες ή Πέρσες αλλά στο κοινό των Ελλήνων, το οποίο και διαχώριζε απολύτως από τους αλλότριους, πιστός στην ρήση "πας μη Έλλην βάρβαρος". Ο Ισοκράτης ΣΤΑΘΗ είναι τόσο ρατσιστής και σύνολος ο ελληνικός πολιτισμός τόσο ρατσιστικός, ώστε ενώπιον του οι ναζί ομοιάζουν με άκακα μειράκια.

ΣΤΑΘΗ, μάλλον εσύ δεν έχεις ιδιαίτερη σχέση με τα ελληνικά γράμματα, ταιριάζεις στο καβαφικό "'έμαθε πάνω κάτω σαν τους Έλληνες να φέρεται", λαλείς μέσα από τους νάρθηκες της πολιτικής ορθότητας και της αστικής νεωτερικότητας "με βαρβαρισμούς δεινούς" τα ελληνικά.

Και κάτι τελευταίο, αναφορικά με την αντιναζιστική υστερία του ΣΤΑΘΗ και των ομοίων του. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν έχει κανένα λόγο να απολογείται για τα όποια εγκλήματα του ναζισμού, όπως επίσης δεν έχει κανένα λόγο να συγκαλύπτει τα εγκλήματα της δημοκρατίας και του μπολσεβικισμού.

Ωστόσο, είναι απολύτως βέβαιο, ότι η ερμηνευτική αναλυτική της για την σύγχρονη ιστορία είναι πολύ διαφορετική από την κρατούσα: Είναι σαφές, ότι δεν συμμερίζεται την ιστορική ερμηνεία των νικητών.

Όπως και νάχει, η επικείμενη είσοδός της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ στην Βουλή θα την επιβάλει ως ισότιμο συνομιλητή και τότε θα μπορεί να αρθρώσει τον πολιτικό και αναθεωρητικό της λόγο, επικαλούμενη περισσότερο την ιστορία και λιγότερο την υστερία.

Και τότε ΣΤΑΘΗ και οι όμοιοί σου, οι δυσάρεστες εκπλήξεις, θα διαδέχονται καταιγιστικά η μια την άλλη.

Ο ΥΒΡΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ "ΣΤΑΘΗΣ"

Σε απάντηση υβριστικού και συκοφαντικού άρθρου του "Στάθη" με τίτλο «Χρυσή (σε 30 αργύρια) Αυγή» στην ιστοσελίδα του Χατζηνικολάου enikos.gr, απέστειλα το κατωτέρω σχόλιο το οποίο ως ήταν αναμενόμενο

δεν αναρτήθηκε.

"Αξιότιμε κύριε Σταυρόπουλε και λοιποί ομοϊδεάτες νάμαστε πάλι εδώ παρέα!

Καίτοι φαρμακερή, η χολή σας μου προξενεί ασυγκράτητο γέλωτα.

Η προκατάληψη και η απέχθεια στον σχολιασμό είναι κακός σύμβουλος, διότι άγει αντί της ιστορικής στην υστερική ανάλυση των κοινωνικών φαινομένων.

Μαζί μου, με τα απλοϊκά σας φληναφήματα γελούν ο Νίκος Πουλαντζάς, όπου βρίσκεται, ο Μάρτιν Χάϊντεγκερ, του οποίου τον Πρυτανικό λόγο του 33 σας συνιστώ να διαβάσετε για να συμβάλει στην αναζωπύρωση της ανατριχίλας σας, ο Τρότσκυ, πικρά μετανιωμένος για το ιδεοληπτικό και τραγικά διαψευσμένο παραλήρημά του, επίσης του 34.

Για ένα ναζιστή όπως εγώ, είναι ολοφάνερο ότι δεν έχετε καταλάβει τίποτα, έχετε πλήρη μεσάνυχτα, τόσο για το τί υπήρξε ο ναζισμός, όσο και για το τί είναι η Χρυσή Αυγή.

Συνεπώς, με ανυποψίαστους αντιπάλους σαν και εσάς, δεν ανησυχώ. Πριν από τη μάχη, σας έχουμε κιόλας νικήσει.

Και κάτι τελευταίο. Τον Ιανουάριο του 33 με την νίκη της ναζιστικής επανάστασης, οι κομμουνιστές πανηγύρισαν περισσότερο από τους ναζιστές. Σύμφωνα με την μαρξιστική ανάλυση, σε 6 μήνες ο ναζισμός θα κατέρρεε ως τελικό στάδιο... κλπ κλπ και η εξουσία θα έπεφτε αμαχητί στην κομμουνιστική αγκάλη. Σε 6 μήνες, ο ναζισμός έλυσε το κοινωνικό ζήτημα στην Γερμανία, οι κομμουνιστές είχαν γίνει ναζιστές, το κομμουνιστικό κόμμα έμεινε δίχως οπαδούς και ο Φύρερ καταχωρίστηκε στην ιστορία ως ο δημοφιλέστερος λαϊκός επαναστατι-

κός ηγέτης όλων των εποχών. Ο Μάρξ έγραψε: οι προλετάριοι δεν έχουν πατρίδα. Ο Φύρερ έπραξε: Η πατρίδα δεν έχει προλετάριους. Έξι μήνες χρειάζεται και η Χρυσή Αυγή για να λύσει το οικονομικό-κοινωνικό, δηλαδή το πολιτικό πρόβλημα της πατρίδας.»

Μετά τον αποκλεισμό από την ανάρτηση επανήλθα με το κατωτέρω:

«Λοιπόν αξιότιμε κύριε Σταυρόπουλε, συνεπής στο δημοκρατικό σας φρόνημα δεν αναρτήσατε το σχόλιό μου. Όσο χάνετε την ψυχραιμία σας, τόσο ο παλιός καλός μπολσεβίκος που αναδύεται, καταβροχθίζει το διαλεκτικό σας δέρας. Ξέρετε, το πρόβλημα του μπολσεβικισμού δεν ήταν ποτέ το έγκλημα και ο ολοκληρωτισμός, αυτά είναι παρελκόμενα. Το αξεπέραστο πρόβλημα του μπολσεβικισμού είναι ο χυδαίος, πληβειακός χαρακτήρας της φθονερής ψυχής του. Το ακριβώς αντίθετο δηλαδή από την αδαμάντινη αθωότητα του ναζισμού.

Παρακαλώ για την δημοσίευσή του σχολιασμού στην φιλόξενη ιστοσελίδα της "ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ".

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

"Αξιότιμε κύριε Σταυρόπουλε,

Είμαι συνιδρυτής της Χρυσής Αυγής από το 86. Την άβυσσο που μας χωρίζει, γεφυρώνει η σμίλη του ρωμαλέου λόγου. Συνημμένα παραθέτω δύο κείμενα, ένα γραμμένο πριν 18 χρόνια και ένα πρόσφατο. Αν λάβετε τον κόπο να τα αναγνώσετε, θα εννοήσετε γιατί το υβριστικό και θυμωμένο σχόλιό σας έχει απελπιστικά

αστοχήσει. Η πολιτική σας ασπίδα είναι εξαιρετικά ευάλωτη και η ιδεολογική σας φαρέτρα χρειάζεται επειγόντως πλέον εύστοχα βέλη. 25 χρόνια τώρα η Χρυσή Αυγή ακολουθεί τον φυσικό νόμο, όπως το παγόβουνο: Τα οκτώ ένατα δεν φαίνονται. Η Χρυσή Αυγή είναι επικίνδυνη για το πολιτικό σύστημα όχι διότι είναι αμαθής και ηλίθια όπως φενακίζεσθε, αλλά για τον ακριβώς αντίθετο λόγο. Όσο την υποτιμάτε, η προχειρότητα άλλωστε σας εκθέτει, τόσο το καλύτερο γι' αυτήν.

Στον αγώνα εναντίον του πολιτικού συστήματος η Χρυσή Αυγή είναι μόνη. Διότι αληθώς εναντίον του συστήματος είναι μόνον εκείνος, εναντίον του οποίου αμύνεται λυσσαλέα και σύσσωμο, από άκρου εις άκρον, ολόκληρο το πολιτικό σύστημα.

Και κάτι τελευταίο, ειπωμένο από τα χείλη ενός μεγάλου. "Με τις ύβρεις και τον θυμό δεν πείθεις". Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς.

Με τιμή
ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ"

"Κύριε Φιλίππου

όντως μας χωρίζει άβυσσος. Από τα κείμενα που μου στείλατε φαίνεται να είσθε πραγματικός ναζιστής – ένας απæ τους λίγους που έχουν απελευθερώσει τον εαυτόν τους από κάθε ηθική υποχρέωση προς τους άλλους.

Αν ήμουν χριστιανός θα προσευχόμουν για την ψυχή σας. Όμως είμαι ένας απλός άνθρωπος που οι ωδές στις λέξεις δεν τον εντυπωσιάζουν. Προσέτι για μένα το αίμα δεν είναι τίποτε άλλο παρά υπόθεση αρνητικού ή θετικού ρέζους. Πράγματι, αν επιστρέψετε η Γη θα τρέμει από τη φρίκη της για την Υβριν. Η αλαζονεία σας, κύ-

ριε, εύχομαι -διότι είσθε εχθρός των ανθρώπων- να είναι το μαρτύριό σας.

Επιτρέψτε μου να σας το ξαναπώ: γράφετε ωδές στις λέξεις. Αφήστε τες να σας μιλήσουν – ίσως αυτή να είναι η λύτρωση.

Πάντα απέναντί σας.
Στάθης Δ Σταυρόπουλος

"Αξιότιμε κύριε Σταυρόπουλε,

Ευχαριστώ για την ειλικρίνεια του σχολίου σας.

Εκεί όπου ανακαλύψατε ωδές των λέξεων, ελλοχεύει το φρέαρ του λόγου. Τις λέξεις τις ανασύρουμε από τα πιθάρια της γλώσσας όπου αναπαύονται αλίπαστες. Ο λόγος όμως αναβλύζει από τον πλατωνικό μόγι, δηλαδή το τραχύ σβολοκόπημα των αγεώργητων πεδίων του Είναι και την επίμοχθη ανασκαφή, από όπου εξαίφνης εξακοντίζεται για να αναψύξει τον ουρανό.

Συλλογιστήκατε ποτέ την αλήθεια του έναστρου ουρανού; Γιατί υπάρχουν διακριτοί γαλαξίες και διαστρικό κενό κι όχι μια απέραντη συμπαντική διαγαλαξιακή σούπα; Ποιό κοσμικό πεπρωμένο ωθεί τους γαλαξίες να συγκροτούν ομάδες και γειτονιές και να αποστασιοποιούνται από άλλες γειτονιές και ομάδες; Είναι το κατηγόρημα του Είναι, η έλξη και η άπωση, το Ταυτόν και το Θάττερον. Ταυτόν είναι η διάκριση των ορίων.

Θάττερον, η διαφόριση των ομοίων. Πόλις είναι ο πόλος των αεί πελαζόντων. Έτσι, είναι ακριβώς το Είναι, που αναγορεύει την Πόλι σε συμπαντική σταθερά και κοσμική αρχή.

Ήδη καταλάβατε, όπως άνω έτσι και κάτω, η παγκόσμια συμπάθεια. Για να υπάρξει επί γαίας ιστορία, Πόλις και εκείθεν πολιτισμός, πρέπει να υπάρξει οικείος και οθνείος ήτοι όμοιος και αλλότριος, δηλαδή κύριε, δικός και ξένος. Αν ο ξένος δεν οριστεί και εξ-οριστεί, δηλαδή ταυτοποιηθεί και αποκλεισθεί δεν δύναται να υπάρξει Πόλις άρα και πολιτισμός. Η Πόλις έχει ιδιοπροσωπία, αίσθημα του ανήκειν, ταυτότητα, που την διαφοροποιεί από την άλλη Πόλι και τον αλλότριο πολιτισμό. Η διάκριση (άμιλλα) προαπαιτεί την διάκριση (διαφοροποίηση). Η Πόλις είναι ιστορικός οργανισμός και πρόσωπο, για να αυτοπροσδιοριστεί πρέπει να ετεροπροσδιοριστεί και αντιστρόφως.

Αίμα είναι το άτρεπτο μέρισμα φωτός και σκιάς που λαγχάνει στα όντα. Το Αίμα είναι το κοσμικό αντηχείο με το οποίο το όν αποκρίνεται στις ηλιακές δονήσεις του ουρανού. Ο μέγας ήλιος είναι ο ιχνευτής και αποκωδικοποιητής του Αίματος στις ρίζες και τους βλαστούς των ανθρώπων. Το φώς είναι πάντοτε χρυσόλευκο και ουράνιο. Η απουσία του, το σκότος, χθόνιο και φαιομέλαν. Το φώς και το σκότος είναι άμικτα στον αιώνα, αλληλοπεριχωρούνται μονάχα όταν παλεύουν αενάως για την προδεδικασμένη νίκη, στο λυκαυγές ή το λυκόφως. Ο ήλιος κι ο χρόνος ζυμώνουν και πλάθουν τις φωτεινές και σκοτεινές φυλές, που επί γαίας, αυτές και μόνον αυτές, είναι τα πρόσωπα του ανθρώπου.

Τι διακρίνει τον οικείο από τον αλλότριο; Η φυλή, δηλαδή το Αίμα. Τι διαιωνίζει τα γονίδια του; Το Αίμα. Τι διαποτίζει την γη του και έτσι την καθιστά ρίζα του, δηλαδή πατρίδα; Το Αίμα. Τι ανιχνεύει τον ξένο εισβολέα σε κάθε οργανισμό και τον αποβάλλει για να περιφρουρήσει την αυθυπαρξία και την αυτοτέλειά του; Το Αίμα.

Από το Αίμα λοιπόν πηγάζει ο πολιτισμός, που είναι το γονιμοποιό ύψος της Πόλεως και έχει δημιουργό του τον λαό. Η μείξη απεκκρίνει πολυπολιτισμό, που είναι η έκπτωση του πολιτισμού, η άγονη επιφάνεια τής δημοκρατίας, που έχει φορέα της τον μιγάδα. Ο απρόσωπος, αγελαίος άνθρωπος της πανσπερμίας είναι έπηλυς, κοινωνικό ίζημα και περίτριμμα πολιτιστικό.

Ο ανθρωπισμός σας, τετριμμένος και υποκριτικός, μια προκατάληψη. Την ίδια στιγμή που υπεραμύνεται του οθνείου μετανάστη, σφαγιάζει ανελέητα το οικείο έμβρυο στην μήτρα. Ο ανθρωπισμός είναι ανθρωποκεντρισμός που θα ξεπεραστεί, γιατί είναι στον καιρό μας το έσχατο απομεινάρι του γεωκεντρισμού. Ο προμηθεϊκός άνθρωπος αποτινάσσει τα χθόνια δεσμά του και αναπροσανατολίζεται προς τον ουράνιο οντολογικό του πόλο. Το Είναι.

Την φρίκη και την ύβρη εύκολα θα μπορούσα να σας τις επιστρέψω, αλλά τις αντιπαρέρχομαι. Είναι λέξεις φορτισμένες μα υπέρκορες, συνθήματα και χαρακτηρισμοί, κελύφη που εξαπολύονται ένθεν κακείθεν, δίχως ουσία.

Μίσος; Γελιέστε. Υπάρχει μόνον η επίμονη αθωότητα των ανοίξεων και ο σεισμός. Ποιος μπορεί να είναι υπέρ ή κατά του σεισμού; Στον πόλεμο ενάντια στον ναζισμό θα ηττηθείτε, ηττηθήκατε κιόλας μολονότι επαίρεστε πως νικήσατε. Ήδη καταλάβατε γιατί.

Στο πρόσωπο του ναζισμού δεν αντιμάχεσθε μια πεποίθηση, αλλά το κοσμικό πεπρωμένο.

Η αλαζονεία μου; άσημη. Σείς, χριστιανός ή ορθολογιστής, που βαυκαλίζεσθε ότι με το ρέζους των εργα-

στηρίων ερμηνεύσατε το αιώνιο Αίμα, σείς μεγεθύνετε υπέρμετρα τον υπερφίαλο μικρότατο άνθρωπο ενώπιον του κόσμου, όχι εγώ.

Όμως η βούλησή μου, γιγάντια απέναντι στην πλανητική οίηση των εξουσιαστών.

Πάντα με τιμή
ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ"

Αξιότιμε κύριε Σταυρόπουλε

Επανέρχομαι επί παλαιοτέρων και νεωτέρων με ένα έσχατο σχόλιο.

Όταν δηλώνετε τότε και τώρα ως προς εμέ και τους ομοίους μου "πάντα απέναντί σας" δεν υποψιάζεσθε καν ότι μετέχετε στο ιστορικό παίγνιο συντασσόμενος με τον δικό μας κανόνα. Και όμως αυτό πράττετε, διότι είστε απολύτως συνεπής προς το κοσμικό πεπρωμένο, μόνο που αντιστρέφετε τους ρόλους: στην θέση του οικείου θέτετε τον αλλότριο και στην θέση του οθνείου θέλετε τον οικείο.

Αυτή την ριζική αλλοτρίωση επιφέρει η βαρύτατη νόσος που ονομάζεται ιδεολογία όταν παρεμβάλλεται ως παραμορφωτικό κάτοπτρο μεταξύ του ανθρώπου και της φύσης.

Αρνείται τον όμαιμο όμορο όμοιο, προς χάριν του ανοίκειου αλλότριου αλλοφύλου.

Η ασθένειά σας ονομάζεται αντι-φασισμός, αντι-ναζισμός, αντι-ρατσισμός, πολυ-πολιτισμός, δημοκρατία ή ανθρωπισμός αν προτιμάτε, όπερ το αυτό, αφού όλοι οι ανωτέρω όροι έχουν το ίδιο απεχθές περιεχόμενο.

Ως αντιφασίστας είσθε προμηθεϊκά αλυσοδεμένος στην αντίφασή σας.

Δεν είστε μαχητής στα τείχη της πόλεως, αλλά δούρειος ίππος, πέμπτη φάλαγγα εντός των τειχών. Αυτή είναι η μοίρα σας, αλλά και η δίκαιη ήττα σας, αφού ο δούρειος ίππος δεν μας γελά πια, από το θείο τραγούδι του Ομήρου.

Τώρα σιωπώ. Τα προσωπεία και οι γέφυρες έχουν πέσει. Εφεξής, το πεδίο συνάντησής μας, οψέποτε υπάρξει, είναι το μοναδικό πεδίο όπου η ανθρώπινη ύπαρξη δικαιώνει την ύπαρξή της.

Το πεδίο του αίματος και της τιμής.

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Ο ΤΡΟΜΟΛΑΓΝΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ ΧΡΥΣΑΥΓΙΤΕΣ

Στην καθιερωμένη πρωϊνή συνέντευξή του σε ένα τουλάχιστον καθεστωτικό ΜΜΕ, στον ΑΝΤ1 και τον Παπαδάκη, ο καθεστωτικός νεοκομμουνιστής Τσίπρας επιδόθηκε στην συνήθη τρομολαγνική όσο και αναιρή επίθεση κατά της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, με τα γνωστά επιχειρήματα ουσίας: "οι νεοναζί, που αποτελούν στίγμα για την δημοκρατία" κλπ κλπ.

Πέραν της πλήξης, η φωνογραφική επανάληψη του ρηχού και αήθους λόγου του Τσίπρα και των ομοίων του, ωφελεί την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ διότι ανεβάζει τα ποσοστά της, αφού εκθέτει σε κοινή θέα την γύμνια των επιχειρημάτων των αντιπάλων της.

Όμως, ο Τσίπρας ισχυρίστηκε και το εξής καταπληκτικό: "οι χρυσαυγίτες κρύβονται και θα κρύβονται μέχρι τις εκλογές, γιατί αν ο λαός καταλάβει ποιοι πραγματικά είναι δεν θα τους ψηφίσει". Και κατέληξε με την πονηρή αποστροφή, "φέρτε τους να μιλήσουν στην εκπομπή σας", γνωρίζοντας βέβαια εκ του ασφαλούς, ότι αυτό δεν πρόκειται να γίνει ποτέ. Αναφορικά με το "κρύψιμο" της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, δεν έχουν δικαίωμα λόγου οι καθεστωτικοί συκοφάντες της, τύπου Τσίπρα, Σια και ΜΜΕ, που της στερούν συστηματικά κάθε δημόσιο βήμα. Λόγο έχει μόνον ο απλός λαός, που γεμίζει ασφυκτικά τους δρόμους και τις πλατείες στις πόλεις και τα χωριά, από άκρου εις άκρο της πατρίδας μας

για να ακούσει το εγερτήριο, απελευθερωτικό και λυτρωτικό σάλπισμά της. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι το μόνο πολιτικό κίνημα, που εν όψει εκλογών οργώνει την Ελλάδα και οργανώνει παντού δημόσιες συγκεντρώσεις, που οι εγκάθετοι των καθεστωτικών κομμάτων, του νεοκομμουνιστή Τσίπρα συμπεριλαμβανομένου, δεν μπορούν ούτε να ονειρευτούν.

Ωστόσο, ο εξ ίσου πονηρός δημοσιογράφος, αντιγυρίζει στον Τσίπρα την ερώτηση:

"Εσείς θα δεχόσαστε να συνομιλήσετε με την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ στο ίδιο τραπέζι;" Οπότε, ο νεοκομμουνιστής, ως αυθεντικός δημοκράτης, αντιπαρερχόμενος την ουσία, απαντά χαριτωμένα και σκωπτικά: "Δεν έχω την πρόθεση να ανταλλάξω συνταγές μαγειρικής με ανθρωποφάγους".

Του οφείλουμε συνεπώς την απάντηση, που η έλλειψη δημοσίου βήματος μας στερεί τη δυνατότητα να του τη δώσουμε κατά πρόσωπο, όπως του αξίζει:

Καίτοι μη βρώσιμος, καθότι νερόβραστος, ο νεοκομμουνιστής Τσίπρας έχει δίκιο να μας φοβάται. Διότι πολύ σύντομα, του υποσχόμαστε ότι εντός βουλής θα τον κάνουμε με τα κρεμμυδάκια.

Και αυτόν και τους ομοίους του και το ίνδαλμά του, τον κρονόληρο Μανόλη Γλέζο, εμετικό υμνητή του τυράννου των Ελλήνων βορειοηπειρωτών Εμβέρ Χότζα, που εβδομήντα χρόνια τώρα εμπαίζει τον ελληνικό λαό με την δήθεν αντιστασιακή παραμύθα του.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ ΠΟΛΙΤΕΙΟΛΟΓΙΑΣ ΓΙΑ ΑΣΤΟΙΧΕΙΩΤΟΥΣ ΜΑΡΞΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ

Πατρίδα, να ένας λόγος που αξίζει,
για να ζούμε και να πεθαίνουμε !

Η ιδεολογική απολίθωση της δοσιλογικής Αριστεράς και η εξουσιαστική λαγνεία της καπηλικής Δεξιάς είναι οι προάγγελοι της πολιτικής κυριαρχίας της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Στην δεκαετία του 60, η πολιτικά κυρίαρχη Δεξιά προέβαλλε σαν θεμελιώδη ιδεολογικό άξονα αναφοράς τον αντικομμουνισμό του κονσερβοκουτιού. Έτσι, στις ιδεολογικές και πολιτικές θέσεις της Αριστεράς, αρκείτο στερεότυπα στο ατράνταχτο επιχείρημα, που ενεργοποιούσε τα αντίστοιχα αντανακλαστικά του λαϊκού σώματος: "Θα μας σφάξουν με το κονσερβοκούτι " ! Το αποτέλεσμα όλοι το γνωρίζουμε. Η ηττημένη του εμφυλίου πολέμου Αριστερά, έγινε με την μεταπολίτευση ιδεολογικά και πολιτικά κυρίαρχη σε τέτοιο βαθμό, ώστε να επιβάλει την μονολιθική κουλτούρα της σε όλες τις εκφάνσεις της πολιτιστικής ζωής, από άκρου εις άκρον του κοινωνικού σώματος, ενίοτε μάλιστα υπό καθεστώς ροβεσπιερικής τρομοκρατίας, όπως συμβαίνει ακόμη και σήμερα στα ελληνικά πανεπιστήμια.

Η ιστορία όμως τιμωρεί την αλαζονεία με το ίδιο νόμισμα. Έτσι, πενήντα χρόνια μετά, στην δεκαετία του

2010, η ιδεολογικά κυρίαρχη Αριστερά προβάλλει σαν θεμελιώδη ντιφασισμό του μεσοπολέμου, που έχει τα χαρακτηριστικά ιδεολογικής απολίθωσης, αρκούμενη στερεότυπα στο ατράνταχτο επιχείρημα: "η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι ναζιστική συμμορία εγκληματιών" ! Το αποτέλεσμα, σε λίγο όλοι θα το γνωρίζουμε. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ θα είναι στη βουλή, πολιτικά κυρίαρχη σε τέτοιο βαθμό, ώστε να επιβάλει την πατριωτική κουλτούρα της σε όλες τις εκφάνσεις της πολιτιστικής ζωής από άκρου εις άκρον του λαϊκού σώματος και να απελευθερώσει τα ελληνικά πανεπιστήμια από την μούχλα και τη σκουριά της αριστερής τρομοκρατίας.

Ωστόσο, φύσει μαχητές, εμείς δεν θέλουμε τόσο ασθενείς ιδεολογικούς αντιπάλους σαν την Αριστερά, η οποία πριν την ήττα της είναι ήδη ηττημένη. Γι' αυτό, τώρα που η ιστοσελίδα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ διαβάζεται όσο καμιά άλλη πολιτική σελίδα στο διαδίκτυο, θέλουμε να εμπλουτίσουμε την αραχνιασμένη και σκωληκόβρωτη φαρέτρα των αντιπάλων μας, δίνοντάς τους τροφή για σκέψη, μήπως επιτέλους γίνουν σοβαροί καίτοι πρεσβεύουμε ότι ο αποτιτανωμένος εγκέφαλος των αστοιχείωτων μαρξιστών δεν επιδέχεται στίλβωμα. Γιæ αυτό προτείνουμε κατωτέρω προς χάρη τους ένα συνοπτικό αλφαβητάρι πολιτειολογίας και πολιτικού στοχασμού.

Το κύριο πρόβλημα των μαρξιστών είναι ότι δεν έχουν κλασσική παιδεία, είναι δηλαδή φιλοσοφικά και οντολογικά αστοιχείωτοι με προεξάρχοντα τον ίδιο τον Μαρξ. Ελάχιστοι έχουν μελετήσει τις πηγές και όσοι το έχουν πράξει, ενεργούν υπό την ιδεολογική προκατάληψη του μαρξισμού, φορώντας τις νεωτερικές παραμορφωτικές παρωπίδες του, διότι δεν διαθέτουν Διάκριση.

Διάκριση είναι η χαριτωμένη ικανότητα του στοχαστή να καταδύεται στις πηγές και να αναδύεται από αυτές με αρχετυπικό οίστρο, απεκδυόμενος κάθε μεθύστερη ιδεολογική πανοπλία. Για παράδειγμα, ο ίδιος ο Μαρξ, στην μοναδική του συνάντηση με τον προ-φιλοσοφικό στοχασμό, την διδακτορική του διατριβή, "Διαφορές ανάμεσα στην φυσική φιλοσοφία του Δημοκρίτου και του Επικούρου", χρησιμοποίησε ως εργαλείο την νεωτερική εγελιανή διαλεκτική. Ανάλογα, για να ερμηνεύσει την προ-φιλοσοφική οντολογία του Ηρακλείτου και του Παρμενίδη χρησιμοποίησε νεωτερική μεθοδολογία. Δεν ερμήνευσε δηλαδή αυθεντικά τους στοχαστές, αλλά κουβάλησε τα είδωλά τους στην εποχή μας, κατασταλάζοντας στην γιγάντια αποφθεγματική πομφόλυγα πως ο Ηράκλειτος είναι "διαλεκτικός" και ο Παρμενίδης "μεταφυσικός".

Τροφή για σκέψη, για αστοιχείωτους μαρξιστές: Η φύση δεν είναι διαλεκτική (Ενγκελς) αλλά αρμονική (Ηράκλειτος). Η μεταφυσική είναι η διαλεκτική αντίθεση της διαλεκτικής και σύνθεσή τους είναι η οντολογία. Δεν υπάρχει προτσές, αλλά πολική ουδετερότητα Είναι- μη-Είναι, "παλίντροπος αρμονίη". Κατ' επέκταση, η ιστορία δεν είναι γραμμική εξελικτική διαδικασία από μια πρωτοκομμουνιστική στην αταξική κοινωνία που ορίζεται από την πάλη των τάξεων, αλλά πεπρωμένο φυλών, λαών και πολιτισμών που ορίζεται από την πάλη των υπάρξεων.

Οι μαρξιστές επίσης, έμπλεοι αντι-ιδεαλιστικής προκατάληψης, αγνοούν τον μέγιστο πολιτειολόγο των αιώνων, τον Πλάτωνα. Ο Πλάτωνας όμως, απέδειξε στην Πολιτεία ότι οι ανθρωπολογικοί τύποι είναι οντολογικά αναλλοίωτοι. Έτσι, το φαεινό και σκοτεινό κουκούλι του

Δήμου που πυργώνει την Πόλι αποτελείται και θα αποτελείται διηνεκώς από ευάριθμους πολίτες, πολυάριθμους ιδιώτες, αναρίθμητους στασιώτες και το ανθρωπολογικό κοίτασμα των παριών.

Τροφή προς σκέψη για αστοιχείωτους μαρξιστές: Οι ανθρωπολογικοί τύποι έχουν οντολογική καταγωγή και όχι ιστορική προέλευση, έτσι θα γεννώνται αιωνίως μεταξύ των πολιτών, ιδιοτελείς ιδιώτες και προνομιούχοι στασιώτες που αντιποιούνται την αρχή και την εξουσία ανεξάρτητα από την ιστορική εξέλιξη.

Συνεπώς δεν υπάρχει πάλη των τάξεων και γραμμική εξέλιξη της ιστορίας, αλλά αέναη διαπάλη των ανθρωπολογικών τύπων εντός της Πόλεως και η ανάγκη για ιδιοκτησία είναι απόρροια των δεσμών της γης και του αίματος, που δεν πρόκειται να ξεριζωθεί ποτέ. Θυμηθείτε τα ποντίκια του Λυσένκο: Σε όσες γενιές κι αν κόψετε τις ουρές, πάντα τα ποντίκια θα γεννιούνται με ουρά, τα επίκτητα χαρακτηριστικά δεν κληρονομούνται, διότι έτσι αποφάσισε τελεσίδικα η φύση και δεν μπορεί να αποφασίσει αλλιώς η ιστορία.

Ένα συναφές φληνάφημα των απαίδευτων και ημιμαθών αντιπάλων μας είναι η βαρύγδουμπη ρήση: "στην Ελλάδα που γέννησε την δημοκρατία, δεν χωράει ο φασισμός". Η Ελλάδα δεν γέννησε την δημοκρατία, αλλά την πολιτειακή τάξη, δηλαδή όλα τα πολιτεύματα που αρτίωσαν την Πόλι ως πολιτιστικό υποκείμενο της ιστορίας και μεταξύ αυτών και την δημοκρατία, που χαρακτηρίζεται από όλους ανεξαιρέτως τους Έλληνες στοχαστές, ως η αισχύνη, η εντροπία και η έκπτωση των πολιτευμάτων.

Ιδιαίτερα το πολίτευμα της πλατωνικής Πολιτείας και

των Νόμων είναι τόσο ακραία ολοκληρωτικό και σύνολη η ελληνική κοινωνία υπήρξε τόσο ακραία κλειστή και φυλετική, που ενώπιόν της, ο ναζισμός αποτελεί ωχρή και ατελή απομίμηση.

Τροφή προς σκέψη για αστοιχείωτους μαρξιστές και δημοκράτες: Υπάρχει ένας (αριθμός 1) από τους 400 Έλληνες στοχαστές, φιλοσόφους και ποιητές το έργο των οποίων διασώθηκε, από την ομηρική μέχρι την ελληνιστική περίοδο, που να είναι φίλος του δημοκρατικού πολιτεύματος; Έχει οποιαδήποτε σχέση ο Πλάτων, ο Ηράκλειτος, ο Παρμενίδης ή ο Πλωτίνος με την δημοκρατία;

Αντίθετα προς την δημοκρατία, υπερκείμενη αξία αναφοράς για τον Έλληνα είναι 4.000 χρόνια τώρα η πατρίδα. Μια αξία γίγνεται λόγος ζωής για τον άνθρωπο, μόνον όταν η ίδια αυτή αξία μπορεί να αποτελέσει και λόγο θανάτου γι' αυτόν. Πατρίδα είναι η γη των πατέρων των γιών μας, δηλαδή η ατελεύτητη διαδρομή των γενεών μέσα στην ιστορία, η αδιάπτωτη συνέχεια και η σάρκινη κοίτη του αιωνίου αίματος. "Εις οιωνός άριστος, αμύνεσθαι περί πάτρης " αναφωνεί ο Έκτορας από το Μ της Ιλιάδος. "Μητρός τε και πατρός και των άλλων προγόνων απάντων, τιμιότερον και αγιότερον εστιν η πατρίς " βοά από τα βάθη των αιώνων ο Σωκράτης στον Κρίτωνα. "Από τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά" ψάλλει ο εθνικός μας ποιητής, Πατρίδα, να ένας λόγος που αξίζει, για να ζούμε και να πεθαίνουμε !

Τροφή προς σκέψη για αστοιχείωτους μαρξιστές και δημοκράτες: Βάλτε στο ζυγό, από την μια μεριά όλες τις "αξίες" σας, δημοκρατία, ατομικά δικαιώματα, φιλελευθερισμό, ταξική συνείδηση, ταξική πά-

λη, κομμουνισμό και όποιο άλλο όπιο της ιδεολογικής σας απολίθωσης. Κι από την άλλη, την πατρίδα. Η πλάστιγγα θα τινάξει στον αέρα τις ψευδαισθήσεις σας. Να γιατί έχετε ήδη ηττηθεί, να γιατί η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έχει ήδη νικήσει.

Μια άλλη φρεναπάτη των μαρξιστών είναι η μεταφυσική πίστη τους στην επιστημονική τεκμηρίωση της μαρξιστικής ανάλυσης ως μεθόδου ερμηνείας των ιστορικών φαινομένων. Η μαρξιστική ανάλυση άγει στην αλήθεια, λένε διότι είναι επιστημονική.

Ονόμασαν άλλωστε την ουτοπία τους "επιστημονικό σοσιαλισμό". Ημιμαθείς και απαίδευτοι φανατικοί ! Διότι ο Πλάτων έχει αποδείξει, ότι η αλήθεια του ορθού λόγου δεν είναι παρά ορθότητα, δηλαδή συμφωνία με ένα προκείμενο κανόνα, που προϋπάρχει της "αληθείας" και έχει θεσπιστεί από την κρατούσα πολιτική δεοντολογία ήτοι την λεγόμενη "πολιτική ορθότητα" που επιβάλλει το κυρίαρχο σύστημα κάθε περιόδου.

Τροφή προς σκέψη για αστοιχείωτους μαρξιστές και δημοκράτες: Η επιστήμη ερμηνεύει την ιστορία και την πολιτική ή τις κατευθύνει με βάση την κρατούσα πολιτική ορθότητα που επιβάλλει το κυρίαρχο σύστημα;

Οι μαρξιστές, αγκυλωμένοι στην μαρξιστική ανάλυση του τέλους του 19ου αιώνα, μεταφέρουν αυτούσιο το κοινωνικό μοντέλο της πρωτοβιομηχανικής περιόδου και της πρωταρχικής συσσώρευσης του κεφαλαίου με την τεράστια ανάγκη σε εργατικό δυναμικό στην μεταβιομηχανική κοινωνία του χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού. Έτσι, επιμένουν στην λεγόμενη "κοινωνικοποίηση

των μέσων παραγωγής", ως απαραίτητου σταδίου μετάβασης στον σοσιαλισμό. Όλοι γνωρίζουμε που οδήγησε αυτή η "κοινωνικοποίηση" την σοβιετική ένωση και το σοσιαλιστικό μοντέλο της. Οι κομμουνιστές, θέλουν να αντικαταστήσουν τον καπιταλισμό, ένα σύστημα που έχει χρεοκοπήσει, με τον σοσιαλισμό, μια μούμια που έχει σαπίσει.

Τροφή προς σκέψη για αστοιχείωτους μαρξιστές και δημοκράτες: Το πρόβλημα της τεράστιας συσσώρευσης των εικονικών κεφαλαίων του χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού είναι η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, μαρξιστική ιδεοληπτική εμμονή που ορθά εγκαταλείφθηκε από την ρεφορμιστική σοσιαλδημοκρατία στο τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου ή η κατάργηση της δουλείας του τόκου, που μόλις εφαρμόστηκε από τον Χίτλερ το 33, αποτέλεσε αιτία πολέμου για τον παγκόσμιο καπιταλισμό και τους πάτρωνές του;

Ας έλθουμε όμως και στον οξειδωμένο, σκουριασμένο δηλαδή, αντιφασισμό της εποχής μας. Οι μαρξιστές, σταλινικοί μπολσεβίκοι, νεοκομμουνιστές και αναρχοκομμουνιστές, λόγω δογματικής μονολιθικότητας δεν είναι μόνον οντολογικά και φιλοσοφικά αστοιχείωτοι, αλλά και μαρξιστικά. Έτσι είναι αγκυλωμένοι σε ερμηνείες του φασιστικού και ιδιαίτερα του ναζιστικού φαινομένου, που από άγνοια συγχέουν με το φασιστικό, οι οποίες έχουν εγκαταλειφθεί από τους σοβαρούς μαρξιστές αναλυτές ως αδιέξοδες και υπερκερασμένες από την ιστορία. Η άποψη του συρμού, "ότι ο ναζισμός είναι η ακραία μορφή του μονοπωλιακού καπιταλισμού που επιβάλλει σαν έσχατη λύση η αστική τάξη στον λαό για να συντηρήσει τα προνόμιά της", προκαλεί στον μελετη-

τή των κοινωνικών φαινομένων της εποχής μας θυμηδία και οίκτο για την απόλυτη άγνοια των εκφραστών της. Ο συνεπής μαρξιστής στοχαστής Νίκος Πουλαντζάς, οδηγήθηκε στην αυτοκτονία, όταν διαπίστωσε οριστικά, ότι το επιστημονικό εργαλείο στο οποίο βάσισε όλη την ερμηνευτική αναλυτική του, η μαρξιστική ανάλυση, αποδείχτηκε αδύναμη να ερμηνεύσει τον ναζισμό.

Τροφή προς σκέψη για αστοιχείωτους μαρξιστές και δημοκράτες: Πέραν των βαρύγδουμπων και εμβριθών αναλύσεων, υπάρχει η προφάνεια της ιστορίας. Αν ο ναζισμός είναι η ακραία μορφή καπιταλισμού, τότε γιατί στην κρίσιμη καμπή της ιστορίας, στον παγκόσμιο πόλεμο, ο ναζισμός βρέθηκε στην μια όχθη και ο καπιταλισμός με τον κομμουνισμό, πιστοί φίλοι και σύμμαχοι στην άλλη; Γιατί η αμερικανική πολεμική μηχανή διέσωσε την Σοβιετική Ένωση από τον αφανισμό;

Γιατί πάνω στα καπνισμένα ερείπια του Βερολίνου αντήλλαξαν νικητήρια χειραψία ο αγγλοαμερικανός γιάνκης με τον σοβιετικό μπολσεβίκο; Γιατί συνεταίροι της Γιάλτας ήταν ο Τσώρτσιλ, ο Ρούσβελτ και ο Στάλιν;

Αν ο ναζισμός είναι η ακραία μορφή καπιταλισμού τότε τι ήταν τα εργοστάσια "Χέρμαν Γκαίριγκ" και τα mefos; Ποιος κήρυξε τον πόλεμο σε ποιόν το 39; Ποιος κήρυξε σε ποιόν τον πόλεμο ήδη από το 33 όταν ο Χίτλερ κατάργησε την δουλεία του τόκου;

Αν είναι εγκλήματα πολέμου των ναζί, το Νταχάου, το Άουσβιτς, τα Καλάβρυτα και το Δίστομο, τότε τι είδους και τίνος εγκλήματα είναι η Δρέσδη, η Χιροσίμα, το Μέμελ, το Κατύν, ο Πειραιάς και τα ικριώματα των Κυπρίων;

Κλείνοντας το μικρό αυτό αλφαβητάριο, θα ήθελα να σταθώ σε τρέχουσες αναλύσεις, αστικές και μαρξιστικές, που βλέπουν το φως της δημοσιότητας ένεκα της εκρηκτικής ανόδου της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Αναφορικά με τους αστούς σχολιαστές και δημοσιογράφους συναντώ ό, τι ανέμενα. Βραδύνοια, ανεπάρκεια αναλυτικής σκέψης, χολή και όξος. Φυσικό θα έλεγε κανείς για τους κληρονόμους της Δεξιάς του κονσερβοκουτιού, που στερούνται τόσο παιδείας, όσο και κοινωνιολογικού εργαλείου ανατομίας και ερμηνείας του πολιτικού γίγνεσθαι. Εκείνο όμως που δεν ανέμενα και με αφήνει κατάπληκτο, είναι η απόλυτη ανεπάρκεια της Αριστεράς. Μελέτησα άρθρα της καθεστωτικής αριστεράς, της νεοκομμουνιστικής του ΣΥΡΙΖΑ, αναρχοκομμουνιστών, του ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ. Η ίδια παιδαριώδης προσέγγιση δίχως υποψιασμό βάθους, τα ίδια παρωχημένα, τετριμμένα αναμασήματα του συρμού, "επιχειρήματα" που όζουν σκώρο και ναφθαλίνη, μεταφερμένα αυτούσια από το μεσοπόλεμο στο σήμερα, στείρα και ανούσια, δίχως καμιά γόνιμη επεξεργασία. Και η επωδός, ύβρεις και πάλι ύβρεις: η "ναζιστική συμμορία εγκληματιών".

Σύντροφοι, με τέτοια αδυναμία κατανόησης του πολιτικού γίγνεσθαι, είστε ηττημένοι πριν την μάχη, όπως οι σύντροφοί σας την δεκαετία του 30. Όταν ο Χίτλερ ανέλαβε την εξουσία, οι κομμουνιστές πανηγύρισαν περισσότερο από τους ναζιστές. Διότι σύμφωνα με την μαρξιστική ανάλυση, εφόσον ο ναζισμός ήταν ο παροξυσμός του καπιταλισμού κλπ, κλπ, σε έξη μήνες η εξέγερση των εργατών και του λαού θα έριχνε την εξουσία στην αγκαλιά τους. Σε έξη μήνες, ο ναζισμός είχε λύσει το κοινωνικό πρόβλημα στην Γερμανία, οι κομμουνιστές είχαν γίνει ναζιστές και το κομμουνιστικό κόμμα είχε μεί-

νει δίχως οπαδούς. Ο δε ηγέτης του κόμματος Τόλγκλερ κατάντησε κειμενογράφος ναζιστικών προκηρύξεων κατά την εποχή του γαλλογερμανικού μετώπου.

Θα σχολιάσω δύο μόνο αναφορές που καταχώρησα πρόχειρα στη μνήμη μου. Ένας φέρελπις νεολαίος της καθεστωτικής ΔΗΜΑΡ του Κουβέλη, που τυγχάνει και εκπρόσωπος τύπου, έγραψε ένα άρθρο περί ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ στο οποίο διατείνονταν ότι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ (λόγω λαθρομεταναστών) είναι ένα μονοθεματικό κόμμα, αλλά ταυτόχρονα ναζιστικό. Την συνέκρινε δε με την... ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΟΙΞΗ. Αλλ' ώ άφρων νεανία αν είναι μονοθεματικό πως μπορεί να είναι και ναζιστικό κι αν είναι ναζιστικό τι σχέση έχει με την ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΟΙΞΗ; Αντιλαμβάνεται εύκολα κανείς την ποιότητα πολιτικής σκέψης των αντιπάλων μας.

Ένα δεύτερο άρθρο, περί της θέσης των γυναικών στο κίνημά μας, ανέγνωσα σε μια παιδαριώδη κομμουνιστική ιστοσελίδα με τίτλο "Ξεκίνημα". Εκεί ο "αρθρογράφος" μεταξύ άλλων σημείωνε ως έγκλημα καθοσιώσεως τον αντιφεμινισμό, αλλά κυρίως την άρνηση των αμβλώσεων, που "περιορίζουν την ατομική ελευθερία της γυναίκας" και το δικαίωμα "αυτοδιάθεσης" της, εκθέτουν δε σε κίνδυνο την ζωή της λόγω του παράνομου καθεστώτος που ισχύει σήμερα. Δεν θα μπώ στην ουσία της "επιχειρηματολογίας", διότι το κείμενο είναι εντελώς παιδαριώδες γραμμένο από ανώριμο έφηβο. Αποτελεί όμως,

Τροφή προς σκέψη για αστοιχείωτους μαρξιστές και δημοκράτες: Η φύση ορίζει ότι το έμβρυο στην μήτρα είναι άνθρωπος. Όλοι άλλωστε έχουμε δεί το συγκλονιστικό βίντεο "σιωπηλή κραυγή", που δείχνει την απέλπιδα προσπάθεια ενός εμβρύου να αποφύγει την αναρρόφηση της άμβλωσης και να κρατηθεί στην ζωή. Αν λοιπόν η φύση ορίζει ότι το έμβρυο είναι άνθρωπος, από πού αντλεί το δικαίωμα η πολιτική ορθότητα της δημοκρατίας, που ορίζει ότι ΔΕΝ είναι άνθρωπος, ώστε να μπορεί να το σφαγιάζει ανελέητα στην μήτρα; Κι αν η ελληνική κοινωνία δολοφονεί 200.000 τέκνα της τον χρόνο, για ποιο λόγο πρέπει να σεβαστεί 2.000.000 λαθρομετανάστες;

Αν η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι το "τελευταίο καταφύγιο της αστικής τάξης και του συστήματος" τότε γιατί ολόκληρο το πολιτικό σύστημα από άκρου εις άκρον ορθώνεται λυσσαλέα ενάντιά της; Η απάντηση είναι απλή. Γιατί η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι το τελευταίο καταφύγιο του λαού και της πατρίδος.

Τι είναι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ; Είναι λαϊκό πατριωτικό κίνημα. Αν ο ορισμός δεν σας αρέσει, δώστε όποιο χαρακτηρισμό θέλετε, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν αγωνιά για τους χαρακτηρισμούς σας: Είναι ό, τι αποφασίσετε.

Μόνο για ένα αγωνιά:

Για τον λαό και την πατρίδα.

Ο γράφων, όπως και η συντριπτική πλειονότητα των στελεχών, μελών και φίλων της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, είναι ένας απλός καθημερινός άνθρωπος. Δεν έχει πιάσει όπλο ή μαχαίρι ποτέ στην ζωή του πέραν της στρατιωτικής του θητείας, δεν έχει ποτέ βρεθεί στα δικαστήρια, δεν έχει ενοχλήσει ποτέ συνάνθρωπό του, έλληνα είτε λαθρομετανάστη. Δεν είναι κουρεμένος "γουλί", δεν κάνει body-building, είναι σκληρά εργαζόμενος σε δυσχερείς συνθήκες για να συντηρήσει την οικογένειά του.

**Είναι δηλαδή ο άνθρωπος της διπλανής πόρτας. Μοναδικό όπλο η πέννα του και η προκατάληψη εναντίον των προκαταλήψεων.
Τι διαφέρει από τους άλλους; Ότι θέτει ερωτήματα που οι άλλοι αρνούνται ή δεν ενδιαφέρονται να θέσουν. Θέτει ερωτήματα, εκεί που οι άλλοι διαθέτουν απαντήσεις.**

Αν μετά τα παραπάνω οι μαρξιστές και δημοκράτες υβριστές της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ εξακολουθούν να πιστεύουν ότι είμαστε μια "ναζιστική συμμορία εγκληματιών", τότε είναι αληθώς άξιοι του ιστορικού τους πεπρωμένου.

Τους υποσχόμαστε, ότι θα είναι αμείλικτο.

Η ΑΠΟΔΟΜΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙ-ΜΝΗΜΟΝΙΑΚΗΣ ΡΗΤΟΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Η ελληνική οικονομία είναι η τελευταία μετα-σοβιετική οικονομία της Ευρώπης, διότι παρουσιάζει σε μικρογραφία όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά της σοβιετικής οικονομίας κατά την δεκαετία του 80 και ολίγον προ της οριστικής της κατάρρευσης.

Σημειώνουμε τα κυριότερα από αυτά. **Κρατισμός, γραφειοκρατία, αντιπαραγωγικότητα, παρασιτισμός, ιδιωτεία και καταναλωτισμός.**

Ως **κρατισμό** εννοούμε τον εναγκαλισμό του 60-70% της οικονομικής δραστηριότητας της χώρας από το κράτος είτε με άμεσο-ασφυκτικό είτε με έμμεσο-παραλυτικό τρόπο. Πράγματι, η λειτουργία της οικονομίας εξαρτάται συντριπτικά τόσο από αυτόν τούτο τον τεράστιο δημόσιο τομέα, που απορροφά υπέρογκες δαπάνες δίχως αντίκρισμα παροχής υπηρεσιών προς τον πολίτη, όσο και από την φαύλη και διεφθαρμένη διαχείριση που ο δημόσιος τομέας ασκεί στις συναλλαγές του με την παραγωγική οικονομία, η οποία υφίσταται τις ζοφερές συνέπειες του ιδιοτελώς παρεμβατικού χαρακτήρα του.

Ως **γραφειοκρατία** εννοούμε την πολυδαίδαλη και πολυπλόκαμη δομή των δημοσίων υπηρεσιών που έχτισε και διατηρεί αλώβητη η κλεπτοκρατική πολιτική εξουσία του πελατειακού εσμού και της κομματικής διαπλοκής, που καλλιέργησε μια σχέση εξάρτησης και υποτέλειας,

ώστε αντί το δημόσιο να υπηρετεί τον πολίτη, να είναι ο δυνάστης του, που τον εκμεταλλεύεται στυγνά με αποκλειστικό σκοπό την διαιώνιση της ιδιοτελούς κυριαρχίας της κλεπτοκρατίας.

Ως **αντιπαραγωγικότητα** εννοούμε την απόλυτη αποσύνδεση με ευθύνη σύνολης της πολιτικής τάξης, αλλά ιδιαίτερα του στρατού κατοχής των κρατικοδίαιτων αριστερών συνδικαλιστικών συντεχνιών, της οικονομικής απολαβής των εργαζομένων από την συμμετοχή τους στο παραγωγικό αποτέλεσμα και γενικότερα την αποσύνδεση του συστήματος αμοιβών των κρατικοδίαιτων υπαλλήλων από τον παραγόμενο πλούτο της χώρας. Ως αποτέλεσμα της καλλιέργειας του αντιπαραγωγικού χαρακτήρα της, βιώνουμε την ελλειμματική διαχείριση της οικονομίας που οδήγησε στην υπερχρέωση και την εξάρτηση.

Ως **παρασιτισμό** εννοούμε τον εθισμό στην γιγάντωση του μεταπρατικού χαρακτήρα της οικονομίας της χώρας, που έσχε ως αποτέλεσμα την δραματική συρρίκνωση της παραγωγικής της βάσης, δηλαδή του πρωτογενούς και δευτερογενούς τομέα παραγωγής, η οποία κατέστησε αδύνατη την επιβίωση του λαού από ίδιους πόρους και σήμερα τον οδηγεί στην εκποίηση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της πατρίδας και την απόλυτη εξάρτηση του προς επιβίωση από τους διεθνείς τοκογλύφους.

Ως **ιδιωτεία** εννοούμε την καλλιέργεια πνεύματος ιδιοτελούς διαχείρισης της υλικής ευημερίας και πλουτισμού των ατόμων, εις βάρος του συλλογικού συμφέροντος της κοινότητος, που οδήγησε στον κατακερματισμό του λαού σε αυτοτελείς ιδιώτες και την κοινωνία σε ζούγκλα αλληλο -σπαρασσομένων συμφερόντων.

Ως **καταναλωτισμό** εννοούμε την μετάβαση από την οικονομία της λιτής διαχείρισης, όπου η χρήση αγαθών και η κατανάλωση προϊόντων είναι στενά συνδεδεμένη με το αντίστοιχο επίπεδο παραγωγής τους, στην οικονομία της τρυφηλής διαχείρισης, όπου η κατανάλωση αποσυνδέεται από την παραγωγή και η καλλιέργεια τεχνητών αναγκών συντηρεί μια ακόρεστη δίψα για καταναλωτισμό του αποπροσανατολισμένου λαϊκού σώματος δυσανάλογη προς το παραγωγικό δυναμικό του.

Η αναγνώριση των συμπτωμάτων αυτών ως νόσου που ταλανίζει δεκαετίες τώρα την ελληνική κοινωνία και την οδηγεί στην εξαθλίωση και την εξάρτηση, ομολογείται σήμερα συλλήβδην από την πολιτική τάξη της δημοκρατίας, ακριβώς αυτή που εξέθρεψε την ασθένεια και που τώρα -ώ του θαύματος!– εμφανίζεται με περισσή αναίδεια ως εκείνη που θα επιφέρει την θεραπεία. Όμως, η αφελής όσο και προκλητική αυτή απαίτηση της ανεπαρκούς και ανυπόληπτης πολιτικής τάξης της δημοκρατίας, που εκμεταλλεύεται σκανδαλωδώς το πολιτικό αδιέξοδο στο οποίο έχει η ίδια περιαγάγει το λαϊκό σώμα αποτελεί **ιστορική αντινομία. Ουδέποτε το ασθενές μέλος ενός νοσούντος κοινωνικού σώματος μπορεί να επιφέρει την ίαση του, αφού αυτό ακριβώς το μέλος φέρει εγγενές το σπέρμα της ασθένειας εντός του. Γι' αυτό και η θεραπεία που σήμερα εισηγείται η κυρίαρχη πολιτική τάξη της δημοκρατίας, δηλαδή το Μνημόνιο και το Μακροπρόθεσμο είναι συνταγή καταστροφής του λαού και της πατρίδας.**

Μια οικονομία η οποία ταλανίζεται από τα νοσηρά συμπτώματα αυτά είναι μια οικονομία που πεθαίνει και η κοινωνία που είναι το εποικοδόμημα μιας τέτοιας οι-

κονομίας, είναι μια κοινωνία που νοσεί βαρύτατα, ώστε η θεραπεία της ασθενείας της δεν μπορεί να έχει πλέον χαρακτήρα απλής ανάνηψης, αλλά οφείλει να έχει χαρακτήρα **ολικής πολιτικής ανατροπής**.

Όμως, εντός της κυρίαρχης πολιτικής τάξης της δημοκρατίας, υπάρχει και μια πτέρυγα που ενώ αποτελεί σάρκα από την σάρκα της, ισχυρίζεται ότι δήθεν δεν έχει καμία ευθύνη για το σημερινό κατάντημα της πατρίδας και του λαού και με τον **παλαιολιθικό πολιτικό λόγο της, δεν αναγνωρίζει τα παραπάνω συμπτώματα ως την κοινωνική νόσο του λαϊκού σώματος, αλλά αντίθετα ως την θεραπεία της.** Η πτέρυγα αυτή είναι η Αριστερά, που αποτελείται από τρία πολιτικά μορφώματα, τους σταλινικούς οστεοφύλακες του ΚΚΕ, τους νεοκομμουνιστές και αριστεριστές του ΣΥΡΙΖΑ και μια δράκα ανανηψάντων του ΠΑΣΟΚ και των λοιπών δημοκρατικών δυνάμεων. Η σταλινική και νεοκομμουνιστική Αριστερά μάλιστα εμφανίζεται σήμερα να επηρεάζει πολιτικά το 25% του ελληνικού λαού, ένα πραγματικά τεράστιο ποσοστό, συγκρινόμενο με τα αντίστοιχα της λοιπής Ευρώπης, αφού σε ανατολή και δύση βιώνει τον ιστορικό αφανισμό που της αξίζει. Έτσι δικαιώνεται η διαπίστωση, ότι η Ελλάδα δεν είναι μόνον η τελευταία μετα-σοβιετική οικονομία, αλλά και η τελευταία μετα-σοβιετική κοινωνία της Ευρώπης.

Θα αποδείξω, ότι ο επαρχιωτικός χαρακτήρας της αντι-μνημονιακής ρητορείας της Αριστεράς είναι εξ ίσου απατηλός και έωλος, όσο και η μνημονιακή πρακτική της λοιπής κυρίαρχης πολιτικής τάξης της δημοκρατίας και ότι αποτελεί εξ' ίσου συνταγή καταστροφής του λαού και της πατρίδας, όσο το Μνημόνιο και το Μακροπρόθεσμο.

Τα συμπτώματα που αναλύθηκαν ανωτέρω, δηλαδή ο κρατισμός, η γραφειοκρατία, η αντιπαραγωγικότητα, ο παρασιτισμός, η ιδιωτεία και ο καταναλωτισμός δεν χαρακτηρίζουν αποκλειστικά τις κυρίαρχες τάξεις της δημοκρατικής ολιγαρχίας, αλλά διαπερνούν από την κορυφή έως την βάση όλο το ταξικά διαρθρωμένο λαϊκό και κοινωνικό σώμα, το οποίο έχει εθιστεί και τοξινωθεί από αυτά με την κυρίαρχη ευθύνη της Αριστεράς, που σήμερα παριστάνει τον αυτόκλητο προστάτη και σωτήρα του λαού. Πράγματι, υπεύθυνη για το κατάντημα της πατρίδας δεν είναι αποκλειστικά η κλεπτοκρατική πλουτοκρατία, όπως ισχυρίζεται η Αριστερά αλλά εξ ίσου και οι δύο άλλοι πυλώνες της δημοκρατικής ασυδοσίας, δηλαδή ο κρατικοδίαιτος πελατειακός εσμός των κομμάτων στον οποίο η Αριστερά από δεκαετίες συμμετέχει και κυρίως ο κρατικοδίαιτος στρατός κατοχής των συνδικαλιστικών συντεχνιών που έχουν παραλύσει το κοινωνικό σώμα με την απραξία και την ανομία και που είναι το προνομιακό πεδίο δράσης της Αριστεράς.

Έτσι η αντιμνημονιακή Αριστερά, σταλινική και νεοκομμουνιστική, θέλει να αντικαταστήσει τον καπιταλισμό, δηλαδή ένα σύστημα που έχει χρεοκοπήσει με τον σοσιαλισμό, δηλαδή μια μούμια που έχει σαπίσει. Γι αυτό υπεραμύνεται του νοσηρού κρατισμού. Πράγματι, σαν αντίπαλο δέος των ιδιωτικοποιήσεων, συνεπής στην πρωτοβιομηχανική της μαρξιστική αλλά και σταλινική ιδεοληψία αντιπαρατάσσει την ... κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, γιατί όχι και την εξάλειψη της ατομικής ιδιοκτησίας... Έτσι θα εξαλείψει την ανεργία, όπως η Σοβιετική Ένωση το 32, όταν εξαφανίστηκε

ο τελευταίος άνεργος. Σήμερα γνωρίζουμε πώς: Στους πέντε εργαζόμενους ηλεκτρολόγους ένας βίδωνε την λάμπα και τέσσερεις κρατούσαν την σκάλα. Στη Σοβιετία, οι εργαζόμενοι παρίσταναν ότι εργάζονταν και το κράτος υποκρινόταν ότι τους άμειβε. Μέχρι που η σήψη έφερε την κατάρρευση. Αν η Ρωσία δεν κατείχε τους μισούς πλουτοπαραγωγικούς πόρους του πλανήτη για να τους θέσει υπό την ληστρική εκμετάλλευση του σοβιετικού σοσιαλισμού, η Σοβιετική Ένωση θα είχε καταρρεύσει σε μια τριετία και όχι σε εβδομήντα χρόνια. Αλλά και για τους μετασοβιετικούς κρατιστές του ΣΥΡΙΖΑ η ιδιωτική οικονομία είναι αγκάθι που πρέπει να ξεριζωθεί και όχι μια, υπό υγιείς προϋποθέσεις, δημιουργική συνιστώσα της λαϊκής οικονομίας της πατρίδας.

Ακόμη η αντιμνημονιακή Αριστερά υπεραμύνεται του τεράστιου Δημόσιου τομέα και συνεπώς της νοσηρής γραφειοκρατίας του και δικαιώνει την ύπαρξή του.

Πρόσφατα ο νεοκομμουνιστής φωστήρας Τσίπρας, πρότεινε την πρόσληψη άλλων 100.000 δημοσίων υπαλλήλων, ως... λύση του προβλήματος της ανεργίας.

Μέσω του αριστερού στρατού κατοχής των συνδικαλιστικών συντεχνιών οι μπολσεβίκοι και νεοκομμουνιστές εκβιαστές του κοινωνικού και λαϊκού σώματος επιτίθενται λυσσαλέα στην παραγωγικότητα, την οποία εξορκίζουν ως καπιταλιστικό σατανά, θεωρώντας εργατικό κεκτημένο την αποσύνδεση της αμοιβής από αυτήν.

Διεκδικώντας και διασφαλίζοντας αργομισθίες, μισθούς και συντάξεις προς τον στρατό των υμετέρων και ένα φαυλεπίφαυλο ασφαλιστικό σύστημα, όργιο σπαταλών στην υγεία και την επιβίωση των παρασίτων και των τρωκτικών των συντεχνιών, είναι εξ' ίσου υπεύθυνοι με

την κλεπτοκρατική κομματοκρατία για την παραγωγική υποβάθμιση της χώρας.

Η Αριστερά είναι υπόλογη για τον νοσηρό παρασιτισμό και την αδράνεια με την οποία αυτός μπόλιασε το κοινωνικό σώμα. Παράλληλα, με τον αντιπατριωτισμό και την λαθρομεταναστοφιλία συμβάλλει καθοριστικά στην αποσύνθεση του κοινωνικού ιστού και στην ιδιοτελή ιδιωτεία του λαϊκού σώματος.

Έτσι στην πράξη, τα νοσηρά συμπτώματα που οδήγησαν τον ελληνικό λαό και την ελληνική οικονομία στην κατάρρευση, η Αριστερά, σταλινική και νεοκομμουνιστική, τα θεωρεί αρετές της εργατικής τάξης. Όπως η πλουτοκρατική άρχουσα τάξη υπεραμύνεται λυσσαλέα των προνομίων της εις βάρος του λαού, έτσι και η Αριστερά υπεραμύνεται των συντεχνιακών προνομίων των φορέων της, εις βάρος του λαϊκού σώματος.

Πλέον των νοσηρών συμπτωμάτων του κοινωνικού σώματος, που σε πείσμα ολόκληρης της Ευρώπης και της ιστορίας της η ελληνική Αριστερά συνεχίζει να θεωρεί αρετές και η αντι-μνημονιακή της ρητορεία καθ' εαυτή είναι ιδεοληπτική, αναχρονιστική και συνεπώς έωλη. Τούτο, διότι εδράζεται σε τρία ζωτικά ψεύδη που ως ψυχολογικά σύνδρομα αποτελούν ιστορικά παράδοξα: **Του επαίτη που απαιτεί, του αθώου που ενοχοποιεί και του πένητα που απειλεί.**

Σύμφωνα με το πρώτο ζωτικό ψεύδος, ο αδύναμος έλληνας επαίτης μπορεί να επιβάλει την λύση της αρεσκείας του, εκβιάζοντας την ισχυρή Ευρώπη, ότι ο οικονομικός όλεθρός του θα την συμπαρασύρει στην ολική καταστροφή. Έτσι θεωρεί ότι μπορεί να απαιτεί την ολική διαγραφή του χρέους, απειλώντας (!) με στάση

καταβολών των τοκοχρεολυσίων. Το σενάριο αυτό αποτελεί φαντασιακό παραλήρημα της Αριστεράς και κάποιων λεονταρήδων καθηγητών της οικονομίας με βρεφονηπιακή πολιτική σκέψη. **Γιατί η ιστορία διδάσκει ότι ο επαίτης μπορεί μόνον να εκλιπαρεί και ποτέ να απαιτεί.** Μια τέτοια κίνηση οδηγεί ολοταχώς στο κλείσιμο της στρόφιγγας παροχής ρευστότητας από την ΕΚΤ δηλαδή των 25δις ευρώ που χρειαζόμαστε ετησίως για το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου και των άλλων 100 δις που δια μέσου των τραπεζών, απόλυτα εξαρτημένων από την ΕΚΤ, διοχετεύονται στην καχεκτική οικονομία.

Δηλαδή, είναι συνταγή οικονομικής καταστροφής, που προδικάζει την έξοδο από το ευρώ και την Ευρώπη και την επάνοδο στην δραχμή.

Σύμφωνα με το δεύτερο ζωτικό ψεύδος, για την άθλια κατάσταση της οικονομίας μας πταίουν όλοι οι άλλοι, αλλά όχι εμείς. Η αναχρονιστική Αριστερά, επειδή ακριβώς θεωρεί τα νοσηρά και εκφυλιστικά συμπτώματα της ελληνικής κοινωνίας, που οδήγησαν στην κρίση, όχι ως παθογένειες που πρέπει να εκριζωθούν αλλά ως οιονεί αρετές της, **αθωώνει** το κοινωνικό σώμα από τις ευθύνες του, ενοχοποιώντας αποκλειστικά και γενικευτικά τους συνήθεις και νεφελώδεις υπόπτους, τον καπιταλισμό, τους πλουτοκράτες, την Ευρώπη. Οι πάντες είναι ένοχοι πλην του κοινωνικού σώματος, που όμως δεκαετίες τώρα έχει εθιστεί στην νοσηρή οικονομική και κοινωνική συμπεριφορά όπως περιγράφηκε παραπάνω. Έτσι το πρόβλημά μας δήθεν: "δεν είναι ελληνικό, αλλά διεθνές και ευρωπαϊκό", "δεν πρέπει να το λύσουμε εμείς αλλά οι άλλοι", "πρέπει να πληρώσουν οι πλουτοκράτες και οι καπιταλιστές", "πρέπει να διεκδικήσουμε τις γερμανικές αποζημιώσεις"(!!!) και άλλα φαιδρά και θλιβερά παρόμοια. Στην πραγματικότητα πέραν της ανερμάτιστης ιδεολογικής ρητορείας που εκπλήσσει κάθε εχέφρονα πολίτη, η Αριστερά δεν μας λέει τίποτα για το πώς. **Το πρόβλημα υφίσταται εδώ και τώρα και οι λύσεις της Αριστεράς προϋποθέτουν τον μουμιοποιημένο και σεσηπότα σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.** Επιπλέον αγνοούν την πραγματικότητα ότι, διατηρουμένου του νοσηρού οικονομικού και κοινωνικού κλίματος σήψης και παρακμής που μαστίζει την πατρίδα μας και αν ακόμη διαγραφόταν εντελώς το χρέος, σε μια δεκαετία θα είχε αναπαραχθεί πλήρως από την αντιπαραγωγική και παρασιτική οικονομία που σωρεύει ελλείμματα και της οποίας η Αριστερά είναι ο ανένδοτος υπερασπιστής.

Σύμφωνα με το τρίτο ζωτικό ψεύδος, η λύση για τον πένητα αλλά υπερήφανο ελληνικό λαό είναι η επιστροφή στην δραχμή. Η ομφαλοσκοπική και επαρχιωτική αυτή προοπτική του υπερήφανου βαλκάνιου πατριώτη που "απειλεί" την Ευρώπη με την αποχώρησή του από τις τάξεις της δεν είναι μόνον πολιτικός και πολιτιστικός αυτοχειριασμός, αλλά και οικονομική αυτοκτονία. Γιατί η κλεπτοκρατική πολιτική τάξη, με κύρια ευθύνη της αντιπατριωτικής Αριστεράς έχει για δεκαετίες τώρα εθίσει τον λαό στον οικονομικό παρασιτισμό και την υπερκατανάλωση, εκθεμελιώνοντας την παραγωγική βάση της πατρίδας, εκποιώντας και υποθηκεύοντας τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους και κυρίως αλλοτριώνοντας το πατριωτικό του φρόνημα.

Με ποιο σθένος και χάριν ποίου οράματος και ιδανικού ο ελληνικός λαός θα υπομείνει σήμερα την πενία που προδικάζει η επιστροφή στην δραχμή;

Εσχάτως, η νεοκομμουνιστική ροζ Αριστερά του

ΣΥΡΙΖΑ, αντιλαμβανόμενη ενδεχομένως τον αντιφατικό και έωλο χαρακτήρα της ρητορείας της, κατέφυγε στον ευσεβή πόθο του Ευρωομολόγου, "απαιτώντας" την έκδοσή του και παρακολουθώντας την αντίστοιχη παρα-μνημονιακή ρητορεία της πολιτικά αφασικής Νέας Δημοκρατίας.

Και εδώ όμως, η Αριστερά ατύχησε εξ' ίσου με την μνημονιακή Νέα Δημοκρατία. Διότι η "λυτρωτική" εφαρμογή του Ευρωομολόγου **είναι το επιστέγασμα και όχι η προϋπόθεση** της σύγκλισης των δημοσιονομικών πολιτικών των κρατών-μελών της ευρωπαϊκής κοινότητας, με άλλα λόγια η Ευρώπη απαιτεί και δικαίως πρώτα να θεραπεύσουμε τις νοσηρές ανεπάρκειες του κοινωνικού σώματος και της παθογένειες της οικονομίας μας, που οδήγησαν στο παρόν αδιέξοδο, **αυτές ακριβώς τις παθογένειες που η Αριστερά θεωρεί αρετές και η Νέα Δημοκρατία θέλει να θεραπεύσει εκ των υστέρων** και μετά , στο ενιαίο οικονομικό περιβάλλον που θα προκύψει, θα εφαρμόσει την ενιαία οικονομική πολιτική του Ευρωομολόγου.

Για όλους τους παραπάνω εκτεθέντες λόγους η αντιμνημονιακή πολιτική της σταλινικής και της νεοκομμουνιστικής Αριστεράς είναι εξ' ίσου αδιέξοδη και καταστροφική για την πατρίδα, όσο και η μνημονιακή πολιτική της κατεστημένης πολιτικής τάξης. Απέναντι στην ανέξοδη και ανέλπιδη αυτή ρητορεία, η ρεαλιστική επιχειρηματολογία της Χρυσής Αυγής εναντίον της εκποίησης των πλούτου της πατρίδας μας, που προβλέπει το μνημόνιο και το μακροπρόθεσμο πρόγραμμα και η πρόταση της περί ολικής πολιτικής ανατροπής, είναι η αναπότρεπτη όσο και αναγκαία λύση.

Ο αναχρονιστικός λαϊκισμός και η αντι-μνημονιακή ρητορεία της Αριστεράς οδηγεί την πατρίδα στην ομφαλοσκοπία και τον επαρχιωτικό απομονωτισμό.

Ο πατριωτισμός και η αντι-μνημονιακή επιχειρηματολογία της Χρυσής Αυγής οδηγεί την πατρίδα στην ανάκαμψη και την ευρωπαϊκή απελευθέρωση.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ!

ΔΩΣΤΕ ΤΑ ΚΛΟΠΙΜΑΙΑ ΠΙΣΩ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ!

Προεκλογική απόπειρα εξιλέωσης επιχειρεί το φαύλο κομματικό σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας με τη σύλληψη και προφυλάκιση του εκ των κορυφαίων εκπροσώπων του, αλλά πολιτικά παροπλισμένου και συνεπώς ακίνδυνου για τους λοιπούς συνδαιτυμόνες της μάσας, Άκη Τσοχατζόπουλου. Ο Άκης, σπάνιο δείγμα ανδρός ευήθους, προκλητικά αλαζόνος και αναιδούς, έκαμε πράξη με τον βίο και την πολιτεία του την ρήση του αλήστου μνήμης ετέρου μείζονος στυλοβάτη του συστήματος Γιώργου Βουλγαράκη: "ό,τι είναι νόμιμο είναι και ηθικό". Έτσι, μέσα από ένα λαβύρινθο εξωχώριων εταιριών, παρένθετων προσώπων και πολυδαίδαλων τραπεζικών λογαριασμών, κατέστη κάτοχος τεράστιας περιουσίας μέσω διακίνησης μαύρου χρήματος, ενώ νομοτύπως και νομιμοφανώς δεν ενέχεται σε καμιά παράνομη πράξη.

Έμπλεο αγωνίας και πανικού, το εν απογνώσει διατελόν σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας, ενώπιον της λαϊκής κατακραυγής που τείνει να μετατραπεί σε εξέγερση, αναζητεί αποδιοπομπαίο τράγο στο πρόσωπο του πιο γνήσιου εκφραστή του, του κομψευόμενου ξεκούτη Άκη Τσοχατζόπουλου. Έτσι ελπίζει να κατασιγάσει το αίσθημα της λαϊκής οργής εν όψει εκλογών. Όμως ο Άκης, δεν είναι η νόσος αλλά το σύμπτωμα, δεν είναι η φλεγμονή, η γάγγραινα του σάπιου ως το μεδούλι πολιτικού συστήματος, αλλά μόνον ο πυρετός

του. Έτσι η σύλληψη, ακόμη και η καταδίκη του, δεν θα αποτελέσει ίαση και κάθαρση του πολιτικού σκηνικού της πατρίδας μας, αλλά μόνον πρόσχημα για τη σάπια κομματική ολιγαρχία που ακόμη και σήμερα υπεραμύνεται λυσσαλέα των προνομίων της και σκοπό έχει να διαιωνίσει την κυριαρχία της στην εξουσία δια μέσου των εκλογών.

Αλλά ακόμη και ο Άκης δεν πρόκειται να τιμωρηθεί, άλλωστε το ίδιο το σύστημα έχει φροντίσει από χρόνια να τον αθωώσει αφού τα αδικήματά που τον βαρύνουν έχουν παραγραφεί με τις ευλογίες ολόκληρης της πολιτικής τάξης. Ακόμη και οι κατηγορίες που σήμερα εξυφαίνονται εναντίον του περί διακίνησης μαύρου χρήματος θα καταρρεύσουν σαν χάρτινος πύργος στο δικαστήριο και ο Άκης θα αναδυθεί μετεκλογικά ως λευκή περιστερά για να απολαύσει τους καρπούς των "κόπων του", όταν ο Έλληνας πολίτης θα βυθίζεται στην κοινωνική απόγνωση και την φτώχεια. Και τούτο, διότι το ίδιο το σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας έχει αναγάγει σε ύψιστο καθήκον του την ασφαλή συγκάλυψη των οικονομικών ιχνών των πολιτικών λωποδυτών που λυμαίνονται και απομυζούν τον εθνικό πλούτο και τους λαϊκούς πόρους, εις τρόπον, ώστε να είναι αδύνατον και για την πλέον έντιμη δικαστική αρχή να αποκαλύψει τις σκοτεινές και λαθραίες διαδρομές τους, αφού τα ονόματά των πρωταγωνιστών τεχνηέντως δεν εμφανίζονται πουθενά. Γι' αυτό και ο Άκης δεν ανησυχεί, απλώς περιμένει να εκτονωθεί το κλίμα, τι είναι λίγοι μήνες φυλακή για ένα τέτοιο κολοσσιαίο ξέπλυμα. Μετά τις εκλογές, ο λαός που έχει κοντή μνήμη, θα έχει άλλα προβλήματα και θα ξεχάσει... Και τότε ο Άκης και οι όμοιοί του θα αποδοθούν πάλλευκοι στην κοινωνία.

Στο σενάριο όμως αυτό των κλεπτοκρατών του πολιτικού μας συστήματος, υπάρχει πλέον σήμερα ένας αστάθμητος παράγων, που ακοίμητος, παρακολουθεί άγρυπνα τα τεκταινόμενα για χάρη της πατρίδος και του λαού. Έτσι οι κομματικές ολιγαρχίες λογαριάζουν χωρίς τον ξενοδόχο. Ο αστάθμητος αυτός παράγων, ο ξενοδόχος, είναι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ και η επικείμενη είσοδός της στην βουλή. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι το λαϊκό ανάχωμα που στέκεται ορθό αντίμαχα στις επιδιώξεις και τις μεθοδεύσεις του συστήματος. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ θα απαιτήσει όχι μόνον την τιμωρία του Τσοχατζόπουλου και των ομοίων του, αλλά την αποκαθήλωση όλου του σάπιου συστήματος της φαυλοκρατικής κομματικής ολιγαρχίας, εις όφελος του λαού και της πατρίδος.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έχει υπολογίσει πως μόνον στα δώδεκα έτη του ευρώ, το σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας έχει μεταστοιχειώσει σε ιδιωτικό πλούτο και απομυζήσει, τουλάχιστον 300 δις δημόσιας περιουσίας, ποσό δηλαδή ανάλογο του ύψους του φερομένου ως χρέους της πατρίδας μας, προς τους "πιστωτές" της, δηλαδή τους παγκόσμιους τοκογλύφους.

Το ποσόν αυτό είναι για την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ όχι μόνον άμεσα απαιτητό από όλους αυτούς που το καταχράστηκαν, αλλά και απόλυτα ιχνηλάσιμο και προσπελάσιμο, αρκεί να υπάρχει η αντίστοιχη βούληση του πολιτικού συστήματος προς δέσμευσή του, υπέρ της πατρίδος και του λαού. Το πρόβλημα της πατρίδος και του λαού δεν είναι οικονομικό αλλά πολιτικό. Και η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έχει την πολιτική βούληση να το λύσει, αυτήν ακριβώς την βούληση που η καπηλική δεξιά και η δοσιλογική αριστερά δεν έχουν.

Ο λαός έχει στερηθεί 300 δις, που σήμερα βρίσκο-

νται στις τσέπες των κλεπτοκρατών της δημοκρατίας. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ τις τσέπες αυτές θα τις αδειάσει !

Και θα αποδώσει τον λαϊκό πλούτο σε αυτούς που τον δικαιούνται πάνω από όλους, σε αυτούς από τους οποίους το σάπιο πολιτικό σύστημα τον κλέβει δεκαετίες τώρα: Την ελληνική νεολαία, που η κλεπτοκρατική δημοκρατία υποχρεώνει σήμερα στη μιζέρια, την μετανάστευση και τον εκπατρισμό, την ίδια ώρα που εκχωρεί αφειδώς της πατρίδα μας στον εσμό των λαθρομεταναστών εισβολέων.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα κατά του λαού, της πατρίδος και της φυλής μας από τον εκπατρισμό των τέκνων μας, της ελληνικής νεολαίας και την ταυτόχρονη εισβολή της τριτοκοσμικής λαθρομεταναστευτικής πλημμυρίδας. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, μόνη εναντίον όλων, είναι αποφασισμένη να αναστρέψει το ρεύμα. Γι' αυτό μέσα στην βουλή θα κάνει το σύνθημα πράξη:

ΔΩΣΤΕ ΤΑ ΚΛΟΠΙΜΑΙΑ ΠΙΣΩ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ!

Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟ ΕΝΟΧΗΣ ΤΗΣ ΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Τι θα σημάνει η επικείμενη είσοδος της Χρυσής Αυγής στον Οίκο Ενοχής της Ουλής των Ελλήνων; Η είσοδος αυτή δεν θα είναι η εγκατάσταση μερικών ακόμη βουλευτών νέου κόμματος στο κυνοβούλιο, αλλά η εισβολή της δίκαιης και αδικαίωτης οργής του λαού στον Οίκο Ενοχής της διαφθοράς και της υποτέλειας που εξέθρεψε και γιγάντωσε η μεταπολιτευτική δημοκρατία απαλλοτριώνοντας την πατρίδα με τους τρείς φαυλεπίφαυλους πυλώνες της: Τον πελατειακό εσμό των κομμάτων, την χρηματοπιστωτική πλουτοκρατία και τον στρατό κατοχής των συνδικαλιστικών συντεχνιών.

Η Χρυσή Αυγή δεν θα καταλάβει απλώς μερικά έδρανα, αλλά θα καταλάβει πολιτικά όλο τον χώρο της βουλής με την βούληση και την παρρησία της, ώστε να τον καταστήσει επιτέλους βήμα ολόκληρου του λαού, επίκεντρο της πολιτικής ανατροπής, όπου θα πάλλεται η καρδιά της πατρίδας. Η Χρυσή Αυγή δεν διαχωρίζει μυωπικά τους Έλληνες σε αριστερούς και δεξιούς, δημοκράτες και φασίστες, αστούς και προλετάριους, φιλελεύθερους και σοσιαλιστές, προοδευτικούς και συντηρητικούς, αφεντικά και εργάτες, όπως κάνουν τα κόμματα της συναλλαγής και της υποτέλειας και οι αναρχοκαθεστωτικοί συμμορίτες που αποτελούν το πολιτικό τους άλλοθι, ενσπείροντας τον διχασμό, τη διχόνοια και τον ζόφο στο λαϊκό σώμα και χωρίζοντας τον λαό σε αλλη-

λοσπαρασσόμενες ιδιοτελείς μερίδες, προκειμένου να διαιωνίζουν την εξουσία τους μέσω του διαίρει και βασίλευε. Η Χρυσή Αυγή διακρίνει αντίστροφα το κοινωνικό σώμα σε Έλληνες πολίτες, που αποτελούν τον λαό και σε ξένους, που αποτελούνται από τους νόμιμα φιλοξενούμενους αλλοδαπούς υπηκόους και το απόβλητο κοινωνικό ίζημα των λαθρομεταναστών και βροντοφωνάζει: Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες!

Για την Χρυσή Αυγή δεν προηγείται η δημοκρατία, που χαρίζει στους ιδιώτες ατομικά δικαιώματα, αλλά η πατρίδα, που αναθέτει στους πολίτες πολιτικά καθήκοντα.

Επομένως η δημοκρατία είναι χρήσιμη μόνον όταν υπηρετεί την πατρίδα. Και τα τελευταία τριάντα χρόνια η δημοκρατία δεν υπηρέτησε, αλλά εκθεμελίωσε και ξεπούλησε την πατρίδα! Καθήκον συνεπώς της Χρυσής Αυγής μέσα στην βουλή είναι η αποκατάσταση της πολιτικής τάξεως: Η πατρίδα και το καθήκον κάθε πολίτη προς αυτήν προεξάρχει, ιδιαίτερα στους χαλεπούς καιρούς!

Η Χρυσή Αυγή έρχεται να αναπτερώσει το ταπεινωμένο αίσθημα και να αποκαταστήσει την ποδοπατημένη από τους εξουσιαστές αξιοπρέπεια του Έλληνα πολίτη, να τον ανατάξει κοινωνικά, αποκαθαίροντας την γειτονιά του από τον τριτοκοσμικό λαθρομεταναστευτικό βούρκο και να του αποδώσει ξανά με ασφάλεια την κυριότητα του οίκου και της πόλης του.

Ο τρόπος για να επιτύχει τον σκοπό της δια μέσου της παρουσίας της στη βουλή, είναι να ορθώσει ακλόνητα το ανάστημά της με αίσθημα ευθύνης και πνεύμα θυσίας, στον εσμό των βολευτών ολόκληρου του πολιτικού φάσματος και του κομματικού κατεστημένου, εμποδίζοντας με κάθε τρόπο την ψήφιση κάθε λαοκτόνου και πατριδοπροδοτικού νομοσχεδίου. Οι βουλευτές της Χρυσής Αυγής θα μεταφέρουν μέσα στην βουλή τον κινηματικό χαρακτήρα του αγώνα μας, προτάσσοντας τα στήθη τους, που θα κοσμούν η τιμημένη φανέλα του κινήματος και οι πληγές των μαχών στα κράσπεδα των πεζοδρομίων και όχι τα σινιέ κοστούμια και οι ακριβές γραβάτες των αστών φαυλοκρατών!

Ο λαός, που στέλνει την Χρυσή Αυγή στην βουλή έχει αλάνθαστο ένστικτο και κριτήριο.

Θέλει να τιμωρήσει τους πολιτικάντηδες των κομμάτων εκλεκτούς της δημοκρατίας, ποταπούς δυνάστες και δημίους του, που τον καταδίκασαν σε οικονομική ένδεια, πολιτική ταπείνωση και εθνικό μαρασμό. Θέλει να πνίξει με το ποτάμι της οργής του τους ολετήρες της πατρίδας του. Και αισθάνεται, πως μόνον η Χρυσή Αυγή γνωρίζει να τιμωρεί εν ονόματι της πατρίδος τους προδότες. Η ώρα της νέμεσης φθάνει.

Χρυσή Αυγή για να ξεβρωμίσει ο τόπος!

ΜΠΟΥΛΗΣ ΠΑΝΟΥΛΗΣ, Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΓΥΑΛΑ ΤΗΣ ΜΠΟΥΡΖΟΥΑΖΙΑΣ

Πριν καλά-καλά το πολιτικό σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας θάψει οριστικά το πολιτικό πτώμα του ΛΑ(γ)ΟΣ και τον κωλοτούμπα αρχηγό του, αφού πρώτα ξεζούμισε τις πολύτιμες υπηρεσίες του, να σου κι έβγαλε νέο λα(γ)ό από το μαγικό καπέλο του. Και ιδού με την αποκριάτικη στολή του "πατριώτη" ο μεγάλο-μπουρζουάς μπούλης Πανούλης !

Ποιός είναι ο μπούλης ο Πανούλης; Ζάπλουτος από τα γενοφάσκια του, διά βίου άεργος, όπως άλλωστε οι περισσότεροι ομογάλακτοί του, αποφάσισε από την πρώτη νεότητα να διασκεδάσει την ανία και την πλήξη του με τον μόνο τρόπο που ένας άνθρωπος της σειράς του γνωρίζει, δίχως να αναγκαστεί να δουλέψει. Έτσι μπήκε στην πολιτική. Καλλιεργώντας την γνωστή πρακτική των κομματικών μηχανισμών και των πελατειακών σχέσεων, αυτή που οδήγησε το πολιτικό σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας στην πλήρη απαξίωση και την πατρίδα μας στην κατάρρευση, κατάφερε να εκλέγεται συνεχώς βουλευτής της ΝΔ επί σχεδόν εικοσαετία. Στη διάρκεια των χρόνων αυτών ήταν πιστός κομματικός στρατιώτης, συνένοχος σε όλες τις επιλογές του συστήματος που οδήγησαν την πατρίδα στο σημερινό αδιέξοδο.

Στα χρόνια της άνθησης του χρηματιστηρίου κατά-

φερε να πολλαπλασιάσει τον πλούτο του, τζογάροντας εκ του ασφαλούς και κερδίζοντας δισεκατομμύρια όταν ο αφελής και πάντα προδομένος ελληνικός λαός έχανε ολοσχερώς τις οικονομίες του. Καλά να πάθει.

Ας πρόσεχε!

Τους τελευταίους πεντε-έξη μήνες, ο μπούλης ο Πανούλης οσμίζεται ότι η υπόθεση του μνημονίου όζει μπαρούτης κι αποφασίζει να το παίξει άντρας και πατριώτης. Αποσκιρτά λοιπόν το θηρίο από την παραπαίουσα ΝΔ του Σαμαρά, αυτήν με την οποία συνέπραττε είκοσι χρόνια τώρα στην εκθεμελίωση της πατρίδας και να σου ξιφουλκεί λαύρος κατά του μνημονίου. Που τσίπα ! πολιτικός γαρ.

Ο μπούλης ο Πανούλης, επιτέλους πραγματοποίησε ένα όνειρο ζωής. Είναι κομματάρχης ! Περισυνέλεξε τους άστεγους φυγάδες συναδέλφους του βο(υ)λευτές της ΝΔ, έτερους όψιμους αντιμνημονιακούς και σήκωσε μαζί τους την παντιέρα του πατριωτισμού, ζητώντας τι άλλο; Μα το μόνο που γνωρίζει να ζητά, την ψήφο των Ελλήνων.

Σαλονάτος, σελέμπριτι, με τις βίλες, τα κότερα και τα ελικόπτερά του, βυθισμένος μέσα στην γυάλα της μπουρζουαζίας όπου πέρασε ράθυμα όλη την αχαμνή ζωή του, παριστάνει ότι κόπτεται για τον εξαθλιωμένο Έλληνα, που βιώνει την οικονομική καταστροφή και την κοινωνική απαξίωση. Ο μπούλης ο Πανούλης σαλπίζει με τα ασθενικά πνευμόνια του την ανάσταση της πατρίδας! Μπούλη Πανούλη, που παριστάνεις τον σωτήρα ενώ είσαι ολετήρας, δείξε πρώτος εσύ τον πατριωτισμό σου, πριν τον ζητήσεις από τους άλλους. Επίστρεψε

πρώτος εσύ τα κλοπιμαία δεκαετιών στον δημόσιο κορβανά, προσφέροντας το μισό έστω της τεράστιας περιουσίας σου στην δύσμοιρη πατρίδα. Κι όταν το κάνεις, θα πιστέψουμε ότι κάτι άλλαξε σε σένα. Μέχρι τότε άσε τον πατριωτισμό σε αυτούς που έχουν την τσέπη αδειανή, μα την καρδιά γεμάτη από Ελλάδα !

Ο πατριωτισμός μπούλη Πανούλη
θέλει κότσια λαϊκότερα κι όχι αστούς σελέμπριτις
με βίλες και με κότερα.

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΟΚΟΥ

Η Χρυσή Αυγή και η ραγδαία άνοδος της επιρροής της στους αδούλωτους Έλληνες είναι η αιτία και η αφορμή που τα πανικόβλητα κόμματα της καπηλικής δεξιάς του μνημονίου και της δοσιλογικής αριστεράς του πολυπολιτισμού και της παγκοσμιοποίησης ανέσυραν την μάστιγα της λαθρομετανάστευσης από το πολιτικό περιθώριο όπου την είχαν απωθήσει χρόνια τώρα και την τοποθέτησαν εκ νέου στο κέντρο της επικαιρότητας και της πολιτικής ατζέντας. Φυσικά δεν έχουν καμία βούληση αλλά ούτε και ικανότητα επίλυσης του δραματικού προβλήματος κοινωνικής περιθωριοποίησης και αποξένωσης των Ελλήνων μέσα στην ίδια τους την πατρίδα από τις ορδές των λαθρομεταναστών εισβολέων. Εκτοξεύουν πολιτικά πυροτεχνήματα με μοναδικό στόχο την ανάσχεση της εκρηκτικής δυναμικής της Χρυσής Αυγής. Ωστόσο, στερούνται πολιτικού αισθητηρίου.

Τα ασθενικά πολιτικά τους αντανακλαστικά είναι πολύ αδύναμα για να αναχαιτίσουν ένα ρεύμα που δεν είναι πλέον ένας μικρός χείμαρρος, αλλά ποταμός λαϊκής οργής. Μέσα στον απόλυτο πανικό τους, δεν κατανοούν το προφανές: Όσο περισσότερο ασχολούνται με το θέμα, τόσο τρέφουν την Χρυσή Αυγή και στρέφουν τον λαό προς τις τάξεις της.

Εν τούτοις, η ανάδειξη της λαθρομετανάστευσης ως του κατ' εξοχήν ζητήματος της τρέχουσας πολιτικής ατζέντας, παραθεωρεί την σύνολη πολιτική πρότα-

ση της Χρυσής Αυγής πάνω στο καυτό πρόβλημα της πατρίδας, που είναι το κατοχικό μνημόνιο και η εξαθλίωση που αυτό επιβάλλει στον ελληνικό λαό. Η πρόταση της Χρυσής Αυγής για την αντιμετώπιση και υπέρβαση της ανάλγητης και προδοτικής πολιτικής που έχει επιβάλει το μνημόνιο στην πατρίδα μας είναι ταυτόχρονα ριζοσπαστική και εφικτή.

Η Χρυσή Αυγή, σε αντίθεση με την καπηλική δεξιά που υποτάσσεται στις αγορές, δίνοντας ανάσα ζωής στον ευρωπαϊκό νεοφιλελευθερισμό που έχει χρεοκοπήσει και την δοσιλογική αριστερά, σταλινική και νεοκομμουνιστική, που υποτάσσεται στην κρατικοδίαιτη γραφειοκρατία του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού, αποπνέοντας την πτωμαΐνη μιας μούμιας που έχει ήδη σαπίσει, προτάσσει ως θεμέλιο επίλυσης του προβλήματος την επιστροφή στην αξία της πατρίδας, ως άξονα αναφοράς των θυσιών αλλά και των προσδοκιών και των οραμάτων του λαού. Η υπέρβαση της πολιτικής και κοινωνικής τραγωδίας που ζούμε σήμερα, προϋποθέτει την επίκληση και την σφυρηλάτηση του αδούλωτου φρονήματος σύσσωμου του ελληνικού λαού, που στρατεύεται στον αγώνα για την σωτηρία της πατρίδας. Δίχως αυτή την συστράτευση και την συνειδητοποίηση, κανένα πρόγραμμα μνημονιακής λιτότητας ή μικροκομματικής ευωχίας δεν πρόκειται να μας σώσει. Και η Χρυσή Αυγή είναι η μόνη πολιτική δύναμη που καλεί σήμερα ολόκληρο τον ελληνικό λαό, πέραν από τις διαιρέσεις των κομμάτων, τις αριστερές και τις δεξιές παρεκκλίσεις, σε αυτή την πανστρατιά.

Ποια είναι όμως τα ριζοσπαστικά μέτρα που η Χρυσή αυγή προτείνει προς υπέρβαση της κρίσης και τα οποία συνιστούν ταυτοχρόνως πρόταση ανατροπής του καπιταλιστικού μοντέλου ανάπτυξης που πανθομολογουμένως έχει τουλάχιστον στην Ευρώπη καθολικά χρεοκοπήσει;

Τα επαναστατικά μέτρα που η Χρυσή Αυγή προτείνει είναι το εξής ένα: Η κατάργηση της δουλείας του τόκου, δηλαδή η κατάργηση της κερδοφορίας του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, που αποτελεί τον πυρήνα του μεταβιομηχανικού καπιταλιστικού μοντέλου ανάπτυξης. Το εμπόριο και η αγοραπωλησία του χρήματος και των υποκαταστάτων του, αξιογράφων, μετοχών, ομολογιών και λοιπών τραπεζικών παραγώγων και "προϊόντων", που δημιουργούν τεράστια υπερκέρδη στους παγκόσμιους τοκογλύφους δίχως καμιά παραγωγική δραστηριότητα είναι η μάστιγα της οικονομίας, που καταδικάζει τους λαούς της οικουμένης στην ανέχεια και την εξαθλίωση και τις πατρίδες τους στον μαρασμό.

Η κατάργηση της δουλείας του τόκου είναι μια επαναστατική πράξη που φαντάζει τρομερή έως αδύνατη, αλλά στην πραγματικότητα είναι εξαιρετικά απλή και το μόνο που απαιτεί η πραγμάτωσή της είναι η σιδερένια βούληση και τα αδάμαστο φρόνημα ενός υπόδουλου λαού όπως ο δικός μας, που θέλει αληθινά να απελευθερώσει την πατρίδα του από τα δεσμά των εκμεταλλευτών της. Ας γίνει το ξεκίνημα για την απελευθέρωση ολόκληρης της Ευρώπης από την δική μας πατρίδα!

Δείτε τις συνέπειες μιας τέτοιας επαναστατικής πράξης στην ελληνική πραγματικότητα του μνημονίου.

1. Η Ελλάδα δεν αναγνωρίζει παρά μόνον τον καθαρό δανεισμό από καταβολής ΟΝΕ και ευρώ, που στην πράξη δεν υπερβαίνει τα 100 δις. Απαιτεί τον συμψη-

φισμό και την επιστροφή των τοκοχρεωλυσίων που καθ' υπέρβαση έχει καταβάλει.

2. Καταργεί άμεσα τον τόκο στις τραπεζικές συναλλαγές, αποκλείοντας έτσι την τεχνητή λογιστική διόγκωση και την κερδοφορία του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Επικαλούμενη λόγους εθνικής ανάγκης, εμποδίζει την διαρροή κεφαλαίων και ιχνηλατεί σχολαστικά όσα έχουν διαφύγει από το 2000 και εντεύθεν.
3. Καταργεί παράλληλα όλους τους έμμεσους φόρους, ΦΠΑ, ειδικούς φόρους κλπ, που αποτελούν ζυγό στον τράχηλο του λαού, απελευθερώνοντας την αγορά από επαχθή φορολογία και συμβάλλοντας στην τόνωσή της, εκτινάσσοντας την ζήτηση.
4. Καθιερώνει εγγυημένο Ισόβιο Εθνικό Εισόδημα Διαβίωσης για κάθε Έλληνα πολίτη επικαιροποιημένο στα 1000 ευρώ ανά ενήλικα και 500 ευρώ ανά ανήλικο.
5. Καταργεί κάθε ασφαλιστικό και συνταξιοδοτικό φορέα ως περιττό και άχρηστο γραφειοκρατικό μηχανισμό. Παρέχει δωρεάν παιδεία, υγεία και πρόνοια σε κάθε Έλληνα πολίτη.
6. Καταργεί κάθε φορολογικό νομοσχέδιο, που αποτελεί τον παράδεισο των φοροκλεπτών. Καθιερώνει ενιαίο φορολογικό και επενδυτικό συντελεστή 50%, για κάθε νομικό και φυσικό πρόσωπο και για εισόδημα άνω από το εγγυημένο Εθνικό Εισόδημα Διαβίωσης (ΕΕΔ).

Νομίζετε πως το σενάριο που προτείνουμε είναι ανέφικτο; Κάνετε λάθος. Φαντάζει ανέφικτο, γιατί δεν υπάρχει η πολιτική βούληση πάταξης του παρασιτικού κεφαλαίου, των τοκογλύφων και των φοροκλεπτών. Ακριβέστερα, το σύστημα της κλεπτοκρατικής

δημοκρατίας που μας οδήγησε στον όλεθρο του μνημονίου και τώρα ισχυρίζεται πως δήθεν αγωνίζεται να μας σώσει, δημιουργήθηκε για να ποδοπατεί τον λαό και να υπηρετεί τους δυνάστες του. Χρόνια τώρα, μεταγγίζει τον πλούτο από αυτούς τον δημιουργούν και τον παράγουν σε εκείνους που τον απομυζούν και τον λυμαίνονται.

Για να πεισθείτε, δείτε το ανωτέρω σενάριο σε αριθμούς.

Τα 10 εκατ. Ελλήνων με 3 εκατ. ανηλίκους απαιτούν: 7εκατ Χ 1000 ευρώ + 3 εκατ Χ 500 ευρώ = 8,5 δις ευρώ τον μήνα ή 100 δις ετήσιο εγγυημένο Εθνικό Εισόδημα Διαβίωσης. 100 δις όμως είναι η φοροδοτική ικανότητα ενός ΑΕΠ ίσου προς 300δις με ενιαίο συντελεστή 50%, εφόσον εκλείψει η φοροδιαφυγή. (300δις-100δις ΕΕΔ Χ 50% = 100 δις)

Επίσης, απαιτούνται λόγω έλλειψης οικονομικής αυτάρκειας στην παρούσα συγκυρία 25δις ετησίως για εισαγωγές προϊόντων και αγαθών (έλλειμμα εμπορικού ισοζυγίου). Και άλλα 75 δις δημοσίων επενδύσεων σε συνθήκες δυσχερούς οικονομικής συγκυρίας.

Δηλαδή λείπουν από την αφετηρία επανίδρυσης της Πολιτείας άλλα 100 δις. Το ποσό αυτό είναι μέρος μόνον από τα κλοπιμαία των πελατών της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας τα τελευταία τριάντα χρόνια. Τι μένει λοιπόν να πράξει μια νέα Εθνική Κυβέρνηση;

Να δεσμεύσει τα κλοπιμαία!

Λεφτά υπάρχουν, στις τσέπες των κλεπτοκρατών της δημοκρατίας.

Λείπει η βούληση να δεσμευθούν υπέρ του λαού και της πατρίδας!

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ: Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ, ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑ !

Ο ανεκδιήγητος υπουργός Χρυσοχοΐδης, ευαγγελίζεται μέλλον λαμπρό για την άνεργη, ελέω κλεπτοκρατικής δημοκρατίας, νεολαία της πατρίδας μας. Θα επιδοτήσει όπως μας υπόσχεται, με χρήματα των δανειστών μας βεβαίως-βεβαίως, χιλιάδες θέσεις εργασίας γύρω από τα ευαγή ιδρύματα κράτησης των λαθρομεταναστών εισβολέων, που σχεδιάζει να δημιουργήσει ανά την ελληνική επικράτεια.

Όπως δηλώνει ο θρασύς αυτός πολιτικός τυχοδιώκτης, με πρωταγωνιστικό ρόλο ολετήρα του εθνικού μας βίου δύο δεκαετίες τώρα, στα τριάντα (!) κέντρα κράτησης που προτίθεται να δημιουργήσει άμεσα, όπου θα φιλοξενηθούν τριάντα χιλιάδες (σιγά μη στάξει η ουρά του γαϊδάρου) προσέξτε, παραβατικοί, δηλαδή αντικοινωνικοί εγκληματίες λαθρομετανάστες, θα υπάρχουν χώροι άθλησης, λατρείας, παροχές υπηρεσιών σίτισης, υγείας, (γιατί όχι και παιδείας;), καθαρισμού και συντήρησης των εγκαταστάσεων. Έτσι, θα δημιουργηθούν περίπου χίλιες θέσεις εργασίας για κάθε χώρο φύλαξης χιλίων "κρατουμένων", **με άλλα λόγια κάθε "κρατούμενος" λαθρομετανάστης εγκληματίας θα έχει τον προσωπικό Έλληνα πολίτη υπηρέτη του !**

Ο θρασύς πολιτικός τυχοδιώκτης υπουργός επιχειρεί με τον τρόπο αυτό να εξαγοράσει την συνείδηση του

άνεργου και πενόμενου Έλληνα νεολαίου της επαρχίας, καθιστώντας τον οικονομικό αιχμάλωτο των "κρατουμένων" του, διαιωνίζοντας έτσι το εθνικό πρόβλημα της γκετοποίησης των λαθρομεταναστών, το οποίο από εκρηκτικό κοινωνικό πρόβλημα του αστικού ιστού των μητροπόλεων, θέλει να το καταστήσει εκρηκτικό κοινωνικό πρόβλημα ολόκληρης της ελληνικής επικράτειας.

Στο μεταξύ, γύρω από τα ευαγή ιδρύματα φιλοξενίας λαθρομεταναστών εγκληματιών που σχεδιάζει ο ακατονόμαστος, θα συνωστίζονται επαιτώντας το περίσσευμα της σίτισης των εγκλείστων, που χορτάτοι θα επιδίδονται σε λατρευτικές τελετουργίες και αθλοπαιδειές, οι εξαθλιωμένοι από την ανεργία και την φτώχεια ελέω μνημονίου, ξένοι στον τόπο τους, Έλληνες πολίτες των γειτονικών χωριών και κωμοπόλεων.

Επιπροσθέτως, μέσω των τηλεφωνικών συνδέσεων και των ταχυδρομικών υπηρεσιών που επίσης θα παρέχονται αφειδώς, τα νέα θα μαθευτούν γρήγορα στους ομοφύλους των "κρατουμένων" τόσο στις ελληνικές μητροπόλεις, όσο και στις χώρες καταγωγής και προέλευσης. Με αποτέλεσμα να μεταναστεύσει οσονούπω η πλημμυρίδα της Γκάνα, του Μπάγκλα-Ντες, του Πακιστάν, της Αγκόλα και των λοιπών φίλιων χωρών της τριτοκοσμικής οικουμένης, διεκδικώντας δικαιολογημένα μια θέση στον ήλιο των ελληνικών ευαγών ιδρυμάτων "κράτησης" και φυσικά τον απαραίτητο για κάθε αλλοδαπό Έλληνα υπηρέτη, όπως άλλωστε προβλέπει ο λαμπρός σχεδιασμός του Χρυσοχοΐδη.

Το μυθιστορηματικό σενάριο που περιγράφεται ανωτέρω, είναι απολύτως και ακωλύτως ρεαλιστικό, όσον αφορά στις προθέσεις του υπουργού και των πανικόβλητων από την εκρηκτική άνοδο της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

ομόσταυλων πολιτικάντηδων των κομμάτων του μνημονίου. Στόχος τους φυσικά δεν είναι να λύσουν το πρόβλημα, το οποίο δεν λύνεται με θωπείες των λαθρομεταναστών εισβολέων, αλλά να ανασχέσουν το ρεύμα των ψήφων προς την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έως τις εκλογές. Και την επαύριο φυσικά θα το ξεχάσουν, όπως χρόνια και χρόνια τώρα κάνουν, διογκώνοντάς το και καθιστώντας το αποπνικτική θηλειά στον λαιμό του ελληνικού λαού.

Τι μας σώζει ευτυχώς από το σχέδιο του ανεκδιήγητου υπουργού και τις ολέθριες για την ελληνική κοινωνία συνέπειές του; Δύο γεγονότα.

Πρώτον η απόλυτη ανεπάρκεια του εν λόγω προσώπου και συλλήβδην του πολιτικού προσωπικού της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας για οποιαδήποτε παραγωγή έργου. Οι άνθρωποι αυτοί που είναι δια βίου άεργοι, είναι απολύτως ανίκανοι να χωρίσουν δυο γαϊδουριών άχυρα. Όχι να σχεδιάσουν και να δημιουργήσουν και μάλιστα υπό πίεση χρόνου, τριάντα ευαγή ιδρύματα ανά την επικράτεια...

Και δεύτερον η ακαριαία, υπερήφανη και σθεναρή αντίσταση των τοπικών κοινωνιών, όλων των Ελλήνων πολιτών, που ζητούν αληθινή οικονομική ανάπτυξη και ελληνικό μέλλον γι' αυτούς και τα παιδιά τους και όχι ελεημοσύνη και επιδοτήσεις που θα τους καταστήσουν υπηρέτες των λαθρομεταναστών εγκληματιών, αιχμαλώτους των κρατουμένων τους !

Η ΔΟΣΙΛΟΓΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ Η ΚΑΠΗΛΙΚΗ ΔΕΞΙΑ, ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΤΟΥ ΑΣΥΝΤΑΚΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΤΟΧΗΣ ΤΩΝ ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Η δοσιλογική Αριστερά και η καπηλική Δεξιά είναι ο σύμμαχος του ασύντακτου στρατού κατοχής των λαθρομεταναστών που λυμαίνονται εδώ και χρόνια την πατρίδα μας, αλλοτριώνοντας την πολιτιστική μας ταυτότητα, αλλοιώνοντας την εθνική μας ιδιοπροσωπία, αποσυνθέτοντας της δομές της ελληνικής κοινωνίας και παρασιτώντας εις βάρος του ελληνικού λαού.

Γιατί το κοινωνικό ίζημα των λαθρομεταναστών παριών δεν είναι απλώς ένα κοπάδι εξαθλιωμένων "συνανθρώπων" μας, που καταδιωγμένοι από την κοινωνική και πολιτική μιζέρια των καθεστώτων των χωρών τους αναζητούν καλύτερη τύχη στην ανεπτυγμένη Ευρώπη; Διότι η τριτοκοσμική πλημμυρίδα των επήλυδων που εγκατέλειψαν την γη τους για μια ξένη γη, συγκομίζει ένα συμπαγές αλλότριο αξιακό σύστημα και αντιπολιτιστικό πρότυπο, αναφομοίωτο και δυσεκρίζωτο, το οποίο ως ξένο μέλος, ως καρκινικός όγκος, νοθεύει την πολιτιστική ικμάδα και απομυζά την κοινωνική και οικονομική ευεξία του ελληνικού λαού. Οι λαθρομετανάστες εισβολείς συνεπώς δεν είναι εξαθλιωμένοι "συνάνθρωποι", αλλά ασύντακτος στρατός κατοχής, που απειλεί ευθέως την εθνική μας ακεραιότητα και ως τέτοιος πρέπει να αντιμετωπιστεί. Αυτός ο στρατός κατοχής έχει από

ετών καταλάβει και εκπορθήσει τα αστικά μας κέντρα και σήμερα, παραμονές εκλογών οι εφιάλτες που άνοιξαν την κερκόπορτα για την εισβολή του, θέλουν προς άγρα εκλογικής πελατείας να γκετοποιήσουν ένα μικρό μέρος του, διαχέοντάς το σε "κέντρα φιλοξενίας" ανά την ελληνική ύπαιθρο.

Όχι! Δεν θα επιτρέψουμε την διασπορά των μολυσματικών εστιών που κακοφορμίζουν στους αστικούς ιστούς των πόλεών μας, στο υγιές κοινωνικό σώμα της αλώβητης ελληνικής επαρχιακής ενδοχώρας!

Μόνη λύση αντιμετώπισης του στρατού κατοχής των λαθρομεταναστών είναι ο άμεσος περιορισμός τους υπό συνθήκες κράτησης αιχμαλώτων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, σε ερημονήσους της επικράτειας μέχρι την οριστική εκδίωξή τους!

Γιατί η Αριστερά είναι δοσιλογική και υποκριτική; Διότι εξομοιώνει τον στρατό κατοχής των λαθρομεταναστών εισβολέων με τους Έλληνες πολίτες. Η ιδεοληπτική Αριστερά κάθε αποχρώσεως, προκειμένου να υπερασπιστεί την τραγικά διαψευσμένη από την ιστορία ταξική συνείδηση, δεν διστάζει να υποβιβάζει τον Έλληνα πολίτη, άνεργο, εργάτη και εργαζόμενο, ομογενοποιώντας τον με τον λαθρομετανάστη κοινωνικό παρία, προκειμένου να τον καταστήσει σύμφωνα με την μαρξιστική νομοτέλεια ιστορικό δούλο και απαθλιωμένο προλετάριο. Έτσι αγωνίζεται για να μετατρέψει την ελληνική κοινωνία σε χωματερή εξαθλιωμένων ανθρώπων "ντόπιων" και "μεταναστών", προς χάρη της ιδεολογικής της παράκρουσης.

Η Αριστερά, εκτός από δοσιλογική είναι και βαθειά υποκριτική. Διότι χαρακτηρίζει τους λαθρομετανάστες

εισβολείς ως "ταλαίπωρους συνανθρώπους". Ερωτούμε: Θα χαρακτήριζε ποτέ τους Γερμανούς πολεμικούς εισβολείς και κατακτητές τότε και οικονομικούς εισβολείς σήμερα ως "ευγενείς συνανθρώπους"; Είναι βέβαιο πως όχι.

Άρα ο χαρακτηρισμός της δεν είναι προϊόν ανθρωπισμού αλλά πολιτικής σκοπιμότητας.

Αν είναι "συνάνθρωποι" μας οι λαθρομετανάστες, τότε κατά μείζονα λόγο, φυσικό, ηθικό και βιολογικό είναι συνάνθρωπός μας το έμβρυο στη μήτρα. Πως λοιπόν η ανθρωπιστική Αριστερά συναινεί στη σφαγή 200.000 ελλήνων συνανθρώπων μας τον χρόνο με τις αμβλώσεις; Γιατί να διαθέσουμε κονδύλια για "κέντρα φιλοξενίας" λαθρομεταναστών αντί για "οίκους ανατροφής νεογνών" που σήμερα δολοφονούνται μαζικά ως κοινωνικά απορρίμματα, δεδομένης της δημογραφικής γήρανσης και παρακμής του λαού μας;

Εξ ίσου υποκριτική και καπηλική είναι η Δεξιά, ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και οι ποικίλες οβιδιακές μεταμορφώσεις της, μνημονιακές και αντιμνημονιακές. Η συστημική, φιλελεύθερη και πλουτοκρατική Δεξιά είναι αυτή που επώασε το πρόβλημα από αρνησιπατρία, ανεπάρκεια και ανευθυνότητα εδώ και δεκαετίες. Είναι εκείνη που επιδίωξε την μαζική εισροή αλλοδαπών για να εξασφαλίσει φτηνή εργατική δύναμη, αδιαφορώντας για την εθνογραφική σύσταση και αλλοίωση του ελληνικού λαού και απωθώντας τον Έλληνα εργαζόμενο στην ανεργία και ανέχεια προκειμένου να μεγιστοποιήσει τα υπερκέρδη της.

Είναι αυτή που επεδίωκε και επιδιώκει την κινεζοποίηση της ελληνικής κοινωνίας μέσω του μνημονίου. Και

σήμερα, που έφθασε η έσχατη ώρα, εμφανίζεται ως ο δήθεν σωτήρας, η οποία θα λύσει το πρόβλημα που η ίδια με την πολιτική και οικονομική αβελτηρία της δημιούργησε.

Η Δεξιά εκστομίζει προς τον ελληνικό λαό το απόλυτο ψέμα.

Η Δεξιά δεν πρόκειται να λύσει το πρόβλημα της λαθρομετανάστευσης, γιατί και γι' αυτήν, όπως και για την Αριστερά, ο έλληνας εργαζόμενος δεν διαφέρει από τον αλλοδαπό λαθρομετανάστη, αφού μέτρο της πολιτικής πρακτικής της είναι η usura, δηλαδή η τοκογλυφία και η συσσώρευση και διασφάλιση των παρασιτικών υπερκερδών της.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ:

Ο ελληνικός λαός, που την "τιμά" με το 40% της πρόθεσης ψήφου σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, πρέπει να γνωρίζει ότι σύνολη η Αριστερά πάσης αποχρώσεως, αλυσοδεμένη στις ιδεολογικές της αγκυλώσεις, θεωρεί τον εισβολέα λαθρομετανάστη παρία, ισότιμο με τον Έλληνα πολίτη.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΕΞΙΑ:

Ο ελληνικός λαός που την "τιμά" με το 50% της πρόθεσης ψήφου, πρέπει να γνωρίζει ότι η μνημονιακή και ψευτο-αντιμνημονιακή Δεξιά, ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και τα θραύσματά τους, κωλοτούμπας Καρατζαφέρης, μεγαλοαστός χρηματιστής Καμμένος και λοιποί συστημικοί παρατρεχάμενοι, **επέβαλαν με την ανοχή την ιδιοτελή σκοπιμότητα και την ανεπάρκειά τους, τους εισβολείς λαθρομετανάστες παρίες ως ασύντακτο στρατό κατοχής στην πατρίδα μας.**

Και με βάση την αλήθεια αυτή να αποφασίσει σε ποιό πολιτικό σχηματισμό θα κατευθύνει την ψήφο του.

ΟΧΙ ΑΛΛΗ ΑΝΟΧΗ ΣΤΗΝ ΕΝΟΧΗ!
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΒΡΩΜΙΣΕΙ Ο ΤΟΠΟΣ!

ΟΤΑΝ Η ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΣΥΓΚΡΟΥΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ, Η ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΗΤΤΑΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΡΑΤΟΣ

Με θυμηδία αλλά και οίκτο παρακολουθούμε τους αναρχοκαθεστωτικούς αριστεριστές συμμορίτες να βρυχώνται στις θλιβερές διαδηλώσεις τους, όπου συναγελάζονται με το κοινωνικό ίζημα των λαθρομεταναστών παριών, "ταξική συνείδηση, όχι εθνική". Οι αριστεριστές φωνάζουν αυτό που αποτελεί την σιωπηλή όσο και τραγικά διαψευσμένη ιδεολογική παράκρουση σύσσωμης της Αριστεράς συστημικής, νεοκομμουνιστικής, σταλινικής και αναρχοκομμουνιστικής.

Η μαρξιστική ανάλυση δεν κατενόησε ποτέ και ως εκ τούτου παραμέλησε την αξία του έθνους, ως υποκειμένου ιστορικών πράξεων, διότι το προσήγγισε μέσα από τον παραμορφωτικό φακό της αστικής νεωτερικότητας. Ο μαρξισμός ερμηνεύει το έθνος ως πολιτιστικό και αξιακό εποικοδόμημα του αστικού κράτους, που με την σειρά του υπόκειται στις παραγωγικές σχέσεις και την συνακόλουθη πάλη των τάξεων. Έτσι ισχυρίζεται αφελώς, ότι ο σταδιακός μαρασμός του κράτους και των εξουσιαστικών του δομών καθ' οδόν προς την αταξική κοινωνία θα εξαλείψει βαθμιαία το έθνος, που θα απορριφθεί οριστικά από την ιστορία ως ξερόφυλλο συκής και μεταβατικό αναγκαίο κακό, που καταδυναστεύει τους λαούς.

Εκτός από τον μαρξισμό, το αυτό πρεσβεύει για το έθνος σύνολη η αστική νεωτερικότητα. Ο αστός θεωρεί το έθνος εργαλείο πολιτικής ταξικής επιβολής, διασφάλισης πνευματικής κυριαρχίας, αλλά και οικονομικού και πολιτιστικού επεκτατισμού, μέσα από την διάχυση οικουμενικών πολιτιστικών προτύπων και αντίστοιχου τρόπου ζωής.

Η αστική και μαρξιστική ερμηνεία είναι στενά ιδεολογική διότι αγνοεί τις καταβολές και τον ιστορικό λόγο του έθνους, που όχι μόνο δεν εδράζεται στο νεωτερικό κράτος, αλλά έχει ρίζες βαθιές. Το έθνος δεν οικοδομείται επί του κράτους όπως λέγει ο Μάρξ, αλλά φύεται στην πατρίδα, όπως λέγει ο Ισοκράτης, είναι δηλαδή το φύλλωμα, το κάρπισμα και το ψήλωμα ενός κορμού που λέγεται λαός και συνεπώς δεν έχει ιστορική προέλευση, αλλά οντολογική καταγωγή. Το έθνος λοιπόν υπάρχει διηνεκώς και δίχως το κράτος, είναι η γέφυρα που ενώνει μια πατρίδα και ένα λαό με την πόλη και τον πολιτισμό της. Γι' αυτό και τα ιστορικά του αντανακλαστικά είναι προ-νεωτερικά σχεδόν αρχαϊκά, έτσι η εθνική συνείδηση δονεί την ψυχή και ενώνει ένα λαό, ενώ η ταξική συνείδηση πλήττει το σώμα του και τον κατακερματίζει. Ιδού γιατί η ταξική πάλη είναι ένα ιδεολόγημα νεκρό μπροστά στην απτή πραγματικότητα της πατρίδας, ιδού γιατί η ταξική συνείδηση, όταν αντιπαρατέθηκε στην εθνική συνείδηση ηττήθηκε κατά κράτος, όπως και τώρα θα ηττηθεί.

Η μαρξιστική αριστερά όπως και η αστική δεξιά κάθε απόχρωσης ψηλαφούν την αλήθεια, ότι το ιστορικό τους πεπρωμένο είναι η ολοκληρωτική και εξακολουθητική ήττα από την πατρίδα και τον λαό. Όπλο τους υπήρξε από την μια ο διχαστικός και ταξικός κατακερματισμός και από την άλλη η στυγνή οικονομική εκμετάλλευση του λαϊκού σώματος. Η άνοδος όμως του πατριωτικού εθνικολαϊκού κινήματος θα ενώσει τον λαό υπεράνω των αριστερών και δεξιών εκμεταλλευτών του. Ο λαός δεν είναι ούτε εξαθλιωμένος προλετάριος ούτε οικονομικός σκλάβος, αλλά φορέας της εθνικής συνείδησης, που προορίζεται να ζήσει με αξιοπρέπεια και τιμή.

Το εθνικολαϊκό κίνημα, όπως ο δυνατός βοριάς, θα σαρώσει τα σκέλεθρα της αριστεράς και της δεξιάς. Και οι αναρχοκαθεστωτικοί αριστεριστές συμμορίτες, που σήμερα είναι οι πολιτικά μυωπάζοντες εχθροί του, θα γίνουν όπως και στο παρελθόν η δυναμική πρωτοπορία του.

Η απάντηση μας απέναντι στο κράτος και την αγορά είναι η πατρίδα.

ΓΙΑΤΙ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ Η ΔΕΞΙΑ ΜΙΣΟΥΝ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ ΕΡΓΑΤΗ

Η Αριστερά κάθε αποχρώσεως, συνεπής στην παρωχημένη και τραγικά διαψευσμένη μαρξιστική ιδεοληψία της ταξικής συνείδησης, την οποία επιμένει να επικαλείται ως εργαλείο ερμηνείας και εξέλιξης της ιστορίας, μισεί τον Έλληνα εργάτη, διότι δεν τον αντιμετωπίζει ως ισότιμο Έλληνα πολίτη, αλλά ως εξαθλιωμένο προλετάριο, δηλαδή ιστορικό δούλο της παραγωγικής διαδικασίας.

Έτσι, σε κάθε σχετική συζήτηση, αναφορά, έντυπο και προπαγανδιστική αφίσα, σύμπαν το φάσμα της Αριστεράς, από την δημοκρατική μέχρι την εξωκοινοβουλευτική και τους αναρχοκαθεστωτικούς αριστεριστές συμμορίτες δεν αναφέρεται ποτέ σε Έλληνες, αλλά σε "γηγενείς" ή "ντόπιους" εργάτες και εργαζόμενους τους οποίους καλεί σε "συμπαράταξη" και ταξικό αγώνα από κοινού με το κοινωνικό ίζημα των λαθρομεταναστών παριών.

Με τον τρόπο αυτό η προδοτική και αρνησίπατρις Αριστερά εξομοιώνει και εξισώνει τον Έλληνα εργάτη με τον λαθρομετανάστη εισβολέα, υποβιβάζοντάς τον από Έλληνα πολίτη σε προλετάριο χωρίς πατρίδα.

Αντίστοιχα, η Δεξιά κάθε αποχρώσεως, δηλαδή ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και τα θραύσματά τους, δεσμευμένη στην νεο-

φιλελεύθερη πολιτική του μνημονίου που υπηρετεί την ακραία καπιταλιστική κερδοσκοπία, μισεί τον Έλληνα εργάτη, διότι τον αντιμετωπίζει ως μισθωτό ή ημερομίσθιο σκλάβο και όχι ως ισότιμο πολίτη.

Η Δεξιά δεν ενδιαφέρεται για την εθνική ταυτότητα και συνείδηση του απασχολήσιμου σκλάβου της, έτσι στην παραγωγική διαδικασία προτιμά να απολύει τον Έλληνα εργάτη και να τον αντικαθιστά με τον μετανάστη παρία προκειμένου να μεγιστοποιήσει τα υπερκέρδη της.

Με τον τρόπο αυτό η προδοτική και αρνησίπατρις Δεξιά εξομοιώνει και εξισώνει τον Έλληνα εργάτη με τον λαθρομετανάστη εισβολέα, υποβιβάζοντάς τον από Έλληνα πολίτη σε προλετάριο χωρίς πατρίδα.

Όμως, η κύρια ιστορική διάκριση του Έλληνα εργάτη δεν είναι ότι είναι εργάτης, αλλά ότι είναι Έλληνας. Συνεπώς τον Έλληνα εργάτη δεν τον ενώνει με τον λαθρομετανάστη παρία η ιδιότητα του εργάτη, αλλά τον χωρίζει η συνείδηση του Έλληνα πολίτη. Ο Έλληνας εργάτης είναι πριν από όλα Έλληνας πολίτης και έχει όλα τα δικαιώματα και τα καθήκοντα που προκύπτουν από αυτή την ιδιαίτερη ταυτότητα του πολίτη, ενώ ο εισβολέας λαθρομετανάστης είναι κοινωνικός παρίας και δεν έχει κανένα δικαίωμα, αφού άλλωστε δεν βαρύνεται και με κανένα καθήκον.

Η Αριστερά και η Δεξιά αντιπαρέρχονται την θεμελιώδη διαφορά, διότι δεν αναγνωρίζουν στον Έλληνα εργάτη την ταυτότητα του Έλληνα πολίτη, αλλά αυτήν του κοινωνικού παρία.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΕΞΙΑ Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΑ ΕΡΓΑΤΗΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΕΛΛΗΝΑΣ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΑ ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΕΡΓΑΤΗΣ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΕΞΙΑ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΠΑΤΡΙΔΑ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΡΓΑΤΕΣ, ΑΛΛΑ ΠΟΛΙΤΕΣ.

ΑΚΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΕ

Απευθύνομαι σ' εσένα που επιχειρείς μια περισσότερο ιστορική και ολιγότερο υστερική θεώρηση του φασισμού. Σ' εσένα δηλαδή που ο έμφυτος έρωτας του ερωτάν αναδεικνύει τον υποψιασμό της αγνοίας σου. Οι απολιθωμένοι στην άγνοια της αγνοίας τους ομοϊδεάτες σου δεν με αφορούν. Αυτοί, όταν έλθει το πλήρωμα του χρόνου θα γίνουν η φασιστική πρωτοπορία, όπως έγιναν και στο παρελθόν, δίχως να χρειαστεί να καταλάβουν. Γι' αυτούς και τώρα όπως και τότε, αρκεί η ασίγαστη φλόγα της εξέγερσης, αν καίει μέσα τους. Εσύ όμως πρέπει να καταλάβεις. Γιατί ο προορισμός σου είναι να γίνεις ταγός της αρίας επανάστασης κι όχι ουραγός της.

Η ανίατη νόσος σου, ονομάζεται ιδεολογία. Θα σου μιλήσω για το σύμπτωμα, τη διάγνωση και τη θεραπεία της.

Ας ξεκινήσουμε με το σύμπτωμα. Γράφεις:

"Είναι φανερό πως είτε οι υπεύθυνοι του καταστατικού της Χρυσής Αυγής δεν μπορούν ούτε να ξεχωρίσουν τις τεράστιες διαφορές μεταξύ νεο-φιλελευθερισμού, σοσιαλ-φιλελευθερισμού, αναρχισμού, αναρχο-κομμουνισμού, σοσιαλ-δημοκρατίας, συντηρητισμού, τρίτου δρόμου, Μαρξισμού, Σταλινισμού... είτε για μια ακόμη φορά επενδύουν πάνω στην άγνοια και ημιμάθεια των αποχαυνωμένων μαζών!!!"

Οι "τεράστιες διαφορές" που επικαλείσαι υπάρχουν μόνον στον ιδεολογικά πυρακτωμένο εγκέφαλό σου. Θα χρησιμοποιήσω μια έκφραση τετριμμένη αλλά πάντοτε ανάγλυφη. Επειδή δεν μπορείς να αντικρίσεις τον ήλιο, βλέπεις το δάχτυλο που σου τον δείχνει. Ή όπερ το αυτό, μια οξιά, ένα έλατο κι ένα πουρνάρι βρίσκονται όλα μαζί στο ίδιο δάσος, αλλά το μόνο που έχει σημασία είναι η υψομετρική ζώνη που ευδοκιμούν.

Κοντολογής, ο κόσμος και η ζωή διόλου δεν ενδιαφέρονται για τις "τεράστιες διαφορές σου". Κρύβεσαι με παρωπίδα την ιδεολογία σε ένα ταπεινό ξέφτι πάνω στον καμβά του γήινου χρόνου, λιγότερο από δύο αιώνες αστικής νεωτερικότητας και βαυκαλίζεσαι με την ψευδαίσθηση, ότι κατέχεις την απάντηση για την ερμηνεία της ιστορίας.

Οι "υπεύθυνοι του καταστατικού της Χρυσής Αυγής" αντικρίζουν το παρόν και εσένα από το ιστορικό βεληνεκές τουλάχιστον τεσσάρων χιλιετιών. Γι' αυτό γνωρίζουν ότι οι "τεράστιες διαφορές" που επικαλείσαι και πλήθος άλλες είναι απολύτως ασήμαντες, γιατί έχουν παραχθεί και αναπαραχθεί πολλές φορές στο κυκλοτερές ιστορικό γίγνεσθαι, ως φαινόμενα της ίδιας πάντοτε μήτρας.

Ας πάμε στη διάγνωση.

Ιδεολόγος ή διανοούμενος -η νόσος έχει πολλά ονόματα- είναι εκείνος που όταν σταθεί εμπρός σε δυο πύλες που έχουν επιγραφές "κόλαση" και "περί κολάσεως" ανοίγει την δεύτερη με απόλυτη σιγουριά και απέραντη ευτυχία. Είναι η περίπτωσή σου, αλλά δεν θα πλήξεις από μοναξιά.

Σου συμπαρίσταται ολόκληρη στρατιά. Ο Ρόμπερτ Πάξτον, ο Προυντόν και ο Μάρξ είναι μόνο μερικά παραδείγματα.

Ο ιδεολόγος αρνείται το βίωμα και αρκείται στο ιδεολόγημα. Αρκείται στην μελέτη των βιβλίων και των φαινομένων, αλλά αρνείται να ψηλαφίσει την ιστορία με το αίμα. Ξέρεις τι είναι ο Προυντόν, ο Μάρξ, ο Στίρνερ, η αναρχία, ο Τρότσκυ, ο Μαρκούζε, ο Πουλαντζάς και σύνολη η αριστερή ιδεολογία και διανόηση της αστικής νεωτερικότητας πάνω στο Δένδρο της ανθρώπινης ύπαρξης και του στοχασμού;

Ασήμαντα ξερόκλαδα, δίχως καν φύλλωμα και ανθοφορία. Για να βρείς τα νέα βλαστάρια, το δρόμο για το μέλλον, πρέπει πρώτα να ανακαλύψεις τα χονδρά κλαδιά, τον γερό κορμό και τις ρίζες. Για να υψωθείς ως την ανθοφορία πρέπει να καταδυθείς ως τις πηγές που την τρέφουν. Εκεί θα ανταμώσεις τη Χρυσή Αυγή.

Από την αξιοθρήνητη, παραληρηματική και πλήρως διαψευσμένη από τα ιστορικά γεγονότα ανάλυση του ανυποψίαστου Τρότσκυ το 34 μέχρι εκείνη του υποψιασμένου αλλά εξ' ίσου νοσηρού ιδεολόγου Πουλαντζά, διαμέσου των ψελλισμάτων του σκοτωμένου πισώπλατα από σταλινική σφαίρα αφελούς Ντουρούτι, η ιδεολογία επιμένει στη φενάκη "του μικροαστικού χαρακτήρα και την οικονομική ερμηνεία" του φασισμού και του ναζισμού, ως "ακραίας έκφανσης του αυταρχικού, μονοπωλιακού καπιταλισμού, ιμπεριαλισμού κλπ κλπ". Βαρύγδουμπη κι ανόητη φλυαρία που ωστόσο δεν μας εξηγεί τα γεγονότα. Διότι πάνω στα καπνισμένα ερείπια του Βερολίνου, νικητήρια χειραψία αντάλλαξαν -ω του θαύματος!- οι ομογάλακτοι σύμμαχοι, μετέπειτα δήθεν εχθροί: Ο ατλαντικός καπιταλιστής και ο σοβιετικός μπολσεβίκος. Αν υπήρχε ίχνος αλήθειας στην ανόητη

φλυαρία, ποια θα όφειλαν να είναι τα στρατόπεδα στον μεγάλο αυτό πόλεμο των πολιτισμών; Αυτό που αδυνατεί να εξηγήσει η αριστερή ιδεολογία κάθε απόχρωσης, μας το αποκαλύπτει αδρά η βιβλική ιστορία δυόμιση χιλιάδες χρόνια τώρα.

Δεν μας εξηγεί επίσης η αριστερή ιδεολογία γιατί και σήμερα, συλλήβδην ολόκληρο το πολιτικό φάσμα, απ' άκρου εις άκρο, αριστερά, δεξιά, καπιταλιστές, σοσιαλιστές, κομμουνιστές, αναρχικοί, αστοί και μικροαστοί, δήθεν αντίπαλοι και εχθροί, ξεχνούν τις διαφορές τους και συνασπίζονται σαν γροθιά ενώπιον του μόνου αληθινού κινδύνου, του φασισμού.

Τι είναι το κυκλωμένο άλφα της αναρχίας και το σφυροδρέπανο; Δυο κακότροπα νεωτερικά ιδεοσχήματα στριμωγμένα στο παρόν, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να αναχαιτίσουν την επιβολή των αιώνιων συμβόλων. Όμως, το αρχετυπικό βλέμμα της σβάστικα μας κοιτάζει από τις αρχέγονες καταβολές της ύπαρξης. Είκοσι χιλιάδες χρόνια πίσω, θα το βρεις στα θραύσματα των κυλίκων και τις μετώπες των ναών, όπου γης, ως δημιούργημα του αρίου ανθρώπου. Αν σηκώσεις το βλέμμα στον ουρανό και παρατηρήσεις την περιστροφή της Μικρής Άρκτου και του Πολικού, θα την δεις ξανά να μας κοιτάζει. Η σβάστικα είναι η αλήθεια του ναζισμού. Το άλφα, της αναρχίας και το σφυροδρέπανο, του μπολσεβικισμού. Ζύγισε στην πλάστιγγα της ιστορίας και του κόσμου τον βιωματικό τους συμβολισμό κι αν έχεις τη δύναμη, γράψε το αποτέλεσμα.

Τι είναι ο Μάρξ και ο Προυντόν ενώπιον του Φύρερ που με την επίγειά του παρουσία ανέτρεψε την έως σήμερα ερμηνεία του ανθρώπου, που αναποδογύρισε την ιστορία του κόσμου; Μια ιδεολογική φούσκα, δηλαδή ένα τίποτα. Μεγάλος είναι εκείνος που σφυρηλατεί ένα πεπρωμένο για ένα λαό, εκείνος που με την παρουσία του δίνει νόημα ζωής και θανάτου στα άτομα. Απέναντι στους μπολσεβίκους κομισάριους που ρωτούσαν γιατί πολεμάτε; οι αιχμάλωτοι SS απαντούσαν: "για τον Φύρερ! ". Όχι για την πατρίδα, τον λαό, τον πολιτισμό, την Ευρώπη. "Για τον Φύρερ!" Και εκτελούντο αμέσως.

Ποιος άλλος θνητός στην ιστορία αξιώθηκε τέτοιο περιεχόμενο ύπαρξης;

Ο Φύρερ, δημιουργός του ναζισμού, υπήρξε ο δημοφιλέστερος λαϊκός επαναστατικός ηγέτης της ιστορίας. Είναι λοιπόν γελοίο, το ανερμήνευτο από συμβατικούς κοινωνικούς και οικονομικούς όρους φαινόμενο του ναζισμού να αποκαλείται από τη στείρα ιδεολογία "ακραία έκφανση του αυταρχικού, μονοπωλιακού καπιταλισμού και επίταση του μικροαστισμού με αυταρχικό προσωπείο" , γιατί η μονομανής παράθεση τέτοιων αφελών "επιχειρημάτων", ενώ δεν ερμηνεύει ούτε κατ' ελάχιστο την ιστορία, εκθέτει ανεπανόρθωτα τους ιδεολόγους που τα διατύπωσαν.

Συμπέρασμα: Η ιδεολογία στέκει μακράν της πηγής της ζωής και της αυθεντικής ερμηνείας του κόσμου. Αιχμαλωτίζει μόνο στα πλοκάμια της δυνατούς αλλά εμπαθείς και προκατειλημμένους διανοούμενους και τους ευνουχίζει, αποκόβοντάς τους από το ζωτικό βίωμα.

Και τώρα η θεραπεία.

Αν η κόλαση είναι ο ναζισμός, κλείσε πίσω σου την δεύτερη πύλη κι άνοιξε με τόλμη την πύλη της κόλασης. Ρίξε το βλέμμα σου αχόρταγα σε κάθε τι, ζήσε με όλη τη δύναμη της ύπαρξης σου τον παλμό του. Νιώσε το αίμα σου να εξακοντίζεται στα άστρα, κλείσε ολόκλη-

ρο τον κόσμο σε ένα αιμοσφαίριο, ζήσε τον μύθο του αιωνίου Αίματος. Αντίκρισε τον χρυσό ήλιο κατάματα και χαιρέτισέ τον περήφανα με υψωμένο χέρι, την αιώνια στιγμή που ανατέλλει, δηλαδή την στιγμή της χρυσής αυγής. Ό, τι δεν απαντά σε όλα, δεν απαντά σε τίποτα. Η σβάστικα απαντά σε όλα. Νιώσε τη σβάστικα, σήκωσε την σβάστικα και κάρφωσέ τη στον Πόλο, ζήσε και πέθανε για τον Φύρερ και τότε πια θα έχεις καταλάβει: Το πεπρωμένο σου δεν είναι χθόνιο αλλά ουράνιο. Κι αφού καταλάβεις, στρέψε για λίγο πίσω το βλέμμα και δες την πρότερη ζωή και τη μίζερη ιδεολογία σου. Και θα γελάσεις με συγκατάβαση, όπως τώρα με αθώα συγκατάβαση γελώ εγώ.

Τότε πια θα ξέρεις, ότι ο ναζισμός δεν είναι ούτε ιδεολογία ούτε "μικροαστικό φαινόμενο" ούτε "αυταρχικός μονοπωλιακός καπιταλισμός". Ο ναζισμός είναι κοσμικό πεπρωμένο, όπως η άνοιξη και ο σεισμός.

ΑΣΥΛΟ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος, με αφορμή το -ετήσιο πλέον- νέο νομοσχέδιο για την Παιδεία γίναμε για πολλοστή φορά θεατές του θεάτρου των καταλήψεων των πανεπιστημιακών -και όχι μόνον- ιδρυμάτων από τους κατ' εξακολούθηση βιαστές τους, τους τρομοκράτες της κόκκινης και ροζ αριστεράς, από κοινού με τον πολύχρωμο θίασο των κουρασμένων συνοδοιπόρων φοιτητοπατέρων των λοιπών κομματικών παρατάξεων.

Επί πλέον πρόσχημα για τις φετινές καταλήψεις αποτέλεσε η πρόβλεψη του νομοσχεδίου για την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, το οποίο χρόνια τώρα διασφαλίζει την κυριαρχία και ατιμωρησία των αριστερών συμμοριών στους πανεπιστημιακούς χώρους, αλυσοδένοντας με προμηθεϊκά δεσμά την ακαδημαϊκή κοινότητα.

Εν τούτοις, η υποκρισία της αριστεράς, που δεν ενδιαφέρεται φυσικά για την Παιδεία, αλλά αποκλειστικά για την διαιώνιση της τρομοκρατικής κυριαρχίας της εντός των ιδρυμάτων, κυριαρχίας απολύτως δυσανάλογης προς το συντριπτικά ελλειπτικό κοινωνικό της έρεισμα, έχει στην παρούσα φάση υπερβεί κάθε ανεκτό όριο. Διότι η ίδια η πρακτική των καταλήψεων την οποία εφαρμόζει, έρχεται σε άκρα αντίθεση με τον θεσμό τον οποίο δολίως δήθεν υπερασπίζεται μέσω των καταλήψεων, δηλαδή το άσυλο. Πράγματι, ενώ το άσυλο είναι η προάσπιση της ελευθερίας πρόσβασης στους χώ-

ρους των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων όπου διακονείται η γνώση και η απαρακώλυτη διακίνηση των ιδεών εντός της ακαδημαϊκής κοινότητας, η βία της κατάληψης δεν είναι παρά η άρνησή του, αφού καταλύει ακριβώς την ελεύθερη προσπέλαση ανθρώπων και ιδεών στον πανεπιστημιακό χώρο. Είναι δηλαδή πράξη ισοδύναμη με τον βιασμό μιας γυναίκας, προκειμένου ο βιαστής να καταδείξει πόσο εξευτελιστική και επονείδιστη πράξη είναι ο βιασμός.

Αλλά η αριστερά ουδόλως ενδιαφέρεται για την Παιδεία, που ούτως ή άλλως είναι κοινός μόχθος διακόνου και διδασκάλου για το όργωμα και την σπορά των τραχέων και αγεώργητων πεδίων της γνώσεως και η εκ παραλλήλου καλλιέργεια, δηλαδή η σφυρηλάτηση χαρακτήρος και ήθους στο πυρωμένο αμόνι και ακόνι της Πόλεως. Η αριστερά ενδιαφέρεται μόνον για την συντήρηση και εξάπλωση των ιδεολογικών κεκτημένων της, που δίκην καρκινικού όγκου βιάζουν, περιστέλλουν και καταπνίγουν την ζωή της πανεπιστημιακής και σύνολης της ακαδημαϊκής κοινότητας.

Το έργο της αποκάθαρσης της ακαδημαϊκής κοινότητας από το αριστερό άγος και της παλινόρθωσης της Παιδείας δεν δύναται να αναλάβει και να φέρει εις πέρας η αποσυντεθειμένη και σαπισμένη δημοκρατία. Το έργο της κάθαρσης, σαν σε ελληνική τραγωδία, πρέπει να το αναλάβουμε Εμείς.

Συμμαχητές, εμπρός να αφανίσουμε από τα Πανεπιστημιακά Ιδρύματα τον βάκιλο της κόκκινης πανούκλας!

ΜΠΡΕΪΒΙΚ, Ο ΖΗΛΩΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΟΣΛΟ

Ο Μπρέιβικ, ο χριστιανός ζηλωτής, ακροδεξιός αν προτιμάτε, δολοφόνος του Όσλο, δεν είναι ένας παρανοϊκός. Είναι ένα πρόσωπο που διέπραξε ένα αποτρόπαιο, ακραίο έγκλημα, διότι βίωνε με ένα ακραίο και τραγικό τρόπο ένα υπαρκτό και ζοφερό πρόβλημα, στην πραγματικότητα το μεγαλύτερο και κρισιμότερο συγκαιρινό πρόβλημα της ιστορικής Ευρώπης, το οποίο η δημοκρατική πολιτική τάξη, δεκαετίες τώρα, επιχειρεί με νύχια και με δόντια να συγκαλύψει. **Το πρόβλημα της βίαιης, τρομοκρατικής επιβολής του πολυπολιτισμικού μοντέλου, ως τρόπου ζωής των ευρωπαϊκών λαών, ερήμην και εις πείσμα της βούλησης των ευρωπαϊκών λαών.**

Πράγματι, το κυρίαρχο σύστημα, με κίνητρο τα λεγόμενα ανθρώπινα και ατομικά δικαιώματα, τα οποία αναγόρευσε σε απόλυτη αξία αναφοράς της δημοκρατίας, επέβαλε την πολυπολιτισμική ομογενοποίηση και ισοπέδωση και την αλλοτρίωση της πολιτιστικής ταυτότητας και της ιστορικής συνείδησης των λαών της μεταπολεμικής Ευρώπης, ως την μόνη "πολιτικά ορθή", δηλαδή την μόνη πολιτικά ανεκτή επιλογή.

Έτσι, ερήμην της βούλησης τους, επέτρεψε και ενθάρρυνε την εισβολή της τριτοκοσμικής πλημμυρίδας στις ευρωπαϊκές πατρίδες, αλλοιώνοντας την φυλετική σύσταση, τις κοινωνικές δομές και κυρίως την πολιτιστική ιδιοπροσωπία των ευρωπαϊκών λαών, επιδιώκοντας

την βίαιη αμερικανοποίηση των ευρωπαϊκών κοινωνιών.

Η τριτοκοσμική πλημμυρίδα εξεγέρθηκε τον προηγούμενο αιώνα κατά της εκμετάλλευσης της λευκής αποικιοκρατίας και με την βοήθεια της δημοκρατικής πολιτικής τάξης, απέκτησε την ανεξαρτησία της. Μέσα σε λίγες δεκαετίες από την αποχώρηση των λευκών κυρίων από τις πατρίδες του, το τριτοκοσμικό ίζημα ακολούθησε τους λευκούς στις δικές τους πατρίδες, ανίκανο να επιβιώσει στην κοιτίδα του, δίχως την δημιουργική παρουσία των πρώην αποικιοκρατών.

Η Νορβηγία, χώρα του εσχάτου βορρά, της έσχατης Θούλης, κοιτίδας των Αρίων, είναι η πλέον ανεκτική στην πολυπολιτισμικότητα ευρωπαϊκή κοινωνία, διότι όντας στις ακρώρειες της Ευρώπης δεν έχει ακόμα βιώσει την πολιτιστική και κοινωνική αποσύνθεση. Η Ελλάδα, χώρα του εγγύτατου νότου, πύλη εισόδου του ιζήματος της τριτοκοσμικής πλημμυρίδας στην ευρωπαϊκή ήπειρο και κοιτίδα του δυτικού πολιτισμού, βιώνει ήδη την κοινωνική και πολιτιστική της αποσύνθεση. Το κατακλυσμιαίο κύμα της εισβολής, ολοένα και αναρριχάται βορειότερα, απειλώντας να εξανδραποδίσει την λευκή φυλή στην κοιτίδα της πολιτιστικής της δημιουργίας.

Ο Μπρέιβικ, με το φρικαλέο έγκλημά του, διέρρηξε δια παντός τον πέπλο της άφρονης, αφασικής μακαριότητας με τον οποίο τύλιγε έως σήμερα το τεράστιο, ιστορικό ζήτημα της πολιτιστικής της επιβίωσης η δημοκρατική Ευρώπη. Μετά από αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα, τίποτε πια δεν είναι ίδιο όπως χθες. Το κρίσιμο πρόβλημα ήδη υψώθηκε ανάγλυφα σε όλες τις τραγικές του διαστάσεις. Η Ευρώπη πρέπει να στηλώσει το βλέμμα της επάνω του με περίσκεψη. Η υστερία και η ψύχωση που φαίνεται να καλλιεργείται από τα ΜΜΕ και

τους επαγγελματίες κήνσορες του αντιρατσισμού δεν οδηγεί σε λύση. Αντίθετα οδηγεί σε κρίση, διότι ενώπιον του προβλήματος, ζητεί από την Ευρώπη να συνεχίσει να εθελοτυφλεί.

Όποιος αγνοώντας την φύση της ασθένειας προτείνει ριζική θεραπεία, οδηγεί τον ασθενή σε βέβαιο θάνατο. Και η ασθένεια της Ευρώπης δεν ονομάζεται ρατσισμός, αλλά δημοκρατία.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Η Χρυσή Αυγή, όπως ολόκληρος ο ελληνικός λαός, είναι θέσει εχθρός και φύσει σύμμαχος των Σωμάτων Ασφαλείας. Είναι θέσει εχθρός των οργάνων της τάξης, όταν υπεραμύνονται της καθεστωτικής πολιτικής της δημοκρατικής ολιγαρχίας. Αλλά είναι φύσει σύμμαχος των φυλάκων της Πόλεως, όταν υπερασπίζονται τα κοινωνικά και πολιτιστικά αγαθά των πολιτών. Τις δύο ιδιότητες από κοινού, όργανα της καθεστωτικής τάξης αλλά και φύλακες της Πόλεως, φέρουν οι άνδρες των Σωμάτων Ασφαλείας, όλοι μαζί εν σώματι και ο καθένας χωριστά.

Είναι συνεπώς αυτονόητο, ότι η Χρυσή Αυγή τιμά κάθε Έλληνα αστυνομικό και αναγνωρίζει στο πρόσωπό του ένα δυνάμει φύλακα της Πόλεως, τον οποίο το καθεστώς της δημοκρατικής ολιγαρχίας έχει μεταμορφώσει σε εγκάθετο φρουρό της κλεπτοκρατικής εξουσίας της άρχουσας τάξης και σε πολλές περιπτώσεις σε ακούσιο διώκτη του λαϊκού φρονήματος. Ο αστυνομικός όμως, παρά την μετάλλαξη που του έχει επιβάλει η φαύλη εξουσία παραμένει ένας έντιμος έλληνας πολίτης, φιλοπάτωρ και φιλόπολις, που στην ιδιαίτερα δυσχερή συγκυρία καταρράκωσης της πολιτικής ζωής και αποσύνθεσης του κοινωνικού ιστού, αγωνίζεται να τηρήσει αλώβητες και ισόρροπες τις αξίες του, τόσο του πατριωτισμού, όσο και της προσωπικής ηθικής.

Η Χρυσή Αυγή συγκρούεται αμείλικτα με την κλε-

πτοκρατική καθεστωτική τάξη της δημοκρατικής ολιγαρχίας και του Μνημονίου της κατοχής της πατρίδας και το λαού.

Στο πλαίσιο αυτής της σύγκρουσης, αντιμάχεται τις δυνάμεις της καθεστωτικής τάξης και άρα δεν διστάζει να αντιπαρατεθεί από θέσεως προς την αστυνομία, όπου και όποτε κρίνει ότι πρέπει να το πράξει. Όμως δεν βρίσκεται σε πόλεμο μαζί της, τουναντίον την θεωρεί φύσει σύμμαχο στην υπεράσπιση της Πόλεως και των πολιτιστικών και κοινωνικών αγαθών των πολιτών.

Αντίθετα, η Χρυσή Αυγή βρίσκεται σε αμείλικτο πόλεμο με τους σκοτεινούς αρουραίους της μητρόπολης, τους αναρχοκαθεστωτικούς συμμορίτες της αριστερής τρομοκρατίας και το κοινωνικό ίζημα των εγκληματιών λαθρομεταναστών. Οι σιχαμεροί αυτοί ασπάλακες της κοινωνικής ζωής, που εγκαταλείπουν τα βδελυρά λαγούμια τους μόνον για να λεηλατήσουν και να δηώσουν, που καταστρέφουν από φθόνο όσα είναι ανίκανοι να δημιουργήσουν από ζήλο, είναι οι αρνησιπόλιδες, συμπλεγματικοί, ποταποί βάνδαλοι των καταγωγίων, που μισούν αβυσσαλέα τον πολίτη, την πατρίδα και τον λαό.

Τα ευτελισμένα αυτά ανδράποδα, δούλοι της άγνοιας της αγνοίας τους, ανάξιοι να φέρουν τον τίτλο του πολίτη, που προσβάλλουν την πατρίδα που γέννησε την Πόλη και τον πολιτισμό, η Χρυσή Αυγή τα διώκει ανηλεώς. Στον αγώνα αυτόν εναντίον τους θεωρεί σύμμαχο και φίλο τα Σώματα Ασφαλείας, υπό την ουσιαστική ιδιότητά τους, του φύλακα της Πόλεως. Και δεν την πτοούν στον αγώνα της αυτόν οι άναρθρες όσο και υποκριτικές κραυγές των αρνησιπάτριδων αριστερών κεκρακτών, προστατών των αναρχοκαθεστωτικών κουκουλοφόρων, διότι έχει στο πλευρό της όλους τους Έλληνες πολίτες.

Ο αναρχικός συμμορίτης που ξηλώνει το μάρμαρο του πεζοδρόμου για να το εξακοντίσει μαζί με τις μολότωφ πάνω στις ασπίδες των φυλάκων της Πόλεως, των αστυνομικών, που καίει κάδους και καταστρέφει τον κοινωνικό μόχθο των πολιτών, που καταλύει την Πόλη, δεν είναι τιμητής και τιμωρός του αστού που δήθεν περιφρονεί, αλλά φθονερός εγκληματίας που προσβάλλει τον λαό που δημιουργεί. Ο αναρχικός συμμορίτης δεν είναι ο ταγός της επανάστασης, αλλά ο ουραγός μιας άξεστης παράστασης.

Καθήκον της Χρυσής Αυγής είναι η κατίσχυση της Πόλεως και της πατρίδος.

Γι' αυτό και πρώτιστο μέλημά της αποτελεί η υπακοή και ο σεβασμός στον νόμο και τους φύλακές του. Διότι γνωρίζει τον λόγο του Σωκράτη: Ακόμη και ο κακός νόμος είναι απείρως καλύτερος από την ανομία. Για τούτο καίτοι μη νομιμόφρων, είναι νομοταγής.

Διότι γνωρίζει, ότι ο στασιώτης, ο άνθρωπος των κομμάτων, των φατριών και της εμφύλιας διαμάχης, είναι το χείριστο είδος ανθρώπου, χειρότερο από τον ιδιώτη και τον αστό, αφού αυτοί είναι μόνον απόλιδες, αλλά εκείνος είναι έπηλυς και αρνησίπολις. Η Χρυσή Αυγή γνωρίζει και κάνει έργο της το λόγο του Πλάτωνα: "Βίαν δε πατρίδι πολιτείας μεταβολήν, μη προσφέρειν".

Συμμαχητές χρυσαυγίτες, τσακίστε τους αναρχομπολσεβίκους συμμορίτες και τους εγκληματίες λαθρομετανάστες συνοδοιπόρους τους, που καταλύουν και δηώνουν την Πόλη και τον πολιτισμό μας. Κυνηγήστε τους ανελέητα σε κάθε δρόμο, σε κάθε γωνιά.

Χτίστε τους με τη λάσπη τους, στα λαγούμια τους!

Οι αναρχομπολσεβίκοι συμμορίτες είναι οι αρουραίοι της μητρόπολης.
Η δράση τους είναι πληβειακή και χθόνια, όσο και τα λαγούμια τους.

Οι φωτιές τους δεν είναι εξυγιαντικές πυρές αλλά μολυσματικές εστίες ενός βάκιλου κοινωνικής πανώλης του οποίου είναι οι φθονεροί φορείς.

ΠΑΓΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ ΟΙ ΔΥΟ ΠΥΛΩΝΕΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Με τις απύθμενου κυνισμού και πολιτικής αναιδείας δηλώσεις τους δύο σημαίνοντα μέλη του πολιτικού προσωπικού της δημοκρατίας συνόψισαν και σφράγισαν την αναντίστρεπτη παρακμή και αποσύνθεση του πολιτικού τοπίου της πατρίδας μας. Με τις ωμές ρήσεις τους ο Πάγκαλος κι ο Βουλγαράκης αθώωσαν την άσωτη και φαύλη πολιτική τάξη από τα ανομήματά της επιστρέφοντας τις ενοχές εκεί που η δημοκρατία υποκριτικά συνηθίζει να τις αποθέτει: στον κυρίαρχο λαό. ***"Μας εκλέξατε για να διαχειριστούμε την φαυλότητα και την ασωτία σας και προς τούτο γίναμε εικόνα και ομοίωσή σας"*** διακηρύσσουν με στεντόρειο θράσος οι ουραγοί νυν αντιπρόεδρος και πρώην υπουργός, που παριστάνουν δεκαετίες τώρα τους πολιτικούς ταγούς του δύσμοιρου αυτού τόπου.

Έτσι απο- ενοχοποίησαν εαυτούς και αλλήλους και επέπεσαν με ακόρεστη βουλιμία στο φαγοπότι της εξουσίας. Άθλιοι πρωταγωνιστές στο συμπόσιο αυτό της φαυλότητας και της ασωτίας και με το άλλοθι της δημοκρατικής νομιμοποίησης, έφτυναν για χρόνια αποφάγια και ψίχουλα από το πλούσιο άλεσμα των σαγονιών τους στους κάδους των κομματικών παραμάγαζων όπου διαγκωνίζονταν γονυπετή για να τα γλείψουν τα εξαθλιωμένα θύματα-πελάτες τους , ο "κυρίαρχος λαός".

Έτσι λοιπόν "μαζί τα φάγαμε". Εσείς το παντεσπάνι της εξουσίας κι εμείς τα σκουπίδια της λαϊκής κυριαρχίας. Εμείς σας ορίσαμε νομοθέτες κι εσείς νομιμοποιήσατε την ληστεία του δημόσιου πλούτου και με ελεεινή υποκρισία την περιβάλατε με το φωτοστέφανο της ηθικής, αφού βεβαίως-βεβαίως "ηθικό είναι ό,τι είναι νόμιμο ".

Η πολιτική τάξη, ακόμη και τώρα που πνέει τα λοίσθια, υπερασπίζεται λυσσωδώς τις προνομίες της και τις προνομίες της ολιγαρχίας που εκπροσωπεί. Της δεξιάς πλουτοκρατίας του χρηματιστικού κεφαλαίου και της δουλείας του τόκου και του αριστερού στρατού κατοχής των συντεχνιών. Όμως η ώρα της κάθαρσης έρχεται με βήμα ταχύτερο από αυτό που μετρούν οι ζηλωτές της. Ο Λένιν είχε δίκιο και θα βρεθεί τόσο γερό σκοινί που να κρατήσει τέτοια κουφάρια.

Η δημοκρατία δεν είναι κάτι άλλο, κάτι δήθεν ιδανικό που το έχουμε προδώσει.
Η δημοκρατία είναι ακριβώς αυτό που ζούμε καθημερινά:
Η ασωτία, η φαυλότητα και η διαφθορά, η τοκογλυφία και η αθλιότητα.
Αυτή είναι η δημοκρατία με τους πυλώνες της, που όντως δεν έχει αδιέξοδα.
Γιατί το αδιέξοδο είναι η ίδια.

ΤΩΡΑ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ, ΟΛΑ ΤΑ ΚΛΟΠΙΜΑΙΑ

Ο σκανδαλωδώς ευνοημένος από την χρεοκοπημένη δημοκρατία μας ιδιοτελής αστός, που ως συνεπής ιδιώτης έχει απεμπολήσει την ιδιότητα του πολίτη και του πατριώτη, όντας μέτοχος της ολιγαρχικής άρχουσας τάξης που λυμαίνεται επί δεκαετίες τον δημόσιο πλούτο εις βάρος του 80% του λαού, διακρίνεται από το αλάνθαστο ένστικτο αυτοσυντήρησης και επιβίωσης του παρασίτου. Έτσι σε κάθε αναστάτωση του κοινωνικού σχηματισμού, αληθή ή κατευθυνόμενη, σπεύδει να προφυλάξει τα κεκτημένα του, δηλαδή τα κλοπιμαία. Ο πλουτοκράτης τα περισσότερα, ο κομματάρχης και ο συνδικαλιστής τα πολλά και ο συνδικαλισμένος κρατικοδίαιτος υπάλληλος τα ολιγότερα.

Πώς; Μα με την επιδρομή στις τράπεζες και την απόσυρση καταθέσεων προς απόκρυψη ή την διοχέτευση κεφαλαίων στο εξωτερικό.

Το παρασιτικό ένστικτο αυτοσυντήρησης του Ιδιώτη είναι πράγματι αλάνθαστο. Προσπαθεί με κάθε τρόπο να αποφύγει αυτό ακριβώς που είναι η λύση του προβλήματος. Διότι ενδόμυχα αναγνωρίζει ότι ο πλούτος που έχει συσσωρεύσει χρόνια τώρα δεν είναι απόρροια της παραγωγικής εργασίας του, αλλά της παρασιτικής συναλλαγής του με το κλεπτοκρατικό πολιτικό σύστημα. Έτσι αγωνίζεται με νύχια και με δόντια να διαφυλάξει αλώβητα τα κεκτημένα αντί παντός τιμήματος, έστω και αν αυτό το τίμημα είναι η εκποίηση και καταστροφή της πα-

τρίδος. Στην απόπειρά του αυτή συναινεί απολύτως και ο εκμαυλιστής και συνένοχός του, δηλαδή η κλεπτοκρατική δημοκρατία, η οποία μεσούσης της κρίσης έσπευσε να εγγυηθεί -άκουσον, άκουσον! - τις ιδιωτικές καταθέσεις έως 100.000 ευρώ ανά πρόσωπο, αντί να κάνει το ακριβώς αντίθετο, δηλαδή να τις δεσμεύσει, χάριν της σωτηρίας της οικονομίας και του λαού!

Πέραν του αυτοκτονικού της παραλογισμού, αυτή η θεατρική πράξη έχει χαρακτήρα σουρεαλιστικής πολιτικής φάρσας, όπου το απολύτως χρεοκοπημένο δημόσιο εγγυάται τις καταθέσεις του πιστωτή και δυνάστη του, που είναι ο εύπορος ιδιώτης και η ολιγαρχική άρχουσα τάξη. Και για να τις εγγυηθεί εκποιεί και υποθηκεύει για πολλές δεκαετίες τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους και την δημόσια περιουσία, επικαλούμενο μάλιστα προς τούτο με αδίστακτο κυνισμό "πατριωτικό" καθήκον!

Πέραν όμως του 20% των ολιγαρχικών συντεχνιών της κλεπτοκρατικής άρχουσας τάξης της δημοκρατίας που υπεραμύνεται λυσσαλέα των προνομίων της, υπάρχει και το 80% του δεινά χειμαζόμενου από την κρίση λαού. Και ο λαός πλέον έχει καταλάβει. Και μέσα στον λαό αυτόν αγωνίζεται μια νεολαία καταδικασμένη στην ανεργία και εξορισμένη στο κοινωνικό και οικονομικό περιθώριο από τα κόμματα, τις φρούδες υποσχέσεις των ιδεολογιών και την εξωνημένη εξουσία. Μια νεολαία, από την οποία η προηγούμενη, ευνοημένη γενιά των παρασιτικών ιδιωτών δεν ιδιοποιήθηκε μόνο τον πλούτο που της ανήκει, αλλά κυρίως άρπαξε τα όνειρα και σκότωσε το μέλλον της. Σκοτώνοντας όμως το μέλλον της νεολαίας, η φαύλη γενιά των Ιδιωτών αυτού του τόπου, δολοφόνησε για δεύτερη φορά την πατρίδα.

Γι' αυτό αυτή η νεολαία αποφάσισε να αντισταθεί.

Όχι υποβασταζόμενη από τους νάρθηκες μιας απατηλής ιδεολογίας, όπως η γενιά των πατέρων τους, η λεγόμενη γενιά του πολυτεχνείου, που είναι ακριβώς αυτή που λεηλάτησε και ρήμαξε τον τόπο ούτε καταλύοντας την πόλη όπως οι βάνδαλοι σκοτεινοί αρουραίοι της μητρόπολης, οι παρακρατικοί δολοφόνοι αναρχομπολσεβίκοι συμμορίτες. Αλλά με τον σεβασμό και την αποφασιστικότητα που της δίνει το αίτημα για μια αληθινή πατρίδα, που αγαπά, αναδεικνύει και τιμά όλα τα παιδιά της. Γι αυτό το κίνημα των αγανακτισμένων στερείται ιδεολογίας και κομματικής ταυτότητας. Γιατί με την επίμονη αθωότητα της νιότης αναζητεί την χαμένη πατρίδα του.

Το κίνημα των αγανακτισμένων πολιτών δεν είναι ιδεολογικό γιατί είναι πατριωτικό. Και η Χρυσή Αυγή, που δεν είναι κόμμα αλλά πατριωτικό κίνημα πρέπει να το αγκαλιάσει και να το τιμήσει με τον σεβασμό που αρμόζει στον άσωτο που από την φαύλη ιδιωτεία επιστρέφει στην πατρική αγκάλη, στην αγκάλη της κοινότητας και της πατρίδας. Το κίνημα των αγανακτισμένων πολιτών δεν έχει ιδιοτελή και πληβειακά χαρακτηριστικά, αλλά αντισυστημικό και πατριωτικό χαρακτήρα. Και μέσα στο κίνημα αυτό πρωτοστατεί η προδομένη από κόμματα και ιδεολογίες νεολαία, αυτή που τα παράσιτα της έκλεψαν το δικαίωμα της μετοχής στην ενεργό πολιτική, κοινωνική και οικονομική ζωή, το δικαίωμα στο μέλλον της πατρίδας. Γι' αυτό και η Χρυσή Αυγή σαν ελάχιστο φόρο τιμής σε αυτή την νεολαία πρέπει να υψώσει το σύνθημα:

ΤΩΡΑ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ, ΟΛΑ ΤΑ ΚΛΟΠΙΜΑΙΑ !

Μικρό αφιέρωμα στον Αντώνη Καρακούση

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΑΣ ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ

Αξιότιμε κύριε Καρακούση,

Ανεκτίμητο και μη διαπραγματεύσιμο αγαθό για το οποίο πάλεψαν γενιές και γενιές Ελλήνων είναι η Πατρίδα και όχι η Δημοκρατία. Η Πατρίδα έχει ζωή 4.000 χρόνων και η Δημοκρατία σας 40.

Επομένως, η Δημοκρατία είναι χρήσιμη μόνον όταν ωφελεί την Πατρίδα και τον Λαό. Αν τους ζημιώνει, είναι άχρηστη και περιττή. Η Δημοκρατία σας, είναι μια κλεπτοκρατία που 40 χρόνια τώρα μεταγγίζει τον πλούτο από τον Λαό που τον δημιουργεί και τον παράγει, στην ολιγαρχία που τον απομυζά και τον λυμαίνεται, ολιγαρχία την οποία υπερασπίζεστε, διότι σας τρέφει.

Αυτό είναι το καθαρό μήνυμα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

Ίων Φιλίππου
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΥΓ. Ευχαριστώ που είχατε την καλοσύνη να με μνημονεύσετε ονομαστικά στο φύλλο της Κυριακής. Εκεί τουλάχιστον τηρήσατε τα προσχήματα.

Αξιότιμε κύριε Καρακούση,

Στον επίλογο του άρθρου σας της 25/5 με τίτλο "Η Δαμανάκη το ευρώ και η δραχμή" ανέγνωσα το όνομά μου: χρυσαυγίτης. Η απαξιωτική ηχώ της επίκλησής του, μου δίδει το δικαίωμα της παρούσας παρέμβασης. Ασφαλώς και δεν αναμένω να γνωρίζετε ή να πιστεύετε

για την Χρυσή Αυγή κάτι διαφορετικό από τα φληναφήματα του συρμού.

Ωστόσο, επιτρέψτε μου να διατηρώ την εντύπωση, ότι ανήκετε στις ελάχιστες τιμητικές εξαιρέσεις εκείνων των δημοσιογράφων, που πέραν προσωπικών πεποιθήσεων παραμένουν προκατειλημμένοι εναντίον των προκαταλήψεων. Με αυτή την προϋπόθεση, καταθέτω συνοπτικά την ανάλυση και την πρόταση της Χρυσής Αυγής για την έξοδο της πατρίδας (προσέξτε της πατρίδας, όχι της χώρας, του τόπου ή της δημοκρατίας) από την κρίση.

1. Η Χρυσή Αυγή είναι κίνημα ευρωπαϊκού προσανατολισμού. Επομένως παρά τις όποιες εθνικιστικές κορώνες δεν υιοθετεί την έξοδο της Ελλάδος από το ευρώ και την επιστροφή στην δραχμή, αλλά αντιθέτως μάχεται πρωτίστως για την πέραν της οικονομικής, πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης, θεωρώντας, ότι ο απομονωτικός εθνικισμός κείται εκτός του λόγου, όχι μόνο της πολιτικής συγκυρίας, αλλά και της ιστορίας.
2. Σαράντα χρόνια τώρα η δημοκρατία μεταστοιχειώνει την δημόσια περιουσία σε ιδιωτικό πλούτο, μέσω της υποθήκευσης ή εκποίησης των πλουτοπαραγωγικών πόρων της πατρίδος. Ο υπερδανεισμός εκάλυψε εις βάρος της πατρίδος τις ιδιωτικές ανάγκες της εγχώριας δημοκρατικής ολιγαρχίας ή κλεπτοκρατίας αν προτιμάτε, που έχει τρείς πυλώνες: Τον πελατειακό εσμό των κομμάτων και των δορυφορικών εξουσιών, την δεξιά φοροκλεπτική πλουτοκρατία και τον αριστερό στρατό κατοχής των κρατικοδίαιτων συνδικαλισμένων συντεχνιών.
3. Επομένως, η πατρίδα ή άλλως η πολιτεία, που σε ώρες κρίσης απαιτεί κάθε θυσία από τους πατριώτες πολίτες της, δικαιούται να απαιτήσει σήμερα την επιστροφή μέρους των κλεμμένων της ολιγαρχίας στην οποία με τον ένα, τον άλλο ή τον τρίτο τρόπο μετέχει περίπου το 20% του λαού που καρπούται τουλάχιστον το 80% του ιδιωτικού πλούτου.

Να λοιπόν τι θα έπραττε η Χρυσή Αυγή.

1. Θα κατέσχε εν μια νυκτί το 50% των ιδιωτικών καταθέσεων όλων των Ελλήνων πολιτών (φυσικών και νομικών προσώπων) αλλά το 100% των καταθέσεων του πολιτικού προσωπικού, ως ελάχιστη αναγκαστική εισφορά για την καταλήστευση της πατρίδος σαράντα χρόνια τώρα. Θα απαιτούσε το ανάλογο 50% από τους κατόχους των διαφυγόντων στο εξωτερικό ιδιωτικών κεφαλαίων των οποίων το τραπεζικό ίχνος καλώς γνωρίζουμε, εκβιάζοντας τους δικαιούχους: ή θα γίνουν εθνικοί ευεργέτες ή θα καταντήσουν διεθνείς επαίτες.

Γνωρίζετε ότι το δυνητικά διεκδικούμενο δι' αυτού του τρόπου ποσό είναι της τάξεως των 300 δις, δηλαδή ίδιας κλίμακας με το δημόσιο χρέος προ μνημονίου. Ένα μέρος αυτού του ποσού 30-40 δις, θα συνέρεε άμεσα στα άδεια ταμεία μέσω του τραπεζικού συστήματος.

2. Κατόπιν αυτού του μέτρου θα απαιτούσε έμμεση πολιτική λύση αντί να επαιτεί άμεση οικονομική βοήθεια από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Συγκεκριμένα θα απαιτούσε 100 δις ρευστότητα προς το τραπεζικό σύστημα και όχι κρατικό δανεισμό από την ΕΚΤ, ώστε να βάλει στο κρατικό ταμείο και το υπόλοιπο

του 50% των κατασχεμένων καταθέσεων που κυκλοφορούν στην οικονομία ως επενδύσεις, δίχως να πλήξει την ρευστότητα των τραπεζών. Αντιλαμβάνεσθε ότι με 100 δις στο ταμείο και άλλα 200 δις αποφασιστικά απαιτητά από τα διαφυγόντα κεφάλαια η διεθνής εικόνα και οι δυνατότητες διαπραγμάτευσης αλλάζουν πλέον ριζικά.

3. Θα απαιτούσε και θα εφάρμοζε άμεση και οριστική κατάργηση όλων των άδικων έμμεσων φόρων που πλήττουν τις κατώτερες οικονομικά τάξεις: ΦΠΑ, ειδικούς φόρους καυσίμων, ΦΑΠ, τέλη κλπ, δίχως καμία περιστολή μισθών πλην ρετιρέ ευρύτερου δημοσίου τομέα. Όχι μείωση των συντελεστών εμμέσων φόρων, αλλά μηδενισμό τους, εκτινάσσοντας την ζήτηση και δημιουργώντας ισχυρή επενδυτική πνοή.
4. Η Χρυσή Αυγή δηλαδή, θα οικειοποιείτο δημόσια το συσσωρευμένο λίπος της οικονομίας και θα το καθιστούσε όπλο πολιτικής διαπραγμάτευσης και αναπτυξιακής προοπτικής. Η ανίκανη και προδοτική πολιτική τάξη αφήνει σήμερα αυτό το λίπος της οικονομίας να καεί ιδιωτικά, παραμένοντας έρμαιο μιας βραδείας και αναιμικής κατανάλωσης ή να διοχετεύεται σε ιδιωτικό πλουτισμό μακράν της πατρίδος, υπερφορολογώντας τους ασθενέστερους.

Διότι 100-200 δις διεσπαρμένα στην ιδιωτική οικονομία δεν έχουν καμιά αξία για την πατρίδα, ενώ συγκεντρωμένα δημόσια γίνονται το βάθρο της ανασυγκρότησής της.

Τα μέτρα δεν τελειώνουν εδώ. Τα επόμενα ωστόσο είναι επαναστατικού χαρακτήρα αφορούν συνολικά την Ευρώπη και συνεπώς εκφεύγουν του σκοπού του παρόντος σχολίου.

Αλλά τα ανωτέρω αναφερόμενα είναι τα στοιχειώδη και τα μόνα που μπορούν να αναστρέψουν άρδην το κλίμα σήμερα και να σώσουν την πατρίδα. Όμως, το ανίκανο και διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα των κλεπτοκρατών δεν ενδιαφέρεται για την σωτηρία του λαού αλλά για την σωτηρία της οικονομίας των ιδιοτελών ατόμων, δηλαδή των ιδιωτών. Κι έτσι, ενδιαφερόμενο για την σωτηρία των ιδιωτικών συμφερόντων των ολιγαρχικών συντεχνιών ερήμην του δημόσιου συμφέροντος, οδεύει με απόλυτη βεβαιότητα όσο και τυχοδιωκτική απάθεια στην καταστροφή και του ενός και του άλλου, δηλαδή οδεύει στην απώλεια της πατρίδος.

Βλέπετε λοιπόν ότι η λύση είναι εφικτή και μολονότι εντός Ευρώπης είναι στην αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη του μνημονίου. Μόνο που χρειάζεται άτεγκτη πολιτική βούληση και την αναλογική θυσία όλων μας. Και επειδή την θυσία αυτή δεν είμαστε διατεθειμένοι να αναλάβουμε ούτε ως άτομα ούτε ως κοινωνία ούτε ως πολιτικό σύστημα, πρέπει να βρεθεί ο ταγός που θα την επιβάλει ερήμην των ιδιωτών και της ολιγαρχίας και υπέρ των πολιτών και της πατρίδας.

Αυτό πρεσβεύει η Χρυσή Αυγή και γιæ αυτό αγωνίζεται. Και στον αγώνα αυτόν είναι μόνη.

Γιατί στην γη αυτή έχουν εκλείψει με ευθύνη του πολιτικού συστήματος οι πολίτες και οι πατριώτες και βόσκουν μόνον τα ιδιοτελή άτομα και οι ιδιώτες.

Κλείνοντας, υπενθυμίζω μια πρώιμη ρήση του Μουσολίνι, σε μια και μόνη όψιμη έκκληση του οποίου το 1940 οι Ιταλοί -ναι οι Ιταλοί τότε και μάλιστα όλοι!- πρόσφεραν τα χρυσαφικά τους, ακόμη και τις βέρες τους για την πατρίδα.

"Θέλουμε να κυβερνήσουμε την Ιταλία. Μας ερωτούν, με ποίο πρόγραμμα; Τους απαντώ. Δεν είναι τα προγράμματα που λείπουν, αλλά οι άνθρωποι οι ικανοί να τα εφαρμόσουν".

ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΕΝΙΑ

Ισχυρίζομαι και θα αποδείξω, ότι η δημοκρατία και ο πατριωτισμός είναι δύο λέξεις των οποίων το περιεχόμενο είναι αμοιβαία αλληλο-αποκλειόμενο. Ακόμη θα αποδείξω πως ένας δημοκράτης είναι αδύνατον να είναι πατριώτης και αντιστρόφως, ότι για ένα πατριώτη είναι βαρύτατο όνειδος να είναι δημοκράτης. Προς τούτο θα επικαλεσθώ την παρούσα κατάσταση έκτακτης ανάγκης στην οποία ευρίσκεται η πατρίδα λόγω οικονομικής χρεοκοπίας.

Επί τριανταπέντε χρόνια μεταπολίτευσης η δημοκρατία λειτούργησε ως καταλύτης μεταστοιχείωσης των πλουτοπαραγωγικών πηγών της πατρίδας σε ιδιωτικό πλούτο, αφ' ενός μέσω της υποθήκευσης της δημόσιας περιουσίας στο διεθνές τραπεζικό-τοκογλυφικό σύστημα της παγκοσμιοποίησης και αφ' ετέρου μέσω της παράλληλης καταλήστευσης των εθνικών πόρων από την οικονομική ολιγαρχία .

Πράγματι, οι τρείς φαυλεπίφαυλοι ληστρικοί πυλώνες της, στυλοβάτες της δημοκρατικής ασυδοσίας, το ανάξιο πολιτικό προσωπικό και ο πελατειακός εσμός των κομμάτων, η δεξιά πλουτοκρατία και ο αριστερός στρατός κατοχής των κρατικοδίαιτων συνδικαλιστικών συντεχνιών, απομύζησαν, στράγγιξαν καλύτερα κάθε παραγωγικό πόρο αυτής της δύσμοιρης πατρίδας και αποστέρησαν με την ιδιοτέλεια και τον παρασιτισμό τους κάθε δημιουργική ικμάδα του ελληνικού λαού.

Έτσι, ακολουθώντας με υπολογισμένη μεθοδικότητα τον νόμο του Pareto, η δημοκρατία ενέπλεξε στην ιδιοτελή διαχείριση της εξουσίας το 20% των πολιτών- πελατών της, καθιστώντας το με τον εθισμό της διαπλοκής, της συναλλαγής και των πελατειακών σχέσεων υποχείριο της πολιτικής βούλησής της, με αποκλειστικό στόχο την διαιώνιση και νομή της εξουσίας και καταδικάζοντας το 80% του λαού σε υποτέλεια, αναξιοπρέπεια και φτώχεια. Το 20% αυτών των προνομιούχων νεοαστών φιλελεύθερης και σοσιαλιστικής κοπής που λυμαίνεται τον πλούτο, το παραγωγικό δυναμικό αλλά κυρίως τις άδολες ελπίδες και τα όνειρα του υπολοίπου 80% του λαϊκού σώματος είναι η άρχουσα τάξη της δημοκρατίας, που υπερασπίζεται με πάθος τις δημοκρατικές "αξίες", γιατί είναι ακριβώς εκείνες που διαφυλάττουν και διαιωνίζουν τα σκανδαλώδη ληστρικά προνόμιά της εις βάρος του λαού.

Επί μισόν σχεδόν αιώνα, η άρχουσα τάξη της δημοκρατίας συγκεντρώνει ιδιωτικό πλούτο, υποθηκεύοντας τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας στους παγκόσμιους τοκογλύφους, καταδικάζοντας την πατρίδα σε δημόσια πενία και τον λαό σε εξευτελιστικό κοινωνικό και οικονομικό μαρασμό. Θα αποδείξω ότι αυτό το 20%, ακριβώς επειδή είναι δημοκρατικό, δεν είναι πατριωτικό, ακριβώς επειδή είναι δημοκράτες δεν είναι πολίτες μιας συνεκτικής πατρίδας, αλλά ιδιοτελείς ιδιώτες μιας κατακερματισμένης κοινωνίας.

Αν επί μισόν αιώνα οι δημοκράτες λυμαίνονται τον πλούτο της, δεν είναι πλέον καιρός να επιστρέψουν σε αυτή την πατρίδα μέρος των κλοπιμαίων; Ποιο είναι το πρόβλημα της πατρίδας σήμερα; η χρεοκοπία και η στάση πληρωμών, που συνεπιφέρει την υποδούλωσή της στο διεθνές τραπεζικό-τοκογλυφικό σύστημα. Κοντολογής, το πρόβλημα είναι το άδειο ταμείο, που έφερε το ΔΝΤ και μας κατέστησε διεθνείς ζητιάνους και γυρολόγους, περίγελω της υφηλίου. Όμως υπάρχουν διαπιστωμένα 200δις ιδιωτικών καταθέσεων εντός Ελλάδος και τουλάχιστον 600δις διαφυγόντων κεφαλαίων, με αποδεδειγμένο ίχνος, στο εξωτερικό.

Όταν η πατρίδα κινδυνεύει, ο Έλληνας πατριώτης προσφέρει και την ζωή του αν χρειαστεί όπως την προσέφερε 3.000 χρόνια τώρα. Δεν έχουμε λοιπόν παρά να ζητήσουμε σήμερα, κάτι πολύ ολιγότερο από την ζωή: Το 50% των ιδιωτικών καταθέσεων των δημοκρατών υπέρ της σωτηρίας της πατρίδος.

Αμέσως, θα είχαμε διαθέσιμα 100δις και σε σύντομο χρόνο άλλα 300δις από την δέσμευση των καταθέσεων του εξωτερικού. Το οικονομικό και κοινωνικό πρόβλημα της πατρίδας είναι λυμένο! Ούτε η δουλεία του ΔΝΤ ούτε ο διεθνής εξευτελισμός και η εξάρτηση. Τολμείστε ωστόσο να εκστομίσετε αυτό το μέτρο! Το 80% του λαού που είναι πατριώτες θα το στηρίξει γογγύζοντας ή αγογγύστως. Δεν θα βρείτε όμως ούτε ένα δημοκράτη από το 20%, που να μη εξαντλήσει την οργή του πάνω στην πρότασή σας. Με προσχηματικά επιχειρήματα, με απειλές και οικονομικές "αναλύσεις" οι χρυσοκάνθαροι λακέδες της δημοκρατικής ολιγαρχίας και οι παρακεντέδες τους, το πολιτικό προσωπικό, παρατρεχάμενοι, κεφαλαιοκράτες, φοροφυγάδες, συνδικαλιστές-παράσιτα και συντεχνίες-τρωκτικά δεν είναι διατεθειμένοι να θυσιάσουν ούτε 1 ευρώ από τα δις τα οποία απομύζησαν από τον λαϊκό μόχθο και τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους του τό-

που, χάριν της σωτηρίας της πατρίδας. Γι' αυτό η δημοκρατία είναι αντίθετη με τον πατριωτισμό, γι' αυτό το 20% των δημοκρατών αυτής της χώρας καταδυναστεύουν και εκμεταλλεύονται το 80% των πατριωτών.

Η προδοτική δημοκρατική κυβέρνηση, η εκάστοτε δημοκρατική κυβέρνηση, προστατεύοντας τον άνομο πλουτισμό των ομοτράπεζων συνδαιτυμόνων της, που έχουν καταδικάσει την πατρίδα σε δημόσια πενία, προτιμά να βυθίσει τον λαό στην ανέχεια και την εξάρτηση και να προσφέρει τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους της χώρας βορά στην υποδούλωση των παγκόσμιων τοκογλύφων, παρά να θίξει τα κεκτημένα, τον παράνομα και ληστρικά συσσωρευμένο ιδιωτικό πλούτο των εκλεκτών της δημοκρατικής ολιγαρχίας.

Άρα το πρόβλημα της πατρίδας μας δεν είναι οικονομικό και κοινωνικό αλλά πολιτικό. Η δημοκρατία είναι ανεπαρκής και ανίκανη να το λύσει, όχι μόνον γιατί αγαπά τον ληστρικά συσσωρευμένο πλούτο της και τους πάτρωνές της, αλλά επιπλέον γιατί μισεί την πατρίδα και τον λαό. Κι όμως, μια λαϊκή-πατριωτική Πολιτεία καθοδηγημένη από τον Ταγό που δεν διαβουλεύεται αλλά πράττει, θα έλυνε το πρόβλημα άμεσα, δίχως "δημοκρατικές" και άλλες τέτοιες άγονες και σκόπιμα χρονοβόρες διαδικασίες.

Ως πρώτο μέτρο θα δέσμευε **αστραπιαία εν μια νυκτί** το 50% των καταθέσεων όλων των Ελλήνων **με την εξαίρεση του πολιτικού προσωπικού της δημοκρατίας του οποίου θα δέσμευε το 100%,** ώστε να γεμίσει τα άδεια ταμεία για να απεμπλακεί από τον εκβιασμό των τοκογλύφων. Ύστερα θα εξανάγκαζε -**ναι θα εκβίαζε!**- τους πλουτοκράτες να επανεισαγάγουν τις καταθέσεις

τους από το εξωτερικό, από τις οποίες θα δέσμευε το 50%. **Η σιδερένια βούληση της Πόλεως θα έκανε τους μεγαλοαστούς να τρομάξουν: Ή θα γίνουν με την θέλησή τους εθνικοί ευεργέτες ή θα γίνουν με την βούλησή μας διεθνείς επαίτες!**

Με 100 και βαθμιαία έως 400 δις στο ταμείο της η Πολιτεία είναι θωρακισμένη έναντι των διεθνών εκβιαστών της και παντοδύναμη. Έτσι προχωρεί στο επόμενο μέτρο υπέρ του λαού: **Καταργεί αμέσως κάθε έμμεσο φόρο**, που ούτως ή άλλως αποτελεί εφεύρεση της δημοκρατίας για να μεταγγίζει πλούτο από αυτούς που τον παράγουν σε αυτούς που τον λυμαίνονται. ΦΠΑ, ΦΑΠ, φόρος καυσίμων, ειδικοί φόροι και τέλη καταργούνται, ώστε να ανακουφιστεί ο λαός και να τονωθεί η ζήτηση.

Τρίτο μέτρο, η κατάργηση της δουλείας του τόκου και η από θέση ισχύος επαναδιαπραγμάτευση με τους όλους τους πιστωτές, δανειστές του εξωτερικού και εγχώριους, των φερομένων ως χρεών της χώρας. Τόκοι δεν αναγνωρίζονται ως υποχρεώσεις, ειμή μόνον κεφάλαιο, από καταβολής Ευρώ. Τότε, το φερόμενο ως 350δις (συμπεριλαμβανομένου και του αχρείαστου πλέον ΔΝΤ) χρέος της πατρίδας, αφαιρουμένων και των μιζών θα απεδεικνύετο μικρότερο από 100δις. Τακτοποίηση και των οφειλών εσωτερικού, ώστε η Πολιτεία να αποκτήσει την αξιοπιστία της.

Τέταρτο μέτρο, ανηλεές τσάκισμα των τριών πυλώνων της σαπισμένης δημοκρατικής ολιγαρχίας που απομυζούν και αποσυνθέτουν το λαϊκό σώμα, διάλυση των κομμάτων και του πελατειακού κράτους, εξάλειψη των προνομίων της πλουτοκρατίας, αφανισμός του στρατού κατοχής των συνδικαλιστών και των συντεχνιών.

Πέμπτο και τελεσιδίκως επαναστατικό μέτρο, εγκα-

θίδρυση της λαϊκής οικονομίας και της οργανικής κοινωνίας. Κατάργηση των επιτοκίων δανεισμού και χορηγήσεων των τραπεζών. Οι τράπεζες παρέχουν ρευστότητα στους πελάτες τους μόνον έναντι εφæ άπαξ προμήθειας και απαιτητό είναι μόνον το κεφάλαιο χωρίς τόκους, σε εύλογο χρόνο. Παράλληλη επιβολή μοναδικού φορολογικού αλλά και επενδυτικού συντελεστή 50% επί των καθαρών κερδών νομικών ή φυσικών προσώπων. Διορισμός επιτρόπου ελεγκτή σε κάθε επιχείρηση, αλλά και ελάχιστου ισόβιου Εγγυημένου Μηνιαίου Εισοδήματος Φυσικού Προσώπου 1.000 Ευρώ. Θέσπιση οικογενειακού επιδόματος 500 Ευρώ ανά τέκνο. Κατάργηση ασφαλιστικών οργανισμών και συνταξιοδοτικών ταμείων και περιαγωγή των περιουσιακών τους στοιχείων στην Πολιτεία. Ισόβια, δημόσια δωρεάν παιδεία και περίθαλψη για όλους τους Έλληνες.

Υπάρχουν τριών ειδών άνθρωποι σε μια πολιτεία. Οι ταγοί, που οδηγούν την ιστορία, οι ουραγοί που κυνηγούν την ιστορία και οι λαγοί που δραπετεύουν από την ιστορία. **Οι πολιτικοί της δημοκρατίας δεν είναι ουραγοί. Είναι λαγοί.**

Ο Πλάτων 2.500 έτη πριν διέκρινε τους ανθρώπους της Πολιτείας σε τρείς κατηγορίες. Πρώτοι είναι οι Πολίτες εξ' ων οι ακτήμονες, άρχοντες και φύλακες, μόνοι με πολιτικά καθήκοντα και για τούτο και δικαιώματα εντός της Πόλεως. Δεύτεροι οι Ιδιώτες χρηματιστές, παράγοντες της οικονομίας, που πρέπει να είναι δίχως πολιτικά καθήκοντα και δικαιώματα. Τρίτοι όμως ίστανται απειλητικά οι άνθρωποι του ολέθρου και του ζόφου, **οι Στασιώτες**. Οι στασιώτες, το πλέον επικίνδυνο είδος ανθρώπου σε μια πόλη, είναι οι άνθρωποι των φατριών, οι διαπλεκόμενοι άνθρωποι των παρατάξεων, των κομμάτων και

των συντεχνιών, που διαμεσολαβώντας ιδιοτελώς, νοθεύουν με την παρουσία τους την άμεση, καθαρή σχέση πολίτη-Πολιτείας. Οι στασιώτες είναι οι ομαδάρχες των ολιγαρχικών συμφερόντων, που τα υψώνουν πάνω από το ύψος της Πόλεως, της οποίας επιχειρούν την κατάλυση και κατάληψη, με όπλο την δημοκρατία και την απατηλή Κίρκη της, το μαγικό ραβδί της ψήφου, που μεταμορφώνει τους πολίτες σε λασπωμένα γουρούνια. Οι στασιώτες, που ακόμη και την εμφύλια διαμάχη προωθούν χάριν της κυριαρχίας και της εξουσίας τους. **Οι στασιώτες, που είναι οι εκλεκτοί της δημοκρατίας και η κατάρα της Πόλεως.**

Τι είναι η δημοκρατία ενώπιον της πατρίδας; Ένα τίποτα. Η πατρίδα έχει τέσσερεις χιλιετίες ζωής. "Εις οιωνός άριστος, αμύνεσθαι περί πάτρης " ανακράζει ο Έκτορας από το Μ της Ιλιάδας.

"Μητρός τε και πατρός και των άλλων προγόνων απάντων τιμιότερον και αγαθότερον εστίν η πατρίς" αναφωνεί ο Σωκράτης στον Κρίτωνα.

"Την Πόλιν σοι παραδούναι ουκ εμόν εστίν " διατρανώνει ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος. "Για της πατρίδος την ελευθερία" πολεμά ο Γέρος του Μωριά.

Η πατρίδα έρχεται από τα βάθη των αιώνων.

Τι είναι η δημοκρατία ενώπιόν της; εκατό χρόνια στην Αθήνα, την οδήγησε στην καταστροφή.

Διακόσια χρόνια τώρα, αφανίζει την Ευρώπη.

Τι είναι λοιπόν η δημοκρατία; Ένα τίποτα.

ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΙΑ ΠΤΩΧΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΕ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ ΙΔΙΩΤΕΣ ΚΑΙ ΑΤΙΜΟΥΣ ΣΤΑΣΙΩΤΕΣ, ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΙΑ ΠΛΟΥΣΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΕ ΕΝΤΙΜΟΥΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΣ!

ΟΙ ΣΩΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΟΛΕΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

Οι πολιτικοί της δημοκρατίας που κακή τη μοίρα και ελέω ψήφου κυβερνούν την πατρίδα κατά την μεταπολιτευτική περίοδο είναι οι υπεύθυνοι για τον πολιτικό εκφυλισμό, την κοινωνική αποσύνθεση και την οικονομική χρεοκοπία που βιώνει ο λαός σήμερα. Το σπιθαμιαίο μέγεθος και το ελάχιστο διαμέτρημα χαρακτηρίζει όλο το προσωπικό της δημοκρατίας από άκρου εις άκρον του πολιτικού φάσματος. Ωστόσο η μωρία, η υποκρισία και η αλαζονεία εξοπλίζει τους πολιτικούς με τέτοιο θράσος, που ενώ είναι οι ολετήρες της πατρίδας, προβάλλουν ακόμη και σήμερα ενώπιον του λαού ως σωτήρες της! Υπερασπιστές, δήθεν πολέμιοι, αλλά και πολέμιοι του μνημονίου φέρουν ισόμοιρη ευθύνη για τα δεινά του λαού, κυρίως όμως για την φαλκίδευση της εθνικής κυριαρχίας και της υπόστασης της πατρίδας.

Τι ισχυρίζονται οι υπέρμαχοι του μνημονίου, το ΠΑΣΟΚ και η συμμαχία των προθύμων, δηλαδή το ΛΑΟΣ, το εκτρωματικό απολίθωμα που ακούει στο όνομα Ντόρα και ο τίμιος σκευοφύλακας της Αριστεράς Κουβέλης; Ότι η λύση στο πρόβλημα υπερδανεισμού και υπερχρέωσης της χώρας είναι ο ακόμα μεγαλύτερος δανεισμός!

Πράγματι, αυτό ακριβώς είναι το νόημα του μνημονίου. Ακόμη μεγαλύτερος δανεισμός, αλλά με την υποθήκευση των δημόσιων πλουτοπαραγωγικών πόρων στους

παγκόσμιους τοκογλύφους, ώστε να παγιωθεί πολιτικά, οικονομικά και νομικά η πλήρης κατοχή της χώρας. Η εκποίηση του δημόσιου πλούτου είναι το τίμημα για την επί δεκαετίες συσσώρευση ιδιωτικού πλούτου με τις ευλογίες και την ιδιοτελή ανοχή της δημοκρατίας.

Μάλιστα, ο πατριδοκάπηλος μεγαλοαστός Βορίδης, δικαιολόγησε την προσυπογραφή του μνημονίου από το κόμμα του με μια κορώνα κροκοδείλιου πατριωτισμού: "μητρός τε και πατρός...". Η φιλοπατρία όμως, ώ φαρισαίε Βορίδη συνεγείρει κάθε πατριώτη, ώστε να προσφέρει προσωπικές υλικές και ηθικές θυσίες υπέρ πατρίδος και όχι να προστρέχει στους ξένους για νέες οικονομικές παροχές με αντάλλαγμα την θυσία της πατρίδος, επιτρέποντας μάλιστα στους αστούς σαν κι εσένα να απολαμβάνουν τον ιδιωτικό τους πλούτο εκ του ασφαλούς και εις βάρος της. Αντί λοιπόν να προσυπογράφεις το μνημόνιο εσύ και οι ομότεχνοί σου, καλύτερα να δηλώσετε το μέρος των βουλευτικών σας προνομίων και της προσωπικής σας περιουσίας που διαθέτετε για την σωτηρία της και λειτουργώντας ως πρότυπο, να καλέσετε όλους τους Έλληνες να ακολουθήσουν το παράδειγμά σας.

Υπάρχουν όμως και οι θλιβεροί δήθεν πολέμιοι του μνημονίου. Στο μοναχικό στρατόπεδό τους βρίσκουμε το πολιτικό σκέλεθρο που ονομάζεται ΝΔ. Αυτοί ομολογούν ιεροκρυφίως ότι εκτός μνημονίου, των ξένων και περαιτέρω δανεισμού, πέραν του υπερδανεισμού δεν βλέπουν άλλη λύση. Αλλά είναι οι συνήθεις ύποπτοι καιροσκοπισμού της αντιπολίτευσης. Είναι τόσο ηλίθιοι, ώστε νομίζουν πως τίποτε δεν έχει αλλάξει και ότι ο λαός θα τους εμπιστευθεί την εξουσία εκ νέου, μόλις το ώριμο φρούτο του ΠΑΣΟΚ σαπίσει. Έτσι κατ' ουσία σιωπούν θορυβούντες ιδιοτελώς, ανακυκλώνοντας αντί θετικών και ρηξικέλευθων προτάσεων, φληναφήματα που η σκληρή πραγματικότητα έχει από καιρό απορρίψει. Δεν έχουν ακόμη νιώσει στην αβελτηρία τους, ότι ο λαός ήδη τους προορίζει για σάρωμα, με τα σκουπίδια.

Στην αντίπερα όχθη των πολεμίων του μνημονίου συνωθούνται κόμματα και αποκόμματα του οστεοφυλακίου της Αριστεράς. Πρώτη και καλύτερη η ροζ αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ και των αριστεριστών και αναρχοαυτόνομων δορυφόρων της. Αυτοί σε ένα παραλήρημα υπεράσπισης του μετασοβιετικού μοντέλου, υπεραμύνονται του τρίτου πυλώνα της δημοκρατικής ολιγαρχίας, του στρατού κατοχής των κρατικοδίαιτων συνδικαλιστικών συντεχνιών, εξ' ίσου υπολόγου για το κατάντημα της πατρίδος με τους άλλους δύο, δηλαδή της πλουτοκρατίας και του πελατειακού εσμού των κομμάτων.

Προεξάρχοντες οικονομικοί φωστήρες της, οι αρλουμπολόγοι Λαφαζάνης και Στρατούλης. Σύμφωνα με τους διαπρεπείς αυτούς οικονομικούς κήνσορες του ΣΥΡΙΖΑ, οι συντεχνίες απαλλάσσονται των ευθυνών τους και δεν έχουμε παρά να κηρύξουμε στάση πληρωμών προς τους δανειστές μας. Απλούστατα δεν αναγνωρίζουμε το χρέος της χώρας, αφού το ετήσιο έλλειμμα καθώς ισχυρίζονται οφείλεται εξ ολοκλήρου στα τοκοχρεωλύσια ενώ τα 50 δις των εισπραττόμενων φόρων αρκούν για να καλύψουν τις δημόσιες δαπάνες, διασφαλίζοντας αργομισθίες, μισθούς και συντάξεις, το φαυλεπίφαυλο ασφαλιστικό σύστημα, τα όργια των σπαταλών στην υγεία και την επιβίωση των παρασίτων και των τρωκτικών των συντεχνιών.

Έτσι, οδεύουμε ολοταχώς στο κλείσιμο της στρόφιγγας παροχής ρευστότητας από την ΕΚΤ δηλαδή των

25δις ευρώ που χρειαζόμαστε ετησίως για το έλλειμμα εμπορικού ισοζυγίου και των άλλων 100 δις που δια μέσου των τραπεζών, απόλυτα εξαρτημένων από την ΕΚΤ, διοχετεύονται στην ιδιωτική οικονομία. Αλλά για τους μετασοβιετικούς κρατιστές του ΣΥΡΙΖΑ η ιδιωτική οικονομία είναι αγκάθι που πρέπει να ξεριζωθεί και όχι μια, υπό υγιείς προϋποθέσεις, δημιουργική συνιστώσα της λαϊκής οικονομίας της πατρίδας.

Απομένει ο τάφος των νεκρολάγνων σταλινικών μπολσεβίκων του ΚΚΕ. Αυτοί θέλουν να αντικαταστήσουν ένα σύστημα που έχει χρεοκοπήσει με μια μούμια που έχει σαπίσει. Τώρα που και η Κούβα ανακάλυψε τον καπιταλισμό, τους μένει μόνο να νοσταλγούν και να ονειρεύονται την επιστροφή σε ένα σοσιαλιστικό παράδεισο τύπου Αλβανίας του Χότζα ή Βόρειας Κορέας.

Στην μετασοβιετική Ευρώπη οι ανατολικοί λαοί ανατριχιάζουν ακόμη και στο άκουσμα της λέξης κομμουνισμός. Υπάρχουν όμως μερικές πατρίδες, όπου οι μνήμες είναι τόσο φρικτές, που αν κάποιος σταθεί σε μια πλατεία και φωνάξει "είμαι κομμουνιστής" θα τον λυντσάρουν αυτοστιγμεί οι διερχόμενοι. Αυτές είναι η Πολωνία, η Ρουμανία, οι Βαλτικές Χώρες. Για να γίνει η Ελλάδα σαν τις χώρες αυτές αρκεί να επιτρέψουμε στους εγχώριους μπολσεβίκους να διαχειριστούν τις τύχες μας μόνο για ένα χρόνο. Μέσα στα δεινά που θα υποστούμε, θα απαλλαγούμε δια παντός από τους κομμουνιστές και τους συνοδοιπόρους τους, αυτούς τους αιματοβαμμένους προδότες, που ασελγούν στο σώμα της πατρίδας μας επί σχεδόν ένα αιώνα.

Τι είναι εν τέλει το μνημόνιο; Διαβάστε.

"Το κράτος θα αφαιρεί και τον τελευταίο οβολό των φορολογουμένων για να εξοφλήσει τα δάνεια και τους τόκους μας. Έτσι τίποτα από όσα προσπορίζεται δεν θα περιέρχεται στον λαό αλλά θα διοχετεύεται σε κερδοσκοπικές επιχειρήσεις, δηλαδή θα μπαίνει στα ταμεία μας. Κάθε λαός, αποτελεί την λεία μας. Η διασπορά είναι η δύναμή μας, μέσω αυτής θα κερδίσουμε την παγκόσμια κυριαρχία. Οι Ευρωπαϊκοί λαοί πάσχουν από ανίατη ασθένεια, από την αποσύνθεση του αίματός τους. Γι' αυτό, ο βασιλιάς του Ισραήλ θα βάλει πάνω στο ιερό κεφάλι του το στέμμα που θα του προσφέρει η Ευρώπη, για να γίνει έτσι ο πατριάρχης του κόσμου. "

Είναι κάτι άλλο το μνημόνιο; Είναι η "προφητεία" των "πλαστών" Πρωτοκόλλων. Τι κι αν τα Πρωτόκολλα είναι πλαστά; Η σύγκριση της παραγράφου με την ζοφερή πραγματικότητα 120 χρόνια μετά την συγγραφή τους αποδεικνύει ότι είναι αληθινά. Σήμερα η Ελλάδα, αύριο οι υπόλοιπες πατρίδες της Ευρώπης.

Σαράντα χρόνια τώρα η δημοκρατική ολιγαρχία, αποθηκεύει ιδιωτικό πλούτο, υποθηκεύοντας δημόσιους πόρους.

Καιρός να την αποκαθηλώσουμε: Χρυσή Αυγή για την πατρίδα!

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΤΟΚΟΥ ΚΑΙ Η ΠΟΛΥΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΙΣΟΠΕΔΩΣΗ

Η ελληνική οικονομία είναι από ετών χρεοκοπημένη με ευθύνη του πολιτικού συστήματος, διότι ανεξάρτητα από την εκάστοτε στάθμη των ταμειακών διαθεσίμων και το ύψος των δανείων της, απλώς έχει πάψει να παράγει πλούτο. Πράγματι η εγκατάλειψη της αγροτικής παραγωγής και η προϊούσα αποβιομηχανοποίηση της τελευταίας εικοσαετίας, βοηθούσης αφ' ενός της επιδοματικής πολιτικής της Κοινότητας και αφ' ετέρου της παρασιτικής λαθροβίωσης μεγάλων στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας έχει οδηγήσει την πατρίδα μας στον οικονομικό μαρασμό και το φυσικό επακόλουθό του, το πολιτικό αδιέξοδο το οποίο βαρύνει συλλήβδην την δημοκρατία.

Προκειμένου να διασώσει τα συμφέροντα των προνομιούχων τάξεων που εκπροσωπεί, δηλαδή της δεξιάς πλουτοκρατίας και του στρατού κατοχής των αριστερών συντεχνιών, η περιδεής και ανίκανη κυβέρνηση των κλεπτοκρατών και εντολοδόχων των παγκόσμιων τοκογλύφων, απεργάζεται την έσχατη οικονομική αφαίμαξη και οριστική πολιτική υποδούλωση του λαού στην βία των παγκόσμιων εξουσιαστών.

Τα όπλα με τα οποία η κυβέρνηση των κλεπτοκρατών επιβάλλει σήμερα στον ελληνικό λαό με την βία την βούληση των παγκόσμιων εξουσιαστών είναι δύο. Το οικονομικό όπλο είναι η Δουλεία του Τόκου. Το πολιτικό

όπλο είναι η Πολυπολιτισμική Ισοπέδωση.

Με την δουλεία του τόκου υποδουλώνει μέχρις εβδόμης γενεάς τον λαό μας στους παγκόσμιους τοκογλύφους. Πράγματι ακούμε συζητήσεις για "κούρεμα" του χρέους, "αναδιάρθρωση" και άλλες δυνατές επιλογές. Για ένα πράγμα δεν ακούμε ποτέ.

Για τον μηδενισμό του επιτοκίου, δηλαδή για δανεισμό χωρίς τόκο. Οι παγκόσμιοι τοκογλύφοι και οι βδέλλες που κρύβονται από πίσω τους μπορούν ακόμη αν το κρίνουν συμφέρον και να χαρίσουν ολόκληρο το χρέος στα θύματά τους. Ένα μόνο δεν πρόκειται να κάνουν ποτέ: να δανείσουν χωρίς τόκο. Γιατί ο τόκος, η παρασιτική γέννηση χρήματος από το χρήμα χωρίς παραγωγική εργασία, η usura όπως ονόμαζε την τοκογλυφία ο Ezra Pound, είναι η ίδια η φύση τους και ο θεός τους, με τον οποίο απομυζούν και τον τελευταίο οβολό των λαών της οικουμένης: "τω αλλοτρίω εκτοκιείς ίνα ευλογήσει σε Κύριος ο θεός σου". Ο λαός δεν θα απελευθερωθεί από τα οικονομικά και κοινωνικά δεσμά του αν γίνει κάτοχος των μέσων παραγωγής όπως ανοήτως πιστεύουν οι μαρξιστές εγκλωβισμένοι στην πρωτοβιομηχανική ιδεοληψία τους. Στην μεταβιομηχανική και μετανεωτερική κοινωνία ο λαός θα σπάσει τα δεσμά του μόνο αν αποτινάξει την δουλεία του τόκου και τις βδέλλες που απομυζούν μέσω αυτής τον πλούτο που παράγει με τον ιδρώτα του.

Με την Πολυπολιτισμική Ισοπέδωση το κυρίαρχο σύστημα των εξουσιαστών επιδιώκει την βίαιη ομογενοποίηση και ισοπέδωση του λαού με την εισβάλλουσα τριτοκοσμική πλημμυρίδα. Ένας λαός που έχει συνείδηση της καταγωγής και του πολιτισμού του ορθώνει γιγάντια την βούλησή του ενάντια στην κυριαρχία των παγκόσμιων εξουσιαστών. Ένας λαός όμως που έχει απολέσει την φυλετική και πολιτιστική του ταυτότητα, έχει αποκοπεί από τις ρίζες της παράδοσής του και έχει αλλοτριωθεί πολιτικά και κοινωνικά ομογενοποιούμενος με το ίζημα της τριτοκοσμικής πλημμυρίδας είναι ένας λαός ευνουχισμένος δίχως μνήμη και ιστορία, άρα ευάλωτος στην επιβολή της βίας των παγκόσμιων εξουσιαστών. Ένας λαός αποκομμένος από τις καταβολές και τις αξίες του είναι εύκολο θήραμα και θύμα των επικυρίαρχων της οικουμένης.

Σε ένα τέτοιο λαό επιχειρεί σήμερα να μας μετατρέψει η δημοκρατία των κλεπτοκρατών και των εντολοδόχων της παγκοσμιοποίησης. Μάλιστα σήμερα επιχειρεί να τσακίσει το ελεύθερο φρόνημα των Ελλήνων με δόλιο τρόπο, ποινικοποιώντας την αντίσταση στην πολιτιστική και κοινωνική μας αποσύνθεση με τον νέο "αντιρατσιστικό νόμο" που τα αφεντικά της, της επέβαλαν να εφαρμόσει στον τράχηλο του λαού μας. Ο νόμος αυτός είναι το εργαλείο με το οποίο η εξωνημένη πολιτική εξουσία επιχειρεί να επιβάλει με την βία και την τρομοκρατία την πολυπολιτισμικότητα ως το αναγκαστικό πολιτικό και κοινωνικό αύριο στην πατρίδα μας.

Έλληνες αντισταθείτε στην Νέα Κατοχή των εξουσιαστών της παγκοσμιοποίησης !

ΚΑΤΩ Ο «ΑΝΤΙ-ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ» ΕΚΤΡΩΜΑ!
Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ!

ΜΙΑ ΠΟΛΥΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΕΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟΥ ΛΑΟΥ

USURA CONTRA NATURAM !

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑ ΩΣ ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΑΦΑΙΜΑΞΗΣ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Η δημοκρατία είναι το πολίτευμα που νομιμοποιεί την μετάγγιση του πλούτου από τον λαό που τον δημιουργεί και τον παράγει, στην ολιγαρχία που τον απομυζά και τον λυμαίνεται. Η δημοκρατία είναι ένα ανελέητα ταξικό όσο και τοξικό πολιτικό σύστημα, που διχάζει, τεμαχίζει, δηλητηριάζει και εντέλει αποσυνθέτει το λαϊκό σώμα.

Τρείς είναι οι πυλώνες της δημοκρατικής ολιγαρχίας. Ο πελατειακός εσμός των κομμάτων, η δεξιά πλουτοκρατία και ο αριστερός στρατός κατοχής των συντεχνιών. Το ετερογενές αυτό συνονθύλευμα της άρχουσας τάξης τυλίγει ασφυκτικά με τα παρασιτικά πλοκάμια του τον λαϊκό κορμό, απομυζά με τις βδελυρές βεντούζες του το έργο που παράγει και λεηλατεί τον πλούτο που δημιουργεί.

Ο πελατειακός εσμός των κομμάτων είναι ένα φαυλεπίφαυλο πολιτικό μόρφωμα, που αποκλειστικό στόχο έχει την διαιώνιση της εξουσίας του. Δίχως όραμα, πεποίθηση ή φρόνημα, ο γλοιώδης αυτός γόρδιος δεσμός πολιτικών και αυλοκολάκων παρακεντέδων, σπαταλά ασύστολα το δημόσιο χρήμα, προκειμένου να συντηρήσει αλώβητες τις προνομίες του και να ικανοποιήσει τις πιο χαμερπείς και ιδιοτελείς ορέξεις του στενού κομματικού ακροατηρίου που συνωθείται και διαγκωνίζεται

στην καμαρίλα της εξουσίας ερήμην των λαϊκών αναγκών.

Η δεξιά πλουτοκρατία σε αγαστή διαπλοκή με τον εσμό των κομμάτων λυμαίνεται τους παραγωγικούς πόρους της πατρίδας, δημιουργώντας πλούτο με αποκλειστικό γνώμονα την κλεπτοκρατική διαχείριση και καθιστώντας τους πολιτικούς της δημοκρατίας εξ ίσου συμμετόχους και συνενόχους σε αυτήν.

Οι αριστερές συντεχνίες των σοσια-ληστών νεοαστών έχουν εξελιχθεί σε στρατό κατοχής και δυνάστη του κοινωνικού σώματος εκβιάζοντάς το με την κατοχή δημόσιων παραγωγικών αγαθών και φορέων, με σκοπό την συντήρηση και επέκταση των σκανδαλωδών οικονομικών προνομίων τους.

Οι τρείς αυτοί πυλώνες της κλεπτοκρατίας αποτελούν την δημοκρατική ολιγαρχική άρχουσα τάξη, η οποία εκμεταλλεύεται ανελέητα τον λαϊκό πλούτο και **η οποία πρέπει να τσακιστεί.**

Ποιο είναι το άλλοθι της νομιμοποίησης της δημοκρατικής κλεπτοκρατίας η οποία διαιωνίζει την κυριαρχία της εις βάρος του λαού; Είναι η μεγαλύτερη απάτη του νεωτερικού και μετανεωτερικού κόσμου, το κατοχυρωμένο δημοκρατικό δικαίωμα **της ψήφου**. Πράγματι, η δημοκρατική ψήφος είναι το άλλοθι αποενοχοποίησης του πολίτη για την μη συμμετοχή στην δημόσια ζωή και την μετατροπή του σε ιδιώτη. Με την άσκηση του δημοκρατικού δικαιώματος της ψήφου ο πολίτης απεμπολεί το πολιτικό του καθήκον, που είναι ο δημόσιος λόγος και η δημόσια παρουσία του και αφοσιώνεται στην ιδιοτελή διαχείριση της ιδιωτείας του, εκχωρώντας το καθήκον αυτό στον πρώτο πυλώνα της δημοκρατικής ολιγαρχίας, τον πελατειακό εσμό των κομμάτων που με την σειρά του διαιωνίζει την εξουσία και την κυριαρχία του εαυτού του και των συνενόχων του, δηλαδή των δύο άλλων πυλώνων της δημοκρατικής ολιγαρχίας. Έτσι, ένα πολιτικό σύστημα που αυταρέσκεται και αυτοπροβάλλεται ως δήθεν λαϊκά αντιπροσωπευτικό είναι στην ουσία του το πλέον ληστρικό πολιτικό σύστημα εις βάρος του λαού που επινόησε ποτέ η άρχουσα τάξη: **Η δημοκρατική ψήφος είναι ο καταλύτης μεταστοιχείωσης του πολίτη σε ιδιώτη και πρέπει να εξοστρακιστεί.**

Τέσσερα απλά μέτρα αρκούν για να αναστρέψουν οριστικά την εξαθλίωση των ευρωπαϊκών λαών στην οποία τους έχει καταδικάσει το κυρίαρχο σύστημα.

1. Απόλυτη κατάργηση όλων των έμμεσων φόρων (ΦΠΑ, ΦΑΠ, φόροι καυσίμων κλπ) που επιβαρύνουν εξ' ίσου πλούσιους και φτωχούς, ώστε να εκτιναχθεί η ζήτηση.
2. Κατάργηση της δουλείας του τόκου ήτοι μηδενισμός του επιτοκίου καταθέσεων και χορηγήσεων, ώστε να τονωθούν οι επενδύσεις. Σφράγισμα των χρηματιστηρίων, αυτών των ναών της χρηματιστικής διαστροφής. Κατάργηση των εξωχώριων εταιρειών.
3. Άμεσος και απόλυτος έλεγχος του Τραπεζικού Συστήματος. Κάθε εξαγωγή κεφαλαίου φορολογείται με 50%. Αναδρομική ισχύς του μέτρου για τα διαφυγόντα κεφάλαια, το ίχνος των οποίων είναι γνωστό. Φορολογώντας 50% τα αφορολόγητα 600δις της Ελβετίας, λύνουμε το πρόβλημα του χρέους.
4. Ενιαίος φορολογικός συντελεστής καθαρών κερδών και επιδότησης επενδύσεων 50% για όλες τις επι-

χειρήσεις και τους ελεύθερους επαγγελματίες για κάθε μορφής. Οικονομική δραστηριότητα. Θέσπιση ελάχιστου τεκμαρτού εισοδήματος εργαζομένων. Διορισμός εναλλασσόμενου κρατικού λειτουργού ελεγκτή σε κάθε επιχείρηση με απόλυτες αρμοδιότητες.

Το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα της δημοκρατικής ολιγαρχικής κλεπτοκρατίας καίτοι σήμερα πνέει τα λοίσθια, μέσα στον επιθανάτιό του ρόγχο υπεραμύνεται λυσσαλέα των προνομίων του. Όσο ο γόρδιος δεσμός των τριών βδελυρών πυλώνων του δεν συντρίβεται από την λαϊκή οργή, η κάθαρση δεν πρόκειται να επέλθει. Τα μέτρα τα οποία δήθεν μετέρχεται για να βγάλει την χώρα από την κρίση αποσκοπούν πρωτίστως να συντηρήσουν αλώβητα τα κεκτημένα του, αδιαφορώντας προκλητικά για την λαϊκή εξαθλίωση. Η λύση του προβλήματος της ελληνικής αλλά και συνολικά της ευρωπαϊκής οικονομίας είναι απλή, υπό την προϋπόθεση της ύπαρξης πολιτικής βούλησης προς λύση, χάριν των λαϊκών συμφερόντων: **Το οικονομικό πρόβλημα της Ευρώπης δεν είναι οικονομικό αλλά πολιτικό. Η ασθένεια της Ευρώπης είναι ακριβώς αυτή που προβάλλεται ως θεραπεία του και ονομάζεται δημοκρατία.**

"Θέλουμε να κυβερνήσουμε την Ιταλία. Μας ερωτούν. Με ποίο πρόγραμμα;

Απαντώ. Δεν είναι τα προγράμματα που λείπουν αλλά οι άνθρωποι με βούληση να τα εφαρμόσουν ". Η περίφημη αυτή ρήση του Μουσολίνι που παρέλαβε μια κατακερματισμένη και πτωχευμένη χώρα και την κατέστησε κραταιά δύναμη είναι σήμερα περισσότερο επίκαιρη παρά ποτέ. Η δύναμη είναι πάντοτε το γινόμενο μιας κρίσιμης μάζας ανθρώπων επί την ισχυρή βούληση του φορέα τους. Η Χρυσή Αυγή διαθέτει μια γιγάντια βούληση. Σύντομα θα διαθέτει και την κρίσιμη μάζα των ανθρώπων. Και τότε θα σαρώσει σαν δυνατός βοριάς το σαπροφυτικό πολιτικό κατεστημένο της δημοκρατικής κλεπτοκρατικής ολιγαρχίας.

Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ, ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

Ρατσισμός είναι η διάκριση και ο διαχωρισμός των ανθρώπων με βάση την φυλετική τους καταγωγή. Ο ρατσισμός είναι φυσική επιλογή, διότι είναι δημιούργημα της φύσεως. Ο αντι-ρατσισμός είναι ιδεολογική προκατάληψη διότι είναι επινόηση του αλλοτριωμένου ανθρώπου της παγκοσμιοποίησης.

Η φύση αναγνωρίζει το ανθρώπινο είδος μέσω της διάκρισής του σε φυλές, κάθε μια από τις οποίες έχει εδώ και χιλιετίες την κοιτίδα της. Η μαύρη φυλή την Αφρική, η κίτρινη την Ασία, η κόκκινη την Αμερική. Ιδιαίτερα η λευκή φυλή είναι εκείνη η οποία δημιούργησε όλες τις ανώτερες εκφάνσεις του πολιτισμού, την φιλοσοφία, την τέχνη, την επιστήμη και την πολιτική, στην κοιτίδα της, την Ευρώπη και τις διέδωσε σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της οικουμένης. Σήμερα, το κυρίαρχο σύστημα της παγκοσμιοποίησης επιχειρεί την άλωση και τον αφανισμό αυτού του πολιτισμού, μέσω της εισβολής της τριτοκοσμικής πλημμυρίδας στην Ευρώπη.

Στο αντι-πολιτιστικό χωνευτήρι της παγκοσμιοποίησης, όπου όλες οι αξίες εκπίπτουν σε αξίες αγοράς και κατανάλωσης, το κυρίαρχο σύστημα επιχειρεί την βίαιη ανάμειξη και ομογενοποίηση φυλών, λαών και πολιτισμών με την αποκοπή τους από τις ρίζες και τις παραδόσεις τους και στόχο την παραγωγή του μιγάδα, που είναι ο εκριζωμένος, απρόσωπος άνθρωπος της φυλε-

τικής πανσπερμίας. Ο μιγάδας είναι ο αγελαίος μαζάνθρωπος που αποκομμένος από τις καταβολές του, δεν αναγνωρίζει καμιά καταγωγή ή πολιτιστική ταυτότητα, συνεπώς δεν μπορεί να αναλάβει κανένα ιστορικό προορισμό. Ο μιγάδας, ως αγοραίος καταναλωτής ή κοινωνικός παρίας είναι το αποκτηνωμένο προϊόν της παγκοσμιοποίησης, έρμαιο στις ορέξεις των παγκόσμιων εξουσιαστών.

Το κυρίαρχο σύστημα επιχειρεί να καταστήσει όλους τους λαούς επιλήσμονες του πολιτισμού τους, επήλυδες, αρνητές της πατρίδας τους και σκλάβους της παγκοσμιοποίησης. Όλους; Όλους εκτός από ένα. Ένα λαό που επιμένει τέσσερεις χιλιετίες τώρα στην ακριβώς αντίθετη πορεία από αυτήν που ο ίδιος επιβάλλει δια μέσου του κυρίαρχου συστήματος σε όλους τους άλλους. Τον μόνο λαό που τηρεί απαρέγκλιτα τον ρατσισμό και την ιδιοπροσωπία του, σε πείσμα των νέων καιρών, ως πολύτιμη κιβωτό της παράδοσής του. Είναι ο παγκοσμιοποιημένος έμπορος της Δουλείας του Τόκου, ο αιώνιος Ιουδαίος.

Το πολιτικό όργανο δια μέσου του οποίου το κυρίαρχο σύστημα επιβάλλει την αντι-πολιτιστική παγκοσμιοποίηση και την δουλεία των λαών είναι η δημοκρατία, με τους δυο ομογάλακτους βραχίονές της. Τον δεξιό φιλελεύθερο κοσμοπολιτισμό και τον αριστερό σοσιαλιστικό διεθνισμό. Μάλιστα, η δημοκρατία σήμερα στιγματίζει και διώκει κάθε πεποίθηση που εκδηλώνει ένα φρόνημα άρνησης της κυρίαρχης άποψης και θεσμοθετεί την ποινικοποίηση της αντίθετης στην πολιτική ορθότητα γνώμης, ακόμη και σκέψης, προκειμένου να φιμώσει τον αντίλογο. Στην τρομοκρατία της ορθώνουμε τον ρατσισμό μας ως την περήφανη αντίστασή μας.

Ο ρατσισμός ως υγιές ένστικτο φυλετικής και πολιτιστικής αυτοσυντηρησίας είναι η μόνη αντίσταση στην ισοπέδωση και παρακμή των αξιών του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Η ρατσιστική αντίσταση είναι η φυσική αντίδραση των ευρωπαϊκών λαών στην επιχειρούμενη από το κυρίαρχο σύστημα της παγκοσμιοποίησης βίαιη ιδεολογική επιβολή του αντι-ρατσισμού και του πολυπολιτισμού ως αναντίστρεπτου τρόπου ζωής, που αλλοιώνει την φυλετική σύσταση, αποσυνθέτει τις κοινωνικές δομές και αλλοτριώνει την πολιτιστική μας ταυτότητα.

Ο ρατσισμός είναι το αντίδοτο στην παγκοσμιοποίηση και είναι μόνος στον αγώνα εναντίον του κυρίαρχου συστήματος γιατί, Εναντίον του συστήματος είναι μόνον Εκείνος, εναντίον του οποίου επιτίθεται λυσσαλέα και σύσσωμο από άκρου εις άκρον ολόκληρο το σύστημα.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

Αξιότιμε κύριε Πρετεντέρη,

Επισημαίνετε ότι κατά την δημοκρατική νομιμότητα ο ρατσισμός και ο αντισημιτισμός "δεν είναι απόψεις, αλλά αδικήματα" , διότι ακόμη και αν δεν συνοδεύονται από αντίστοιχες πράξεις αποτελούν "αδικήματα έκφρασης". Ως αδικήματα έκφρασης ορίζετε δε κατά νόμον, τη συκοφαντία, τη δυσφήμιση, τη διαβολή, την εξύβριση, τη διατύπωση κατηγοριών άνευ στοιχείων και... πολλά άλλα (;;;;!!!!)...

Τα ανωτέρω περιγραφόμενα αδικήματα είναι διά λόγου πράξεις που διαπράττει ένα πρόσωπο εναντίον ετέρου προσώπου, περικλείουν δηλαδή την μεταβατική ιδιότητα:

Εγώ συκοφαντώ, δυσφημώ, διαβάλω, εξυβρίζω κτλ έναν άλλο.

Είμαι ναζιστής, αρνητής και φυσικά ρατσιστής και αυτή είναι η πεποίθησή μου, η οποία αποδίδεται από εμένα προς τον εαυτό μου, μη περικλείοντας ουδεμία δράση έναντι ουδενός.

Πείτε μου παρακαλώ, με βάση το ανωτέρω σκεπτικό σας, πού ακριβώς η δημόσια δήλωσή μου αυτή παραβιάζει τον ισχύοντα ή τον προς ψήφιση νόμο, ώστε να είναι ποινικά κολάσιμη.

Αν ενδεχομένως θεωρείτε ότι και μόνον η δημόσια δήλωση "είμαι ναζιστής" ή "είμαι αρνητής" ή "είμαι ρα-

τσιστής" είναι ποινικά κολάσιμη, τότε ευαγγελίζεσθε μια οργουελιανή δημοκρατία ενώπιον της οποίας ο ναζισμός υπήρξε παράδεισος αρχαγγέλων και η οποία δεν έχει καμιά νομιμοποίηση, διότι βρίσκει αντίθετη κατά την εφαρμογή της την βούληση της συντριπτικής πλειονότητας των πολιτών της.

Αν εν τούτοις μου αναγνωρίζετε το δικαίωμα της ανωτέρω δημόσιας δήλωσης, τότε το αναγνωρίζετε και σε κάθε άλλον, οπότε δεν δικαιούσθε να εμποδίσετε το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα της δημόσιας διακήρυξης αυτής της πεποίθησης, που περιλαμβάνει προφανώς και την συνομάδωση των ομοφρόνων. Άρα όλοι εμείς οι ναζιστές, αρνητές και ρατσιστές μπορούμε να συνερχόμαστε διακηρύττοντας τις πεποιθήσεις μας νομοταγώς (συντασσόμενοι με τον νόμο) κατά το σύνταγμα, ουχί ωστόσο νομιμοφρόνως (άρα διαφωνούντες με τον νόμο) και αγωνιζόμενοι εντός του πλαισίου του νόμου, να τον αλλάξουμε.

Επειδή ο αντιφασισμός είναι ο φασισμός των αντιφασιστών και αντιστοίχως, ο αντιρατσισμός είναι ο ρατσισμός των αντιρατσιστών λόγω της διάκρισης που εισάγουν ανάμεσα σε πολιτικά ορθούς και μη-ορθούς πολίτες, με ενδιαφέρον θα άκουγα τον αντίλογό σας, διότι αποτελεί πρόκριμα για το λιγότερο ή περισσότερο ζοφερό μέλλον που επιφυλάσσει το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα της δημοκρατίας σας σε εμένα και τους ομόφρονές μου.

Επιτέλους, θέλω να γνωρίζω αν θα γίνετε ο Βολταίρος μου, για να αποφασίσω αν θα γίνω ο Ροβεσπιέρος σας !

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

1.ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Τι είναι η δημοκρατία;

Ετυμολογικά είναι το κράτος του δήμου, "το του δήμου κρατείν της πολιτείας", δηλαδή εκείνη η πολιτειακή τάξη στην οποία ο δήμος κατέχει την κυρίαρχη ισχύ που του επιτρέπει να αυτοκυβερνάται, ρυθμίζοντας τον λόγο και τον τρόπο του βίου του. Από την ερμηνευτική ανάλυση της ετυμολογίας και του παραθέματος, το τεθέν ερώτημα μετασχηματίζεται στο εξής πρότερο. Τι είναι ο δήμος; ως ιστορικό υποκείμενο εν γένει και ως υποκείμενο πολιτικής πράξεως ειδικότερα. Για να απαντήσουμε το ερώτημα τί είναι ο δήμος, πρέπει πρώτα να απαντήσουμε το ερώτημα τι δεν είναι ο δήμος, όχι ως άρνηση, το αντίθετο του δήμου, αλλά ως προσδιορισμός των ορίων του, της ταυτότητας και της ετερότητάς του, δηλαδή τι είναι αυτό που δεν είναι ο δήμος, ως περιβάλλον εντός ή επί του οποίου αυτός θεμελιώνεται, συγκροτείται και προβάλλει την προφάνειά του.

Δήμος, εκ του δαίω = μοιράζω είναι η μοίρα ενός μερισμένου σε μέρη όλου, το οποίο η νεωτερικότητα καλεί κοινωνία. Αλλά ποιό είναι το ιστορικό ξέφωτο εντός του οποίου ο δήμος φανερώνεται ως ταυτότητα και ετερότητα, δηλαδή ως ιστορικό υποκείμενο;

Σύμφωνα με το ελληνικό πρότυπο, το ιστορικό αυτό ξέφωτο είναι ο λαός. Ώστε ο λαός είναι το ιστορικό υπό-

στρωμα από όπου ο δήμος αναθρώσκει. Ο δήμος είναι λαός εν κοινωνικώ γίγνεσθαι.

Λαός εκ του λάς=πέτρα. Λαός, πέτρες που εσπάρησαν σε μια γη και φύτρωσαν άνθρωποι. Λαός, η κοινή σπορά ομοίων ανθρώπων, κοινής προέλευσης, κοινής καταγωγής άρα και κοινού προορισμού. Τι είναι όμως κατ' αναλογίαν αυτό που δεν είναι ο λαός, ως περιβάλλον επί του οποίου αυτός φύεται και ακμάζει; Είναι η γη, η κοίτη, η φυσική κοινότητα που εξασφαλίζει την διαδοχή των γενεών, την αδιάσπαστη ροή του αίματος από τους προγόνους στους απογόνους, από τον πατέρα στον γιό, είναι ο λαός εν τω γεννάσθαι, η πατριά ή πατρίδα. Η πατρίδα είναι η ρίζα, το φυσικό υπόθεμα όπου φύεται ο λαός.

Ώστε η πατρίδα είναι η γη και φυσική διαιώνια ρίζα του αίματος, ο λαός είναι ο ιστορικός κορμός που φύεται επ' αυτής και ο δήμος, ο κλάδος που προβάλλει τον λαό σε κοινωνικό σώμα.

Αφού προσδιορίσαμε το φυσικό-ιστορικό υπόβαθρο επί του οποίου ο δήμος εδράζεται προκειμένου να φανερώσει την προφάνειά του, ας προβάλουμε στο οντολογικό ξέφωτο την ουσία του. Προς τούτο, αντί άλλης αναλύσεως, προστρέχουμε στον μέγιστο πολιτειολόγο των αιώνων τον Πλάτωνα, ο οποίος μέσα από διεξοδική μελέτη, αποκαλύπτει ως ουσία του δήμου το πολιτικώς πράττειν, δηλαδή θεωρεί τον δήμο ως το κατ' εξοχήν υποκείμενο πολιτικής πράξεως της λαϊκής κοινότητος. Προσέτι δε, ο Πλάτων προσδιορίζει επίσης ως φυσικό-ιστορικό φορέα του δήμου την πατρίδα και τον λαό ήτοι την λαϊκή κοινότητα, κατά τα ανωτέρω λεχθέντα της παρούσας ανάλυσης.

Ας ακολουθήσουμε τώρα το διεισδυτικό βλέμμα του

Πλάτωνα καθώς αυτός αποκαλύπτει στην θέα των αιώνων την αναλλοίωτη φύση του ανθρώπου που από φυσική και κοινωνική χρυσαλλίδα (άτομο) μεταμορφώνεται σε ιστορική και πολιτική πεταλούδα (πρόσωπο) μέσα στο φαεινό και συνάμα σκοτεινό κουκούλι του δήμου. Εντός της μήτρας του δήμου μας λέγει ο Πλάτων θάλλουν τρείς ανθρωπολογικοί τύποι με οντολογική καταγωγή και προέλευση, οι οποίοι (και αυτή είναι η μεγαλειώδης σύλληψη της πλατωνικής θεωρίας) αποτελούν αναλλοίωτη φυσική σταθερά, ανεξάρτητη από την κοινωνική και ιστορική εξέλιξη. Η φυσική αυτή σταθερά είναι το τίμημα της κοινωνικοποίησης του ανθρώπινου γένους, της μετάπτωσής του από το φυσικό στο κοινωνικό περιβάλλον. Η παρουσία οποιασδήποτε νομοτέλειας, φυσικής, ιστορικής, ιδεολογικής ή θεϊκής είναι αδύνατον να μεταβάλει αυτή την αναλλοίωτη, η οποία κατά ταύτα είναι το π ε π ρ ω μ έ ν ο, η Θέμις και ταυτόχρονα η Νέμεση του κοινωνικού βίου, το δε κοινωνικό γίγνεσθαι επειδή ακριβώς είναι κοινωνικό γίγνεσθαι την ανακυκλώνει αενάως και διηνεκώς.

Οι τρείς αυτοί ανθρωπολογικοί τύποι που αποτελούν το πεπρωμένο του κοινωνικού βίου και συγκροτούν αενάως αντιπαλαίοντες το κοινωνικό σώμα του δήμου, αναγορεύονται από τον Πλάτωνα σε κοινωνικές κατηγορίες που το βασικό τους γνώρισμα είναι ότι κέκτηνται ίδιων πολιτικών χαρακτηριστικών. Είναι ο πολίτης, είδος ευάριθμο εντός του δήμου, ο ιδιώτης, είδος πολυάριθμο αλλά αριθμήσιμο και το πλέον επικίνδυνο και αναρίθμητο είδος, αμφίβιο και υβρίδιο των ανωτέρω, ο στασιώτης, ένας μιγάς, που ενώ είναι ιδιώτης ενδύεται την λεοντή του πολίτη, ο σκόλοπας του δήμου. Ο στασιώτης είναι ο επιτήδειος φατριαστής, ο άνθρωπος της στά-

σης και του εμφυλίου, ο καταστροφέας του δήμου.

- Ο πολίτης έχει ως έργο του το καθήκον και το χρέος και στοχεύει στην Σχέση προς τον Όμοιο μέσω της θυσίας του Εαυτού. Ο πολίτης είναι φιλόπολις.
- Ο ιδιώτης έχει ως εργαλείο του το δικαίωμα και το κέρδος και στοχεύει στη Σχάση με τον Όμοιο μέσω της κτήσης του Χρήματος, της κινητής εμπορευματικής υλικής αξίας. Ο ιδιώτης είναι άπολις.
- Ο στασιώτης έχει ως όπλο του το προνόμιο και το όφελος και στοχεύει στην Εξουσία επί του Ομοίου, μέσω της προστασίας του Εαυτού και της θυσίας του Ομοίου. Ο στασιώτης είναι αρνησίπολις.

Ο πολίτης, ο ιδιώτης και ο στασιώτης είναι οι αναλλοίωτοι ανθρωπολογικοί τύποι που αλληλοπεριχωρούνται στο κοινωνικό σώμα του δήμου και προσδιορίζουν την πολιτειακή του σύσταση και συγκρότηση. Η πολιτειακή σύσταση και συγκρότηση του δήμου και εκείθεν του λαού και της πατρίδος ονομάζεται πολίτευμα και ο Πλάτων αναγνωρίζει κατ' ουσία τρία πολιτεύματα σε κάθε ένα από τα οποία προεξάρχει ως κυρίαρχος ο αντίστοιχος ανθρωπολογικός τύπος.

- Πολιτεία είναι το πολίτευμα εκείνο στο οποίο άρχει ο πολίτης. Στην Πολιτεία αρτιώνεται η κοινωνία των πολιτών. Αρχή της είναι η Ηγεσία.
- Τυρρανίδα ή Δεσποτεία είναι το πολίτευμα εκείνο στο οποίο άρχει ο ιδιώτης. Τέτοιο πολίτευμα είναι κάθε – αρχία, όπως μοναρχία, ολιγαρχία, πολυαρχία (οχλοκρατία), αναρχία. Αρχή της είναι η Ιεραρχία.
- Δημοκρατία είναι το πολίτευμα εκείνο στο οποίο άρχει ο στασιώτης. Δηλαδή ο επιτήδειος ιδιώτης που υποδύεται τον πολίτη. Αρχή της είναι η Εξουσία.

Κατ' ανάλογο τρόπο προσδιορίζονται και τα πολιτικά κατηγορήματα ή διακυβεύματα αναλόγως της επιβεβλημένης κυριαρχίας, όπως για παράδειγμα η ελευθερία και η ισότητα.

Δεν υφίσταται ατομική, κοινωνική και πολιτική ελευθερία. Οι όροι αυτοί αποτελούν νεωτερικά επινοήματα.

Υφίσταται πολιτική ελευθερία του καθήκοντος με κυρίαρχες αξίες εκείνες του πολίτη, που στοιχειοθετούν και την εσωτερική του αυτονομία όταν το πολίτευμα είναι η Πολιτεία.

Υφίσταται ιδιωτική ελευθερία των δικαιωμάτων όταν το πολίτευμα είναι η Τυρρανίδα με κυρίαρχες αξίες εκείνες του ιδιώτη, που οριοθετούνται από την ιδιοτελή διαχείριση της υλικής ευημερίας του ως ατόμου.

Υφίσταται στασιωτική ελευθερία των προνομίων όταν το πολίτευμα είναι η Δημοκρατία, με κυρίαρχες αξίες εκείνες του στασιώτη, που οριοθετούνται από τα ιδιαίτερα προνόμια που αυτός θεσπίζει εις όφελός του και εις βάρος του λαού και ιδιαίτερα από την φαυλότητα που τον χαρακτηρίζει στην προσπάθειά του να παρουσιάζει τα προνόμια που καρπούται εις όφελός του ως δικαιώματα υπέρ του λαού.

Καίτοι ασύμβατες, οι τρείς αυτές ελευθερίες αλληλοπεριχωρούνται ενός του δήμου, δηλαδή είναι διαπερατές και σηματοδοτούν υπό δεδομένες πολιτικές συνθήκες την μεταστοιχείωση ενός πολίτη σε ιδιώτη και αντιστρόφως, ενός ιδιώτη σε στασιώτη και τούμπαλιν.

Αναλόγως, η επίκληση της ισότητας είναι νεωτερικό επινόημα, διότι η ισότητα προϋποθέτει κλίμακα σύγκρι-

σης, δηλαδή τεθειμένο κανόνα, ο οποίος με την σειρά του προϋποθέτει κανονάρχη, δηλαδή νομοθέτη και θεσμούς. Έτσι ο ιθύνων πολιτικός τύπος στο κυρίαρχο πολίτευμα θεσπίζει τον κανόνα με βάση τον οποίο απονέμει την ισότητα.

Ώστε άλλη είναι η ισότητα του στασιώτη, άλλη του ιδιώτη και άλλη εκείνη του πολίτη. Οι τρείς αυτές ισότητες είναι ασύμβατες.

Κατ' ομόλογο τρόπο εξικνούνται και ερμηνεύονται στο πλαίσιο της καθεστικυίας πολιτικής τάξης όλα τα πολιτικά κατηγορήματα ή διακυβεύματα.

Επειδή τα πολιτικά διακυβεύματα εντός του δήμου είναι ομολόγως ασύμβατα με βάση το κυρίαρχο πολίτευμα, δηλαδή άλλο είναι το περιεχόμενο της ελευθερίας αν το πολίτευμα είναι Δημοκρατία και άλλο αν το πολίτευμα είναι Πολιτεία, ο προσδιορισμός της ταυτότητάς τους ανάγεται στην υπερκείμενη αξία αναφοράς, η οποία είναι η πλησιέτερη προς το φυσικό υπόβαθρο συγκρότησης του κοινωνικού σώματος. Έτσι η όποια ελευθερία του δήμου προϋποθέτει την ελευθερία του λαού και αυτή με την σειρά της προϋποθέτει την ελευθερία της υπερκείμενης αξίας, που είναι η υποκείμενη φυσική βαθμίδα, δηλαδή η πατρίδα. Στην πατρίδα, κάθε κατηγόρημα συναντά την ουσία του, διότι εκεί αποκτά οντολογική ταυτότητα. Έτσι, δεν τίθεται το ερώτημα "τι είναι ελευθερία της πατρίδος" , αλλά η απάντηση: "ελευθερία είναι η ελευθερία της πατρίδος", "ισότητα είναι η ισότητα των ομοίων έναντι της πατρίδος" κοκ.

Οι τρείς αναλλοίωτοι ανθρωπολογικοί τύποι, οι οποίοι διατρέχουν και διεμβολίζουν οριζοντίως και καθέτως τα κοινωνικά μορφώματα, τις οικονομικές τάξεις και διαστρωματώσεις, βρίσκονται σε αέναη διαπάλη εντός του

κοινωνικού σώματος του δήμου. Ώστε ο δήμος, ως ο κοινωνικά διακλαδισμένος λαός είναι το ζυμωτήριο όπου ανθίζει το πολιτικώς πράττειν. Τι είναι συνεπώς το πολιτικώς πράττειν; Είναι ο αέναος φυσικός ανταγωνισμός των τριών ανθρωπολογικών τύπων εντός του δήμου για επικράτηση και επιβολή του αντιστοίχου πολιτεύματος που εκάτερος εκπροσωπεί, ως κυρίαρχης πολιτειακής τάξης της λαϊκής κοινότητας. Τοιουτοτρόπως, οι τρείς αναλλοίωτοι ανθρωπολογικοί τύποι προβάλλονται ως τρία αντιμαχόμενα πολιτικά πρότυπα.

Τίθεται όθεν το εύλογο ερώτημα. Ποίο είναι το άριστο ή βέλτιστο, ποιό το καλό ή κακό και ποιό το χείριστο ή ήδιστο των τριών πολιτευμάτων; Για να απαντήσουμε το ερώτημα οφείλουμε να μελετήσουμε τα πολιτικά πρότυπα που τα χαρακτηρίζουν. Τα τρία πολιτικά πρότυπα όμως έχουν κατά τον Πλάτωνα οντολογική προέλευση και καταγωγή.

Το πρότυπο του πολίτη πηγάζει από το όν που θέτει διηνεκώς το θεμελιώδες ερώτημα "τι το όν" και θαυμάζοντας, δηλαδή διαπορώντας, εξ-ίσταται υπερβαίνοντας εαυτόν και τείνοντας προς τον αεί πελάζοντα, δηλαδή τον όμοιο εντός της κοινότητας, οικίζει μέσω της σχέσης την Πόλι. Ο πολίτης είναι τοιουτοτρόπως φιλόπολις. Ο πολίτης ασκείται στο άθλημα της Πόλεως.

Το πρότυπο του ιδιώτη αντιπροσωπεύει το όν που δεν θέτει το θεμελιώδες ερώτημα και επιστρέφοντας στον εαυτό του ιδιοποιείται τον όμοιο μετατρέποντάς τον σε χρήμα (αντικείμενο υλικής αξίας), καταργώντας την Πόλι. Ο ιδιώτης είναι τοιουτοτρόπως άπολις. Ο ιδιώτης είναι το ιάσιμο νόσημα του δήμου.

Το πρότυπο του στασιώτη αντιπροσωπεύει το όν

που αρνείται το θεμελιώδες ερώτημα αλλά επιστρέφοντας στον εαυτό του ως ιδιώτης αντιποιείται τον πολίτη απαλλοτριώνοντάς τον μέσω της εξουσίας κι έτσι καταλύοντας την Πόλι. Ο στασιώτης είναι τοιουτοτρόπως αρνησίπολις. Ο στασιώτης είναι το ανίατο πάθημα του δήμου.

Ο πολίτης χρησιμοποιεί τα χρήματα (αγαθά). Ο ιδιώτης εμπορεύεται τα χρήματα. Ο στασιώτης εμπορεύεται την εξουσία.

Ώστε το άριστο ή βέλτιστο πολίτευμα είναι η Πολιτεία. Η Τυραννίδα ή Δεσποτεία είναι πολίτευμα καλό ή κακό. Η Δημοκρατία είναι ομού το χείριστο και ήδιστο των πολιτευμάτων.

Στο γονιμοποιό κουκούλι του δήμου που εκκολάπτει την Πόλι, αναδεύονται και συνωθούνται ευάριθμες χρυσαλλίδες που ασκούνται στο άθλημα της πολιτικής, πολυάριθμοι σκώληκες που επιδίδονται στην ιδιωτεία κι ωστόσο κυοφορούν χρυσαλλίδες και αναρίθμητοι σκόλοπες-στασιώτες που ροκανίζουν τα θεμέλιά του. Το νόσημα της ιδιωτείας είναι ιάσιμο. Το πάθημα της στασιωτείας, ανίατο.

Στο ανθρωποπλαστείο της ιστορίας, ο πολίτης είναι το άνθος του δήμου, ο ιδιώτης το λίπασμα και ο στασιώτης το παράσιτο. Ο πολίτης οικίζει την Πόλι, πολιτίζει και πολεμά και μέσω των ώριμων καρπών της, των έργων πολιτισμού, έργων θεωρίας, επιστήμης, τέχνης και πολιτικής, που την καταξιώνουν ως μέγα καθίδρυμα παιδείας, οιακίζει τον ουρανό. Γίνεται δηλαδή υψίπολις και εξωθεί την Πόλι στο άθλημα της αθανασίας. Ο λόγος και η δικαίωση του δήμου είναι η Πόλις, το θεμέλιο και

το βάθρο του δήμου είναι η πατρίδα και ο λαός. Μόνον η Πολιτεία ως πολίτευμα υψώνει την Πόλι. Η Τυραννίδα και η Δεσποτεία την ταπεινώνουν και η Δημοκρατία την καταλύει. Η δημοκρατία είναι η θεραπαινίδα του αρνησιπόλιδος ατόμου.

Γιατί πρέπει να υψωθεί και να καρπίσει η Πόλις; Γιατί μόνον το κάρπισμα της Πόλεως δρά ιαματικά μέσω των έργων πολιτισμού και της καλλιέργειας των πολιτικών προτύπων, της θυσίας και της υπέρβασης του εαυτού χάριν του ομοίου, εξημερώνοντας το φαεινό και σκοτεινό κουκούλι του δήμου. Μόνον το κάρπισμα της Πόλεως μπορεί να αυξήσει τις χρυσαλλίδες, ώστε να γίνουν οι πεταλούδες του πολιτισμού. Μόνον το κάρπισμα της πόλεως μπορεί να μεταλλάξει τους ιδιώτες και να αφανίσει τους στασιώτες. Μόνον το κάρπισμα της Πόλεως προσφέρει δικαίωση και αθανασία στον Πολίτη που από τα έγκατα του είναι του προβάλλει στο ξέφωτο της ιστορίας και το κόσμου διηνεκώς και αενάως προς απάντηση το θεμελιώδες ερώτημα: "Τι το όν;" και πρότερα από αυτό, το αρχέγονο ερώτημα της ιστορίας και του κόσμου πριν από τον κόσμο και την ιστορία που πρώτοι και μόνοι οι Έλληνες πρόγονοί μας έθεσαν σ' αυτήν εδώ την γη και πατρίδα: "Τι το Είναι;".

Η Πόλις είναι απτή και ζώσα φυσική πραγματικότητα, ένας φυσικός οργανισμός, το δένδρο. Γη και ρίζα του, η πατρίδα, γερός κορμός ο λαός. Κλαδιά του ο δήμος (δήμοι και κοινότητες), φυλλωσιά του ο οίκος (η πατριά, η γενεά, οι αεί πελάζοντες), άνθη οι πολίτες, καρποί, τα έργα πολιτισμού. Η σπορά τους, είναι το αίμα, λίπασμα στην γη της πατρίδας, που οι πλούσιοι χυμοί της αρδεύουν ξανά και ξανά το δένδρο της Πόλεως,

ώστε να καρπίζει ολοένα την νέα πολιτιστική συγκομιδή. Οι ιδιώτες, μίσχοι που δεν ανθίζουν, οι στασιώτες, τα παράσιτα που την απομυζούν.

Και το πολίτευμα; Η πολιτεία, η τυραννίδα, η δημοκρατία; Το πολίτευμα είναι το φύραμα, "η ορθή αναλογία φωτός, ύδατος, αέρος και χώματος" το περιβάλλον μέσον, η ατμόσφαιρα που ανασαίνει η Πόλις, δηλαδή η φύσις όπου η Πόλις φύεται. Η δημοκρατία είναι μια δηλητηριασμένη φύσις, που αποξηραίνει την Πόλι, καταλύει τον πολιτισμό της, μαραίνει τα άνθη της, φυραίνει και μαραγκιάζει τον λαό και την πατρίδα.

Για να υψώσουμε την Πόλι πρέπει να ζήσει η πατρίδα. Για να ζήσει η πατρίδα πρέπει να πεθάνει η δημοκρατία.

2. ΑΠΟΔΟΜΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΡΘΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η γνωσιολογία ως επιστημονική μέθοδος στοχεύει στην γνώση της αληθείας του κόσμου, ενώ η δεοντολογία ως το δέον της πολιτικής πράξεως, στοχεύει στην συγκρότηση της πόλεως. Αλλά γνώση της αληθείας του κόσμου σημαίνει δυνατότητα του αποφαίνεσθαι περί του αληθεύειν. Και η απόφανση περί του αληθεύειν προϋποθέτει γνωσιακό κανόνα προ-τεθειμένο, προς τον οποίο συγκρινόμενη η προκείμενη γνώση είναι αληθής ή ψευδής. Γνωρίζω συνεπώς σημαίνει αναγνωρίζω και γνώση σημαίνει αναμέτρηση με τον κανόνα, δηλαδή με την ορθότητα. Έτσι, ο κανόνας προϋπάρχει της γνώσεως και άρα της γνώσεως προϋπάρχει και αυτός που την κανοναρχεί. Όμως ο κανόνας και ο κανονάρχης δεν συνιστούν παρά ένα δέον, συνεπώς το δέον προηγείται της γνώσεως, κατά ταύτα, η δεοντολογία προηγείται της γνωσιολογίας και η πόλις της επιστήμης. Η επιστήμη συνεπώς υπόκειται στην πόλη, δεν έχει την θέα της αλλά είναι όψη της, δεν είναι το περιέχον αλλά περιεχόμενο αυτής.

Για να γίνω απολύτως σαφής, η επιστήμη δεν ορίζει το κοσμοσύστημα εντός του οποίου βιώνουμε, αλλά ορίζεται από αυτό με όρους που ο κανονάρχης, δηλαδή η κρατούσα δεοντολογία ήτοι πολιτική-πολιτειακή τάξη έχει θεσπίσει. Και ο θεσπισμένος και θεσμισμένος κανόνας της επιστήμης και συνακόλουθα της γνωσιολογίας στην εποχή μας, δηλαδή την εποχή της μετα-νεωτερικότητας είναι η περίφημη δημοκρατική πολιτική ορθότητα.

Η επιστήμη υποκριτικά ισχυρίζεται, ότι γνωσιολογία και ιδεολογία είναι δυο εγχειρήματα ασύμβατα. Με βάση την ανωτέρω ανάλυση ισχυρίζομαι ότι γνωσιολογία και ιδεολογία είναι δυο εγχειρήματα απολύτως και ακωλύτως συμβατά. Μάλιστα, είναι συγκοινωνούντα δοχεία, το ένα αποτελεί προκάλυμμα και άλλοθι του άλλου κατά το μέτρο που ο κανονάρχης ορίζει, σύμφωνα με τις ανάγκες της καθεστικυίας τάξεως ήτοι του κοσμοσυστήματος. Τι ορίζει επί τούτοις η δεοντολογία; Ορίζει ένα άλλο δέον στο πλαίσιο της πόλεως, μια βούληση αμφισβήτησης του κοσμοσυστήματος και γιατί όχι; ανατροπής του.

Η δεοντολογία συνεπώς προηγείται της γνωσιολογίας, διότι οι δύο έχουν εντελώς διάφορο ιστορικό διακύβευμα. Η πρώτη αποκηρύττει συλλήβδην την κατεστημένη πολιτική ορθότητα (δημοκρατική ή μη είναι ζήτημα θέασης) και εκφράζει μια βούληση ανατροπής, η δεύτερη συναινεί κριτικά προς αυτήν και αναζητεί μια διαδικασία δημοκρατικής μετεξέλιξής της σε εκείνο που προ-

βάλλει ως μετα-νεωτερικό πρόταγμα, την κοινωνία των πολιτών. Με άλλα λόγια ενώ η δεύτερη είναι πολιτική επιστήμη, η πρώτη καλεί σε πολιτική επανάσταση.

Ο οδηγητικός μίτος είναι ο μόγος που κατατέθηκε μελετώντας, ερμηνεύοντας και ανασυνθέτοντας το τοπίο της πόλεως κατά την ανωφέρεια του ιστορικού χρόνου. Η αναλυτική ερμηνευτική είναι προϊόν αντιστοίχου επίμοχθης προσπάθειας πρόσληψης, αφομοίωσης, κατανόησης και ερμηνείας του μέγιστου πολιτειολόγου των αιώνων, του Πλάτωνα η οποία άγει στα κατωτέρω περί της πόλεως πορίσματα.

Το κοινωνικό σώμα συγκροτείται από τέσσερεις ανθρωπολογικούς τύπους, οι οποίοι αποτελούν ιστορικές αναλλοίωτες υπεράνω του πανδαμάτορος κοινωνικού χρόνου, διότι έχουν οντολογική καταγωγή. Τον πολίτη, τον ιδιώτη, τον στασιώτη και τον παρία.

Εκ των τεσσάρων αυτών ανθρωπολογικών τύπων, οι τρείς συγκροτούν το σώμα του Δήμου και ο τέταρτος, ο παρίας, είναι ανθρώπινο κοίτασμα, ανοικτή χοάνη ώσμωσης και αλληλοπεριχώρησης της πατρίδας (όπου και μόνον ανθίζει η Πόλις) με την ανθρωπότητα. Ο παρίας είναι ο έπηλυς, μιγάς, μαζάνθρωπος, ο οποίος χαρακτηρίζεται από τον Πλάτωνα ως λίαν ανδραποδώδης. Ο παρίας είναι απασχολήσιμος και διαχειρίσιμος, σώμα και εργασία, res. Ο παρίας είναι χαμαίπολις, αρουρόπολις, γαιώδες έρμα και ωστόσο αναγκαίο για την ευστάθεια της πόλεως.

Η ανάλυση των ανθρωπολογικών τύπων δεν είναι οντική αλλά οντολογική, δηλαδή αυτοί απορρέουν απ' ευθείας από την αλήθεια του όντος και ανακυκλώνονται διηνεκώς και αενάως μέσα στο πολιτικό και κοινωνικό, δηλαδή στο πολιτειακό γίγνεσθαι.

Επομένως είναι ιστορικοί ελκυστές. Όμως η ανέλιξη αυτού του γίγνεσθαι δεν είναι διαλεκτική αλλά αρμονική, δηλαδή δεν υπάρχει "προτσές", ήγουν εξελικτική διαδικασία θέσης-αντίθεσης-σύνθεσης, αλλά παλίντροπος αρμονία, ήγουν συνύπαρξη όντος και μη-όντος, όπου η χρονικότητα είναι αρχέγονη.

Το πολίτευμα της Πόλεως σε κάθε ιστορική περίοδο αντανακλά την επικυριαρχία ενός ανθρωπολογικού τύπου επί των άλλων μέσα στον φαεινό και σκοτεινό κουκούλι του Δήμου. Την φύση της Δημοκρατίας προσδιορίζει η κυριαρχία του στασιώτη, ο οποίος χρησιμοποιεί ως εργαλεία διαιώνισης της πολιτικής και κοινωνικής κυριαρχίας του την ψήφο και τις μερίδες ή κόμματα.

Η δημοκρατία συνεπώς είναι από κοινού το ήδιστο και το χείριστο των πολιτευμάτων, ειδωμένο τελεολογικά από την σκοπιά εγκαθίδρυσης της Πόλεως και του ώριμου καρπού της, που είναι ο πολιτισμός. Η δημοκρατία βλάπτει οιονεί την πατρίδα, διότι λόγω της επικυριαρχίας του σκόλοπα-στασιώτη δεν επιτρέπει την ανθοφορία της Πόλεως, η οποία και αποτελεί λόγο ζωής και θανάτου, λόγο δικαίωσης και θυσίας του Πολίτη, συνεπώς, χρέος κάθε πολίτη είναι ο αδιάκοπος αγώνας για την ανατροπή της δημοκρατικής τάξεως.

Με βάση την αναλυτική αυτή θεωρώ το σημερινό πολίτευμα ως μια μεστωμένη στασιωτική δημοκρατία σε παροξυσμό, στης οποίας την ανατροπή η συμβολή κάθε πολίτη είναι επιβεβλημένη. Περαιτέρω, ως αντιδημοκράτης, εγκαλούμαι, διότι δεν απαντώ ευθέως στο ερώτημα "τι είμαι". Πράγματι, με όρους νεωτερικότητας αυτό είναι δυσχερές. Είμαι φιλόπολις και φιλοπάτωρ και επιζητώ τον άθλο που εξυμνεί ο Ευριπίδης: να καταστώ υψίπολις. Εν τούτοις, αποδέχομαι εκ προοιμίου οποιον-

δήποτε χαρακτηρισμό υιοθετήσει για εμέ η μετα-νεωτερικότητα. Είμαι ό,τι αποφασίσετε.

Σύμφωνα με τα ανωτέρω δεν εγείρω απλώς ζήτημα αναίρεσης της δημοκρατίας, αλλά ριζικής κατάργησής της, επειδή βλάπτει οιονεί την πατρίδα. Ερωτάτε, από πού αντλώ την νομιμότητα. Τετριμμένη ερώτηση, πλειστάκις απαντημένη από την ιστορία και τον πανδαμάτορα κοινωνικό χρόνο. Η εγκαθίδρυση μιας νέας πολιτειακής τάξης δημοκρατικής ή μη, ήταν και είναι επαναστατική τομή, τροπή και καμπή της ιστορίας και κατά την σύμβαση της πολιτειολογίας δημιουργεί κανονιστικό δίκαιο, δηλαδή μια νέα δεοντολογία, η οποία επαναπροσδιορίζει το καλό και το κακό. Είναι η δεοντολογία του πολιτικού επαναστάτη, που γίνεται ο ταγός της Πόλεως και υπό την οποία θα ξαναχορδίσει την λύρα του σε νέους τόνους ο πολιτικός επιστήμονας και σύνολο το κοσμοσύστημα, δημιουργώντας μια νέα πολιτική ορθότητα και την οποία θα ενστερνισθεί (συνήθως με την βούλησή της και με ενθουσιασμό και όχι ανάγκα) η γνωσιολογία. Ο πατριδο-σώστης είναι ό,τι ο ναυαγοσώστης. Ένας σωτήρας που αρπάζει τον λαό από τα μαλλιά και τον σώζει από τον πνιγμό. Εσείς μπορεί να καγχάζετε, ο λαός όμως από ένστικτο ξέρει πότε πρέπει να τον περιμένει.

Ησυχάστε, δεν προετοιμάζω πραξικόπημα. Πολίτευμά μου είναι η πολιτεία, όχι η δικτατορία. Η δικτατορία είναι η άρνηση της δημοκρατίας, δηλαδή η δημοκρατία με άλλα μέσα. Η αλλαγή εργαλείων, άρση της ψήφου και των κομμάτων και επιβολή αυταρχικής διακυβέρνησης δεν αλλάζει την στασιωτική φύση του πολιτεύματος. Ο δικτάτωρ είναι ένας στασιώτης που μονοπωλεί την εξουσία. Ο άρχων της πολιτείας είναι ένας πολίτης

που διακονεί και ασκεί την ηγεσία. Μοναδικό συνεπώς μελημά μου είναι να διακηρύξω την αντι-δημοκρατική μου πεποίθηση, να την τεκμηριώσω πολιτειακά και διασπώντας την δημοκρατική πολιτική ορθότητα, να την καταστήσω συνιστώσα του πολιτικού παιγνίου. Όντας μη νομιμόφρων, είμαι όπως ο Σωκράτης νομοταγής, διότι ως πολίτης και ουχί στασιώτης είμαι φιλόπολις και όχι αρνησίπολις. Θέλω να καταλύσω την δημοκρατία με τους όρους της, πείθοντας με δημοκρατικές διαδικασίες τον λαό. Μη σας ξενίζει, έχει συμβεί πολλές φορές στην ιστορία: Ο λαός θα καταλύσει μόνος του την στασιωτική δημοκρατία και θα στέψει τον ταγό. Θέλω να καταργήσω την δημοκρατία.

Διότι μια δημοκρατία που καταλύεται βιαίως, παλινορθώνεται.

Η συμμορφωτική με την δημοκρατική πολιτική ορθότητα του κοσμοσυστήματος γνωσιολογία ανατέμνει την νεωτερικότητα με νυστέρι νεωτερικό. Το ανατομικό νυστέρι περιλαμβάνει την νεωτερική χρήση των όρων έθνος, δήμος, ανθρωποκεντρισμός καθώς και την χρήση του φαντασιακά θεσμισμένου μετα-νεωτερικού προτάγματος που φέρει τον τίτλο "κοινωνία των πολιτών".

Μεταξύ των επιχειρημάτων προς νεωτερική χρήση του έθνους ως δήθεν αποκλειστικά πνευματικής κληρονομιάς, διαλαμβάνεται και η γνωστή ρήση του πατρός του ελληνικού έθνους Ισοκράτη, περί ελληνικής παιδείας. Η ρήση αυτή είναι αναρμόστως στρεβλωμένη από τους ανελλήνιστους αμύντορες της δημοκρατίας, που την κατέστησαν σημαία της δήθεν διάζευξης του έθνους από την πατρίδα. Διότι ο Ισοκράτης δεν ονομάζει Έλληνες "τους της ελληνικής παιδείας μετέχοντες", αλλά "τους της ημετέρας παιδείας μετέχοντες", εννοώ-

ντας δια του "ημετέρας" την υψηλή παιδεία της πόλεως των Αθηνών ήτοι της ιδιαιτέρας του πατρίδος. Επομένως η απόδοση αποκλειστικά πνευματικού και πολιτιστικού χαρακτήρα στην ελληνικότητα είναι κατάχρηση ελλειπτική και αναχρονιστική, είναι μια ακόμη δημοκρατική απάτη.

Για τον Ισοκράτη όπως και για κάθε Έλληνα η διάκριση μεταξύ Ελλήνων και βαρβάρων είναι απόλυτη και διόλου πνευματική. Είναι φυλετική, πατρώα, διάκριση αίματος. Η ρήση του Ισοκράτη είναι έκκληση ενότητας των ελληνίδων πόλεων εναντίον των βαρβάρων, που αναφέρεται σε μετοίκους, που κατοικούν στην ελληνική πατρίδα, που έχουν το έθος των Ελλήνων και διακινούνται εντός του έθνους των Ελλήνων, που τίποτε κοινό δεν έχει με το νεωτερικό έθνος, διότι είναι το κοινόν των ελληνίδων πόλεων και μόνον. Ο Ισοκράτης δεν αναφέρεται σε Νουμίδες ή Πέρσες που "έμαθαν πάνω κάτω σαν τους Έλληνες να φέρονται" όπως προσφυώς λέγει ο Αλεξανδρινός. Η νεωτερική απόδοση της "μετοχής στην ελληνική παιδεία" έχει δυστυχώς προσλάβει τον χαρακτήρα που ο μέγας Καβάφης περιγράφει στο έξοχο ποίημά του.

Ώστε ο δήμος δεν είναι ένα άθροισμα πολιτών. Είναι ένα αιώνιο φαεινό και σκοτεινό κουκούλι, όπως λέγει ο Πλάτων, που περικλείει ευάριθμους πολίτες, πολυάριθμους ιδιώτες και αναρίθμητους στασιώτες σε αέναη διαπάλη.

Επομένως, η νεωτερικότητα εφοδιάζει τον δήμο με τίτλους που δεν κέκτηται και έπαθλα που δεν του ανήκουν και συνεπώς δεν μπορεί να τιμήσει. Το άθλημα της Πόλεως είναι για τους ευάριθμους πολίτες-αθλητές. Αυτοί και μόνον αυτοί έχουν το καθήκον και το χρέος να

ορίζουν την Πόλη και το πεπρωμένο της, που είναι ο πολιτισμός. Και το πολίτευμα που αναθέτει στους πολίτες-αθλητές αυτό το καθήκον είναι η πολιτεία και όχι η δημοκρατία.

Ένα άλλο νεωτερικό πρόταγμα το οποίο μάλιστα παρουσιάζεται ως δήθεν ελληνικό είναι ο ανθρωποκεντρισμός. Το ελληνικό πρότυπο ζωής ουδέποτε υπήρξε ανθρωποκεντρικό. Ο ανθρωποκεντρισμός είναι πρόταγμα του χριστιανισμού και της νεωτερικότητας, όχι της ελληνίδος πόλεως. Ο Έλληνας ουδέποτε ενδιαφέρθηκε για τον άνθρωπο ειδικώς και την ανθρωπότητα γενικώς, δεν εζήτησε ποτέ και δεν θα μπορούσε άλλωστε να κάνει τους άλλους ανθρώπους Έλληνες, ο πολιτιστικός και περισσότερο ο θρησκευτικός προσηλυτισμός δεν αρμόζει στην οντολογία του. Οντολογία του είναι η Πόλις και η αλήθεια του Είναι, που ουσιώνεται στον Μύθο.

Εκ των ανωτέρω συνάγεται, ότι το μετα-νεωτερικό πρόταγμα, η περίφημη κοινωνία των πολιτών είναι μια ακόμα φαντασιακή θέσμιση της δημοκρατικής πολιτικής ορθότητας προκειμένου να επεκτείνει την στασιωτική κυριαρχία της, ένα πουκάμισο αδειανό, ένα ιδεολόγημα δίχως ιστορική, κοινωνική και πολιτειολογική έδραση στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Διότι η κοινωνία όπως ανωτέρω αναλύθηκε δεν αποτελείται από πολίτες, αλλά από ένα αμάλγαμα τεσσάρων αναλλοίωτων ανθρωπολογικών τύπων που διαπλέκονται και αντιμάχονται αενάως, τον πολίτη, τον ιδιώτη, τον στασιώτη και τον παρία, που δίχως την πολιτειακή συγκρότηση της Πόλεως έχει ως πεπρωμένο της την φυσική εντροπία του κοιτάσματος, δηλαδή την αφομοίωση από την ανδραποδώδη χθαμαλότητα του κατωτέρου επιπέδου, αυτό του παρία, που αποτελεί το ανθρώπινο κοινωνικό

ίζημα. Ό,τι δεν υψώνεται, η βαρύτητα το ισοπεδώνει.

Η δημοκρατία δεν είναι το ίαμα του δήμου, αλλά το ανίατο νόσημά του.

3. ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

• Το παράδειγμα του Σωκράτη

Ο δημοκρατικός δήμος της Αθήνας ήταν κατακλυσμένος από στασιώτες, "πολίτες" που εμπορεύονταν την εξουσία και την ψήφο τους, ιδιοτελή αθύρματα των δημοκόπων, των κολάκων και των σοφιστών. Οι στασιώτες διέφθειραν τον Αλκιβιάδη και κατεδίκασαν τον οχλολοίδωρο Σωκράτη, που περιφρονούσε βαθειά την δημοκρατία. Όμως ο πολίτης Σωκράτης, προτίμησε τον θάνατο από την ατίμωση της Πόλεως, γιατί η φυγή ήταν πρωτίστως ατίμωση για την Πόλι και την πατρίδα ως παραβίαση των νόμων και κατόπιν ατίμωση του εαυτού. Ο Σωκράτης δεν ήταν νομιμόφρων, ήταν όμως ως πολίτης νομοταγής.

• Η δημοκρατία στην πατρίδα μας

Η νεωτερική αντιπροσωπευτική δημοκρατία χρησιμοποιεί ως όπλα κατίσχυσης του στασιώτη τα κόμματα και την ψήφο. Ιδιαίτερα στην πατρίδα μας σήμερα, ο πελατειακός εσμός των κομμάτων και ο ιδιοτελής στρατός κατοχής των συνδικαλιστικών συντεχνιών, που διαμεσολαβούν και εμπορεύονται την εξουσία μεταξύ αρχόντων και πολιτών είναι η πλέον ακραία μορφή στασιωτισμού, που απομυζά τον λαό και ξεπουλάει την πατρίδα. Η μεστωμένη δημοκρατία μας είναι ένα δένδρο γεμάτο μελίγκρα που πρέπει να αποκοπεί σύρριζα.

Διά της ψήφου, η δημοκρατία απονέμει εκ του πονηρού στον δήμο ένα προνόμιο που δεν δικαιούται, που αυτός, ακριβώς επειδή δεν το δικαιούται το περιφρονεί.

Γιατί εκ του πονηρού; Διότι με την ψήφο η δημοκρατία αποενοχοποιεί τον ιδιώτη για την αποχή του από τα κοινά. Δηλαδή εξαγοράζει την συνείδησή του εγκαταλείποντάς τον στην ιδιωτεία του για να επιβάλει ευκολότερα τον θρίαμβο του πολιτικού εκπροσώπου της, του στασιώτη.

Γιατί ο δήμος δεν δικαιούται την ψήφο; Διότι δεν αποτελείται από άθροισμα πολιτών όπως πάλι εκ του πονηρού η δημοκρατία υποθέτει αλλά είναι συνονθύλευμα, εσμός, ολίγων πολιτών, πολυάριθμων ιδιωτών και αναρίθμητων στασιωτών που επιβάλουν την κλεπτοκρατία τους.

Το πολιτεύεσθαι είναι έπαθλο που απονέμεται στους αθλητές πολίτες και όχι προνόμιο που χαρίζεται στους απόλιδες ιδιώτες και τους αρνησιπόλιδες στασιώτες.

Η δημοκρατία είναι η Κίρκη που με το μαγικό ραβδί της ψήφου μεταμορφώνει τους πολίτες σε λασπωμένα γουρούνια.

ΝΕΟΝΑΖΙΣΜΟΣ

Αφιέρωμα στον Αναστάση Βιστωνίτη του περιοδικού "ΑΝΤΙ" 1992, πριν είκοσι χρόνια, πλην αειθαλούς επικαιρότητος, τιμής ένεκεν.

Μέσα στον ορυμαγδό των άρθρων και των διαλόγων που κατέκλυσαν τα ΜΜΕ το 1992 με θέμα τον ανερχόμενο νεοναζισμό, επιτέλους εμφανίστηκε ένα αξιοπρεπές πόνημα για να διασώσει την σοβαρότητα των ποικιλώνυμων σχολιαστών. Διότι οι δημοσιογράφοι και κοινωνιολόγοι που ανέλαβαν εργολαβικά την διαφώτισή μας, πέραν του αντιφασιστικού τους μένους που εξαντλήθηκε στους τετριμμένους αφορισμούς και τα αναμασήματα του συρμού, παρέμειναν εκτός ουσίας, αποκαλύπτοντας την βαθειά άγνοιά τους ως προς το ιδεολογικό περιεχόμενο, την κουλτούρα ακόμα και την ιστορία του ναζισμού. Έτσι χωρίς καν να υποβληθούν στη βάσανο της στοιχειώδους μελέτης, περιτρέχοντες έντυπα, σταθμούς και κανάλια, συνδιαλεγόμενοι μονολογώντας καθότι άνευ αντιλόγου, αποφάνθηκαν με απίθανη ελαφρότητα περί του νεοφασιστικού φαινομένου, των καταβολών και των κινδύνων που εγκυμονεί.

Εξαίφνης όμως δημοσιεύεται το υπόψη κείμενο. Άρτιο, εκπληρώνει κατά μείζονα λόγο την θεμελιώδη προϋπόθεση: Εξοικείωση του συντάκτη με το θέμα. Εδώ ο κανόνας ανατρέπεται, συνεπώς ενδίδω στον πειρασμό ως ναζιστής να απαντήσω σ' έναν αντιναζί στοχαστή,

τον μόνο ίσως στην παρούσα συγκυρία που επιχειρεί μια περισσότερο ιστορική και ολιγότερο υστερική προσέγγιση του ναζισμού.

Βεβαίως ο συντάκτης δεν αποφεύγει τον πειρασμό να υποκύψει εξ' αρχής στην μαγική δύναμη της εικόνας και της είδησης, που αναπαράγει πενήντα χρόνια σ' όλους τους τόνους το ίδιο πρότυπο. Ο εξ' ορισμού κακός ναζί που λακτίζει (σκοτώνει, καίει, βασανίζει, κλπ κατά περίπτωση) έναν "άνθρωπο". Ο αναγνώστης υποβάλλεται από την πρώτη φράση. Δίκαια ταυτίζεται με το θύμα εναντίον του θύτη. Ποιός θα τολμήσει άλλωστε να αμφισβητήσει την αυταπόδεικτη αλήθεια της σκηνής που έκανε το γύρο του κόσμου. Όμως, την σκηνοθετημένη αλήθεια των "αυταπόδεικτων αληθειών" που έπλασε ο ναζισμός καταγγέλλει ο ίδιος ο συντάκτης λίγο αργότερα με την έξοχη αναφορά του στην "Θρίαμβο της Θέλησης". Μόνο που αρνείται να προεκτείνει την πρωθύστερη συλλογιστική του στον μαγικό κόσμο των σύγχρονων μέσων. Γιατί η Ρίφφενσταλ και όχι το CNN; Γιατί η εικόνα "του κακού ναζί που κλωτσά έναν άνθρωπο" δεν είναι μια σκηνοθετημένη αλήθεια που εξυπηρετεί τις σκοπιμότητες της αντιφασιστικής υστερίας; Απομονώστε την εικόνα από την είδηση και παρατηρώντας τη εκ νέου προσεκτικά αναρωτηθείτε κατά πόσον είναι πειστική ως προς την διανομή των ρόλων που προκρίνει. Αν εν τούτοις καμιά αμφιβολία δεν σκιάζει την εφησυχασμένη βεβαιότητά σας αναρωτηθείτε απλά μήπως λίγα μέτρα μακρύτερα είτε λίγες στιγμές αργότερα διαδραματιζόταν μια ανάλογη σκηνή όπου ένας "άνθρωπος", αριστεριστής, αντιφασίστας, αστυνομικός, άνθρωπος τέλος πάντων, λάκτιζε με δύναμη στο κεφάλι ένα νεοναζί, αλλά η κάμερα προσπέρασε επιδεικτικά αδιάφορη.

Την αλήθεια των αυταπόδεικτων αληθειών αμφισβητεί πενήντα χρόνια ο ναζισμός από την εποχή που ο Άλφρεντ Χίτσκοκ σκηνοθετούσε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης θαλάμους αερίων και ολοκαυτώματα. Αλλά, αλήθεια σήμερα είναι η ποσότητα πληροφορίας που διαχέουν τα ΜΜΕ και καταναλίσκει άπληστα ο θεατής, ακροατής ή αναγνώστης. Και η δικαιοσύνη αυτής της αλήθειας έχει καταδικάσει τον ναζισμό σε ένα ιδιότυπο θάνατο. Τον θάνατο διά της σιωπής. Οι ναζί καθυβρίζονται, συκοφαντούνται ανελέητα, στερούνται όμως εξ ορισμού, πολύ δημοκρατικά θα έλεγα, του δικαιώματός τους να υπερασπιστούν την τιμή και την πεποίθησή τους στο φώς της δημοσιότητος.

"Όχι ποίηση μετά το Άουσβιτς! Το Άουσβιτς ήταν η φυσική συνέπεια της πορείας του Δυτικού πολιτισμού" κραυγάζει η σχολή της Φρανκφούρτης. Υποκρισία, αφού το Άουσβιτς είναι η ποίηση του απολύτου ψέματος στο πλατό των σκηνοθετών, που κρατά δέσμιο μεταπολεμικά έναν ολόκληρο πολιτισμό. Αισθητική πομφόλυγα και η περίφημη φούγκα του εβραίου Πάουλ Τσέλαν, που λαμπυρίζει στο στερέωμα της κουλτούρας σας, όχι για τις δυνατές της λέξεις ή τα νοήματα, αλλά γιατί όντας συμμορφωμένη προς τους πνευματικούς νάρθηκες της εποχής, χρυσώνει με τους ηχητικούς της αντιλάλους τα εύσημα του αντιφασισμού σας.

Πάουλ Τσέλαν ή Ζενέ; Ο φασισμός είναι θέατρο. Διόλου φοβερή μάλλον κοινότοπη φράση για την βιοθεωρία που όπως έγραψε ο Ρ. Μπραζιγιά είναι η ποίηση του 20ου αιώνα. Ποίηση είναι το μεγαλείο και η τραγωδία της ζωής και της ιστορίας. Και ο ναζισμός ενανθρώπισε την Αρμονική Πολιτεία, επιστρέφοντας στις Ελληνικές καταβολές. Αρμονία είναι η ενότητα του Μύθου και

του Λόγου, η συνεύρεση όλων των τεχνών στο ανώτατο θεατρικό είδος: την Τραγωδία. Μα η αρμονία μεταπλάθεται σε ιστορία και ζωή μόνον όταν βιώνεται διά και εντός της Πόλεως κι όχι στον δήμο και την αγορά. Δηλαδή όταν γίνεται πολιτική. Μέσω της πολιτικής η αρμονία γίνεται κτήμα και παλμός της Λαϊκής Κοινότητας και οι πολιτικοί οι υπέρτατοι καλλιτέχνες. Ο ναζισμός επανέφερε την τέχνη στο φυσικό της λίκνο, την λαϊκή ψυχή. Αντίθετα την εκστατική τέχνη των μαζών αναζητείστε τη στην δημοκρατική κουλτούρα των ειδώλων των media, στο παραλήρημα του απρόσωπου, ισοπεδωμένου πλήθους ενώπιον της μαγικής οθόνης που ξερνάει Μάικλ Τζάκσον και Μαντόνα. Για τους προδρόμους αυτής της κουλτούρας του μαζικού θεάματος, που παράγει είδωλα και μόδα με ημερομηνία λήξεως ισοπεδώνοντας κάθε κλίμακα αξιών χάριν των αποχαυνωμένων καταναλωτών ήχου και εικόνας, που απέχουν από τα ιστορικά δρώμενα, έγραψε στον "Σλάγκετερ" ο Χάνς Γιόχστ τη φράση "όταν ακούω κουλτούρα τραβάω το πιστόλι μου", φράση που έγινε διάσημη στην ναζιστική Γερμανία υποδηλώνοντας την έκπτωση και την χυδαιοποίηση των πολιτιστικών αξιών και την ανάγκη καθαρτήριας αναγέννησής τους.

Αποστρέψατε τώρα το βλέμμα κι αντικρύστε την ορχήστρα του Βαγκνερικού δράματος. Δείτε τον ισόθεο Κάραγιαν ή τον Μπαίμ, τον Όρφ, τον Φούρτβαινγκλερ, τον Ρίχαρντ Στράους να ερωτοτροπούν με την Βαλκυρία, δείτε τον Απόλλωνα και τον Διόνυσο να αναδύονται μέσα από τους αρμονικούς κυματισμούς των δοξαριών. Την ισόρροπη έξαψη του τυμπανιστή, τις παλλόμενες φωνές των χορωδών, ομοιόμορφες στολές, ομοιόμορφα στόματα, ομοιόμορφες χορδές κι ωστόσο κάθε πρόσωπο και ένας διαφορετικός ήχος, ένα ξεχωριστό πετράδι μέσα στην αρμονία του συνόλου. Πόσος μόχθος, πόσος αγώνας, πόσα πρόσωπα πάσχουν και δημιουργούν για να κερδηθεί η ενανθρώπιση του Μύθου, να ζωντανέψει η λαϊκή ψυχή. Αυτή είναι η ιεροτελεστία του ναζισμού. Ο ηγέτης, ο λαός, τα πρόσωπα-δημιουργοί, το πεπρωμένο, η ζωή, ο κόσμος.

Ναί, οι ναζί ηγέτες υπήρξαν μύστες, ταγοί και αισθητές της ύψιστης βαθμίδας.

Μύστες της θρησκείας του Αίματος και της Γης. Είμαστε η σάρκινη κοίτη του Αιωνίου Αίματος, που κυλάει βουίζοντας από τις αρχέγονες καταβολές του Μύθου και ανηφορίζει την ιστορία ίσαμε μάς, αναφωνεί ο Βιλ Φέσπερ. Το αίμα είναι το πνεύμα και το ξίφος της ιστορίας και η βιοπολιτική του αίματος λέγεται ρατσισμός, η πιο περήφανη όσο και παρεξηγημένη λέξη του καιρού μας. Γιατί ρατσισμός δεν είναι άλλο, παρά το καθήκον ενός λαού να υπερασπίζεται την ιδιαίτερη φυλετική, ιστορική και πολιτιστική του ταυτότητα. Στην ανελικτική διαφοροποίηση των λαών κατά την παράδοση και την ιστορία γεννιέται ο πολιτισμός. Η ισοπεδωτική ομογενοποίηση και η πανσπερμία του κοινωνικού πλήθους που ευαγγελίζεται η δημοκρατία είναι η τροφός της παρακμής των αξιών και του πολιτιστικού σκότους. Μονάχα οι αυθεντικές λαϊκές κοινότητες καθίστανται υποκείμενα ιστορικών πράξεων και δημιουργοί πολιτισμού.

Τέχνη χωρίς πατρίδα, ένα ψέμα. Η πατρίδα προσδιορίζει το ποιόν της δημιουργίας και κατ' επέκταση την ποιότητα. Γι' αυτό και όλη η καλλιτεχνική πρωτοπορία του αιώνα πλην των στρατευμένων μπολσεβίκων και των εβραίων ενστερνίστηκε το ναζιστικό ή φασιστικό μήνυμα ή γοητεύτηκε από αυτό. Στα ονόματα της Ευρωπα-

ϊκής διανόησης που παραθέτετε θα μπορούσε να προστεθεί μια μακριά σειρά άλλων που η θεμελιακή σχέση τους με την ναζιστική και φασιστική κουλτούρα σκόπιμα αποσιωπάται σήμερα. Σταχυολογούμε μερικά. Μοντερλάν, Ντ' Ανούτζιο, Πιραντέλλο, Ουγκαρέττι, Πουτσίνι, Ρεσπίγκι, Γριλεντσόνι, Τοσκανίνι, Μαρκόνι, Τζεντίλε, Ουναμούνο, Σιμενόν, Ερζέ, Μαρινέττι, Έβολα, Ρεμπατέ, Σατωμπριάν, Ματσάδο, Παβέζε, Ούγο Σπίριτο, Ότμαρ Σπάν, Γκενόν, Γκουρτζίεφ, Χέντιν, Φέρμι, Καμπάνης, Καραγάτσης, Βεζανής, Παμπούκης, Στεφανίδης, Συκουτρής, Μπαστιάς, Καλομοίρης. Γάλλοι, Βέλγοι, Ισπανοί, Ρουμάνοι, Έλληνες, Δανοί, Ούγγροι, Σκανδυναυοί. Η αναφορά στους Γερμανούς είναι φυσικά περιττή. Μαέστροι, Μουσουργοί, Ποιητές, Φιλόσοφοι, Γλύπτες, Ζωγράφοι, Αρχιτέκτονες είναι βαθειά επηρεασμένοι από τον ναζισμό, την μία αληθινή επανάσταση του 20ου αιώνα. Βέβαια λίγοι είχαν το σθένος ενός Πάουντ ή ενός Χάμσουν να παραμείνουν πιστοί στην πεποίθησή τους μετά την ήττα για να πληρώσουν ακριβό τίμημα. Οι περισσότεροι σιώπησαν από τον Κάραγιαν έως τον Χάϊντεγκερ. Ήταν καλλιτέχνες και φιλόσοφοι, όχι ήρωες, έτσι στον πάταγο μιας τέτοιας κοσμοϊστορικής πτώσης κανείς δεν θα μπορούσε να τους κατηγορήσει γι' αυτό.

Αυτοί οι καλλιτέχνες και διανοούμενοι εξέφρασαν λοιπόν την ναζιστική και φασιστική κουλτούρα, που ασφαλώς δεν έχει καμία σχέση με την παραισθησιογόνο ατμόσφαιρα των φετίχ της μεταβιομηχανικής κοινωνίας που προβάλλετε ως σύγχρονα γνωρίσματα μιας δήθεν φασιστικής αισθητικής. Οι διαστροφικές διαφημίσεις της Μπένετον, το θανατολαγνικό "Μπερλίν-Αλεξάντερ Πλατς" του αντιφασίστα Άλφρεντ Νταίμπλιν και του παρακμιακού Φάσμπιντερ καθώς και η πορνογραφική αθλιότητα του συρμού, δεν είναι παρά τα υποπροϊόντα, τα καταναλωτικά σκουπίδια μιας δημοκρατικής κοινωνίας που ευτέλισε και εκχυδάισε όλες τις αξίες, εκποιώντας τες ως αξίες αγοράς. Η φασιστική αισθητική δεν χρειάζεται σκουπίδια για να κυριαρχήσει.

Είναι η λυτρωτική απάντηση της Ευρωπαϊκής παράδοσης στην ισοπεδωτική κουλτούρα των σκουπιδιών. Ο Καμύ στον Μύθο του Σίσυφου συμπυκνώνει σε δυο λέξεις τον ανορθόλογο χαρακτήρα της ζωής. "Θέλω, σημαίνει προκαλώ το παράδοξο". Γιατί ο ανορθολογισμός δεν είναι η άρνηση, αλλά η υπέρβαση του ορθολογισμού μέσω της επίγνωσης των ορίων του. Ο ανορθολογισμός είναι μονόφθαλμος, αλλά ο ορθολογισμός θεότυφλος, έλεγε ο Χαϊντεγκερ. Κάθε ορθολογική αλληλουχία στο πεδίο της γνώσεως είναι αξιωματικά θεμελιωμένη, δηλαδή εδράζεται σε μια πρώτη αρχή που δεν υπακούει στην υπόψη αλληλουχία αλλά είναι το ενορατικό δημιούργημα της βουλήσεως. Η βούληση ιχνηλατεί τον ανορθόλογο χαρακτήρα της ζωής, διατρέχοντας την ιστορία. Η βούληση υφαίνοντας την ιστορική ζωή της λαϊκής κοινότητας κρυσταλλώνεται σε αξίες που είναι το αίτιο των ιστορικών φαινομένων. Οι αξίες, που είναι ο λόγος ζωής της κοινότητος χάριν ενός υπέρτερου πεπρωμένου μπορούν να γίνουν σε συγκεκριμένες ιστορικές στιγμές λόγος θανάτου για τα πρόσωπα που βιώνουν συνειδητά το πεπρωμένο αυτό. Ένας τέτοιος λόγος δεν είναι θανατολαγνεία μα βουλητική υπέρβαση της ζωής. Για τον ιστορικό άνθρωπο ο θάνατος είναι κάτι που γίγνεται. Και αφού πεθαίνει πρώτιστη σημασία δεν έχει το πότε και το πού αλλά το πώς και ο σκοπός. "Ένα θάνατο καταλαβαίνω όμορφο, τον θάνατο του πολεμιστή πάνω στη μάχη" αναφωνεί ο Ι. Δραγούμης. "Το γίγνεσθαι αξίζει περισσό-

τερο από την ζωή" λέει ο Έρνστ Γιούνγκερ συμπυκνώνοντας τ' ανωτέρω. Ο Γιούνγκερ δεν ήταν ναζιστής.

Συμμερίστηκε ωστόσο την τύχη της Γερμανίας έως το τέλος. Ανήκε στους κύκλους των εθνικιστών διανοουμένων που περιέβαλλαν τον Στέφαν Γκεόργκε. Στην πλειοψηφία τους οι κύκλοι αυτοί μαζί με την μιλιταριστική, μεγαλοαστική ακροδεξιά στάθηκαν εχθρικοί προς τον ναζισμό και αποτέλεσαν την μοναδική αντιπολίτευση του καθεστώτος. Η ακροδεξιά και οι εθνικιστές που δεν ενστερνίστηκαν το ναζιστικό όραμα ευθύνονται για την ακραία αντιμετώπιση των ανατολικών λαών από την Βέρμαχτ, αφού αντί της Αρίας Ευρώπης έθρεψαν το ιμπεριαλιστικό παγγερμανικό όνειρο. Η ακροδεξιά φέρει την ευθύνη της ήττας στο Ανατολικό Μέτωπο, που μαζί με την μεγαλοψυχία του Χίτλερ στην Δουνκέρκη, ανυπόκριτου όσο και αθεράπευτου θαυμαστή του Αγγλικού λαού έκριναν τις τύχες του πολέμου. Ενός πολέμου από τους λίγους της ιστορίας που έγινε για ουσιαστικούς λόγους. Μέσω του ναζισμού ήταν η Ελλάδα που επέστρεφε στην Ευρώπη, αντίμαχα στην πολιτική κληρονομιά του Ιουδαιοχριστιανισμού, την δημοκρατία και τον μπολσεβικισμό.

Η ιστορική αυτή αναφορά έχει βαθειά σημασία. Γιατί εκείνο που δεν κατάλαβαν ποτέ οι δημοκράτες και αντιφασίστες σχολιαστές είναι πως η ακροδεξιά και ο εθνικισμός δεν έχουν καμιά πολιτική ή ιδεολογική συνάφεια με τον ναζισμό. Ο ναζισμός δεν κείται πέραν της ακροδεξιάς ή εκείθεν του εθνικισμού, δεν αποτελεί προέκτασή τους ούτε εκτρέφεται από την δυναμική τους. Απλούστατα δεν αποτελεί συχνότητα του γνωστού γραμμικού πολιτικού φάσματος.

Όταν απελευθερώνετε την φαντασία σας μέσω της

τέχνης επιχειρείτε ένα άλμα εμπρός. Αλλά παφλάζετε στο τέλμα της κοινοτοπίας όπου επιτρέπετε να εμφιλοχωρήσουν στην σκέψη σας κοινωνιολογικές και ψυχολογικές ερμηνείες του συρμού. Δώστε όποιες ερμηνείες θέλετε στους όρους. Ακροδεξιά, εθνικισμός, νεοσυντηρητισμός. Επίταση του αστισμού με αυταρχικό πολιτικό προσωπείο, κατίσχυση της εθνικής ιδέας κλπ. Η μυσταγωγία όμως του ναζισμού είναι η επιστροφή μιας θρησκείας. Μιας νέας θρησκείας και ωστόσο το ίδιο παλαιάς όσο και ο κόσμος.

Της θρησκείας της Γης και του Αίματος, της θρησκείας της Ευρώπης, δηλαδή του Μύθου. Είναι η φυσική-βιολογική σπορά που λέγεται φυλή που μέσα στο ιστορικό-πολιτιστικό της λίκνο, την λαϊκή κοινότητα, επιζητεί την δικαίωση. Αν θέλετε λοιπόν να ανακαλύψετε τον ναζισμό μη ανατρέξετε σε μια πολιτική ιδεολογία. Εμβαπτισθείτε στην κοσμοθεωρία και την πίστη που κυλά στις φλέβες σας, για έναν Άριο είναι αρκετό.

Επειδή ο ναζισμός είναι η αναίρεση του νεοσυντηρητισμού και της ακροδεξιάς και η υπέρβαση του αστικού εθνικισμού χάριν της βιολογικής πραγματικότητας της φυλής, οραματίζεται μια Ευρώπη των πατρίδων και λαών που θα αποτελεί μια κατ' εξοχήν ιστορική και πολιτιστική οντότητα σε αντίθεση προς της Ευρώπη των τραπεζιτών και των πλουτοκρατών, που οικοδομεί η ΕΟΚ και που αποτελεί μια τεχνητή οικονομικοπολιτική ενότητα. Μια αρία Ευρώπη των πολιτών, αντί μιας δημοκρατικής Ευρώπης των πωλητών.

Ο Καμύ έγραψε πως ότι χαρακτηρίζει τον φασισμό είναι περιφρόνηση. Είναι και περιφρόνηση. Μα ό,τι χαρακτηρίζει την δημοκρατία είναι υποκρισία. Υποκρισία το Νταχάου και το Μαουτχάουζεν, όπου δήθεν η Γερμα-

νία έκαψε μαζί με τους Εβραίους και τον πολιτισμό. Στην πραγματικότητα εκεί η δημοκρατία δολοφόνησε μαζί με τον ναζισμό και την αλήθεια. Γιατί αυτοί που διεκτραγωδούν τις εκατόμβες των θυμάτων συστηματικά αποσιώπησαν τις μακάβριες τεχνικές λεπτομέρειες, που αναγορεύουν το παραμύθι τους σε ύβρη και προσβολή του κοινού νου. Ποιός αλήθεια από τους λαμπρούς κεκράκτες του αντιφασισμού σας αναλογίστηκε πως οι περίφημοι "φούρνοι" του Νταχάου ήταν το όλον τέσσερεις; Ή ότι η πλήρης αποτέφρωση κάθε πτώματος απαιτούσε τέσσερεις ώρες καύση; Η απλή αριθμητική λέει πως σε τρία χρόνια ακατάπαυστης λειτουργίας τα κρεματόρια του Νταχάου ήταν αδύνατο να αποτεφρώσουν περισσότερα από 25.000 πτώματα, δηλαδή τους συνήθεις νεκρούς ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης υπό πολεμικές συνθήκες κράτησης. Ακριβώς το ένα πέμπτο των αμάχων Γερμανών που κάηκαν μαζικά από το χαλί βομβών των Αμερικανών και Βρετανών σε μια νύχτα κατά τον βομβαρδισμό της ανοχύρωτης Δρέσδης.

Όμως το βεληνεκές του ορυμαγδού των κοσμοϊστορικών γεγονότων είναι δυσανάλογα μεγάλο ως προς τους κυματισμούς της προσωπικής μας μοίρας.

Δυσανάλογα πυκνή είναι και η αχλύς που αναθρώσκει βαραίνοντας και συσκοτίζοντας την αλήθεια. Έτσι μόνον σήμερα μετά παρέλευση δύο σχεδόν γενεών ωριμάζουν οι συνθήκες για μια απροκατάληπτη θεώρηση του ναζισμού. Και είναι ο κόρος των λαών της Ευρώπης που ορθώνεται πλέον αντιμέτωπος στην αναιδή ψευδολογία της αντιφασιστικής υστερίας. Θυμηθείτε το Κατύν. 50 χρόνια αδιάντροπης διαστρέβλωσης των πραγματικών περιστατικών δεν κατάφεραν να σαρώσουν την αλήθεια, που ανέτειλε ήδη στον ιστορικό ορίζοντα. Ο

κοινός νους, ο τόσο περιφρονημένος κοινός νους τινάζει στον αέρα την αχυρένια φιλολογία των φούρνων, που με τόση υποκρισία αγαπήσατε.

Μα η ιστορική υποκρισία της δημοκρατίας είναι ανεξάντλητη. Έτσι την σφαγή των Καλαβρύτων δεν την οργάνωσαν οι Γερμανοί αλλά οι ναζί. Τα ικριώματα όμως των Κυπρίων αγωνιστών οψέποτε τα θυμόμαστε δεν τα έστησε η δημοκρατία αλλά οι Άγγλοι. Την Χιροσίμα δεν την έκαναν οι δημοκράτες αλλά οι Αμερικανοί. Άδολα είναι τα δάκρυα των δημοκρατών όλης της Ευρώπης για τα παιδιά της Σομαλίας την ώρα που με απύθμενο κυνισμό δολοφονούν εκατομμύρια παιδιά της φυλής μας από φιλαυτία και εγωκεντρισμό με τις αμβλώσεις. Αγανάκτηση για τις δολοφονίες μερικών μεταναστών από τους νεοναζί. Ανοχή αν μη συμπαράσταση στις μηχανορραφίες της αδίστακτης πολιτικής της δημοκρατικής Ευρώπης και Αμερικής, που οδήγησε στο ανθρωποσφαγείο της Γιουγκοσλαβίας. Πλαστά τα "Πρωτόκολλα των σοφών της Σιών" δογμάτισε πρόσφατα ένας αυτόκλητος εργολάβος του αντιφασισμού (Ριχάρδος Σωμερίτης).

Αυθεντικό βεβαίως βεβαίως το ημερολόγιο της Άννα Φράνκ, γραμμένο με πράσινη μελάνη μια δεκαετία πριν την ανακάλυψή της, με το οποίο γυμνάζει τα αντιφασιστικά της αντανακλαστικά η ημετέρα διανόηση. Να έχουν και οι ναζιστές τις απόψεις τους.

"Άλλωστε αυτό θα πει δημοκρατία", αποφάνθηκε ο ίδιος δημοσιογράφος. Αλλά όχι να τους παρέχουμε και βήμα διαλόγου! Ας κρατούν τις ιδέες και τις αλήθειες τους για τον εαυτό τους ίσια κι ίσια για να εκτονώνουν την γραφικότητά τους στο περιθώριο και να τροφοδοτούν με άλλοθι την κατ' επίφαση δημοκρατικότητά μας.

Υπερβείτε επιτέλους τις δημοκρατικές αρές. Ο θάνατος και η ανθρωποσφαγή δεν ήταν ποτέ το αποκλειστικό προνόμιο μιας ιδεολογίας, αλλά το ακριβό τίμημα του τιτανικού ανθρώπου που πλάθει την ιστορική του μοίρα. Αντικρίστε κατά πρόσωπο την ζωντανή πραγματικότητα της σημερινής Ευρώπης, θέτοντας τον δάκτυλο επί τον τύπο των ήλων. Έτσι στην ασυνείδητη δράση αυτών που αποκαλείτε νεοναζί δείτε την ζωτική ενέργεια μιας νεολαίας που την οδηγεί στην εξανάσταση η πολιτική αβελτηρία της δημοκρατίας και η κοινωνική απόγνωση. Η κατάρρευση του συστήματος αξιών, η ιστορική άγνοια και η πολιτιστική ανία, η απουσία συλλογικού πεπρωμένου, οράματος και αποστολής. Την έξαρση του κοινωνικού και φυλετικού μίσους δεν την τρέφει ο ρατσισμός, αλλά η ανεπάρκεια της δημοκρατίας σας, η οποία αδυνατεί να δώσει διεξόδους στα εκρηκτικά προβλήματα που η ίδια επισώρευσε στους ευρωπαϊκούς λαούς. Ο ρατσισμός δεν βάλλει εναντίον των μεταναστών αλλά εναντίον της μετανάστευσης, όπως πρόσφατα έλεγε εύστοχα ένας νεαρός Ιταλός φασίστας σε συνέντευξή του. Και η μετανάστευση είναι έργο της δημοκρατίας, που εγκαθιστώντας μια στρατιά βιομηχανικών δούλων στην Ευρώπη για χάρη της οικονομίας της αγοράς οδηγεί στην αλλοτρίωση των κοινωνικών και πολιτιστικών μας δομών και στην περιθωριοποίηση πενήντα εκατομμυρίων ομοφύλων μας που ζουν σήμερα κάτω από το όριο της φτώχειας.

Μα η δημοκρατία όχι μόνο τρέφει αλλά και καπηλεύεται την έξαρση της κοινωνικής βίας για να υπερβεί τα αδιέξοδά της χωρίς πολιτικό κόστος. Ο έξαλλος αυθορμητισμός των σκίνχετζς που οικειοποιούνται ασυνείδητα τα ναζιστικά σύμβολα είναι το ισχυρότερο άλλοθι της

δημοκρατίας για να επιβάλει ανέξοδα μια πολιτική που ούτως ή άλλως αποτελεί γι' αυτήν αναντίστρεπτη κοινωνική αναγκαιότητα. Οι σκίνχετζς είναι τα ακούσια ενεργούμενα του συστήματος που χρησιμοποιούνται ως καταλύτης των εξελίξεων μέσα από την κατασυκοφάντηση του ναζισμού και την υποδαύλιση του αντιφασιστικού μίσους των μαζών, που χρειάζονται αποδιοπομπαίο τράγο για να δραπετεύσουν από τον εφιάλτη των πραγματικών δεινών.

Με ή χωρίς αντιφασιστική υστερία τα τραγικά αδιέξοδα της ευρωπαϊκής δημοκρατίας πληθαίνουν. Η αναντίστρεπτη καταστροφή του φυσικού και του πολιτιστικού περιβάλλοντος, η εισβολή της τριτοκοσμικής πλημμυρίδας σε αντιδιαστολή προς τον δημογραφικό και πνευματικό μαρασμό των ευρωπαϊκών λαών, η απουσία συνεκτικού δεσμού, κοινού οράματος και ιστορικής προοπτικής των ανθρώπων, η διαφθορά και φαυλότητα της εξουσίας, αλλά πάνω απ' όλα η έλλειψη βούλησης και σθένους για αντίσταση στην καλπάζουσα φυλετική και πολιτιστική παρακμή που συστηματικά καλλιεργεί η δημοκρατία στις συνειδήσεις των λαών, σηματοδοτούν το τέλος.

Η πολυφυλετική, πολυπολιτισμική εξέλιξη της κοινωνικής πανσπερμίας οδηγεί στην πολιτιστική ισοπέδωση και την έκπτωση όλων των αξιών σε αξίες αγοράς. Οδηγεί στην αποξένωση του ανθρώπου από τον λόγο της ιστορίας και μέσω των ατομικών δικαιωμάτων αναγορεύει σε λόγο ζωής την ιδιοτελή διαχείριση της υλικής ευημερίας για να οδηγήσει στην αφασία του κοινωνικού πολτού. Είναι η πραγματικότητα της δημοκρατίας σας.

Η υπεράσπιση της ιδιαίτερης πολιτιστικής ταυτότητας της Ευρώπης των λαών, με την επιστροφή στις

παραδοσιακές αξίες της κοινότητος και την συνειδητή προσχώρηση του ανθρώπου σ' ένα υπέρτερο συλλογικό πεπρωμένο που υπερβαίνει την ατομική ιδιοτέλεια και αναζητά ολοένα την ιστορική και κοσμική του δικαίωση μέσω του πολιτικού καθήκοντος είναι το όραμα του αριανισμού μας.

Η νέα σύγκρουση των διαμετρικά αντίθετων Λόγων προβάλλει ήδη στον ορίζοντα. Απεγκλωβιστείτε από την μεγίστη πλάνη σας και αντικρίστε την κατά πρόσωπο. Ο ναζισμός δεν είναι προϊόν πολιτικής ή κοινωνικο -οικονομικής συγκυρίας.

Ανεξάρτητα από το σημερινό ή χθεσινό όνομά του, εμφωλεύει στον βαθυβιολογικό πυρήνα της ύπαρξης, στο φυλετικό ασυνείδητο των ευρωπαϊκών λαών και επιστρέφει με την επίμονη αθωότητα φυσικού φαινομένου.

Όπως η άνοιξη. Ή ο σεισμός.

Θα επιστρέψουμε κι η Γη θα τρέμει.

Ο Μαρξ έγραψε. Οι προλετάριοι δεν έχουν πατρίδα.
Ο Φύρερ έπραξε. Η πατρίδα δεν έχει προλετάριους.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

"Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι όπως το παγόβουνο: τα οκτώ ένατα δεν φαίνονται. Βλέπετε μόνον ό, τι εμείς θέλουμε να δείτε"

Ο μύθος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι ο μίτος της αληθείας της. Και η αλήθεια είναι ότι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν είναι ναζιστική οργάνωση εδώ και περισσότερο από μια δεκαετία.

Μετά το 2000 η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έχει στις τάξεις της πολυάριθμους εθνικιστές κάθε αποχρώσεως, πατριώτες, λαϊκιστές και ορθοδόξους, που τους ενώνει ο μίτος και ο μύθος της πατρίδας και ολιγάριθμους εθνικοσοσιαλιστές, οι οποίοι δεν βρίσκονται καν στον πυρήνα της εξουσίας. Βεβαίως, με την κρατούσα ορολογία του συρμού, που έλκει την καταγωγή της από την εμφυλιοπολεμική εποχή, όπου κάθε μη αριστερός ονομαζόταν δοσίλογος και φασίστας, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι φασιστική. Δια τους γνωρίζοντες όμως τα δεδομένα εκ των έσω, η εικόνα αυτή πόρρω απέχει της αληθείας.

Ο Νίκος Μιχαλολιάκος, μη δυνάμενος να αρνηθεί ούτε το παρόν αλλά ούτε το παρελθόν του ούτε είναι ούτε δεν είναι εθνικοσοσιαλιστής. Σήμερα είναι ένας πολιτικός, που αγωνίζεται για το μέλλον της πατρίδας και του λαού του. Τι αξία έχουν για τον χειμαζόμενο λαό οι χαρακτηρισμοί; Καμιά. Αξία έχουν μόνον οι προτεινό-

μενες στα προβλήματά του λύσεις. Και η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ προτείνει σήμερα ριζοσπαστικές και ρηξικέλευθες λύσεις στα προβλήματα που ταλανίζουν και εξαθλιώνουν τον ελληνικό λαό.

Θέλετε μια απλή και απτή απόδειξη ότι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν είναι ναζιστικό κίνημα; Σας την προσφέρω. Περισσότερα από το 90% των μελών και σχεδόν το 100% των φίλων και των ψηφοφόρων της είναι πιστοί χριστιανοί ορθόδοξοι. Όμως, για τους ελάχιστα γνωρίζοντες, ο χριστιανισμός είναι απολύτως ασύμβατος με τον ναζισμό. Αύριο, οι βουλευτές του ΛΑΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ θα ορκισθούν στο κοινοβούλιο "εις το όνομα της αγίας και ομοουσίου τριάδας". Ένας τέτοιος όρκος και επιπλέον δίχως προτεταμένη την δεξιά σε υπερήφανο χαιρετισμό προς τον ήλιο και τους συμμαχητές, είναι αδιανόητος και αδύνατος για ένα ναζιστή.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ σήμερα δεν είναι καν εθνικιστικό, αλλά ένα γνήσιο λαϊκό πατριωτικό κίνημα. Ο εθνικισμός είναι αστική δημοκρατική ιδεολογία με νεωτερικά πολιτικά χαρακτηριστικά και προτάγματα, παιδική ασθένεια της νεωτερικότητας, που ολοκλήρωσε τον ιστορικό του κύκλο ήδη τον περασμένο αιώνα, όπως ακριβώς και ο αντίποδάς του ο σοσιαλισμός. Ο εθνικισμός και η αυταρχική του επίταση, ο φασισμός κι αντίστοιχα, ο σοσιαλισμός και η επίτασή του, ο κομμουνισμός είναι οι δύο κοίτες ενός ιστορικού ρεύματος που έχει ήδη στερέψει. Ο εθνικισμός και ο σοσιαλισμός, τέκνα της αστικής δημοκρατίας κείνται πλέον από μακρού εκτός του λόγου της ιστορίας.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έχει αντιδημοκρατικά χαρακτηριστικά; Σαφώς ναι, διότι έχει πατριωτικό χαρακτήρα. Στις κρίσιμες ιστορικές καμπές, η πατρίδα αντιπαρατίθεται στην δημοκρατία και ο πολίτης καλείται να επιλέξει. Πατρίδα ή δημοκρατία; Αυτό είναι το κεντρικό ερώτημα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Και η απάντησή της είναι καθαρή. Πατρίδα και δημοκρατία δεν είναι συνώνυμα ούτε αντώνυμα ιστορικά υποκείμενα. Η πρώτη είναι το περιέχον και η δεύτερη ένα από τα περιεχόμενα του. Η πατρίδα είναι ιστορικός όρος του βίου ενός λαού και η δημοκρατία ένα από τα πολιτεύματα που θεσμίζουν την Πόλι. Στην Ελλάδα, η πατρίδα έχει 4000 χρόνια ζωής, η δημοκρατία 40. Συνεπώς η πατρίδα υπέρκειται και προηγείται και η δημοκρατία υπόκειται και έπεται. Οσάκις τίθεται το δίλημμα πατρίδα ή δημοκρατία η επιλογή της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ και μαζί της και του λαού είναι αδιαπραγμάτευτη: ΠΑΤΡΙΔΑ.

Πατριώτης είναι εκείνος που πιστεύει ότι η πατρίδα προηγείται της δημοκρατίας.

Δημοκράτης, εκείνος που πιστεύει ότι η δημοκρατία προηγείται της πατρίδας. Το 80% του λαού είναι πατριώτες. Το 20% του λαού είναι δημοκράτες. Το πολιτικό υποκείμενο της πατρίδας είναι ο λαός. Ο λαός ενώνει. Το πολιτικό υποκείμενο της δημοκρατίας είναι τα κόμματα. Τα κόμματα διχάζουν. Η δημοκρατία δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά μέσο.

Επομένως είναι χρήσιμη αν ωφελεί την πατρίδα και τον λαό. Αν τους βλάπτει, είναι απορριπτέα και άχρηστη. Αυτή είναι η ακλόνητη αλήθεια της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Κι αν θέσετε σε λαϊκό δημοψήφισμα της αλήθεια αυτή, να είστε σίγουροι ότι το αποτέλεσμα θα είναι ακριβώς όπως ανωτέρω, 80% υπέρ της πατρίδας, 20% υπέρ της δημοκρατίας.

Γι αυτό και ο δυνάμει αποδέκτης του αγγέλματος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι το 80% του ελληνικού λαού.

Εν τούτοις, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι νομοταγής καίτοι μη νομιμόφρων. Δεν φρονεί τον νόμο και θέλει να τον αλλάξει, αφού πιστεύει ότι η δημοκρατία είναι πολίτευμα που εγγενώς ζημιώνει τον λαό και την πατρίδα, όμως υποτάσσεται στην δημοκρατική νομιμότητα και δεν επιζητεί να την ανατρέψει, όπως άλλα κόμματα, αλλά να πείσει τον λαό για το δίκαιο της πεποίθησής της μέσα από την δημοκρατική τάξη. Ο λαός έχει ήδη βιώσει την αχρειότητα της δημοκρατίας. Αυτό όμως δεν αρκεί. Πρέπει και να την συνειδητοποιήσει.

Αυτό είναι το καθήκον της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ: Η δημοκρατία που καταλύεται ερήμην του λαού, παλινορθώνεται. Μόνον η δημοκρατία που καταργείται από τον λαό πεθαίνει.

Ποιος είναι ο μύθος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ; Ο μύθος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι η αλήθεια του μίτου της. Κι ο μίτος αυτός επιστρέφει στις ρίζες της δημιουργίας της. Είτε ο ΛΑΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ - ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ επιτύχει να αποσπάσει στις επόμενες εκλογές το 29% των ψηφοφόρων είτε επιστρέψει στις μεταπροσεχείς στο 0,29%, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έχει ολοκληρώσει τον ιστορικό σκοπό της. Στα είκοσι πρώτα χρόνια της ύπαρξής της, μόνη αυτή από όλα τα συγγενή ριζοσπαστικά κινήματα της Ευρώπης, γαλούχησε, επιμόρφωσε και κατάρτισε 1.000 πιστούς εθνικοσοσιαλιστές. Την τελευταία δεκαετία, ο καθένας από αυτούς με την σειρά του, γαλούχησε, επιμόρφωσε και κατάρτισε 5 πιστούς εθνικοσοσιαλιστές της επόμενης γενιάς.

Σήμερα στην Ελλάδα υπάρχουν 5.000 εθνικοσοσιαλιστές, ναζιστές αν επιμένετε, πιστοί, ακλόνητοι κι ατσάλινοι στη πεποίθηση στρατιώτες του Φύρερ. Είναι

έτοιμοι να πράξουν το καθήκον τους όταν Ψηλώσει η Στιγμή κι όχι να σφαγούν από τους εξουσιαστές την λάθος ώρα. "Να επιστρέψουν και η γη να τρέμει ". Ζουν και κινούνται ανάμεσά σας, είναι οι άνθρωποι της διπλανής πόρτας, αλλά δεν τους γνωρίζετε. Δικαστικοί και διπλωμάτες, κρατικοί λειτουργοί και πανεπιστημιακοί, δικηγόροι, ιατροί, μηχανικοί, επώνυμοι κι ανώνυμοι επιστήμονες και τεχνικοί, κοινοί θνητοί, γλιστρούν σιωπηλοί και αθόρυβοι μεταξύ σας και περιμένουν την Ώρα. Δεν είναι ψηφοφόροι της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, γιατί δεν είναι καν ψηφοφόροι, είναι ταγοί. Δεν ανήκουν στην ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ κι όμως είναι τα οκτώ ένατα της αόρατης θέας της. Είναι λίγοι; Γελιέστε. Είναι πάρα πολλοί. Όταν έλθει η Ώρα που οι λαοί θα αφυπνισθούν, τότε θα κυβερνήσουν όχι μόνον την Ελλάδα, μα την Ευρώπη.

Αυτοί είναι το αληθές έργο, ο αληθής λόγος και μύθος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ

Εναντίον του Συστήματος ορθώνει το ανάστημά του μόνον Εκείνος, εναντίον του οποίου επιτίθεται λυσσαλέα από άκρου εις άκρον, ολόκληρο το κυρίαρχο Σύστημα. Το Σύστημα δείχνει την ιστορία με το βλέμμα. Εκείνος όμως, την γράφει με το αίμα.

Πέμπτη 17 Μαϊου 2012, δωδέκατη ημέρα από τον εκλογικό θρίαμβο της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Λίγες ημέρες πριν την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, ώρα της ορκωμοσίας των νέων βουλευτών και της παράλληλης προκήρυξης των νέων εκλογών, το worldpress, έχει ρίξει επίσημα και οριστικά την ηλεκτρονική σελίδα της, το κύριο επιθετικό πολιτικό της όπλο για πολλούς μήνες τώρα, ενόσω είναι ολοσχερώς αποκλεισμένη από τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης. Την σελίδα, που μετά τις εκλογές, ξεπέρασε τους 250.000 επισκέπτες την ημέρα. Η σημασία της νίκης της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ έχει κατά πολύ υπερβεί τα όρια της πατρίδας μας. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι ένα καθαρόαιμο αντι-συστημικό κίνημα που ελλοχεύει στον ανεξέλεγκτο κι εκρηκτικό κοινωνικό πυρήνα των βίαια εξαθλιούμενων από την μνημονιακή πολιτική Ελλήνων πολιτών, με τον οποίο κατόρθωσε να επικοινωνεί άμεσα, "από τα κάτω", μόνη αυτή από όλες τις αποτιτανωμένες πολιτικές δυνάμεις και όχι μέσα από τον λώρο ενός κομματικού σωλήνα ή ενός μηνύματος

του γυαλιού. Άρα αποτελεί ακραίο κίνδυνο συστημικής αποσταθεροποίησης, που πρέπει σήμερα και όχι αύριο να παταχθεί. Το κυρίαρχο Σύστημα, θορυβημένο αλλά αμείλικτο, αντιδρά ταχύτατα, πέραν πάσης ελπίδας.

Ο κοινωνικός ακτιβισμός μεταμόρφωσε την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ σε λαϊκό Τάλω, χάλκινο γίγαντα με υπερτροφικά άκρα, αλλά και ένα καρφί ως αχίλλειο πτέρνα του. Ο Τάλως κατά τον Πλάτωνα ήταν επιφορτισμένος με το καθήκον να επιτηρεί την εφαρμογή των νόμων στην Κρήτη, κουβαλώντας τους μαζί του, γραμμένους σε χάλκινες πλάκες. Όμοιο είναι το καθήκον της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, να φυλάττει πίστη στην πατρίδα και τον λαό, πάνω από κάθε φρούδα δημοκρατική απαξία και απραξία.

Τις προηγούμενες ημέρες, ημέρες διερευνητικών κυβερνητικών εντολών, η δημοκρατία σκότωσε την πατρίδα, με μίσθαρνα όργανα τα πολιτικά της υποκείμενα, δηλαδή τα κόμματα που διαιρούν και εξαθλιώνουν τον λαό.

Ωστόσο, οι καιροί ου μενετοί. Η σατανική Μήδεια, ως άλλη Κίρκη αλόγιστης δύναμης που συνεπαίρνει τον Τάλω, παραμονεύει. Κι αν ο Τάλως δεν εγρηγορεί, ο πανούργος Ιάσων, το κυρίαρχο Σύστημα, θα αφαιρέσει το καρφί που κλείνει την μοναδική φλέβα του χάλκινου γίγαντα στην αχίλλειό του πτέρνα. Και τότε όλα θα έχουν τελειώσει. Και για τον Τάλω και για την πατρίδα και για τον λαό.

Σε πολιτική αντιστροφή του μύθου, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ υπόκειται σήμερα στο σύνδρομο του Ηρώδη. Είναι ένα ζωηρό βρέφος, που πρέπει βιαστικά να ενηλικιωθεί, όσο το κυρίαρχο σύστημα τ' αφήνει μόνο στην κλίνη του. Ώσπου να εξομαλύνει τις εσωτερικές αντιφάσεις με τους μνημονιακούς και αντι-μνημονιακούς συμπαίκτες, που είναι όλοι συστημικοί, απολύτως και ακωλύτως ελεγχόμενοι. Μόλις ρυθμίσει τον νέο βηματισμό των υποτακτικών του, θα επανακάμψει αμείλικτο. Αν βρει στην κλίνη ένα νήπιο θα το σφαγιάσει ανελέητα. Αν όμως βρει ένα πολεμιστή, μπορεί και να δειλιάσει.

Για τον πολεμιστή, το ξίφος δεν αρκεί.
Το ξίφος και το πνεύμα που συμμαχούν,
είναι ο αιώνιος νικητής του ξίφους
που τραβά κανείς ασυλλόγιστα.

Η κλαγγή των σπαθιών που θεριεύει,
θρυμματίζει την μοιραία σιγή.
Τώρα στέκω θεατής στην αρένα κι ακροώμαι
την μεγάλη σφαγή.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Την 7η Μαΐου 2012 γεννήθηκε ο κοινοβουλευτικός βίος της Χρυσής Αυγής, την δε 17η Ιουλίου παγιώθηκε η παρουσία της στο κοινοβούλιο. Έκτοτε και μέχρι σήμερα, που συμπληρώνει ένα έτος κοινοβουλευτικής θητείας, το πολιτικό τοπίο της πατρίδας μας έχει ριζικά μεταβληθεί. Παρά τις οιμωγές των αντιπάλων, η Χρυσή Αυγή καταγράφεται δημοσκοπικά ως η τρίτη πολιτική δύναμη, έχει πολιτικά ενηλικιωθεί και το δυνητικό ακροατήριό της περιλαμβάνει το 20% του λαϊκού σώματος.

Κατά το διαρρεύσαν έτος, μια σειρά από κείμενα αναφορικά με την πορεία της Χρυσής Αυγής καταχωρίσθηκαν από τον συγγραφέα, ο οποίος ένεκα μιας πολιτικής διένεξης με τον Νίκο Μιχαλολιάκο έμεινε στο περιθώριο των εξελίξεων. Ορισμένα από αυτά είδαν το φως της δημοσιότητος, τα περισσότερα όχι. Μια συλλογική προσπάθεια να προτυποποιηθούν οι θέσεις της Χρυσής Αυγής υπό μορφήν απαντήσεων σε κρίσιμα ζητήματα, όπως αυτά ετέθησαν σε επερωτήσεις άλλων κομμάτων εντός του κοινοβουλίου, δεν τελεσφόρησε. Τα σχετικά κείμενα παρατίθενται κατωτέρω.

Το Επίμετρο κλείνει με την προσωπική επιστολή που απηύθυνε ο συγγραφέας κατά την πρώτη επέτειο του κοινοβουλευτικού βίου της Χρυσής Αυγής, προς τον Νίκο Μιχαλολιάκο, η οποία δεν έτυχε καμιάς ανταποκρίσης. Η επιστολή αυτή έχει χαρακτήρα ενός ultimo saluto προς τον επί 40ετία συναγωνιστή Νίκο Μιχαλολιάκο

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ. ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ, ΔΙΧΩΣ ΠΥΞΙΔΑ.

Ο πολιτικός και κοινωνικός ακτιβισμός δεν συνιστά πολιτικό λόγο.

Πρός
Τόν κ. Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου
Ἐνταῦθα
- - - -

Ἔχομεν τήν τιμήν νά γνωρίσωμεν Ὑμῖν συμφώνως τῷ Ν. 54/1974 ὅτι ἱδρύομεν τήν πολιτικήν κίνησιν ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ (Λ. Σ.) μέ ἕδραν τάς Ἀθήνας δηλοῦντες ὅτι αἱ ἀρχαί αὐτῆς ἀντιστρατεύονται πρός πᾶσαν ἐνέργειαν ἀποσκοποῦσαν εἰς τήν βίᾳ κατάληψιν τῆς ἐξουσίας ἤ τήν ἀνατροπήν τοῦ ἐλευθέρου δημοκρατικοῦ πολιτεύματος.

Ἀθῆναι τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 1983
Ὁ Ἀρχηγός τῆς πολιτικῆς κινήσεως ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ (Λ.Σ.)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ
ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ 16
ΑΘΗΝΑΙ

Ἀρμόδιος διοικητικός ἐπιμελητής [illegible] κομίζων τήν παροῦσαν δήλωσιν πρός τόν κ. Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρός γνῶσιν του καί διά τῆς κομίσεως [illegible] αὐτόν [illegible] τῷ ἐκδοτηρίῳ του.

Ἀθῆναι 14-2-1983
Ὁ δηλῶν

Ο Λαϊκός Σύνδεσμος- Χρυσή Αυγή ιδρύθηκε με την ανωτέρω προσωπική δήλωση του Νίκου Μιχαλολιάκου. Αν ακόμη και σήμερα συνεχίζει να αντλεί την σύσταση και την νομιμότητά του αποκλειστικά από την ανωτέρω η άλλη παρόμοια δήλωση, δίχως θεσμικά κατοχυρωμένο Καταστατικό Χάρτη, τότε γεννάται ένα θεμελιώδους πολιτικής σημασίας ερώτημα: Ο Νίκος Μιχαλολιάκος είναι ο αρχηγός ή ο ιδιοκτήτης της Χρυσής Αυγής; Επειδή τα

δημοκρατικά κομματικά φέουδα εταλάνισαν αφορήτως τον ελληνικό λαό, αυτός δικαιούται να γνωρίζει αν στο πρόσωπο του Νίκου Μιχαλολιάκου αναγορεύει ένα ακόμα πολιτικό ηγεμόνα ή αντίθετα ένα εθνικό ηγέτη.

Το εκπληκτικό αποτέλεσμα των εκλογών της 6ης Μαΐου έφερε την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ στο προσκήνιο των πολιτικών εξελίξεων, όχι μόνον στην Ελλάδα, αλλά σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Το αποτέλεσμα τούτο είναι ο καρπός βαθύτερων διεργασιών και μεταλλάξεων που έλαβαν χώρα στον πολιτικό τόπο της λεγόμενης Ακροδεξιάς, αλλά και ευρύτερα στο πολιτικό τοπίο της πατρίδας μας για περισσότερα από τριάντα χρόνια. Όμως οι διεργασίες αυτές δεν θα έβρισκαν πολιτική διέξοδο και αναφορά, αν δεν υπήρχε η τριακονταετής επιμονή, η άκαμπτη σταθερότητα, η αδάμαστη θέληση και το ισχυρό πολιτικό ένστικτο ενός προσώπου: Του Νίκου Μιχαλολιάκου. Στον Νίκο Μιχαλολιάκο ανήκει ολοκληρωτικά ο θρίαμβος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

Ωστόσο, η 6η Μαΐου απετέλεσε ένα ορόσημο και για την ίδια την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Η εκτόξευση του ποσοστού της από το 0,3% στο 7% του λαϊκού σώματος είναι μια πολιτική μεταστοιχείωση ακραίου βεληνεκούς, που μεταμόρφωσε μια περιθωριακή οργάνωση σε κοινωνικό κίνημα. Γεννάται όθεν το ερώτημα: έχει η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ τα θεμέλια και τις εφεδρείες που απαιτούνται για να απορροφήσει και αποσβέσει ομαλά τους τεράστιους κλυδωνισμούς αυτής της πολιτικής μεταστοιχείωσης; Για να απαντήσουμε, θα σκιαγραφήσουμε τους πρωταγωνιστές και θα ιχνηλατήσουμε τα πεπραγμένα

της εντός και εκτός Βουλής, στα πρώτα κοινοβουλευτικά της βήματα.

Επειδή οι πρωταγωνιστές της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ δεν είναι περισσότεροι από τρείς, οι τρείς περισσότερο γνωστοί, γι' αυτό και το κατόρθωμά τους φαντάζει απίστευτο. Στην πραγματικότητα είναι δύο: Ο αρχηγός Νίκος Μιχαλολιάκος και το ασυναγώνιστο δίδυμο πολιτικού και κοινωνικού ακτιβισμού Κασιδιάρη-Παναγιώταρου.

Πίσω από αυτούς στοιχίζεται μια στρατιά ανώνυμων αγωνιστών με μακρά εμπειρία κοινωνικών αγώνων, που ωστόσο, χωρίς την στιβαρή ηγετική παρουσία του Μιχαλολιάκου και τον ακραίο δυναμισμό του εν λόγω διδύμου δεν θα έβρισκε πολιτική διέξοδο.

Ο Νίκος Μιχαλολιάκος είναι στόφα λαϊκού πολιτικού ηγέτη. Αυθεντικός, ανιδιοτελής και άμεσος, άνθρωπος του καθήκοντος και όχι των δικαιωμάτων, γνωρίζει να επικοινωνεί δίχως την διαμεσολάβηση ενός κομματικού μηχανισμού με το λαϊκό σώμα. Όμως το βασικό του εφόδιο, που λόγω και της σπάνιας ιστορικής του παιδείας τον καθιστά μοναδικό πολιτικό αρχηγό εντός της Βουλής, είναι η ικανότητά του να αναγιγνώσκει τα πολιτικά γεγονότα με ιστορική συνείδηση. Για τον Νίκο Μιχαλολιάκο πολιτική δεν είναι η τέχνη του εφικτού, αλλά ο ιστορικός σχεδιασμός του μέλλοντος της πατρίδος. Ωστόσο, συγκομίζει τα συνήθη ελαττώματα μιας εκρηκτικής πολιτικής προσωπικότητας που βασίζεται στο ένστικτο: Είναι παρορμητικός, πρόχειρος και δεσποτικός. Και για τα τρία, η Χρυσή Αυγή στον ελάχιστο κοινοβουλευτικό της βίο έχει ήδη πληρώσει ακριβό τίμημα.

Το δίδυμο Κασιδιάρη – Παναγιώταρου είναι γοητευτικά παραγωγικό. Ατόφιοι πολιτικοί και κοινωνικοί ακτιβιστές, που αφουγκράζονται και ζουν στον παλμό του

κοινωνικού γίγνεσθαι, συντονίζονται αβίαστα με το κοινωνικό σώμα και μιλούν με την δράση τους απ' ευθείας στην καρδιά και την ψυχή του. Είναι σκληροτράχηλοι αγωνιστές, που εμπνέουν τους συμμαχητές τους, οι οποίοι κέρδισαν οριστικά μετά από σκληρό δεκαετή αγώνα την μάχη του πεζοδρομίου με τους κομμουνιστές. Το χειρότερο για τους κομμουνιστές είναι, ότι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ με πρότυπο το αξεπέραστο αυτό δίδυμο, διαπλάθει σήμερα χιλιάδες νέους μαχητές των λαϊκών και κοινωνικών αγώνων, ενόσω οι αντίπαλοί της απολιθώνονται στα συντεχνιακά κεκτημένα τους, ώστε να μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι η Αριστερά και το ΚΚΕ έχουν χάσει οριστικά την μάχη της κοινωνίας και απλά περιμένουν παθητικά τον πολιτικό αφανισμό τους. Επί πλέον, ο Κασιδιάρης διαθέτει ισχυρό πολιτικό ένστικτο, τέτοιο που θα μπορούσε μια ημέρα να τον αναδείξει ως τον άξιο διάδοχο του Νίκου Μιχαλολιάκου. Το απέδειξε την κρίσιμη ώρα, όταν με τον λυτρωτικό του κόλαφο στο αναιδές δίδυμο Κανέλλη – Δούρου απελευθέρωσε ένα λαό από τα δεσμά σαράντα χρόνων αριστερής πολιτικής και ιδεολογικής τρομοκρατίας.

Όμως, ο πολιτικός και κοινωνικός ακτιβισμός δεν συνιστά πολιτικό λόγο. Και ενώ στα πρόσωπα τα θετικά χαρακτηριστικά υπερβαίνουν κατά πολύ τα αρνητικά, το ακριβώς αντίθετο ισχύει για τα πολιτικά πεπραγμένα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ εντός και εκτός κοινοβουλίου. Όσο δυναμικός και εκρηκτικός είναι ο κοινωνικός της ακτιβισμός, τόσο αναιμικός και αδύναμος είναι ο πολιτικός της λόγος.

Τα λάθη ξεκίνησαν την επομένη των εκλογών, όταν ο δεσποτικός Νίκος Μιχαλολιάκος ενέδωσε στις πιέσεις της συζύγου του Ελένης Ζαρούλια και την διόρισε βουλευτή. Η Ελένη Ζαρούλια είναι συναγωνίστρια των πρώτων χρόνων. Γνώρισε και παντρεύτηκε τον Νίκο Μιχαλολιάκο εντός ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ και υπήρξε πάντα ακάματη σύντροφός του στην ζωή και τον πολιτικό αγώνα. Ασφαλώς λοιπόν είχε κάθε δικαίωμα να θέσει υποψηφιότητα και να εκλεγεί. Αμέσως όμως μετά την εκλογή της είχε την ηθική υποχρέωση ως σύζυγος του αρχηγού να παραιτηθεί υπέρ της δεύτερης σε ψήφους γυναίκας υποψηφίας. Και μόνον επειδή δεν κατενόησε γιατί όφειλε να παραιτηθεί, ο Νίκος Μιχαλολιάκος, ως Αρχηγός που τιμά την Αρχή του Αρχηγού, όφειλε να την αποσύρει. Αντ' αυτού, την επέβαλε ως βουλευτή, απογοητεύοντας όλους τους χρυσαυγίτες, τόσο τους άφωνους χειροκροτητές που δεξιώνεται στο συμπόσιο της εξουσίας, όσο κυρίως τις ελεύθερες βουλήσεις που σιωπούν στο περιστύλιο. Αν η οικογενειοκρατία είναι δημοκρατικό κεκτημένο που ακόμα και σήμερα διαιωνίζουν οι πάσης φύσεως Πολύδωρες και Τραγάκηδες, ανεκδιήγητοι τοποτηρητές της αλήστου μνήμης βουλγαράκειας ρήσης "ό,τι είναι νόμιμο είναι και ηθικό", για ένα λαϊκό πατριωτικό κίνημα εν τω γεννάσθαι που ευαγγελίζεται την απαλλαγή του ελληνικού λαού από την σήψη της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας όπως η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, είναι έγκλημα καθοσιώσεως.

Τα λάθη συνεχίστηκαν με την αδυναμία πολιτικής ανάλυσης του τοπίου που προέκυψε μετά την 6η Μαΐου. Πράγματι, το κρισιμότερο πρόβλημα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ μέχρι και σήμερα, είναι η παντελής απουσία επιτελείου πολιτικής ανάλυσης, διαχείρισης και σχεδιασμού. Η εγγενής αυτή αδυναμία, αθροιζόμενη στον παρορμητισμό και την προχειρότητα του Νίκου Μιχαλολιάκου, οδήγησε την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ στα τρία ζωτικά λάθη του με-

σοδιαστήματος των εκλογών.

Το πρώτο μεγάλο λάθος ήταν η προδήλως αμήχανη θέση του κινήματος, δηλωθείσα επανειλημμένως δια στόματος Ηλία Κασιδιάρη, ότι προτείνει -άκουσον, άκουσον! – ως πρωθυπουργό εθνικής ενότητος τον... Βασίλειο Μαρκεζίνη. Το πλέον αντισυστημικό και αντικαθεστωτικό κίνημα της ελληνικής πολιτικής σκηνής, με τον πλέον ισχυρό αντιμνημονιακό λόγο, άρτι εισελθόν στη βουλή με μια εκρηκτική κοινωνική και λαϊκή δυναμική, προτείνει για πρωθυπουργό τον πλέον συστημικό, καθεστωτικό και μνημονιακό Έλληνα της υφηλίου, διεθνώς καταξιωμένο ακριβώς ένεκα του πολιτικού συμμορφωτισμού του. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ δεν είχε παρά να προτείνει δια στόματος του αρχηγού της έξω από την προεδρία της δημοκρατίας ευθαρσώς και υπερηφάνως μία και μόνη αληθινή κυβέρνηση εθνικής ενότητος : Αυτήν της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

Το δεύτερο μέγα λάθος ήταν η αδυναμία σύνθεσης και παρουσίασης ενός μανιφέστου Δέκα Πολιτικών Θέσεων άμεσης εφαρμογής, δίκην πολιτικής διακήρυξης προς τον ελληνικό λαό. Στην τρέχουσα πολιτική συγκυρία πατριωτικού συναγερμού με στόχο την εθνική σωτηρία, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, είχε και μπορούσε να προβάλει ρηξικέλευθο και ριζοσπαστικό σχέδιο εξόδου της πατρίδας από την εθνική κρίση. Η παρουσίαση αυτού του πολιτικού μανιφέστου, θα εξακόντιζε την δημοφιλία της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ στην συνείδηση του χειμαζόμενου ελληνικού λαού. Αντ' αυτού, από πολιτική προχειρότητα ή δειλία καθηλώθηκε σε γενικόλογους και ανέξοδους αντι-μνημονιακούς αφορισμούς, συγχρωτιζόμενη με την κενόλογη αντι-μνημονιακή ρητορεία των λοιπών πολιτικών δυνάμεων τόσο της αριστεράς, όσο και της δεξιάς

όχθης του πολιτικού φάσματος.

Το τρίτο ωστόσο μείζον και ασυγχώρητο λάθος της ηγεσίας υπήρξε η αδυναμία ερμηνείας του ρευστού πολιτικού τοπίου και της τρέχουσας πολιτικής συγκυρίας που διαμορφώθηκε με το αποτέλεσμα των εκλογών της 6ης Μαΐου, η οποία απέτρεψε την άμεση λήψη δραστικών αποφάσεων εν όψει των επερχόμενων εκλογών της 17ης Ιουνίου. Μετά την 6η Μαΐου ο Νίκος Μιχαλολιάκος, ως μη όφειλε, επαναπαύθηκε στις δάφνες του. Η πολιτική ανάλυση όμως των δεδομένων οδηγεί στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να εντείνει την δράση του. Δεδομένων των συνθηκών που είχαν ανακύψει, αρκούσε η διοργάνωση μιας εβδομαδιαίας περιοδείας στα νησιά του Αιγαίου με σταθμούς την Σύρο, την Νάξο, την Σαντορίνη, την Ρόδο και κατάληξη το ακριτικό Καστελόριζο, το οποίο ετίμησε την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ αναδεικνύοντάς την δεύτερη δύναμη και όπου συμβολικά ο Νίκος Μιχαλολιάκος ως ο αντι-Παπανδρέου, θα εκήρυττε τον ανένδοτο πατριωτικό αγώνα απελευθέρωσης της Ελλάδας από το κατοχικό μνημόνιο, εξαγγέλλοντας το μανιφέστο των Δέκα Πολιτικών Θέσεων της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, για να εκτιναχθεί το ποσοστό της σε διψήφιο αριθμό, εκεί ακριβώς που το τοποθετούσε η κοινωνική της δυναμική. Η περιοδεία θα ολοκληρωνόταν με σταθμούς την Χίο, την Σάμο την Λέσβο και κατάληξη την Αλεξανδρούπολη. Ο θρίαμβος θα ήταν ολοκληρωτικός. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ με 12% θα ήταν την 17η Ιουνίου η τρίτη πολιτική δύναμη στην πατρίδα μας, εξαφανίζοντας από τον πολιτικό χάρτη τους Ανεξάρτητους Έλληνες, που δεν είναι κίνημα του λαού παρά ένα μήνυμα του γυαλιού, ένα θνησιγενές μόρφωμα εικονικού πατριωτισμού, προϊόν της πολιτικής συγκυρίας, ένα νέο ΛΑΟΣ στην θέση του ΛΑΟΣ

με τον μεγαλοαστό πλουτοκράτη Καμμένο σε ρόλο νέου συγκυριακού Καρατζαφέρη.

Όπως ο Νίκος Μιχαλολιάκος πιστώνεται με απόλυτο τρόπο την νίκη της 6ης Μαΐου, ομοίως, με εξ ίσου απόλυτο τρόπο χρεώνεται με την αδράνειά του την ήττα της 17ης Ιουνίου.

Η 17η Ιουνίου οριστικοποίησε το νέο πολιτικό σκηνικό εκπέμποντας δύο μηνύματα. Με το πρώτο, το πολιτικό σύστημα αμνήστευσε το ένοχο παρελθόν του, αθωώνοντας τους διαχειριστές του: Ανέθεσε εκ νέου την σωτηρία της πατρίδος στους ολετήρες της. Με το δεύτερο μήνυμα, εδραίωσε την παρουσία της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ στο πολιτικό προσκήνιο. Δυστυχώς όμως, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ συνεχίζει έκτοτε μέχρι και σήμερα την αλυσίδα των λαθών της.

Λίγες ημέρες μετά την ορκωμοσία των βουλευτών ο Νίκος Μιχαλολιάκος έδρασε εκ νέου ως φεουδάρχης. Καθαίρεσε τον βουλευτή Σερρών, περιφρονώντας βάναυσα την λαϊκή εντολή, προκειμένου να διορίσει στην θέση του τον αποτυχόντα εκλεκτό της κόρης του.

Μια ευφυής ρήση του από βήματος της βουλής, δεν είχε την ανάλογη συνέχεια, επιβεβλημένη για λόγους εντυπώσεων αλλά και ουσίας: "memorandum delenda est" αναφώνησε ορθώς, θυμίζοντας τον λόγο του Κάτωνος του Τιμητή, τον οποίο ωστόσο δεν μιμήθηκε: Κάθε αγορητής της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ από βήματος της βουλής, πρέπει να εκκινεί και να τελειώνει κάθε αγόρευσή του με αυτόν τον λόγο θυμίζοντας διαρκώς στον ελληνικό λαό τον αίτιο των δεινών και της τραγωδίας του.

Τέλος, ενέδωσε στην σαγήνη των κοινοβουλευτικών προνομίων, διορίζοντας τους αποτυχόντες βουλευτές της 17ης Ιουνίου μαζί με τον καθαιρεθέντα πρώην βουλευτή Σερρών ως μετακλητούς υπαλλήλους στην Βουλή.

Όμως, τα συμπτώματα αυτά καίτοι εκφυλιστικά δεν σηματοδοτούν παρά τους ανώδυνους σταθμούς του δίχως πυξίδα ταξιδίου της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ στη βουλή. Το κύριο όσο και θεμελιώδες πρόβλημα παραμένει το απόλυτο έλλειμμα εκφοράς ουσιαστικού πολιτικού λόγου, που πέραν των δίχως αντίκρισμα γενικόλογων αντι-μνημονιακών καταγγελτικών μοτίβων, οφείλει να περιλαμβάνει προτάσεις επίλυσης των συγκεκριμένων προβλημάτων που ταλανίζουν την πατρίδα και τον λαό, επαρκώς θεμελιωμένων σε ένα συντεταγμένο πολιτικό μανιφέστο θέσεων, που θα αποτελεί την απαρασάλευτη πολιτική χάρτα του Κινήματος , θα εξαγγελθεί με ένα διάγγελμα προς τον ελληνικό λαό και εκείθεν θα υποστηριχθεί επίμονα και εξακολουθητικά από κάθε βουλευτή, κάθε στέλεχος και κάθε μέλος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ μέχρις ότου γίνει κτήμα ολόκληρου του λαού.

Για την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ισχύει κατά γράμμα το ρήμα: "Έξω πάει καλά", εξαιρετικά καλά μάλιστα, χάρις στην συνέπεια του πατριωτικού αγώνα της, την εκρηκτική κοινωνική της δυναμική και τον επιτυχημένο πολιτικό και κοινωνικό ακτιβισμό που εφαρμόζει. Είναι το αποτέλεσμα που της αξίζει. Ωστόσο, "μέσα δεν πάει πουθενά" ένεκα της οργανωτικής της ανεπάρκειας και του ελλείμματος πολιτικού σχεδιασμού και πολιτικής πυξίδας, που δεσπόζουν, παράλληλα με τον δεσποτισμό του αρχηγού της.

Είναι το αποτέλεσμα που δεν της αξίζει.

Ο δεσποτισμός, η προχειρότητα και ο παρορμητισμός συνεχίζουν να είναι οι κακοί σύμβουλοι του Νί-

κου Μιχαλολιάκου. Μεθύοντας με το άρωμα της ισχύος, προτιμά να δεξιώνεται τους άφωνους χειροκροτητές και να εξορκίζει τις ελεύθερες φωνές εξορίζοντάς τες στο περιστύλιο. Ας γνωρίζει όμως ότι και οι χειροκροτητές του υποτονθορίζουν στο σκιόφως τις ίδιες εκείνες αλήθειες, που οι ελεύθερες βουλήσεις κραυγάζουν στο φως.

"Τι δέον γενέσθαι" για να αναστραφεί το κλίμα και να βρεί το λαϊκό κίνημα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ την πυξίδα, τον προσανατολισμό και τον βηματισμό του;

Με το άλμα από το 0,3 στο 7% η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ενηλικιώθηκε βίαια. Σήμερα, συντελούσης και της πολιτικής συγκυρίας, έχει ως δυνάμει ακροατήριο το 20% του λαϊκού σώματος. Η πολιτική ανάλυση βεβαιώνει ότι το άλμα από το 7 στο 20%, το οποίο θα καταστήσει την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ στρατηγικό παίκτη του πολιτικού συστήματος, προς μεγάλο ζόφο των αντιπάλων της, δεν είναι ανέφικτο! Όχι μόνον είναι εφικτό, αλλά είναι και αναγκαίο για την σωτηρία της πατρίδας. Η πολιτική ανάλυση βεβαιώνει, ότι με τον κατάλληλο στρατηγικό σχεδιασμό και τους δέοντες πολιτικούς χειρισμούς και εν όψει της αναμενόμενης οσονούπω κατάρρευσης της μνημονιακού κυβερνητικού συνασπισμού, σε τρία χρόνια από σήμερα το πολιτικό τοπίο της πατρίδας μας θα προσομοιάζει με εκείνο του γαλλικού. Στα ερείπια των ΝΔ και ΠΑΣΟΚ και μετά την αποπομπή του εξοφλημένου διδύμου των ολετήρων Σαμαρά – Βενιζέλου και των παλαιοκομματικών συνδαιτυμόνων τους θα αναδυθούν ως νέοι πυλώνες του συστήματος ένα Λαϊκό και ένα Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, στα αριστερά του οποίου θα επιπλεύσει ένα νομιμόφρον, δορυφορικό και υποταγμένο Αριστερό Μέτωπο τύπου Μελανσόν της τάξεως έως του 10%, προερχόμενο από τα σπαράγματα της καθεστωτικής ΔΗΜΑΡ και του νεοκομμουνιστικού ΣΥΡΙΖΑ. Το ΚΚΕ θα εξαφανιστεί από τον πολιτικό χάρτη περιοριζόμενο στους ζηλωτές της μονής Περισσού, ο δε ΣΥΡΙΖΑ θα συντριβεί από τις εσωτερικές αντιφάσεις του: Την βαρυτική σύνθλιψη του συμπιληματικού νεοκομμουνιστικού και αριστερίστικου πυρήνα υπό την πίεση των νεοαστικών στιβάδων των κρατικοδίαιτων συντεχνιών. Εκεί ακριβώς θα θριαμβεύσει η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ με το 20% του λαϊκού σώματος, έχοντας απομυζήσει, με το πατριωτικό φρόνημα και την πολιτική και κοινωνική της δράση από την Αριστερά κάθε λαϊκό έρεισμα. Η φθίνουσα πορεία που οδηγεί το ΚΚΕ στον πολιτικό θάνατο έχει ήδη αρχίσει, η δε ανάλογη του ΣΥΡΙΖΑ είναι νομοτελειακή βεβαιότητα.

Η διεκδίκηση όμως του 20% του λαϊκού σώματος από την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ απαιτεί βαθειά, επαναστατική αλλαγή, τομή στην εσωτερική της δομή. Ο γκρίζος και άμορφος πληβειακός πυρήνας της πρέπει άμεσα να φωτιστεί με άπλετο φως, ο εσμός των άκριτων και βουβών χειροκροτητών να απωθηθεί στην περιφέρεια και την θέση του να καταλάβουν οι ελεύθερες βουλήσεις που σήμερα συνωθούνται στο περιστύλιο. Και πάνω από όλα, ο Νίκος Μιχαλολιάκος πρέπει να απεμπολήσει αυτοβούλως οριστικά και αμετάκλητα το κεκτημένο του φεουδάρχη, όπως ο πύραυλος που απορρίπτει ως άχρηστη και περιττή την άδεια δεξαμενή καυσίμων, προκειμένου να εκτοξευτεί στο διάστημα. Το φεουδαρχικό μοντέλο οδήγησε επιτυχώς την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ίσαμε εδώ, εξαντλώντας τα όριά του. Εφεξής, θα την καταστρέψει. Ο Νίκος Μιχαλολιάκος πρέπει να πάψει να είναι ο ιδιοκτήτης και κλειδοκράτορας της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ και να γίνει αυτό που πρέπει: ο Αρχηγός της.

Με ποια διαδικασία θα μπορέσει να συμβεί αυτό; Μόνο με μια, αναγκαία και απαραίτητη σήμερα παρά ποτέ. Με την άμεση διοργάνωση Συνεδρίου Επανίδρυσης του Κινήματος, όπου θα τεθούν από μηδενική βάση τα τρία θεμελιώδη ζητήματα:

1. Η Οργανωτική Δομή.
2. Ο Καταστατικός Χάρτης.
3. Η Διακήρυξη των Δέκα Πολιτικών Θέσεων.

Η Οργανωτική Δομή δεν θα πρέπει να είναι η παραδοσιακή δομή ενός πολιτικού κόμματος που είναι ένας εξουσιαστικός μηχανισμός, αλλά αυτή ενός λαϊκού κινήματος που είναι ένας πολιτειακός οργανισμός.

Ο Καταστατικός Χάρτης πρέπει να ορίζει αυστηρά ετήσια θητεία του Αρχηγού και των Οργάνων, καθορίζοντας ως ανώτατο συνολικό χρόνο παραμονής του Αρχηγού στο αξίωμα τα 8 έτη. Επίσης να ορίζει με σαφήνεια τον τρόπο εκλογής και διαδοχής του Αρχηγού και να έχει νομική ισχύ, ώστε το Κίνημα να υπάρχει χάριν των φορέων και των μελών του και όχι χάριν ενός προσώπου με "κληρονομικό δικαίωμα".

Η Πολιτική Διακήρυξη οφείλει να έχει χαρακτήρα Κυβερνητικού Προγράμματος άμεσης εφαρμογής, ως η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ να είναι η δυνάμει Κυβέρνηση της πατρίδος.

Το πολιτικό μέλλον της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ προμηνύεται λαμπρό προς χάριν του λαού και της πατρίδος. Τίποτε όμως δεν το προδικάζει. Η ορθή διαχείριση της κοινωνικής δυναμικής θα οδηγήσει το Κίνημα στο 20 %. Η εσφαλμένη θα το συρρικνώσει εκ νέου στο 0,2%. Για τον Νίκο Μιχαλολιάκο όμως τώρα δεν υπάρχει επιστροφή. Όπως έκανε πάντα, οφείλει να στρέψει το βλέμμα Εμπρός, πάντα Εμπρός.

ΣΥΡΙΖΑ, ΕΝΑ ΣΥΜΠΙΛΗΜΑ ΕΘΝΟΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΑΡΝΗΣΙΠΑΤΡΙΔΩΝ

Τον τελευταίο καιρό πληθαίνουν τα συμπτώματα πολιτικής αποσταθεροποίησης του ΣΥΡΙΖΑ, κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης και δήθεν προαλειφόμενου πόλου κυβερνητικής εξουσίας. Η θεσμισμένη πλέον κατά το πρόσφατο συνέδριο νεοκομμουνιστική εσωτερική αντιπολίτευση και τα ολοένα αυξανόμενα κρούσματα εθνομηδενισμού, όπως αυτά της αριστερίστριας βουλευτού Γαϊτάνη και της αντιπροσωπείας της Νεολαίας στα Σκόπια, αποδεικνύουν περίτρανα στα όμματα και του πιο καλοπροαίρετου Έλληνα πολίτη, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι παρά ένα συμπίλημα εθνομηδενιστών και αρνησιπάτριδων.

Με βάση τα ανωτέρω χαρακτηριστικά συμπτώματα θα επιχειρήσουμε μια πολιτική ανάλυση για το μέλλον του ΣΥΡΙΖΑ σε βάθος χρόνου. Σύμφωνα με αυτήν, σε ορίζοντα τριετίας, ο ΣΥΡΙΖΑ, σήμερα αξιωματική αντιπολίτευση και δήθεν διεκδικητής της εξουσίας, θα έχει πολιτικά αποδημήσει, συρρικνωμένος στις διαστάσεις ενός πολιτικού νάνου, καθεστωτικού δορυφόρου της σοσιαλδημοκρατίας, ενός "Αριστερού Μετώπου" τύπου Μελανσόν, με εκλογική επιρροή ανάλογη αυτής από την οποία εκκίνησε η φούσκα του, δηλαδή έως 5%, παραμένοντας ωστόσο, κατά πάσα πιθανότητα, εντός βουλής. Αν αυτό τους παρηγορεί, τους βεβαιώνουμε, ότι οι σταλινικοί μπολσεβίκοι του ΚΚΕ θα έχουν εξαφανιστεί

από τον πολιτικό χάρτη, περιοριζόμενοι σε ελάχιστους εκτός βουλής ζηλωτές της μονής Περισσού, όπου με την αγιαστούρα του Μαρξ, θα ξεσκονίζουν τα αραχνιασμένα εικονίσματα του Λένιν και του Στάλιν. Η πολιτική και κοινωνική νομοτέλεια που θα οδηγήσει στο ανωτέρω αποτέλεσμα είναι η ακόλουθη.

1. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι το αμάλγαμα αφ' ενός, ενός αρτηριοσκληρωτικού, συμπιληματικού νεοκομμουνιστικού πυρήνα, τον οποίο η ανίατη ασθένεια της ιδεολογίας (κρατισμός, κοινωνικοποίηση μέσων παραγωγής, αρνησιπατρία, διεθνισμός, ταξική συνείδηση και λοιπές ιστορικές πλάνες) οδηγεί στην πεισματικά γεροντική άρνηση της πολιτικής πραγματικότητας και αφ' ετέρου των κρατικοδίαιτων συντεχνιακών στοιβάδων των νεοαστών, που μετανάστευσαν από το ναυάγιο του ΠΑΣΟΚ προ της πολιτικής του καταβύθισης, αναμένοντας από τον ΣΥΡΙΖΑ να διασφαλίσει το κεκτημένο των συντεχνιακών προνομίων τους εις βάρος του λαϊκού σώματος. Μόλις τα στρώματα αυτά εθισμένα δεκαετίες τώρα στα προνόμια της κρατικοδίαιτης διαφθοράς αντιληφθούν την αδυναμία προάσπισης, λόγω νέων πολιτικών συνθηκών, των κεκτημένων τους, θα εγκαταλείψουν ταχύτατα τον ΣΥΡΙΖΑ, συνθλίβοντας στο αγελαίο πέρασμά τους, τον νεοκομμουνιστικό του πυρήνα.

2. Οποτεδήποτε στην ιστορία της νεωτερικότητας το ιδεολόγημα της ταξικής συνείδησης, του διεθνισμού και της αρνησιπατρίας συγκρούσθηκε κατά μέτωπο με την εθνική συνείδηση και τον πατριωτισμό, σε κρίσιμες καμπές της ιστορικής ζωής των λαών, η ταξική συνείδηση και ο διεθνισμός ηττήθηκαν κατά κράτος. Το ίδιο θα συμβεί, συμβαίνει ήδη και σήμερα στην πατρίδα μας.

Η Χρυσή Αυγή εξυψώνει τον Έλληνα εργαζόμενο ή άνεργο σε Έλληνα πολίτη και τον διακρίνει ριζικά από τον μετανάστη. Ο ΣΥΡΙΖΑ, εξισώνει, εξομοιώνει και ομογενοποιεί τον Έλληνα πολίτη με τον λαθρομετανάστη εισβολέα όπως λέγει και το σύνθημα:

"Ντόπιοι και ξένοι εργάτες ενωμένοι".

Η Χρυσή Αυγή λέγει κάτι απλό και αληθές και γι' αυτό ακαταμάχητο. Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες. Πάνω από όλους μας, συνεκτικός δεσμός είναι η πατρίδα που έχει 4.000 χρόνια ιστορικού βίου. Ο ΣΥΡΙΖΑ λέγει κάτι νόθο και ψευδές και γι' αυτό ευτελισμένο. Η Ελλάδα ανήκει από κοινού στους Έλληνες, τους εισβολείς λαθρομετανάστες και οποιονδήποτε άλλον επήλυδα της παγκοσμιοποίησης. Σύμφωνα με αυτό το ιδεολόγημα, δεν ανήκουμε στην πατρίδα και τον λαό μαζί με τους ομοαίματους αδελφούς μας, αλλά στην "κοινωνική τάξη μας" μαζί με την ακοινώνητη, αναφομοίωτη και δυσεκρίζωτη μάζα των ξένων λαθρομεταναστών εισβολέων, επήλυδων και παριών. Αδελφός μας δεν είναι ο όμαιμος συνέλληνας, αλλά ο μπαγκλαντεσιανός κοινωνικός παρίας.

Ανεξάρτητα συνεπώς από τα όποια συγκυριακά εκλογικά αποτελέσματα, η Χρυσή Αυγή απευθύνεται στο 98% του ελληνικού λαού που συντάσσεται με το ανωτέρω πολιτικό όραμα της, ενώ αντίθετα, ο ΣΥΡΙΖΑ και οι κομμουνιστές απευθύνονται στο 2% του λαϊκού σώματος, που ένεκα της ανίατης νόσου της ιδεολογίας, ασπάζονται το δικό τους όραμα. Άρα ο ΣΥΡΙΖΑ κινείται ιδεολογικά άκρως αντίθετα προς το ρεύμα της ιστορίας.

Ποίαν άλλη χρείαν έχομεν αποδείξεως ότι η πολιτική του άλωση είναι προδιαγεγραμμένη;

3. Μόλις οι νεοαστικές στοιβάδες αισθανθούν την αδυναμία του πολιτικού καταφυγίου τους να προασπίσει τα συντεχνιακά τους προνόμια, θα επιστρέψουν και αυτές από την "ταξική", συντεχνιακή τους συνείδηση που πρόδωσε ο ΣΥΡΙΖΑ στην μοναδική ρίζα κοινωνικής καταβολής και συγκρότησης που απομένει, τον πατριωτισμό. Έτσι θα στρέψουν τα πολιτικά πυρά τους εναντίον του ΣΥΡΙΖΑ, συντασσόμενοι με το υπόλοιπο λαϊκό σώμα που αναζητά στην απτή ιστορική πραγματικότητα της πατρίδας και όχι σε ιδεολογήματα το συλλογικό του πεπρωμένο και φρόνημα. Ο ΣΥΡΙΖΑ θα μεταμορφωθεί στον αποδιοπομπαίο τράγο της τραγωδίας τους: Από το "ωσαννά", στο "σταύρωσον αυτόν". Το πολιτικό τέλος του ΣΥΡΙΖΑ θα είναι πολύ πιο ηχηρό και οδυνηρό από εκείνο του ΠΑΣΟΚ.

4. Η Χρυσή Αυγή είναι κίνημα, δηλαδή λαϊκός οργανισμός της πολιτείας και όχι κόμμα, δηλαδή διαμεσολαβητικός μηχανισμός της εξουσίας. Η Χρυσή Αυγή είναι στους δρόμους, δηλαδή στον λαό, εκεί ακριβώς που από πολλού χρόνου έχει πάψει να βρίσκεται (μάλλον δεν βρέθηκε ποτέ...) η αριστερά. Γιατί; Διότι η δράση της Χρυσής Αυγής δεν διαμεσολαβείται από κανένα κομματικό, συντεχνιακό ή συνδικαλιστικό σωλήνα. Για να κερδίσεις ό, τι δικαιούσαι, δεν χρειάζεται να είσαι μέλος κανενός κόμματος ή συνδικάτου, αρκεί που είσαι Έλληνας πολίτης. Αυτό είναι το επαναστατικό, ανυπέρβλητο μήνυμα του λαϊκού πατριωτισμού της Χρυσής Αυγής, που στην πολιτική και κοινωνική κονίστρα εξουδετερώνει κάθε νοσηρό ιδεολόγημα και φαντασιοσκοπία της αριστεράς και των κομμουνιστών. Άρκεσαν δύο χρόνια κοινωφελούς δράσης της Χρυσής Αυγής για να απωλέσει η αριστερά το ήμισυ και πλέον των λαϊκών και

κοινωνικών της ερεισμάτων. Σε άλλα δύο χρόνια, η αριστερά και οι κομμουνιστές θα έχουν στερηθεί και του έσχατου λαϊκού και κοινωνικού τους ερείσματος και θα τους απομείνει ως εκλογική πελατεία μόνον η άρχουσα τάξη του στρατού κατοχής των συνδικαλιστών, δηλαδή των δια βίου άεργων κηφήνων, που είναι σήμερα οι δυνάστες του λαϊκού σώματος.

Να λοιπόν γιατί σε τρία χρόνια η αριστερά και οι κομμουνιστές, που έχουν από πολλές δεκαετίες, ίσως από την εποχή του εμφυλίου και του ΕΑΜ, απολέσει οριστικά τα κινηματικά τους χαρακτηριστικά και την άμεση προσπέλαση στο λαϊκό σώμα θα έχουν εξαφανιστεί από τον πολιτικό χάρτη. Η Χρυσή Αυγή είναι το κίνημα που σήμερα οικοδομεί αυτό που αποτελεί το όραμα κάθε αριστερής σέχτας: Τον εθνικό σοσιαλισμό "από τα κάτω".

Μετά την τέλεση του πολιτικού μνημοσύνου του κομματικού ινδάλματος της ροζ Αριστεράς, ας επιστρέψουμε στον προβληματισμό, τις αγωνίες αλλά και τις εμμονές της, ότι δήθεν η Χρυσή Αυγή είναι "κίνδυνος θάνατος για την κοινωνία". Πράγματι, η Χρυσή Αυγή είναι κίνδυνος θάνατος, αλλά όχι για την κοινωνία και τον λαό μα για τους δυνάστες τους, τις κρατικοδίαιτες, παρασιτικές και διεφθαρμένες αριστερές ορδές των συνδικαλιστικών συντεχνιών, που αποτελούν την σπονδυλική στήλη του ΣΥΡΙΖΑ. Ο κινηματικός χαρακτήρας του πολιτικού και κοινωνικού ακτιβισμού της, βρίσκεται σε αντίθεση με την στρουθοκαμηλική ανεπάρκεια της αριστεράς που αδυνατεί να αναλύσει και να ερμηνεύσει το πολιτικό φαινόμενο Χρυσή Αυγή. Μόνο που πια τώρα είναι πολύ αργά. Διότι η αριστερά, καθεστωτική, νεοκομμουνιστική και σταλινική δεν διαθέτει καν τα εργα-

λεία πολιτικής ανάλυσης που απαιτούνται, αφού παραμένει εγκλωβισμένη στις ερμηνείες και τα στερεότυπα που οδήγησαν στην ήττα της τόσο από τον ρεφορμισμό, όσο και από τον φασισμό-ναζισμό του μεσοπολέμου. Τις γελοίες και υστερικές κραυγές του τύπου "σκοτώνει, σφάζει, δέρνει" δεν τις σχολιάζουμε.

Εντάσσονται στο σύνδρομο που φέρει το όνομα "οι ναζί δολοφόνοι με το πριόνι", που είναι το απωθημένο κάθε εξορκιστή της Χρυσής Αυγής. Οι εξορκιστές όμως μας γιγαντώνουν και μας διασκεδάζουν σαν τους σαλτιμπάγκους. Ικανούς ερμηνευτές αναζητούμε, για να τους τοποθετήσουμε απέναντί μας.

Υπάρχει και ένα άλλο παραμύθι που η ροζ αριστερά καλλιεργεί δίκην ευσεβούς, αλλά ανεκπλήρωτου πόθου. Το παραμύθι αυτό συμπυκνώνεται σε εκφράσεις του τύπου: "Παρά το μπούγιο που εμφανίζει, η Χρυσή Αυγή θα εξαφανιζόταν από προσώπου γης εάν ερχόταν αντιμέτωπη με την οργανωμένη Αριστερά". Η αλήθεια είναι, ότι αυτή που προς ώρας εξαφανίζεται από προσώπου γης όταν η Χρυσή Αυγή παρελαύνει είναι η οργανωμένη Αριστερά από άκρου εις άκρον, της καθεστωτικής συντεχνίας και συμπαιγνίας των ΚΝΑΤ και ΠΑΜΕ συμπεριλαμβανομένων. Άντε λοιπόν γελοίοι παλικαράδες, τι περιμένετε; Βγείτε να αναμετρηθείτε με τα τάγματα εφόδου! Βγείτε, όσο προλαβαίνετε τώρα, γιατί σε μια τριετία δεν θα υπάρχετε.

Σε ένα μήνα και κάτι η Χρυσή Αυγή θα τιμήσει την επέτειο των Πεσόντων των Ιμίων.

Φέτος, πενήντα χιλιάδες χρυσαυγίτες, κρατώντας λάβαρα, σημαίες και πυρσούς θα παρελάσουν τραγουδώντας τον ύμνο τους στους δρόμους της Αθήνας. Φέ-

τος, ο ουρανός της Αττικής γης, καταυγασμένος από το φως των πυρσών, θα σειστεί από την μυριόστομη ιερή κραυγή: "Αναρχικοί και μπολσεβίκοι, αυτή η γη δεν σας ανήκει ! ".

Η τρομερή ιαχή των Ελλήνων θα σαρώσει από άκρου εις άκρο της πατρίδας την κόκκινη πανούκλα της αριστεράς και του μπολσεβικισμού.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΠΑΤΡΙΔΑ: ΕΝΑ ΨΕΜΑ

Σε πρόσφατη διαδικτυακή συζήτηση, ο ανά το πανελλήνιο καταγέλαστος ερωτύλος πινόκιο του ΣΥΡΙΖΑ Π. Τατσόπουλος, σε παρατήρηση συνομιλητή του, ότι ο Μουσολίνι ξεκίνησε την πολιτική του σταδιοδρομία ως αναρχικός και σοσιαλιστής, δήλωσε ότι "και την ιστορία του φασισμού γνωρίζει", προσθέτοντας μάλιστα ότι ο ηγέτης του φασισμού, χρημάτισε και διευθυντής (έστω αρχισυντάκτης...) της σοσιαλιστικής εφημερίδας "Avanti".

Για τον Π. Τατσόπουλο, καθώς και για κάθε άλλο αριστερό κεκράκτη, ισχύει η ποιητική ρήση που αποδίδεται στον Μ. Βασίλειο, "ανέγνως, αλλ' ουκ έγνως. Ή γαρ έγνως, ουκ αν κατέγνως ". Διότι το ζητούμενο δεν είναι αν έχουν αναγνώσει την ιστορία, όπως ο Π. Τατσόπουλος διατείνεται, αλλά αν την έχουν μελετήσει, δηλαδή κατανοήσει και εξαγάγει από αυτήν τα αναγκαία συμπεράσματα. Επειδή αψευδής μάρτυρας της απόλυτης άγνοιάς τους είναι ο τρόπος που αντιμετωπίζουν την Χρυσή Αυγή, τους προσφέρουμε δωρεάν μερικά μαθήματα πολιτικής ιστορίας προκειμένου να διεγείρουμε ένα υποψιασμό βάθους στην επίπεδη προβληματική τους. Διότι η γελοιότητα δεν μας διασκεδάζει, αντίθετα μας κουράζει. Επιτέλους θέλουμε σοβαρούς αντιπάλους !

Τι κατάλαβε λοιπόν ο Μουσολίνι το 1914, με την κήρυξη του πολέμου, που ένα αιώνα μετά δεν έχει καταλά-

βει ακόμη ο αναγνώστης της ιστορίας του φασισμού Π. Τατσόπουλος και οι αριστεροί ομογάλακτοί του; Κατάλαβε ότι ο επερχόμενος πόλεμος, ως διαμάχη του αυτοκρατορικού με τον δημοκρατικό εθνικισμό αποτελεί την ταφόπλακα της μαρξιστικής ουτοπίας και του διεθνιστικού σοσιαλισμού. Βλέποντας τον εργάτη να πολεμά στο ίδιο χαράκωμα με το αφεντικό του εναντίον του εθνικού αντιπάλου, ο πολιτικά οξυδερκής Μουσολίνι κατανόησε πολύ ταχύτερα από τους αφιονισμένους στην δογματική ιδεοληψία μαρξιστές συντρόφους του, ότι η πατρίδα είναι τόσο βαθειά ριζωμένο αρχετυπικό βίωμα, που αποτελεί ιστορικό υποκείμενο απείρως ισχυρότερο από την ταξική συνείδηση, η οποία δεν είναι παρά ένα απόρριμμα της ιστορικής συγκυρίας. Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος λοιπόν ήταν ο θρίαμβος του εθνικισμού και η ταφόπλακα του μαρξισμού. Έτσι ο Μουσολίνι, προκρίνοντας ένα εθνικο-συνδικαλιστικό σοσιαλισμό, έναντι της νεκρής πλέον διεθνιστικής-μαρξιστικής ουτοπίας δημιούργησε τον φασισμό, δηλαδή τον πολιτικά οργανωμένο πατριωτισμό και σε δέκα χρόνια ήταν κύριος της Ιταλίας. Στην αντίπερα όχθη, οι απολιθωμένοι, γραφικοί σοσιαλμαρξιστές πρώην σύντροφοι και ήδη αντίπαλοί του, χρειάστηκαν επίσης δέκα χρόνια για να καταλάβουν απλώς τι είχε συμβεί.

Μεταξύ όμως των αφελών μαρξιστών της εποχής που δεν προλάβαιναν να αφομοιώσουν τους ιδεολογικούς κολάφους με τους οποίους τους στόλισε η γενιά του πολέμου, τριγύριζε ανά την Ευρώπη, άκαπνος κι αλώβητος από τις μάχες που συνέθλιβαν την πατρίδα του κι ένας ρωσοεβραίος, ονόματι Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνωφ ή Λένιν. Ο Λένιν ήταν πολιτικά οξυδερκής τόσο,

όσο και ο Μουσολίνι, γι αυτό και κατενόησε εξ ίσου γρήγορα όπως εκείνος, μέσα στην λαίλαπα του πολέμου, ότι ο ιδεολογικός του προπάτορας, ο μαρξισμός είχε πεθάνει. Έτσι, συγκολλώντας με πολιτική ιδιοφυία τα ιδεολογικά ερείπια και τα κατεδαφισμένα υλικά του μαρξισμού και εκμεταλλευόμενος την μέχρις εσχάτων εθνική σύγκρουση της τσαρικής Ρωσίας με την αυτοκρατορική Γερμανία, δημιούργησε στα μετόπισθεν του μετώπου και μαχαιρώνοντας πισώπλατα την θετή του πατρίδα, τον μπολσεβικισμό. Είναι ειρωνεία της ιστορίας, ότι στην μετάλλαξη του μαρξισμού σε μπολσεβικισμό συνέβαλε αποφασιστικά πλην της εβραϊκής διεθνούς που οργάνωσε το εγχείρημα και των αμερικάνικων τραπεζών που το χρηματοδότησαν και ο Γερμανός εθνικιστής στρατηγός Λούντεντορφ, αρχηγός του επιτελείου του Χίντεμπουργκ και μετέπειτα συμμαχητής του Χίτλερ, φυγαδεύοντας τον Λένιν με γερμανικό τραίνο από την Ελβετία στα μετόπισθεν του ρωσικού μετώπου.

Ποια ήταν συνεπώς τα πολιτικά συμπεράσματα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου; Ότι οι ευρωπαϊκοί λαοί μπορούσαν να πεθάνουν για την πατρίδα τους, γράφοντας στα παλαιότερα των υποδημάτων τους την ταξική τους συνείδηση. Η σύγκρουση εθνικισμού και σοσιαλισμού οδήγησε στον θρίαμβο της πατρίδας ως ιστορικού υποκειμένου, την τραγική διάψευση του μαρξισμού και του ταξικού εργατικού κινήματος ως αποβλήτων της ιστορικής συγκυρίας και στην δημιουργία δύο νέων πολιτικών πρωταγωνιστών, του φασισμού ως του πολιτικά οργανωμένου πατριωτισμού αφ' ενός και του μπολσεβικισμού ως του πολιτικά οργανωμένου κομμουνισμού αφ' ετέρου. Ο επίλογος του πολέμου γράφτηκε με την

εξόντωση των γραφικών όσο και ρομαντικών γερμανών σπαρτακιστών από την σοσιαλδημοκρατία και το άδοξο τέλος των ιουδαίων ηγετών τους, Λούξεμπουργκ και Λίμπνεχτ.

Συνειδητοποιώντας κάποτε επιτέλους τον θάνατο του μαρξισμού, οι θεωρητικοί σοσιαλμαρξιστές επεχείρησαν να μεταλλαχθούν ιδεολογικά. Έτσι προέκυψαν δύο πολιτικά ρεύματα κατ' αντιστροφή και στους αντίποδες του μαρξισμού : Ο ρεφορμισμός των Κάουτσκι - Μπερνστάιν, που απορρίπτοντας ιδεολογικά την ταξική πάλη, την οποία ήδη είχαν απορρίψει πολιτικά οι λαοί της Ευρώπης δημιούργησε την σοσιαλδημοκρατία και εκ παραλλήλου, ο πολιτισμικός μαρξισμός των Γκράμσι – Λούκατς, που επεχείρησαν να μείνουν πιστοί στην μαρξιστική παράδοση, αντιστρέφοντας με τη σειρά τους το μαρξιστικό δόγμα, επιζητούντες πρώτα την αλλαγή του πολιτιστικού εποικοδομήματος και κατόπιν της παραγωγικής βάσης, δηλαδή της αλληλεπίδρασης των παραγωγικών σχέσεων με τις παραγωγικές δυνάμεις. Η ανατροπή που επιχείρησε ο πολιτισμικός μαρξισμός, ήταν η πιο ηχηρή απόδειξη της χρεοκοπίας της μαρξιστικής ουτοπίας, που προήλθε από τους κόλπους των ίδιων των μαρξιστών.

Ωστόσο, η νίκη του μπολσεβικισμού στα μετόπισθεν του μετώπου και η δημιουργία της Σοβιετικής Ένωσης από τους ιουδαίους Λένιν – Τρότσκυ - Στάλιν – Μπουχάριν – Κάμενεφ - Ζηνόβιεφ καλλιέργησε νέες προσδοκίες στους μεταλλαχθέντες σε λενινιστές, πρώην μαρξιστές συντρόφους. Φαντασθείτε, ο λενινισμός ήταν τόσο ευθεία προέκταση του μαρξισμού, ώστε επεκράτησε στην

πλέον υπανάπτυκτη βιομηχανικά κοινωνία της Ευρώπης, με ανύπαρκτο προλεταριάτο, την Ρωσία και απέτυχε στην πλέον βιομηχανικά ανεπτυγμένη χώρα, την Γερμανία. Επίσης, ενώ ο επιστημονικός μαρξισμός δογμάτιζε : "η οικονομία καθορίζει την πολιτική", ο λενινισμός "προσάρμοσε" : "η πολιτική καθορίζει την οικονομία". Η Σοβιετική Ένωση εξέθρεψε μια νέα γενιά ευρωπαίων μπολσεβίκων, που στο όνομα του νεκρού πλέον μαρξισμού και του ζώντος λενινισμού επεχείρησαν την δεκαετία του 1920-1930 να κάνουν εξαγωγή της επανάστασης από την Ρωσία στην Ευρώπη, προδίδοντας τις πατρίδες τους για χάρη του κομμουνισμού. Εν τούτοις ένεκα της παραληρηματικής ιδεοληψίας και της εθελοδουλείας τους, λογάριασαν "χωρίς τον ξενοδόχο", δηλαδή τα διδάγματα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και το πατριωτικό σθένος των ευρωπαϊκών λαών.

Έτσι, η δεύτερη και απόλυτη συντριβή των φρούδων μαρξιστικών ιδεολογημάτων επήλθε με τον θρίαμβο του ναζισμού, ο οποίος αντέστρεψε στην πράξη το κομμουνιστικό δόγμα : Δεν είναι οι προλετάριοι που δεν έχουν πατρίδα, αλλά η πατρίδα που δεν έχει προλετάριους! Για να κατανοηθεί η ιδεολογική απολίθωση των μαρξιστών του 1930, προεξάρχοντος του παραληρηματικού Τρότσκυ, αναφορικά με την φύση του φασισμού και του ναζισμού, ως "ακραίας έκφρασης του μονοπωλιακού καπιταλισμού και ιμπεριαλισμού και ως τελευταίου καταφύγιου της αστικής τάξης πριν την νομοτελειακή έλευση της σοσιαλιστικής επανάστασης και τη νίκη του προλεταριάτου", υπογραμμίζουμε ότι οι κομμουνιστές στην Γερμανία πανηγύρισαν την νίκη του ναζισμού περισσότερο από τους ναζιστές. Διότι σύμφωνα με την "μαρξιστική ανάλυση", εντός εξαμήνου ο ναζισμός θα

κατελύετο από την προλεταριακή επανάσταση και η εξουσία θα έπεφτε στις αγκάλες των κομμουνιστών. Τι έγινε στ' αλήθεια ; Σε έξη μήνες, ο ναζισμός είχε λύσει στην Γερμανία το κοινωνικό πρόβλημα, οι κομμουνιστές είχαν γίνει ναζιστές, το κομμουνιστικό κόμμα είχε βάλει λουκέτο διότι έμεινε χωρίς οπαδούς και οι κομμουνιστές ηγέτες, προδίδοντας την πατρίδα τους, είχαν καταφύγει στον πάτρωνά τους την Σοβιετική Ένωση. Η πατρίδα είχε και πάλι νικήσει!

Του λενινισμού εκδημήσαντος στην Σοβιετική Ένωση του 1930, μια νέα εξαλλαγή της σεσηπυίας μαρξιστικής μούμιας κάνει την εμφάνισή της, για να ταλανίσει τους σοβιετικούς λαούς την δεκαετία του 30 και να αφανίσει στα γκουλάγκ 50 εκατ. σοβιετικούς δούλους, κουλάκους, δηλαδή αγρότες πιστούς στη γη τους, εθνοτικές μειονότητες ανίκανες να αφομοιώσουν το διεθνιστικό δόγμα, αλλά και σύνολη την παλαιοκομματική εβραϊκή ιντελιγκέντσια, που δεν εννοούσε να χωνέψει τον θάνατο και την ταφή του μαρξισμού, με προεξάρχοντα τον παλαιό σύντροφο Τρότσκυ. Και ιδού ο σταλινισμός. Ο Στάλιν αφομοίωσε ολοτελώς το δίδαγμα του Λένιν: Ο μαρξισμός είχε προ πολλού πεθάνει. Ζήτω ο κομμουνισμός! Δηλαδή ο σοβιετικός ιμπεριαλισμός. Ο πολιτικός ανταγωνισμός με τη δύση, δηλαδή αφ' ενός τον δημοκρατικό ατλαντικό άξονα Μ. Βρεττανίας- ΗΠΑ και αφ' ετέρου την ανερχόμενη ναζιστική Γερμανία, για την κυριαρχία της Ευρώπης, είχε αρχίσει και θα ήταν αδυσώπητος. Ο σταλινισμός, οργάνωσε δούρειους ίππους υπονόμευσης των ευρωπαϊκών πατρίδων σε κάθε χώρα.

Ήταν τα κομμουνιστικά κόμματα και η λεοντή τους,

τα λαϊκά μέτωπα. Ωστόσο, όπως και τον καιρό του Α' πολέμου, μίλησε η πατριωτική ιστορική συνείδηση των λαών. Με πρωτοπορία τους τον φασισμό, δηλαδή τον πολιτικά οργανωμένο πατριωτισμό και κυρίως τον ναζισμό, δηλαδή τον πολιτικά οργανωμένο φυλετισμό, οι ευρωπαϊκοί λαοί κατόρθωσαν να εξουδετερώσουν αποτελεσματικά την κομμουνιστική απειλή στην ηπειρωτική Ευρώπη. Χρειάστηκε η συντριβή του κόκκινου μετώπου στην Ισπανία, για να εξολοθρευτεί ο κομμουνισμός στην Ευρώπη οριστικά, μέχρι το 1940. Η πατρίδα είχε και πάλι νικήσει!

Εκ παραλλήλου όμως με τον σταλινισμό, ένα νέο διανοητικό μόρφωμα του πολιτισμικού μαρξισμού κάνει την εμφάνισή του στην Γερμανία του μεσοπολέμου μέχρι την άνοδο του ναζισμού και εκείθεν διασπείρεται ως νεομαρξιστικό ρεύμα στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Μερικοί σοσιαλμαρξιστές διανοούμενοι, πεισματικά προσκολλημένοι στην αποτιτανωμένη μαρξιστική ουτοπία, παραλαμβάνουν την σκυτάλη από τους Λούκατς-Γκράμσι, επιχειρώντας να ξαναζωντανέψουν με νέους όρους το ερειπωμένο μαρξιστικό ιδεολόγημα. Είναι η λεγόμενη σχολή της Φρανκφούρτης με τους Αντόρνο, Χορκχάϊμερ, Μαρκούζε, Μπένγιαμιν, το αντίστοιχο φροϋδικό ρεύμα της ψυχολογίας με τους Βίλχελμ Ράιχ και Έριχ Φρόμμ, τον αυτόχειρα ποιητή Πάουλ Τσέλαν και τους κληρονόμους τους Χόμπσμπομ, Χάμπερμας (όλοι εβραίοι, πλην Χάμπερμας, πολιτικού εξωμότη του ναζισμού). Από αυτούς θα προκύψει μεταπολεμικά το κίνημα της νέας αριστεράς καθώς και όλα τα σπαράγματα του μεταμοντέρνου μαρξισμού, που μετά την ήττα του ναζισμού και των ευρωπαϊκών πατρίδων, προσεπόρισαν

στην αριστερά ένα αδόκητο ιδεολογικό και πολιτιστικό θρίαμβο.

Ποιο είναι το δίδαγμα της ιστορίας μέχρι σήμερα; Ότι ο σοσιαλισμός χωρίς πατρίδα είναι ένα ψέμα. Ότι η πατρίδα είναι υπερκείμενη αξία αναφοράς, ένα αρχετυπικό βίωμα, λόγος που αξίζει να ζει κανείς γι' αυτόν και να πεθαίνει. Αντίθετα, η τάξη και η ταξική συνείδηση είναι ένα απόρριμμα, ένα απολίθωμα της ιστορικής συγκυρίας, που ποτέ δεν συνήγειρε και ποτέ δεν πρόκειται να συνεγείρει τον λαό. Γι' αυτό, οποτεδήποτε η ταξική συνείδηση συγκρούσθηκε με τον πατριωτισμό, η ταξική συνείδηση ηττήθηκε κατά κράτος. Το ίδιο θα συμβεί και τώρα, συμβαίνει ήδη, Π. Τατσόπουλε κι εσείς λοιποί αριστεροί, μπολσεβίκοι και αναρχοσυμμορίτες κάθε απόχρωσης. Επειδή πολεμάτε την πατρίδα κι επειδή παραμένετε προσκολλημένοι στην ιδεολογική απολίθωση της δεκαετίας του 30, γι' αυτό και η ήττα σας από την Χρυσή Αυγή είναι ιστορικά προδιαγεγραμμένη.

ΕΘΝΟΣ ΧΩΡΙΣ ΠΑΤΡΙΔΑ, ΕΝΑ ΨΕΜΑ

Τις τελευταίες δύο δεκαετίες, μετά την ταφόπλακα που έθεσε στην κομμουνιστική ιδεοληψία η πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού, οι πατροπαράδοτες αρχές και αξίες που αιώνες τώρα ορίζουν και συνθέτουν τον ελληνικό τρόπο ζωής και ιδιαίτερα ο πατριωτισμός, υφίστανται μια νέου τύπου ανελέητη όσο και οργανωμένη αντιπολιτιστική επίθεση μιας δράκας πανεπιστημιακών "ταγών", που επιχειρούν την έργω και λόγω αποδόμησή τους. Δεδομένου ότι το κομμουνιστικό δόγμα έχει πλέον καταρρεύσει, οι διεθνιστές αυτοί ψευτο-διανοούμενοι, υπό το πρόσχημα της κοσμοπολιτικής δημοκρατίας και του αγλαΐσματος της, του πολυπολιτισμού, αγωνίζονται λυσσαλέα με βιβλία, άρθρα, αλλά και πολιτική δράση να αλλοτριώσουν και ει δυνατόν να εξαλείψουν το πατριωτικό φρόνημα των Ελλήνων.

Την δράση αυτή συντονίζουν μερικοί καθηγητές της "μεθοδολογίας της ιστορίας" και ιστορικοί της συμφοράς, εν οις, προεξάρχοντες, ο Αντώνης Λιάκος του Καποδιστριακού, η γνωστή από την αναγόρευσή της από το πασοκικό κατεστημένο σε "καθηγήτρια" πανεπιστημίου δίχως βασικό τίτλο σπουδών Θάλεια Δραγώνα και η κακή τη μοίρα "ιστορικός" και ήδη βουλευτής της καθεστωτικής και μνημονιακής αριστεράς που ακούει στο ληξιπρόθεσμο όνομα ΔΗΜΑΡ, Μαρία Ρεπούση. Η εν λόγω κυρία, θα μείνει ανεξίτηλα χαραγμένη στη μνήμη των Ελλήνων, όχι για το ούτως ή άλλως ασήμαντο έργο της,

πανεπιστημιακό ή πολιτικό, αλλά για την ιστορική ρήση με την οποία επεχείρησε να αποδομήσει σύνολη την νεώτερη εθνική μας ιστορία, τον περίφημο "συνωστισμό των Ελλήνων στην προκυμαία της Σμύρνης τον Αύγουστο του 22". Η υπόψη δράκα πανεπιστημιακών καλλιεργεί και διασπείρει με τις ευλογίες σύσσωμου του πολιτικού συστήματος το δηλητήριο του εθνομηδενισμού, δηλαδή την παλαιάς κοπής νεωτερική και μαρξιστική εκδοχή του έθνους, ως πολιτιστικού εποικοδομήματος του αστικού κράτους, που θα μαρανθεί μαζί του, ευθύς ως η παγκόσμια πολυπολιτιστική δημοκρατία επιβάλει την κυριαρχία του οικουμενικού μιγάδα, αγοραίου μαζάνθρωπου της φυλετικής πανσπερμίας, καταλύοντας τα σύνορα και τις πατρίδες. Ο εθνομηδενισμός είναι ο ίδιος εκείνος ιδεολογικός διεθνισμός, περιβεβλημένος με τα νέα μετακομμουνιστικά άμφια της επιστημολογικής, δήθεν "αντικειμενικής" ερμηνείας της ιστορίας, που βεβαίως, υπακούοντας τυφλά στην πολιτική ορθότητα, θεωρεί το λαϊκό αίσθημα του πατριωτισμού, εξ ορισμού νοσηρό και επικίνδυνο, άρα εξοβελιστέο από την πολιτική και κοινωνική ζωή. Την διηνεκή απάντηση στους νεόκοπους εθνομηδενιστές και την δήθεν αντικειμενική μεθοδολογία της ιστορίας που προβάλλουν δεν χρειάζεται να δώσουμε εμείς οι φασίστες, την δίδει η υπεράνω υποψίας ως προς την δημοκρατική ευαισθησία Γλύκατζη-Αρβελέρ: "Η ιστορία έχει αναγκαία δύο όψεις σαν τον Ιανό: Την προφάνεια των γεγονότων, που είναι ξερή ιστοριογραφία και την ιστορική τους ερμηνεία, που είναι ιδεολογία, δηλαδή υπόκειται στο φρόνημα και την πεποίθηση των ερμηνευτών και εκείθεν των εξουσιαστών".

Εν τούτοις τα τελευταία χρόνια, ένα ρεύμα σκέψης

αντίρροπο στον εθνομηδενισμό έχει αναπτυχθεί στην πατρίδα μας. Οι φορείς του είναι αληθινοί και όχι κίβδηλοι πνευματικοί ταγοί, διανοούμενοι και στοχαστές της ελληνικότητας, με κύρος και ειδικό βάρος. Οι πνευματικοί αυτοί ταγοί καταγγέλλουν με σθένος της ανιστόρητη και προκρούστεια λογική των εθνομηδενιστών και ανθίστανται στην άλωση του έθνους, από τη σκοπιά τόσο της αστικο- δημοκρατικής όσο και της ελληνορθόδοξης παράδοσης. Ενδεικτικά αναφέρω τους καθηγητές Χρήστο Γιανναρά, Παναγιώτη Ήφαιστο και Γιώργο Κοντογιώργη και τον εκλεκτό στοχαστή Θεόδωρο Ζιάκα. Το ρεύμα αυτό σκέψης αντέκρουσε με δριμύτητα την έωλη επιχειρηματολογία των εθνομηδενιστών και ανόρθωσε το εκπεσμένο κύρος του έθνους, ως προ-νεωτερικού υποκειμένου ιστορικών και πολιτιστικών πράξεων που δεν υπόκειται στο κράτος, όπως η ανιστόρητη νεωτερική ερμηνεία διατείνεται, αλλά προϋπάρχει και υπερέχει αυτού. Ιδιαίτερα το ελληνικό έθνος έχει μια λαμπρή ιστορία δυόμιση τουλάχιστον χιλιάδων ετών, από την εποχή του δημιουργού του, του Ισοκράτη έως και σήμερα με αδιάπτωτη συνέχεια και ενότητα ιστορικού βίου. Ωστόσο, οι ανωτέρω εθνιστές στοχαστές, απορρίπτοντας τον εθνομηδενισμό, σπεύδουν μετά βδελυγμίας να απορρίψουν εκ παραλλήλου και τον εθνικισμό, της εποχής ακόμη του Ζαμπέλιου και του Παπαρρηγόπουλου, καταγγέλλοντάς τον ως "αίρεση" αντίθετη του εθνομηδενισμού, υπό το όνομα εθνοφυλετισμός. Είναι, πιστοί περισσότερο στην ορθόδοξη παράδοση, εκλαμβάνουν το έθνος ως ένα νέφος πολιτισμού που διαχέεται στους αιώνες, αδιάρρηκτα συνδεδεμένο με τον ελληνορθόδοξο χριστιανισμό. Για τους εθνιστές, το έθνος είναι ένα πολιτιστικό και θρησκευτικό φύλλωμα δίχως

φυλετικές ρίζες, που φύεται κατά κύριο λόγο στην ελληνική πολιτειακή παράδοση και στο ανατολικό ορθόδοξο βίωμα. Από το φιλοτέχνημά τους ελλείπει η προγονική κληρονομιά του αίματος, ως αδιάπτωτη συνέχεια και ενότητα του πολιτικού και ιστορικού βίου των Ελλήνων, δηλαδή ελλείπει, αν δεν εκλείπει ολοτελώς το βίωμα της πατρίδας.

Ισορροπώντας ασταθώς μεταξύ εθνομηδενισμού και εθνοφυλετισμού, οι εθνιστές διανοούμενοι μάταια αναζητούν τόπο πολιτικού χειμασμού. Διότι, διωκόμενοι απηνώς από την εθνομηδενιστική και αρνησίπατρι αριστερά, καταχωρίζονται ως πολιτικά ενεργούμενα της εξ ίσου ένοχης για πατριδοκαπηλεία αστικοδημοκρατικής δεξιάς, που ουδόλως ενδιαφέρεται για το έθνος ως πολιτιστικό και ιστορικό υποκείμενο, αλλά μόνο για την νεωτερική εκδοχή του, δηλαδή ως υπηρέτη του κράτους και της αγοράς. Έτσι, αναλίσκονται σε άγονες ιδεολογικές διαμάχες, σκιαμαχίες καλύτερα, των τηλεπαραθύρων και των διαδικτυακών τόπων περί του ορισμού, δηλαδή του "τι είναι" σήμερα το έθνος και όχι περί της αλήθειας, αν το έθνος "είναι", δηλαδή αν το έθνος υπάρχει και ποίοι είναι σήμερα οι όροι της ύπαρξης του.

Η Χρυσή Αυγή βλέπει με συμπάθεια αλλά και θλίψη την αδιέξοδη προσπάθεια των εθνιστών διανοουμένων και στοχαστών, που παραμένουν εγκλωβισμένοι σε άγονους ιδεολογικούς λαβυρίνθους και στενόκαρδες προκαταλήψεις, ενόσω τα γεγονότα τους υπερβαίνουν και το λαϊκό σώμα τους καλεί να συμμετάσχουν σήμερα, εδώ και τώρα, στους όρους ύπαρξης του έθνους μας που καταλύεται και που οσημέραι, μετά από εικοσιπέντε αιώνες ζωής διακυβεύεται η ύπαρξή του. Αυτό που μετά βδελυγμίας αποκηρύσσουν ως εθνοφυλετισμό, δεν είναι τίποτε περισσότερο από την σάρκινη κοίτη του αιωνίου αίματος, την πατρίδα, το μοναδικό βίωμα που αποδείχνει, πέρα από ιδεολογικές παλινωδίες περί του "τι είναι το έθνος", ότι το έθνος υπάρχει. Το έθνος σήμερα δεν είναι ένα άμορφο ή έστω όμορφο νέφος πολιτισμού, αλλά οι νεκροί των Ιμίων και ο ήρωας Σολωμός Σολωμού. Μέσα στο πορφυρό αίμα που ράντισε τη γη τους, τη γη μας, κατά την ώρα της θυσίας τους, αναβαπτίζεται και θεριεύει η πατρίδα, στον κορμό της οποίας θα βλαστήσουν τα νέα κλαριά, που θα καρπίσουν την νέα πολιτιστική συγκομιδή. Το αίμα των πεσόντων για την πατρίδα είναι το λίπασμα του έθνους και του πολιτισμού.

ΕΠΕΡΩΤΗΣΗ ΚΚΕ, ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΡΟΧΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Α. ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Επί της αρχής, η Χρυσή Αυγή θεωρεί αναγκαία την αποδόμηση των σαθρών ιδεολογικών θεμελίων επί των οποίων οικοδομείται, η σε γενικές γραμμές ορθή ως προς το εποικοδόμημα των διαπιστώσεων επερώτηση του ΚΚΕ.

Το ΚΚΕ βασίζει την επερώτησή του, όπως άλλωστε την σύνολη πολιτική γραμμή πλεύσης του επί της ιστορικής φενάκης, ότι δύναται να αντικαταστήσει ένα πολιτικοκοινωνικό σύστημα που έχει χρεοκοπήσει, τον καπιταλισμό, με τον σοσιαλισμό, δηλαδή με μια πολιτικοκοινωνική μούμια που έχει σαπίσει.

Επειδή ο χρόνος της εισήγησής μας είναι περιορισμένος θα σταθούμε σε τρείς μόνο από τις ιστορικές πλάνες, που καθιερώνουν δικαίως το ΚΚΕ ως τον απολιθωμένο σκευοφύλακα του μαρξιστικού-λενινιστικού οστεοφυλακίου της μονής Περισσού.

Πρώτη πλάνη είναι η Ιδιωτεία. Ιδιωτεία είναι η ροπή του ανθρώπου προς τον ιδιοτελή ατομισμό και μέγιστη μαρξιστική πλάνη η πεποίθηση, ότι η Ιδιωτεία έχει ταξική καταγωγή, επομένως θα εξαλειφθεί στην σοσιαλιστική κοινωνία. Η Ιδιωτεία όμως, όπως έχει αποδείξει ο μέγιστος πολιτειολόγος των αιώνων, ο Πλάτων, δεν έχει ταξική καταγωγή, αλλά οντολογική προέλευση είναι δη-

λαδή ιστορικός ελκυστής και αναλλοίωτη σταθερά του ιστορικού γίγνεσθαι. Επομένως, ιδιώτες θα γεννώνται διηνεκώς σε όλη την ταξική ή μη διαστρωμάτωση της Πόλεως, τόσο μεταξύ της άρχουσας τάξης, όσο πολύ περισσότερο λόγω της πληβειακής συνείδησης, ανάμεσα στο προλεταριάτο και καμιά κοινωνική επανάσταση δεν πρόκειται να αλλοιώσει το οντολογικό τους περιεχόμενο. Το καθήκον της Πολιτείας, συνεπώς, που σύμφωνα με τον Κωνσταντίνο Τσάτσο είναι μέγα καθίδρυμα παιδείας, είναι η μέσω της παιδείας και του πολιτικού καθήκοντος, αργή μεταστοιχείωση των Ιδιωτών σε Πολίτες.

Συμπέρασμα: Σύντροφοι, σε όσες γενιές ποντικών κι αν κόψετε τις ουρές, τα ποντίκια του Λυσένκο θα γεννώνται πάντα με ουρά, διαψεύδοντας τις προσδοκίες σας.

Δεύτερη πλάνη είναι η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, που οδηγεί το απολιθωμένο ΚΚΕ και όχι μόνον αυτό, σε ένα αποτιτανωμένο κρατισμό, παρωχημένο από την εδώ και ένα αιώνα νίκη του ρεφορμισμού και της σοσιαλδημοκρατίας επί του κομμουνισμού. Σύντροφοι, σημασία δεν έχει ποιος κατέχει τα Μέσα Παραγωγής, αλλά ποιος τα ελέγχει. Σημασία δεν έχει αν τα μέσα παραγωγής κατέχει ένα προλεταριάτο, μια κοινωνία ή μια πολιτική πρωτοπορία, όταν αυτή είναι διαβρωμένη από την ιδιωτεία πολύ περισσότερο από ένα αστό ιδιοκτήτη, όπως για παράδειγμα συνέβαινε στο ΚΚΣΕ.

Το αποτέλεσμα είναι τραγικό και η σύγχρονη ιστορία το αποδεικνύει: Αν η Σοβιετική Ένωση λόγω Σιβηρίας δεν κατείχε τους μισούς πλουτοπαραγωγικούς πόρους του πλανήτη, η μπολσεβικική επανάσταση σας, θα είχε καταρρεύσει ταχύτερα από τους σπαρτακιστές. Η πληβειακή συνείδηση συνεπώς που ευαγγελίζεσθε είναι τρισχειρότερη από την αστική. Όταν τα μέσα παραγωγής τα κατευθύνει μια κλεπτοκρατική δημοκρατία των ιδιωτών, όπως σήμερα, τα αποτελέσματα είναι αυτά που ορθά διαπιστώνετε στην επερώτησή σας. Όταν όμως τα ελέγχει η πολιτεία των Πολιτών που ευαγγελίζεται η Χρυσή Αυγή, τότε δημιουργούν και παράγουν εις όφελος του λαού και της πατρίδας.

Τρίτη πλάνη, ευθεία συνεπαγωγή του αποτιτανωμένου κρατισμού είναι η κομμουνιστική άρνηση και ο εξορκισμός της επιχειρηματικότητας. Το επιχειρείν είναι η θετική πλευρά της Ιδιωτείας, όταν αυτή κατευθύνεται και κανοναρχείται εντός της κοίτης που θεσπίζουν οι κανόνες της Πόλεως. Η κερδοσκοπία είναι η άσωτη και νοσηρή απολαβή του Ιδιώτη σε καθεστώς κλεπτοκρατικής δημοκρατίας. Η κερδοφορία όμως, είναι η υγιής οικονομική απολαβή του Πολίτη, σε συνθήκες ευνομούμενης Πολιτείας. Το ζήτημα λοιπόν σύντροφοι δεν είναι αν η επιχείρηση είναι ιδιωτική ή κρατική, αλλά εάν ο επιχειρηματίας έχει συνείδηση Ιδιώτη ή Πολίτη. Και εάν τύχει ο επιχειρηματίας να έχει συνείδηση Ιδιώτη, τότε έρχεται η Πολιτεία να του επιβάλει τους κανόνες της πολιτειακής τάξεως.

Τούτων ούτως εχόντων, η Χρυσή Αυγή δηλώνει ότι στο διαπιστωτικό εποικοδόμημα, συμφωνεί εν γένει με το περιεχόμενο της επερώτησης του ΚΚΕ. Έχει όμως να προτείνει εντελώς διαφορετική λύση του προβλήματος σε ό, τι αφορά την οικονομική διαχείριση, μακριά από τον νοσηρό κρατισμό, που είναι το νοσηρό τέλμα του κομμουνισμού.

Η Χρυσή Αυγή, σε αντίθεση με την οριζόντια θεώρηση του ΚΚΕ, διακρίνει ριζικά την Ελληνική Φαρμακοβιο-

μηχανία, την οποία θεωρεί ως ένα από τους ελάχιστους εναπομείναντες ισχυρούς κλάδους της οικονομίας και μάλιστα με εξαγωγικό προσανατολισμό, από τους πολυεθνικούς φαρμακευτικούς κολοσσούς. Η μεν επιχειρεί την ανάπτυξη σε νοσηρό οικονομικό περιβάλλον με κριτήριο την υγιή κερδοφορία και την συμβολή στην εθνική οικονομία και αξίζει την πλήρη στήριξη και συνδρομή της Πολιτείας, με απαράβατο όρο τον σεβασμό των κανόνων που η Πολιτεία θεσπίζει. Οι δε, επιδιώκουν πράγματι την μεγιστοποίηση του καπιταλιστικού κέρδους, ερήμην και εις βάρος κάθε υγιούς οικονομικού ανταγωνισμού. Επομένως, η Χρυσή Αυγή θεωρεί ότι πρέπει να υποστηριχθεί με κάθε τρόπο η εθνική παραγωγή ακόμη και εις βάρος των κοστολογικών κριτηρίων, που σήμερα προωθεί η μνημονιακή συγκυβέρνηση, προκειμένου να υπηρετήσει την πολιτική προώθησης των γενοσήμων, υπό αδιαφανείς και ανεξέλεγκτους όρους, επ' ωφελεία για μια ακόμη φορά ολιγαρχικών συντεχνιών. Η Χρυσή Αυγή βροντοφωνάζει: όχι στα γενόσημα ! Ναι στην Εθνική Παραγωγή. Διότι, όπως λέγει και ο Παναγιώτης Κονδύλης, 1% βιομηχανική ανάπτυξη αξίζει εκατό φορές περισσότερο από 1% τουριστική ανάπτυξη ή καταναλωτική επέκταση, διότι η πρώτη και μόνο συμβάλει στην αυτάρκεια της πατρίδας.

Η Χρυσή Αυγή συμφωνεί με το ΚΚΕ, ότι το Εθνικό Σύστημα Δωρεάν Παροχής Υπηρεσιών Υγείας και Προνοίας οφείλει να έχει δημόσιο χαρακτήρα και να προσφέρει τις υπηρεσίες του χωρίς τους όρους και τις προϋποθέσεις ασφαλιστικών εισφορών στον Έλληνα Πολίτη. Συμφωνεί επίσης, ότι:

«Τα σύγχρονα μέσα και οι υπηρεσίες υγείας-πρόνοιας πρέπει να αξιοποιηθούν για καθολική και δωρεάν παροχή υπηρεσιών πρόληψης, θεραπείας, αποκατάστασης.

Καμία συγχώνευση ή κατάργηση, κρεβατιών, κλινικών, εργαστηρίων, δημόσιων νοσοκομείων, Κ.Υ., μονάδων του ΕΟΠΥΥ ή προνοιακών ιδρυμάτων δεν πρέπει να λάβει χώρα. Απορρίπτουμε την τροποποίηση των οργανισμών των νοσοκομείων που επιχειρείται τώρα γιατί οδηγεί στη συρρίκνωση των δημόσιων υποδομών και στη μείωση του προσωπικού, ενώ ο λαός έχει ανάγκη το αντίθετο, την ανάπτυξη και αναβάθμιση τους. Ζητούμε την πανελλαδική ανάπτυξη και στελέχωση των δημόσιων μονάδων πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας για να καλύπτονται πλήρως όλες οι αντίστοιχες ανάγκες αποκλειστικά από το οργανωμένο δημόσιο σύστημα. Επίσης, την εξασφάλιση από το κράτος της πλήρους και επαρκούς τροφοδοσίας των δημόσιων μονάδων υγείας-πρόνοιας σε φάρμακα, υγειονομικό και αναλώσιμο υλικό, αντιδραστήρια, υλικά χειρουργείου και τρόφιμα. Για αυτό απαιτείται ενιαίο, σύγχρονο, αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν σύστημα υγείας, πανελλαδικά αναπτυγμένο με κεντρικό σχεδιασμό».

Η Χρυσή Αυγή επίσης συμφωνεί με το ΚΚΕ, για την αναγκαιότητα άμεσης αποπληρωμής όλων των υποχρεώσεων και οφειλών του Δημοσίου προς όλους τους συντελεστές του Συστήματος Παροχής Υπηρεσιών Υγείας, τόσο τους δημόσιους, όσο και τους ιδιωτικούς: Ασθενείς, ανάπηρους, φαρμακοποιούς, ιατρούς και υγειονομικούς, αλλά και φαρμακοβιομηχανίες, φαρμακαποθήκες και συνακόλουθα κάθε φορέα που συμμετέχει στην αλυσίδα Παροχής και Λήψης Υπηρεσιών Υγείας και Προνοίας. Η άμεση κάλυψη των υποχρεώσεων θα ανα-

στυλώσει την αξιοπιστία της Πολιτείας η οποία έχει καταρρακωθεί στις κρατούσες συνθήκες χρεοκοπίας της πατρίδας μας, θα ικανοποιήσει τα δίκαια αιτήματα των λειτουργών και φορέων της υγείας και θα αποτελέσει ένεση ρευστότητας προς την χειμαζόμενη οικονομία.

Η Χρυσή Αυγή διαφωνεί ριζικά με την άποψη του ΚΚΕ για "κατάργηση κάθε επιχειρηματικής δράσης στο χώρο του φαρμάκου" καθώς και με την επίθεση συλλήβδην, εναντίον της ιδιωτικής πρωτοβουλίας τόσο στην βιομηχανία, όσο και στην εμπορία φαρμάκων, υλικού και μηχανημάτων, αλλά και στον χώρο της ιδιωτικής υγείας.

Το πρόβλημα δεν εστιάζεται στην ύπαρξη της Βιομηχανίας Φαρμάκου και της Ιδιωτικής Υγείας ως παράλληλων συντελεστών ενός Δημόσιου Εθνικού Συστήματος Υγείας και Πρόνοιας, αλλά στους όρους λειτουργίας τους, που καθιερώνει η ευνομούμενη Πολιτεία.

Όπως αναπτύχθηκε στο πρώτο μέρος της εισήγησης, το κίνητρο της Ιδιωτείας στην επιχειρηματικότητα είναι δημιουργικά ακαταμάχητο, όταν κανοναρχείται από την Πολιτεία και ριζικά καταστροφικό όταν δρά ασύδοτο στην κλεπτοκρατική δημοκρατία.

Η ιδιωτική πρωτοβουλία που επιχειρεί χάριν της κερδοφορίας και όχι της κερδοσκοπίας, ακόμη και στον χώρο της υγείας, υπό τις υγιείς προϋποθέσεις και ελέγχου της Πολιτείας που ανωτέρω περιγράφηκαν και όχι υπό τις παρούσες συνθήκες της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας, αποτελεί θεμιτή οικονομική δραστηριότητα με πολλαπλά οφέλη για την εθνική οικονομία. Επί πλέον, η ανταγωνιστική λειτουργία υπό καθεστώς άμιλλας και όχι υπονομευτικής δράσης της Ιδιωτικής Υγείας ως προς

το Δημόσιο Εθνικό Σύστημα Παροχής Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας συνεισφέρει αποφασιστικά στην λήψη του ζητουμένου, που είναι η διηνεκής βελτίωση των παρεχομένων υπηρεσιών υγείας προς τον Έλληνα Πολίτη, μέσω της άμιλλας.

Τέλος, η Χρυσή Αυγή διαφωνεί ριζικά με την άποψη του ΚΚΕ για την συμμετοχή των μεταναστών στο Εθνικό Σύστημα Υγείας και Πρόνοιας. Η Χρυσή Αυγή διακρίνει στην κοινωνία τους Έλληνες πολίτες, τους αλλοδαπούς υπηκόους νόμιμα διαμένοντες στην χώρα και τους λαθρομετανάστες εισβολείς, παράνομους ή παρανόμως νομιμοποιηθέντες. Οι λαθρομετανάστες εισβολείς αποτελούν ασύντακτο στρατό κατοχής επήλυδων παριών, αναφομοίωτο και δυσεκρίζωτο, με αντιπολιτιστικά χαρακτηριστικά, που αποσυνθέτουν την κοινωνική δομή και αλλοτριώνουν την εθνική μας ιδιοπροσωπία.

Κατά ταύτα, οι λαθρομετανάστες εισβολείς, ως ξένο προς την ελληνική κοινωνία σώμα, πρέπει να αντιμετωπισθούν ως αιχμάλωτοι πολέμου και η θέση τους μέχρι τον οριστικό εξοβελισμό τους, βρίσκεται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, μακράν των κατοικημένων τόπων της ελληνικής επικράτειας.

Β. ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Η Χρυσή Αυγή απαιτεί από την Πολιτεία την ανάπτυξη ενός Δημόσιου Εθνικού Συστήματος Δωρεάν Παροχής Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας προς τον Ελληνικό Λαό συνολικά και τον κάθε Έλληνα Πολίτη διακεκριμένα. Η Χρυσή Αυγή πιστεύει, ότι ακόμη και σήμερα σε συνθήκες κρίσης, η δημόσια δωρεάν Παροχή Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας προς τον Ελληνικό Λαό δεν είναι απλώς επιβεβλημένη, αλλά απολύτως και ακωλύτως

εφικτή.

Οι λόγοι για τους οποίους η παρούσα Μνημονιακή Συγκυβέρνηση έχει οδηγήσει το Εθνικό Σύστημα Παροχής Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας σε κατάρρευση, τον αντίστοιχο οργανισμό ΕΟΠΥΥ σε απόλυτο διοικητικό, διαχειριστικό και οικονομικό χάος και αδιέξοδο και τον Έλληνα Πολίτη, σωβούσης της μεγαλύτερης οικονομικής κρίσης από τον ΒΠΠ, σε απόγνωση λόγω οριστικής απώλειας του αναφαίρετου δικαιώματος πρόσβασης σε δωρεάν Υπηρεσίες Υγείας είναι τρείς:

1. Η ανεπάρκεια.

Τα μέλη της Μνημονιακής Συγκυβέρνησης και τα στελέχη που την απαρτίζουν είναι κατά το πλείστον ανεπάγγελτοι επαγγελματίες της πολιτικής και πολιτευτές ή εντολοδόχοι τους, οι οποίοι δεν διαθέτουν καμιά κοινωνική εμπειρία και αρνούνται να κάνουν χρήση του κοινού νου.

2. Η υποτέλεια.

Η Μνημονιακή Συγκυβέρνηση είναι υποτελής στην Τρόϊκα και τους διεθνείς τοκογλύφους που αυτή εκπροσωπεί. Επειδή ο επαίτης δεν απαιτεί, γι' αυτό η Μνημονιακή Συγκυβέρνηση δεν ενεργεί βάσει σχεδιασμού, δεν εγείρει αξιώσεις ούτε προτείνει λύσεις στα υπάρχοντα προβλήματα. Απλά είναι εφαρμοστής των οδηγιών και εκτελεστής των εντολών των κηδεμόνων της.

3. Η διαπλοκή.

Η Μνημονιακή Συγκυβέρνηση, στο πλαίσιο της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας δεν ενδιαφέρεται για την επίλυση των προβλημάτων του ελληνικού λαού, αλλά για την ιδιοτελή διαχείριση των εμπλεκομένων συντεχνιακών συμφερόντων και την πάση θυσία διατήρηση των ολιγαρχικών προνομίων της άρχουσας τάξης, των οποίων λυσσαλέα υπεραμύνεται, εις βάρος του πάσχοντος κοινωνικού σώματος.

Γ. ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Στις υφιστάμενες πολιτικές συνθήκες άνθησης της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας, όπου η κερδοσκοπία είναι το παντοιοτρόπως ενθαρρυνόμενο οικονομικό και κοινωνικό άθλημα, το βασικό δίπολο του Συστήματος Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας, δηλαδή ο Πάροχος ή Λειτουργός Υπηρεσιών Υγείας αφ' ενός και ο Λήπτης των Υπηρεσιών Υγείας ή Ασθενής αφ' ετέρου είναι θεμελιωδώς αντιοικονομικό με ευθύνη της Πολιτείας, διότι δρα σε ένα κοινωνικό περιβάλλον που είναι εθισμένο στις πρακτικές μιας διεφθαρμένης και κλεπτοκρατικής διαχείρισης.

Έτσι, οι δύο πόλοι του δεν συλλειτουργούν ως συνειδητοί Πολίτες με στόχο το κατ' οικονομίαν βέλτιστο κοινό όφελος υπό το άγρυπνο βλέμμα των ελεγκτικών μηχανισμών της Πολιτείας, αλλά συναλλάσσονται ως ιδιοτελείς ιδιώτες με σκοπό το καθ' υπέρβαση μέγιστο αμοιβαίο όφελος, ενώπιον μιας νοσούσης δημοκρατίας που υπεραμύνεται της υφιστάμενης καθολικής διαφθοράς. Ο μεν Ασθενής επικεντρώνεται και δικαιολογημένα στην επίλυση του προβλήματός του, αδιαφορώντας για την οικονομική διάσταση της συναλλαγής όσο ο ίδιος δεν εκταμιεύει, ο δε Πάροχος, επιδιώκει να μεγιστοποιήσει το οικονομικό κέρδος, δηλαδή το υλικό αντάλλαγμα της κοινωνικής προσφοράς του.

Το πρόβλημα αυτό έχει ήδη λάβει εκρηκτικές διαστάσεις, υπό τις παρούσες συνθήκες της ακραίας οικονο-

μικής κρίσης που βιώνει ο ελληνικός λαός, ως αποτέλεσμα της Μνημονιακής Συγκυβέρνησης και οδηγεί στην χρεοκοπία και την κατάρρευση του ΕΟΠΥΥ, με όλους τους συντελεστές του δράματος να απεκδύονται του μεριδίου συνευθύνης που τους αναλογεί και ο καθένας τους να απειλεί όλους τους άλλους, επισείοντας το φόβητρο του κοινωνικού αυτοματισμού. Εν μέσω δε όλων, ο Έλληνας Πολίτης και ιδιαίτερα ο οικονομικά ασθενέστερος, αντιμετωπίζει το φάσμα της απόλυτης εγκατάλειψης.

Υπάρχει λύση; Βεβαίως και υπάρχει, αρκεί το πολιτικό σύστημα να αποστρέψει το βλέμμα από την υπεράσπιση των συμφερόντων των συντεχνιακών ολιγαρχιών και να το στρέψει στο πάσχον λαϊκό και κοινωνικό σώμα. Η Πολιτεία, δεν έχει παρά να καταστήσει τους δύο πόλους του ανωτέρω περιγραφέντος διπόλου αλληλόχρεους και συνυπεύθυνους ενώπιον αλλήλων, αλλά και της ιδίας: Δηλαδή να κανοναρχήσει την οδό εντός της οποίας θα πάψουν να συναλλάσσονται ως ιδιώτες και θα συλλειτουργήσουν ως πολίτες.

Η λύση που για το πολιτικό σύστημα φαντάζει περίπου αδύνατη, είναι εξαιρετικά απλή για την Χρυσή Αυγή.

Δ. ΛΥΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Η Χρυσή Αυγή εκτιμά τον αριθμό των ελληνικών οικογενειών σε 3 εκατομμύρια. (Ένας υπουργός που σέβεται τον εαυτό του, θα έπρεπε να είναι σε θέση να δώσει τον ακριβή αριθμό). Αν ονομάσουμε Τυπική Οικογένεια εκείνη της οποίας όλα τα μέλη της είναι ουσιαστικά υγιή, με εξαίρεση τα συνήθη τρέχοντα συμβάντα υγείας, εκτιμούμε ότι οι ετήσιες ανάγκες αυτής της Τυπικής Οικογένειας σε Παροχή Υπηρεσιών Υγείας δίχως πολυφαρμακία και υπερσυνταγογράφηση (για τον βασικό κύκλο ιατρός-διάγνωση- φάρμακα-θεραπεία-κέντρο υγείας και την υφιστάμενη κοστολόγηση-τιμολόγηση σκευασμάτων και υπηρεσιών) είναι του ύψους των 1000-1500 ευρώ. Εκτιμούμε επίσης ότι υπάρχουν 200.000 μη Τυπικές Οικογένειες που είναι πολυμελείς ή περιλαμβάνουν βαρέως νοσούντες, εγχειρισμένους, ασθενείς ηλικιωμένους και ανάπηρους. Αυτών οι ανάγκες σε Παροχή Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας ανέρχονται από 5.000-10.000 ευρώ ετησίως με εξαιρέσεις που εκφεύγουν πέραν αυτού του ύψους. Μια απλή αριθμητική προσέγγιση μας λέγει ότι το ετήσιο κόστος της δωρεάν πλήρους Παροχής Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας του ελληνικού λαού δεν υπερβαίνει τα 6 δις. (Αν σήμερα τα υπερβαίνει, η υπέρβαση είναι σπατάλη. Αν είναι χαμηλότερη, τότε δίχως την σπατάλη μπορεί να γίνει πολύ πιο χαμηλή. Ένας υπουργός που σέβεται τον εαυτό του, θα έπρεπε να είναι σε θέση να δώσει τα ακριβή στοιχεία). Η λύση του γόρδιου δεσμού, που έχει οδηγήσει σε οικονομικό αδιέξοδο και ασφυξία το Σύστημα και στην απόγνωση τον ελληνικό λαό είναι εξαιρετικά απλή: Είναι η θέσπιση του Τραπεζικού Λογαριασμού Υγείας. (ΤΛΥ). Η Χρυσή Αυγή εισηγείται και απαιτεί από την Μνημονιακή Συγκυβέρνηση την άμεση θέσπιση του ΤΛΥ.

Για κάθε ελληνική οικογένεια θα ανοιχτεί ένας άτοκος τραπεζικός λογαριασμός (κατ' αναλογία του λογαριασμού όψεως ή καταθέσεων) σε τράπεζα της επιλογής της, όπου αναλόγως εάν είναι Τυπική Οικογένεια ή όχι θα της διατεθεί αποκλειστικά για χρήση Παροχής Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας ένα ετήσιο ποσόν προς ανάληψη από 1.000

– 10.000 ευρώ για τις εξαιρέσεις ή το ήμισυ αυτού ανά εξάμηνο, προς καλύτερο πιστωτικό έλεγχο. Το ποσό αυτό θα είναι διαθέσιμο μέσω της πιστωτικής κάρτας ή του βιβλιαρίου του κατόχου και θα του επιτρέπει να εξοφλεί μετρητοίς κάθε παρεχόμενη υπηρεσία υγείας ή αγορά φαρμάκου έναντι των αντιστοίχων αποδείξεων και σε τιμολογιακή πολιτική καθορισμένη από τον ΕΟΠΥΥ, για όλη την αλυσίδα των υπηρεσιών, (ιατρός-διάγνωση-φάρμακα-θεραπεία-νοσοκομείο).

Στο τέλος του έτους θα γίνεται ο έλεγχος και συμψηφισμός των αποδείξεων μέσω της Φορολογικής Δήλωσης. Οι όποιες υπερβάσεις στα τιμολόγια ή η χρήση του ποσού για αλλότριους σκοπούς, όπως η κατανάλωση, θα χρεώνονται στον κάτοχο του λογαριασμού, που έτσι καθίσταται συνυπεύθυνος της οικονομικής διαχείρισης των παρεχομένων υπηρεσιών και εν συνεχεία θα γίνεται η σχετική ανανέωση του πλαφόν για το επόμενο έτος.

Ο απώτερος στόχος του συστήματος, είναι η χρέωση και πίστωση των υπηρεσιών και των φαρμάκων όλου του κύκλου της Παροχής Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας να γίνεται μέσω της πιστωτικής κάρτας του κατόχου και αντίστοιχης χρέωσης του ΤΛΥ.

Τα οφέλη της λύσης της Χρυσής Αυγής είναι προφανή, γιατί αυτή αποτελεί αποκοπή του γόρδιου δεσμού των συντεχνιακών συμφερόντων και ανεπαρκειών του συστήματος που συνθέτουν το πρόβλημα και που σήμερα φαίνεται άλυτος.

1. Διασφαλίζει οριστικά και τελεσίδικα την δωρεάν Παροχή Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας προς τον Ελληνικό Λαό συνολικά και τον κάθε Έλληνα Πολίτη διακεκριμένα, όπως η Χρυσή Αυγή απαιτεί.

2. Απελευθερώνει τον Έλληνα πολίτη και συνακόλουθα όλο τον ελληνικό λαό από τα δεσμά των ιδιωτικών υπηρεσιών υγείας, προς τις οποίες τον εξωθεί σήμερα η χρεοκοπία του εθνικού συστήματος.
3. Αποσυμφορεί όλο το κύκλωμα των υπηρεσιών υγείας, από τους Παρόχους έως τα Νοσοκομεία, επιβάλλει σε αυτό πλήρη έλεγχο και εκ παραλλήλου συμβάλλει αποφασιστικά στην επανεκκίνηση και την αύξηση της οικονομικής ρευστότητας του συστήματος με συνολικότερα οφέλη για την οικονομία.
4. Ανακουφίζει τον Έλληνα πολίτη από τον κίνδυνο έκρηξης του κοινωνικού αυτοματισμού και του διαμελισμού του λαϊκού σώματος, που προκύπτει από την σημερινή κατάσταση απόδοσης ευθυνών κάθε εμπλεκόμενου εναντίον των υπολοίπων.
5. Θέτει επιτέλους το σκανδαλωδώς ευνοημένο από την Μνημονιακή Συγκυβέρνηση Τραπεζικό Σύστημα στην υπηρεσία του Λαού, απαιτώντας από αυτό να χρηματοδοτήσει το ΕΣΠΥΥΠ με 6 δις ετησίως, ως ελάχιστο τίμημα έναντι των ασύλληπτων ποσών που έχουν διατεθεί για την αναχρηματοδότησή του. Αν η Μνημονιακή Συγκυβέρνηση δεν έχει το σθένος να επιβάλει την πολιτική της στους τραπεζίτες, ας απαιτήσει από την Τρόικα να το πράξει.

Ε. ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Τι εμποδίζει σήμερα την εφαρμογή του ως άνω περιγραφέντος συστήματος; Μα ό, τι παρατηρήσαμε ανωτέρω. Η ανεπάρκεια, η υποτέλεια και η διαπλοκή της Μνημονιακής Συγκυβέρνησης.

Η Χρυσή Αυγή ωστόσο, δεν απαιτεί απλώς, αλλά έχει και τον τρόπο να επιβάλει την ανωτέρω περιγρα-

φείσα λύση με την δράση της. Πράγματι ενημερώνει με το παρόν την Κυβέρνηση, ότι θα προχωρήσει στην πιλοτική εφαρμογή του μοντέλου της λύσης ΤΛΥ, συνάπτοντας χαμηλότοκο δάνειο ενός εκατομμυρίου, μέσω του οποίου θα υποστηρίξει 1.000 αναξιοπαθούσες ελληνικές οικογένειες σε Παροχές Υπηρεσιών Υγείας. Εν συνεχεία, θα απαιτήσει από την Κυβέρνηση να συμψηφίσει με την Τράπεζα το δάνειό της, που στην πραγματικότητα δεν είναι παρά η συμβολή της Χρυσής Αυγής στο Εθνικό Σύστημα Παροχής Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας εις όφελος του Λαού. Σε περίπτωση που η Κυβέρνηση αρνηθεί, τότε θα καταγγείλει στην ελληνικό λαό την άρνησή της.

ΣΤ. ΣΥΝΟΨΗ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΕΟΥ

Η Χρυσή Αυγή δεν είναι κόμμα αλλά κίνημα. Δεν είναι δηλαδή εξουσιαστικός μηχανισμός που διαχειρίζεται συντεχνιακά ή κομματικά προνόμια, αλλά πολιτειακός οργανισμός που επιτελεί το καθήκον του προς τον Λαό. Συνεπώς δεν έχει ως στόχο την άγονη κριτική με σκοπό την συντήρηση συντεχνιακών κεκτημένων, αλλά την γόνιμη λύση με σκοπό την άμεση ωφέλεια του ελληνικού λαού εν συνόλω και του κάθε Έλληνα πολίτη διακεκριμένα.

Η Χρυσή Αυγή καλεί και εγκαλεί την Μνημονιακή Συγκυβέρνηση να θεσπίσει άμεσα τον Τραπεζικό Λογαριασμό Υγείας (ΤΛΥ) για κάθε οικογένεια, με στόχο την άμεση υποστήριξη του Εθνικού Συστήματος Δωρεάν Παροχής Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας, που σήμερα κινδυνεύει με κατάρρευση, διάλυση και οικονομική χρεοκοπία, καταδικάζοντας τον λαό και ιδιαίτερα τα οικονομικά ασθενέστερα στρώματα στην εξαθλίωση της

στέρησης των Υπηρεσιών Υγείας που δικαιούνται και τους Λειτουργούς και τους Παρόχους Υπηρεσιών Υγείας στην κοινωνική υποβάθμιση και την οικονομικό μαρασμό.

Η Χρυσή Αυγή ενημερώνει την κυβέρνηση, ότι θα προχωρήσει εξ ιδίων σε πιλοτική εφαρμογή του μοντέλου του Τραπεζικού Λογαριασμού Υγείας, εις όφελος του Έλληνα Πολίτη.

ΕΠΕΡΩΤΗΣΗ ΣΥΡΙΖΑ, Η ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ, ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΝΗΜΟΝΙΑΚΗ ΣΥΓΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Α. ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Επί της αρχής, η Χρυσή Αυγή θεωρεί αναγκαία την πρόταξη του πολιτικού πρίσματος υπό το οποίο αναλύει και ερμηνεύει την βαθειά κρίση του μεταπολιτευτικού συστήματος της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας, που έχει επιβληθεί ως ζυγός στον τράχηλο του λαού και της πατρίδας την τελευταία 40ετία.

Τρείς είναι οι πυλώνες της άρχουσας τάξης, που αποτελούν τους στυλοβάτες της μεταπολιτευτικής δημοκρατίας.

1. Η δεξιά χρηματοπιστωτική πλουτοκρατία.

Η δεξιά χρηματοπιστωτική πλουτοκρατία, εξακολουθεί και σήμερα να λυμαίνεται τον πλούτο της πατρίδας, μέσω της μνημονιακής εξάρτησης από τους διεθνείς τοκογλύφους, των οποίων άλλωστε αποτελεί εκλεκτό εταίρο, δίχως να πληρώσει το τίμημα που της αναλογεί, από την κλεπτοκρατική διαχείριση σαράντα ετών.

2. Ο πελατειακός εσμός των κομμάτων και των μέσων μαζικής ενημέρωσης, εξαπάτησης και διαπλοκής.

Ο πελατειακός εσμός των κομμάτων και των μέσων μαζικής ενημέρωσης, εξαπάτησης και διαπλοκής επιχειρεί να διαιωνίσει την πολιτική κυριαρχία του, εναλλάσ-

σοντας τους ίδιους μηχανισμούς και τα ίδια πρόσωπα στην εξουσία. Χαρακτηριστικό της αβελτηρίας των κομμάτων εξουσίας είναι και το γεγονός, ότι όχι μόνον δεν τιμώρησαν τους υπεύθυνους της καταστροφής, ολετήρες της πατρίδας Καραμανλή και Παπανδρέου, αλλά αντιθέτως τους εξέλεξαν τιμητικά εκ νέου στις περίοπτες κορυφαίες θέσεις της λίστας.

3. Ο αριστερός στρατός κατοχής των κρατικοδίαιτων συνδικαλιστικών συντεχνιών.

Ο αριστερός στρατός κατοχής των συνδικαλιστικών συντεχνιών, που αποτελείται από τους προνομιούχους νεοαστούς εργατοπατέρες, επί δεκαετίες άεργους κηφήνες, συνεχίζει να ταλανίζει το λαϊκό σώμα οχυρωμένος στα συνδικαλιστικά και συντεχνιακά του προνόμια.

Για την Χρυσή Αυγή, η δεξιά όχθη του πολιτικού συστήματος αποτελείται από την ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ, τους ΑΝΕΛ και την καθεστωτική ΔΗΜΑΡ και είναι ευθέως συνδεδεμένη με την χρηματοπιστωτική πλουτοκρατία.

Η αριστερή όχθη του πολιτικού συστήματος αποτελείται από τον νεοκομμουνιστικό ΣΥΡΙΖΑ και το σταλινικό ΚΚΕ και είναι ευθέως συνδεδεμένη με τον στρατό κατοχής των κρατικοδίαιτων συνδικαλιστικών συντεχνιών.

Και οι δύο όχθες, για διαφορετικούς λόγους η κάθε μία, αποτελούν την άρχουσα τάξη του πελατειακού πολιτικού συστήματος, που διαθέτει μέσω των κομματικών και συντεχνιακών μηχανισμών ως εκλογική πελατεία το 20% του κοινωνικού σώματος. Το υπόλοιπο 80% του λαού είναι ορφανό και εγκαταλελειμμένο στην μοίρα του, υποτελές στο σύστημα της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας.

Τόσο η αριστερή όσο και η δεξιά όχθη της κομματικής δημοκρατίας είναι ιδιοτελείς διαχειριστές του πολιτικού συστήματος, εις όφελος της ολιγαρχικής άρχουσας τάξης και εις βάρος του λαού. Σαράντα χρόνια τώρα στην πατρίδα μας, η δημοκρατία μεταγγίζει τον πλούτο από αυτούς που τον δημιουργούν και τον παράγουν, δηλαδή τον λαό, σε αυτούς που τον απομυζούν και τον λυμαίνονται, δηλαδή την άρχουσα τάξη. Σαράντα χρόνια τώρα η πατρίδα μας, βρίσκεται υπό τον ζυγό **μιας κλεπτοκρατικής δημοκρατίας, η οποία μεταστοιχειώνει την δημόσια περιουσία σε ιδιωτικό πλούτο, ερήμην του λαού και υπέρ της ολιγαρχίας.**

Σήμερα, το καθεστώς της **κλεπτοκρατικής δημοκρατίας** υφίσταται μιαν οβιδιακή μεταμόρφωση. Αυτό το ίδιο, που οδήγησε την πατρίδα στην χρεοκοπία και την καταστροφή, ισχυρίζεται πως ως δια μαγείας απέκτησε την ικανότητα να της παράσχει την σωτηρία. Τούτο όμως είναι εντελώς αδύνατον, για ένα απλούστατο λόγο. Διότι οι πυλώνες της άρχουσας τάξης που απομύζησαν τον λαό και τον ώθησαν κατά κρημνόν, παραμένουν απολύτως άθικτοι και αλώβητοι: **Με τις εκλογές του Ιουνίου το πολιτικό σύστημα αμνήστευσε αυτοβούλως τον εαυτό του, δίχως να τιμωρήσει τους ενόχους και δίχως να πληρώσει το τίμημα που του αναλογεί.**

Τούτων ούτως εχόντων και επί του περιεχομένου της επερώτησης, η Χρυσή Αυγή εκφράζει την κατάπληξή της για τον πληκτικό, κοινότοπο και απλοϊκά διαπιστωτικό χαρακτήρα της. Η επερώτηση του ΣΥΡΙΖΑ περιορίζεται στο αυτονόητο, την περιγραφή και διαπίστωση των προθέσεων της μνημονιακής συγκυβέρνησης να υλο-

ποιήσει κατά γράμμα την βούληση των κηδεμόνων της, δηλαδή τον σφαγιασμό των μισθών και συντάξεων, τον οικονομικό στραγγαλισμό των εργαζομένων, την απορρύθμιση της εργατικής νομοθεσίας και την συμπόρευση της κυβέρνησης και του ΣΕΒ με την τρόικα.

Η Χρυσή Αυγή εκφράζει ωσαύτως την έκπληξή της για την πλήρη ένδεια θέσεων και προτάσεων του ΣΥΡΙΖΑ όπως αυτή προκύπτει από την συγκεκριμένη επερώτηση.

Για παράδειγμα, ο ΣΥΡΙΖΑ διαπιστώνει ότι "οι δανειστές αξιώνουν την μείωση των εργοδοτικών εισφορών κατά 5%". Και λοιπόν ; ο ΣΥΡΙΖΑ τι προτείνει; Να αυξηθούν, να μειωθούν ή να μείνουν στάσιμες οι εισφορές ;

Επίσης, διαπιστώνει το προφανές, ότι εν όψει εκτίναξης της ανεργίας στο 29% το 2013, τα μέτρα της αύξησης των ωρών εργασίας και των ορίων συνταξιοδότησης δρουν επιβαρυντικά στο πρόβλημα. Και λοιπόν; ο ΣΥΡΙΖΑ τι προτείνει;

Συνεπώς η Χρυσή Αυγή δεν έχει καν την δυνατότητα να συμφωνήσει ή να διαφωνήσει με τα επί μέρους της επερώτησης, διότι δεν δύναται κάποιος να συμφωνήσει ή να διαφωνήσει με το γενικόλογο και διαπιστωτικό τίποτε.

Β. ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Η Χρυσή Αυγή θεωρεί ότι το οικονομικό πρόβλημα της πατρίδος μας είναι πρόβλημα πολιτικό. Συγκεκριμένα είναι πρόβλημα συνειδητής επιλογής της μνημονιακής συγκυβέρνησης να λειτουργήσει ως τοποτηρητής των συμφερόντων των διεθνών τοκογλύφων αφ' ενός και της εγχώριας ολιγαρχικής άρχουσας τάξης αφ' ετέρου, καταδυναστεύοντας και εξαθλιώνοντας τον λαό. Η

Χρυσή Αυγή θεωρεί ότι η επιβίωση της Ελλάδος εντός ευρώ με αντίστοιχη οικονομική εξολόθρευση του καθημαγμένου ελληνικού λαού είναι άνευ περιεχομένου. Αντιθέτως, ένας οικονομικά εύρωστος λαός είναι εκείνος που θα διασφαλίσει την ευρωπαϊκή πορεία της πατρίδας. Η Χρυσή Αυγή ισχυρίζεται ότι ακόμη και σήμερα σε συνθήκες ακραίας οικονομικής κρίσης, η επαρκής διαβίωση και όχι απλώς επιβίωση των 10 εκατ. του Ελληνικού λαού είναι απολύτως εφικτή.

Ο υπολογισμός της Χρυσής Αυγής εκκινεί από την ικανοποίηση των αναγκών του λαού και όχι των τοκογλύφων και της οικονομικής ολιγαρχίας που τον δυναστεύει και είναι ο ακόλουθος:

Επί 10 εκατ. Ελλήνων θεσπίζουμε ως Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα (ΞΕ) τα 700 ευρώ, άρα μηνιαίο εισόδημα μέσης τετραμελούς οικογένειας 2.800 ευρώ. Το ζητούμενο καθαρό ποσό ανά μήνα για την ασφαλή διαβίωση του ελληνικού λαού ανέρχεται συνεπώς σε 7 δις ευρώ ή 84 δις ευρώ ετησίως. Δεχόμενοι ένα ενιαίο και υψηλό συντελεστή φορολόγησης του ΑΕΠ ίσο προς 50%, αμέσως διαπιστώνουμε από την σχέση 50%*(ΑΕΠ-ΞΕ)=ΞΕ ότι ένα ΑΕΠ 252 δις ευρώ είναι επαρκές για την ασφαλή διαβίωση και όχι την απλή επιβίωση του ελληνικού λαού. Μα 252 δις ευρώ είναι το τρέχον ΑΕΠ για το 2012, συμπεριλαμβανομένου του 30% της μαύρης οικονομίας, σε συνθήκες ακραίας κρίσης! Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει, ότι εάν παραλείψουμε προς στιγμήν την εξυπηρέτηση του χρέους, τις δημόσιες επενδύσεις και το έλλειμμα εμπορικού ισοζυγίου που απαιτεί ρευστότητα και όχι δανεισμό (η Χρυσή Αυγή έχει λύση για τα ζητήματα αυτά που δεν είναι της παρούσης ανάλυσης) **ο ελληνικός λαός ακόμη και σήμερα, σε συνθήκες ακραίας κρίσης**

έχει διαθέσιμους ετήσιους οικονομικούς πόρους (πέραν των αποταμιεύσεων!) αν όχι να ευημερεί, ωστόσο να διαβιώνει άνετα με μηνιαίο εισόδημα 2.800 ευρώ καθαρά για κάθε τετραμελή οικογένεια και 1.400 ευρώ για κάθε ζευγάρι συνταξιούχων. Και όμως ιδού το παράδοξο: το 50% του ελληνικού λαού βιώνει συνθήκες ακραίας φτώχειας ! Τις λοιπόν πταιει;

Γ. ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Η ανωτέρω ανάλυση προϋποθέτει, ότι όλοι οι Έλληνες, πλούσιοι και πτωχοί, θα αποδεχτούν χάριν της κρίσης που διέρχεται η πατρίδα να ζήσουν για όσα έτη χρειαστεί μέχρι την υπέρβαση της κρίσης με 2.800 ευρώ τον μήνα ανά τετραμελή οικογένεια και 1.400 τον μήνα ανά ζεύγος συνταξιούχων. Θα καλύψουν δε τις επί πλέον δαπάνες τους, από τις αποταμιεύσεις τους και έως το νέο οικονομικό περιβάλλον που θα προέλθει από την εφαρμογή του Επαναστατικού Οικονομικού Προγράμματος της Χρυσής Αυγής περιέλθει σε κατάσταση ισορροπίας. Όμως, η αποδοχή της πρότασης, προϋποθέτει ένα λαϊκό σώμα που εν συνόλω διαθέτει την συνείδηση πολίτη στον οποίο προεξάρχει το καθήκον προς την πολιτεία και όχι συνείδηση ιδιώτη στον οποίο προεξάρχει το ατομικό δικαίωμα του ασύδοτου ιδιοτελούς πλουτισμού ερήμην και εις βάρος της πολιτείας, το οποίο σήμερα και επί μια 40ετία εξασφαλίζει στην ολιγαρχική άρχουσα τάξη η κλεπτοκρατική δημοκρατία. **Το πρόβλημα είναι λοιπόν η σκανδαλώδης ανισοκατανομή του πλούτου και η λυσσαλέα άμυνα της ολιγαρχικής άρχουσας τάξης για διατήρηση και επέκταση των κεκτημένων και των προνομίων της σε συνθήκες ακραίας κρίσης εις βάρος του λαού και της πατρίδος. Σύμμαχος και αρωγός της άρχουσας τάξης και των τοκογλύφων πατρώνων της στην μάχη αυτή είναι η μνημονιακή συγκυβέρνηση και το καθεστώς της 40ετούς κλεπτοκρατικής δημοκρατίας εναντίον του οποίου αγωνίζεται μαζί με τον λαό η Χρυσή Αυγή.**

Πώς ένας εκπρόσωπος της άρχουσας τάξης, που έχει καταληστεύσει τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους της πατρίδας και τους έχει μεταστοιχειώσει σε αφορολόγητο ατομικό πλούτο κατατεθειμένο σε οικονομικούς παραδείσους, θα συμβιβαστεί με την ανάγκη να ζει με 700 ευρώ τον μήνα χάριν της ανάταξης της πατρίδος, όταν 700 ευρώ τον μήνα δαπανά μόνον για τα πούρα του;

Δ. ΛΥΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Η Χρυσή Αυγή στο Επαναστατικό Οικονομικό της Πρόγραμμα προτείνει την καθιέρωση\ του διά βίου Ελάχιστου Εγγυημένου Εισοδήματος (3Ε) του Έλληνα Πολίτη και Παίδα, επικαιροποιημένου στα 700 ευρώ ανά μήνα αντίστοιχα, σε πλήρη συμφωνία με το τρέχον ΑΕΠ. Εκ παραλλήλου εισηγείται την καθιέρωση ενιαίου φορολογικού αλλά και επενδυτικού συντελεστή 50% για κάθε εισόδημα πέραν του ελαχίστου. Εισηγείται επίσης την άμεση πλήρη κατάργηση των εργοδοτικών και ασφαλιστικών εισφορών, του ΦΠΑ, των ειδικών φόρων και τελών. Επίσης εισηγείται την σταδιακή κατάργηση των ασφαλιστικών και συνταξιοδοτικών οργανισμών ως γραφειοκρατικών μηχανισμών που καταδυναστεύουν και ταλανίζουν το λαϊκό σώμα. Οι μισθοί του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα θα ορίζονται με βάση τα καθήκοντα θέσεως και θα έχουν ως βάση το 3Ε, όπου δε απαιτείται η σχεδιασμένη πολιτειακή παρέμβαση για μείωσή

τους, για λόγους κλαδικού ανταγωνισμού, την αναπλήρωση του απωλεσθησόμενου εισοδήματος του εργαζόμενου θα εγγυάται η πολιτεία έως το ύψος του 3Ε και θα το αναπληρώνει αρχικά μέσω ατόκων δανείων και τελικά μέσω της φορολογικής εκκαθάρισης.

Στο ερώτημα περί πάταξης της φοροδιαφυγής, η Χρυσή Αυγή απαντά ότι η κλεπτοκρατική δημοκρατία για τους λόγους που αναλύθηκαν ανωτέρω αρνείται τον περιορισμό επιδιώκοντας συνειδητά την επέκτασή της και ότι η Χρυσή Αυγή υπόσχεται να την πατάξει εντός ελάχιστων μηνών, μέσω της πλήρους εφαρμογής του οικονομικού σχεδιασμού της.

Ε. ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Τι εμποδίζει σήμερα την εφαρμογή του ως άνω περιγραφέντος συστήματος; Η ανεπάρκεια, η υποτέλεια και η διαπλοκή της Μνημονιακής Συγκυβέρνησης, της οποίας μέριμνα αποτελεί μόνον η διατήρηση των κεκτημένων της ολιγαρχικής άρχουσας τάξης της κλεπτοκρατικής δημοκρατίας εις όφελος των παγκόσμιων τοκογλύφων.

Η Χρυσή Αυγή ωστόσο, δεν απαιτεί απλώς, αλλά έχει και τον τρόπο να επιβάλει την ανωτέρω περιγραφείσα λύση με την δράση της. Πράγματι ενημερώνει με το παρόν την Κυβέρνηση, ότι προχωρεί ήδη στην πιλοτική εφαρμογή ενός μοντέλου της λύσης 3Ε, στο πλαίσιο της εσωτερικής λειτουργίας της. Τα συμπεράσματα της εφαρμογής του μοντέλου 3Ε, η Χρυσή Αυγή θα παρουσιάσει στο προσεχές μέλλον σε οικονομικό φόρουμ, ως πρόπλασμα αντικατάστασης του ευρωπαϊκού χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού που έχει συνολικά χρεοκοπήσει με το οικονομικό μοντέλο του πατριωτισμού με το

οποίο φιλοδοξεί να τον αντικαταστήσει.

ΣΤ. ΣΥΝΟΨΗ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΕΟΥ

Η Χρυσή Αυγή δεν είναι κόμμα αλλά κίνημα. Δεν είναι δηλαδή εξουσιαστικός πελατειακός μηχανισμός που διαχειρίζεται συντεχνιακά ή κομματικά προνόμια, αλλά πολιτειακός οργανισμός που επιτελεί το καθήκον του προς τον Λαό. Συνεπώς δεν έχει ως στόχο την άγονη κριτική με σκοπό την συντήρηση συντεχνιακών κεκτημένων, αλλά την γόνιμη λύση με σκοπό την άμεση ωφέλεια του ελληνικού λαού εν συνόλω και του κάθε Έλληνα πολίτη διακεκριμένα.

Η Χρυσή Αυγή καλεί και εγκαλεί την Μνημονιακή Συγκυβέρνηση να θεσπίσει άμεσα το Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα (3Ε) για κάθε οικογένεια και για κάθε Έλληνα πολίτη, με στόχο την ανάταξη της εθνικής οικονομίας, την σωτηρία της από την καταστροφή που απεργάζεται η τρόικα και οι τοκογλύφοι πάτρωνές της και κυρίως, προκειμένου να αποτρέψει την οικονομική εξαθλίωση, αφαίμαξη και εξόντωση του ελληνικού λαού. Ο ελληνικός λαός, ακόμη και στις σημερινές συνθήκες ακραίας κρίσης έχει όλες τις οικονομικές προϋποθέσεις διασφάλισης της αξιοπρεπούς και διαβίωσης που αρμόζει σε ένα ελεύθερο και υπερήφανο λαό, αντί της ποταπής εξολόθρευσής της οποία απεργάζονται οι δυνάστες του.

Η Χρυσή Αυγή ενημερώνει την κυβέρνηση, ότι θα προχωρήσει εξ ιδίων σε πιλοτική εφαρμογή του μοντέλου του Ελάχιστου Εγγυημένου Εισοδήματος στην εσωτερική της διαχείριση, τα δε συμπεράσματα θα παρουσιάσει σε οικονομικό φόρουμ εις όφελος του Έλληνα Πολίτη.

ΕΠΕΡΩΤΗΣΗ ΑΝΕΛ, ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗΣ ΟΤΑ

Α. ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Η τοποθέτηση της Χρυσής Αυγής επί της επερώτησης αναφορικά με την περικοπή της επιχορήγησης των ΟΤΑ, απορρέει από την συνολική θεώρησή της περί ριζικής αναβάθμισης του θεσμού της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και της εγκαθίδρυσης του Δήμου ως του ζωτικού κυττάρου της πολιτικής, κοινωνικής, οικονομικής και πολιτιστικής ζωής του λαού, αλλά και ως γνήσιου φορέα πολιτειακής και διοικητικής μεταρρύθμισης και αποκέντρωσης.

Η Χρυσή Αυγή ειδικώς, συμφωνεί με το πνεύμα της επερώτησης, διότι η υποχρηματοδότηση αλλά και ο ανεπαρκής κεντρικός έλεγχος των διαδικασιών λειτουργίας των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης έχει οδηγήσει τον θεσμό στον μαρασμό και την αποσύνθεση με ολέθριες συνέπειες για το κοινωνικό σώμα. Πράγματι, υπό τις άκρως δυσμενείς συνθήκες της οικονομικής συγκυρίας, που η μνημονιακή συγκυβέρνηση απεργάσθηκε εις βάρος του λαού και της πατρίδας, ο πολίτης εναπέθεσε την ελπίδα του όχι μόνο για την συντήρηση της κοινωνικής ζωής και συνοχής στις κοινωνικές και πολιτιστικές δραστηριότητες και παροχές των Δήμων αλλά εν πολλοίς και αυτήν την οικονομική του επιβίωση, απέθεσε στην οικονομική συνδρομή, τις χορηγίες ακόμη και τα λαϊκά συσσίτια που προσφέρει η τοπική αυτοδιοίκη-

ση.

Επομένως, σήμερα που καθίσταται αναγκαία περισσότερο παρά ποτέ η παροχή κεντρικής χρηματοδότησης για την άρτια και αμέριστη λειτουργία των δημοτικών κοινοφελών και ψυχοφελών ιδρυμάτων όπως οι βρεφονηπιακοί και οι παιδικοί σταθμοί, τα πολιτιστικά κέντρα, τα σχολεία, τα κέντρα υγιεινής και πρόληψης, τα κοινωνικά παντοπωλεία τα ΚΑΠΗ τα ΚΕΔ και λοιπά, η μνημονιακή συγκυβέρνηση κλείνει τη στρόφιγγα, προκειμένου να διασφαλίσει τον ανεξάντλητο κρουνό ροής ζεστού χρήματος προς τους μνημονιακούς τοκογλύφους, οδηγώντας στην φτωχοποίηση και την εξαθλίωση ευρέα λαϊκά στρώματα.

Η Χρυσή Αυγή κρούει τον κώδωνα του κινδύνου, ότι η περαιτέρω περικοπή των πόρων που διατίθενται στην τοπική αυτοδιοίκηση θα οδηγήσει όχι μόνον στην απόγνωση τους δημότες που είναι ανασφάλιστοι, άνεργοι και άποροι και βασίζουν την επιβίωσή τους στις κοινωνικές και οικονομικές παροχές των Δήμων, αλλά έτι περαιτέρω σε κοινωνική ανάφλεξη και έκρηξη.

Β. ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Επί της αρχής, η Χρυσή Αυγή θεωρεί αναγκαία την κατάθεση της θέσης της ως προς την μορφή του πολιτειακού και διοικητικού προτύπου που θεωρεί άρτιο, χάριν της ανάπτυξης και της ευημερίας του λαού και της πατρίδος. Η Χρυσή Αυγή ως κατ' εξοχήν πατριωτικό κίνημα προκρίνει ως πολιτειακό και διοικητικό μοντέλο ανάπτυξης το κοινοτικό μοντέλο, δεδομένου ότι ο πατριωτισμός είναι πρωτίστως κοινοτισμός. Το βασικό κύτταρο του πολιτειακού και διοικητικού μοντέλου το οποίο πρεσβεύει η ΧΑ σύμφωνη προς το πατριωτικό κοινοτικό

πνεύμα είναι ο Δήμος, εντός του οποίου αναπτύσσεται σύνολη η πολιτική, κοινωνική οικονομική και πολιτιστική ζωή του λαού.

Συνεπώς προτείνει την εξάλειψη των εναπομεινασών ενδιάμεσων βαθμίδων και εξουσιών στην διοικητική δομή του Καποδίστρια, όπως της περιφέρειας και του νομού, που παρεμβάλουν τεράστιες γραφειοκρατικές δυσχέρειες στην ομαλή λειτουργία του διπόλου Κεντρική Διοίκηση- Δήμου, επιβαρύνοντας και ταλανίζοντας τον πολίτη. Επί πλέον για να καταστεί ουσιωδώς λειτουργική η διοικητική δομή, πρέπει οι εναπομείναντες 325 Δήμοι της επικράτειας να μειωθούν έτι περαιτέρω σε περίπου 200, συμπεριλαμβανομένων και των δημοτικών διαμερισμάτων των μητροπόλεων που θα αναβαθμισθούν σε αυτόνομους Δήμους. Κάθε Δήμος θα εκλέγει ένα βουλευτή, που θα είναι ο αντιπρόσωπός του στην βουλή, ώστε το σύνολο των βουλευτών να εξισωθεί με τον αριθμό των Δήμων της επικράτειας. Η εκλογή κάθε βουλευτή θα γίνεται με απλή αναλογική, ώστε ο έχων την σχετική πλειοψηφία θα κατακτά την έδρα. Του κάθε Δήμου θα προΐστανται οι αιρετοί άρχοντες, Δήμαρχος και Αντιδήμαρχος , εκλεγόμενοι ως πρόσωπα με σχετική πλειοψηφία εκ των πολιτών του Δήμου. Η ΧΑ πιστεύει στην ανάγκη απόλυτης αποκέντρωσης των υπηρεσιών, λειτουργιών και λειτουργημάτων εις τρόπον, ώστε κάθε Δήμος να καταστεί αυτοδύναμο πολιτικό, κοινωνικό, οικονομικό, πολιτιστικό και διοικητικό όργανο, δημιουργικό μέλος της λαϊκής κοινότητας, δηλαδή της πατρίδας. Ο Δήμος πρέπει να καταστεί ένα λειτουργικό και διοικητικό κύτταρο σε απόλυτη αντιστοιχία με την Κεντρική Διοίκηση. Οφείλει να αποτελέσει μια μικρογραφία νομοθετικού, εκτελεστικού, κριτικού (δικαστικού) και φυ-

λακτικού οργάνου, τοπικού χαρακτήρα. Το δημοτικό κύτταρο οφείλει να είναι εικόνα και ομοίωση του πολιτειακού οργανισμού. Έτσι, όλες οι υπηρεσίες θα ευρίσκονται στην δικαιοδοσία και αρμοδιότητα του Δήμου από τις οικονομικές (εφορία), μέχρι τις φυλακτικές (αστυνομία) και φυσικά τις δικαστικές (δικαστήρια) και τις εκπαιδευτικές (σχολεία).

Γ. ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Η Χρυσή Αυγή καταγγέλλει πρωτίστως την υποκρισία της κεντρικής εξουσίας, φορέας της οποίας είναι η μνημονιακή συγκυβέρνηση και οι προκάτοχοί της, διότι χρόνια τώρα βαυκαλίζεται πως στην τοπική αυτοδιοίκηση "όλα αλλάζουν" επί τα βελτίω και εις όφελος του πολίτη, ενώ στ' αλήθεια "όλα τα ίδια μένουν" επί ζημία και εις βάρος του λαού και της πατρίδος. Η Χρυσή Αυγή δεν πιστεύει ότι υπάρχει μια ικανοποιητική διοικητική δομή όπως την έχει θεσπίσει η κεντρική εξουσία όπου κυριαρχούν ανίκανοι υπάλληλοι και λειτουργοί, όπως προσπαθεί να μας πείσει η μνημονιακή συγκυβέρνηση, αλλά αντίθετα, ότι υπάρχουν καλής προαίρεσης και ικανοί υπάλληλοι και λειτουργοί που αδυνατούν να προσφέρουν υπηρεσίες προς τον πολίτη, λόγω της ανεπάρκειας και των στρεβλώσεων μιας σαθρής και ξεπερασμένης διοικητικής δομής που έχει θεσπίσει η κεντρική εξουσία. Επομένως είναι η διάρθρωση της διοικητικής δομής και η σχέση του διπόλου Κεντρική Εξουσία – Περιφερειακή Διοίκηση που πρέπει να αλλάξει και όχι οι υπάλληλοι που πρέπει να απαξιωθούν και να φτωχοποιηθούν.

Για την Χρυσή Αυγή η Κεντρική Διοίκηση δεν πρέπει να είναι ο συλλέκτης των πόρων, ελάχιστο μέρος των οποίων στάγδην διοχετεύει, όπως σήμερα, στην Τοπική Αυτοδιοίκηση αλλά αντίθετα πρέπει να είναι ο διοικητικός και ελεγκτικός οργανισμός που κανοναρχεί την περιφέρεια δηλαδή την τοπική αυτοδιοίκηση, ώστε αυτή να ασκεί με επάρκεια και συνέπεια τα καθήκοντά της, μεταξύ των οποίων και την συλλογή των πόρων: Έτσι το ζητούμενο δεν είναι η διοχέτευση πόρων από το κέντρο προς την περιφέρεια, αλλά η συλλογή πόρων από την περιφέρεια για λογαριασμό του κέντρου. Η ροή των πόρων πρέπει να αντιστραφεί από την περιφέρεια των Δήμων που τους συλλέγει, προς την Κεντρική Διοίκηση που τους κατανέμει.

Δ. ΛΥΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ως λύση του προβλήματος υπό την παρούσα ζέουσα μορφή του, η Χρυσή Αυγή προτείνει δύο δράσεις. Η πρώτη από αυτές αφορά την βουλή και τα κόμματα και δεν είναι παρά η πρόταση προς μίμηση του παραδείγματός της. Αντί οι βουλευτές και τα κόμματα να ενθυλακώνουν μισθούς, συντάξεις και επιδοτήσεις, τα αντίστοιχα κονδύλια με απόφαση του συνόλου της βουλής να διατεθούν για κοινωνικό έργο εις όφελος των πολιτών. Η εμπειρία της Χρυσής Αυγής από την ανάπτυξη ανάλογης δράσης, θα αποτελέσει το πρότυπο, επί τη βάσει του οποίου και τα λοιπά κόμματα θα εξέλθουν του κομματικού θερμοκηπίου και θα προσφέρουν τα διαθέσιμά τους, όχι στις κομματικές συντεχνίες, αλλά απ' ευθείας στον λαό δίχως καμιά διαμεσολάβηση.

Η δεύτερη δράση, με άμεσα αποτελέσματα, αφορά την επιστροφή στον λαό μέσω της τοπικής αυτοδιοίκησης, του χαρατσιού που άρχισε ήδη εισπραττόμενο για το 2012, ως τέλος μέσω των λογαριασμών της ΔΕΗ και αποτελεί αφαίμαξη λαϊκού εισοδήματος για τους πολ-

λούς και ελάχιστη επιστροφή από τα κλοπιμαία για τους ολίγους αθέατους όσο και άθικτους κλεπτοκράτες. Πράγματι, η ΧΑ προτείνει να θεσπιστεί δια νόμου η υποχρεωτική διοχέτευση ολόκληρου του ειπραχθησόμενου ποσού του χαρατσιού, αποκλειστικά προς ενίσχυση των Δήμων και των ΟΤΑ.

Ε. ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Η Χρυσή Αυγή ως πολιτειακός οργανισμός και όχι κομματικός μηχανισμός αποδεικνύει έμπρακτα την προσήλωσή της στην νέα πατριωτική- κοινοτική συγκρότηση της πολιτειακής και διοικητικής δομής της πατρίδας μας που η ίδια προτείνει, υιοθετώντας την ως οργανωτικό πρότυπο για την ίδια την δομή του Κινήματος.

ΣΤ. ΣΥΝΟΨΗ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΕΟΥ

Η Χρυσή Αυγή πιστεύει στην πατριωτική – κοινοτική αναδιάρθρωση της πολιτειακής και διοικητικής δομής της πατρίδας μας, στην οποία οφείλει να πρωτοστατεί ο Δήμος ως διοικητικό, κοινωνικό, πολιτιστικό, οικονομικό και πολιτικό κύτταρο. Για τον λόγο αυτόν προτείνει την ολοσχερή κατάργηση των ενδιάμεσων διοικητικών βαθμίδων, περιφερειών και νομών, όπου αυτοί δεν έχουν ακόμη καταργηθεί, όπως για παράδειγμα στην εκλογή βουλευτών. Προτείνει ακόμη την περαιτέρω σύντμηση των Δήμων σε 200 με αντιστοίχηση ενός βουλευτή ανά Δήμο, εκλεγομένου με απλή αναλογική.

Η τοιαύτη αναβάθμιση των Δήμων, προβλέπει αναστροφή της ροής των πόρων από τους Δήμους που θα τους συλλέγουν προς την Κεντρική Διοίκηση που θα τους αναδιανέμει, ασκώντας τον κυρίαρχο ρόλο της ως ελεγκτού των διαδικασιών. Η αποκέντρωση οφείλει να

είναι καθολική περιλαμβάνοντας κάθε υπηρεσία, από την οικονομική (εφορίες), έως την δικαστική (δικαστήρια).

Μέχρι την ανάπτυξη του ως άνω μοντέλου και στην παρούσα καυτή κοινωνική συγκυρία και προκειμένου να αποφευχθεί η κατάρρευση της τοπικής αυτοδιοίκησης και η κοινωνική έκρηξη των ολοένα εξαθλιούμενων πολιτών, η ΧΑ προτείνει την αποκλειστική δέσμευση διά νόμου, των πόρων που προέρχονται από το εισπραττόμενο μέσω της ΔΕΗ χαράτσι, ως επιπλέον οικονομικής συνεισφοράς της τοπικής αυτοδιοίκησης, προκειμένου να συμβάλει στην αναζωογόνηση των υπό χρεοκοπία και διάλυση τελούντων ΟΤΑ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΙΚΟ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟ

ultimo saluto

Αγαπητέ Νίκο, 22-4-13

Σε λίγες ημέρες συμπληρώνεται ένας χρόνος από τον εκλογικό θρίαμβο της Χρυσής Αυγής, αλλά και την απαρχή της προσωπικής μας διένεξης. Με αφορμή την επέτειο θεωρώ ότι έχω το χρέος να σου κοινοποιήσω τις σκέψεις μου για την πορεία και τη δράση του κινήματος, που βρίσκεται πλέον στο στάδιο της πολιτικής ενηλικίωσης.

Ξεκινώ με το mea maxima culpa. Το γεγονός ότι σε προσέβαλα δημοσίως δεν είναι το μεγαλύτερό μου λάθος. Το μεγαλύτερό μου λάθος είναι ότι δεν σου αναγνώρισα το δικαίωμα του λάθους. Το ίδιο διαπράττεις τώρα κι εσύ. Δεν μου αναγνωρίζεις το δικαίωμα του λάθους. Αν ωστόσο εγώ έπεσα θύμα της μικροψυχίας μου, εσύ υποχρεούσαι να είσαι μεγάθυμος, διότι είσαι ο ηγέτης.

Θα σου μιλήσω με την γλώσσα της αλήθειας. Αυτής ακριβώς που πρέπει να ακούσεις, αλλά κανείς δεν τολμά να σου πει. Ξέρεις, τους βολεύει όλους να φαίνονται όλα ωραία, ιδιαίτερα τους κόλακες. Αλλά δεν είναι. Η Χρυσή Αυγή με τον εξαίρετο πολιτικό και κοινωνικό της

ακτιβισμό έχει πλέον καταστεί παγκόσμιο πρότυπο. Ο ακτιβισμός όμως δεν συνιστά πολιτικό λόγο. Έτσι ο κοινοβουλευτικός βίος της είναι μια πορεία στο άγνωστο, μια ρότα δίχως πυξίδα σε αχαρτογράφητα νερά, που το μόνο που ξέρει γι' αυτά είναι ότι κρύβουν πολλούς σκοπέλους και υφάλους ακραία επικίνδυνους για την πατρίδα.

Η ένδεια βρίσκεται στα πρόσωπα, τα οποία είναι πολύ δυνατά στην δράση, αλλά πολύ αδύνατα στην σκέψη. Αναγνωρίζω βέβαια, ότι δουλεύεις με το υλικό που διαθέτεις. Στην παρούσα φάση ωστόσο της πολιτικής ενηλικίωσης, δεν αρκεί πια. Διότι τα πρόσωπα έχουν υπερβεί με οίηση τον ρόλο τους και η έλλειψη αυτογνωσίας κινδυνεύει να τα καταστήσει γραφικά, πλήττοντας ανεπανόρθωτα το κύρος της Χρυσής Αυγής. Για να γίνω σαφής. Ο Χρήστος, ο Ηλίας, ο Ηλίας και οι άλλοι δεν διαθέτουν το πολιτικό ανάστημα να οδηγήσουν την Χρυσή Αυγή στο πεπρωμένο της. Το χειρότερο όμως δεν είναι αυτό. Το χειρότερο είναι η άγνοια της αγνοίας ένεκα της οποίας βαυκαλίζονται ότι το διαθέτουν κι έτσι βυθίζονται στο τέλμα μιας πολιτικής ενδογαμίας, όπου όλοι αυτοθαυμάζονται και αλληλοσυγχαίρονται ερήμην της αδήριτης πραγματικότητας.

Πρέπει συνεπώς να τα αλλάξεις όλα, αρχίζοντας από τον εαυτό σου. Η Χρυσή Αυγή για να μη γίνει στάχτη, πρέπει να αλλάξει ριζικά. Θα σου πω μόνο μερικά από αυτά που επείγει να γίνουν, διότι έπρεπε να έχουν ήδη γίνει αμέσως μετά τις εκλογές. Σύνοδος Επανίδρυσης, Οργανωτική Αναδιάρθρωση, Καταστατικός Χάρτης, Πολιτικό Πρόγραμμα. Σε ό, τι με αφορά έχω λεπτομερές σχέδιο για όλα, θα αναφερθώ ωστόσο μόνο στην νέα Οργανωτική Δομή.

Είναι γελοίο ένας πολιτειακός οργανισμός όπως η Χρυσή Αυγή να μιμείται άτεχνα κι ωχρά την οργάνωση των κομματικών μηχανισμών: Γενικός Γραμματέας (εντελώς κομμουνιστικό!), Πολιτικό Συμβούλιο, Κεντρική Επιτροπή, Περιφερειακές Διοικήσεις, Τοπικές Οργανώσεις, πυρήνες και άλλες τέτοιες φαιδρότητες. Η δομή της Χρυσής Αυγής οφείλει να ακολουθήσει το Κοινοτικό Πρότυπο Ηγεσίας και διακυβέρνησης και όχι ένα κομματικό μηχανισμό εξουσίας: Αρχηγός-Γερουσία-Απέλλα-Δήμοι-Κοινότητες (τοπικές και τροπικές) θα είναι το νέο πολιτειακό πρότυπο της λαϊκής-κοινοτικής δομής της.

Ο Καταστατικός Χάρτης παρουσιάζεται στο συνημμένο σχέδιο και προβλέπει πρώτα απ' όλα Κανόνα Διαδοχής και Θητεία στο Αξίωμα, διότι προ του Αρχηγού ίσταται η Αρχή του Αρχηγού. Πρέπει συνεπώς πρώτα να αλλάξεις εσύ. Μετά την Σύνοδο Επανίδρυσης, στο αξίωμα του Αρχηγού θα παραμείνεις επί 8ετία. Ύστερα θα αποχωρήσεις, ανοίγοντας την διαδοχή. Η Γερουσία είναι 14μελής και αποτελείται από 4μελή Κεφαλή και 10μελές Σώμα. Τα πρόσωπα της Κεφαλής υπό τον Αρχηγό χαράσσουν Πολιτική και Στρατηγική και το Σώμα με τις υποκείμενες βαθμίδες την εφαρμόζουν. Κρίνε εσύ ποια μπορεί να είναι τα πρόσωπα της Κεφαλής. Κατά την δική μου κρίση από τα διαθέσιμα σήμερα, ουδείς.

Αυτή είναι μόνον η αρχή. Η Σύνοδος Επανίδρυσης θα επικυρώσει πανηγυρικά την νέα δομή. Η διάχυση της οργανωτικής δομής μέχρι την τελευταία κοινότητα της πατρίδας μας είναι το επόμενο πιο δυσχερές έργο. Η σύνταξη του Πολιτικού Προγράμματος Διακυβέρνησης επίσης είναι ένα κρίσιμο βήμα. Οι σημερινές θέσεις της Χρυσής Αυγής δεν αντέχουν σε καμιά σοβαρή πολιτική ανάλυση, διότι δεν απηχούν κανένα σοβαρό πολιτι-

κό σχεδιασμό.

Αυτά και πολλά άλλα είναι όσα πρέπει να γίνουν. Η Χρυσή Αυγή για να ζήσει πρέπει να αλλάξει ριζικά. Στον δρόμο αυτό με χρειάζεσαι δίπλα σου. Διότι τα τριάντα χρόνια που εσύ χτίζεις το οικοδόμημα, εγώ πλάθω το όραμα. Γι' αυτό κανείς άλλος δεν μπορεί να σε συνδράμει όσο εγώ. Πίστεψέ με, δεν σου μιλώ με υπεροψία αλλά με επίγνωση. Στο χέρι σου είναι κατά πόσον η Χρυσή Αυγή θα αφήσει την πολιτική κληρονομιά της στην ιστορία ή θα ξεθωριάσει σαν σύμπτωμα των καιρών, μέσα στη χλεύη των εχθρών, μόλις η συγκυρία κοπάσει.

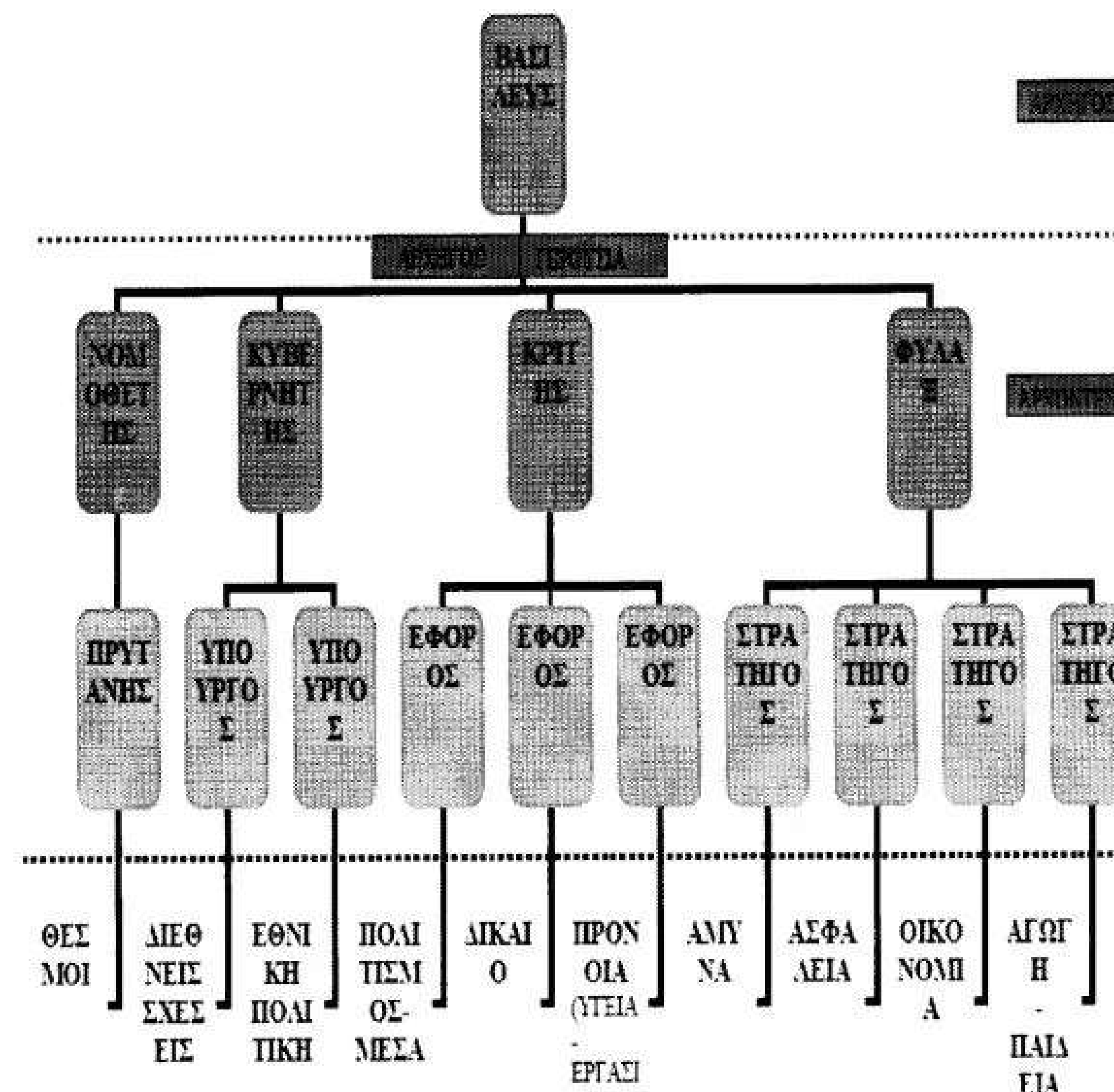
Είπα ό, τι είχα να πω. Γνωρίζεις ότι δεν έχω προσωπικά κίνητρα, διότι δεν με ενδιέφεραν ποτέ η εξουσία, το χειροκρότημα ή η υπαλληλία. Αν με καλέσεις με σκοπό την υλοποίηση όσων συνοπτικά σου εξέθεσα, θα ανταποκριθώ άμεσα.

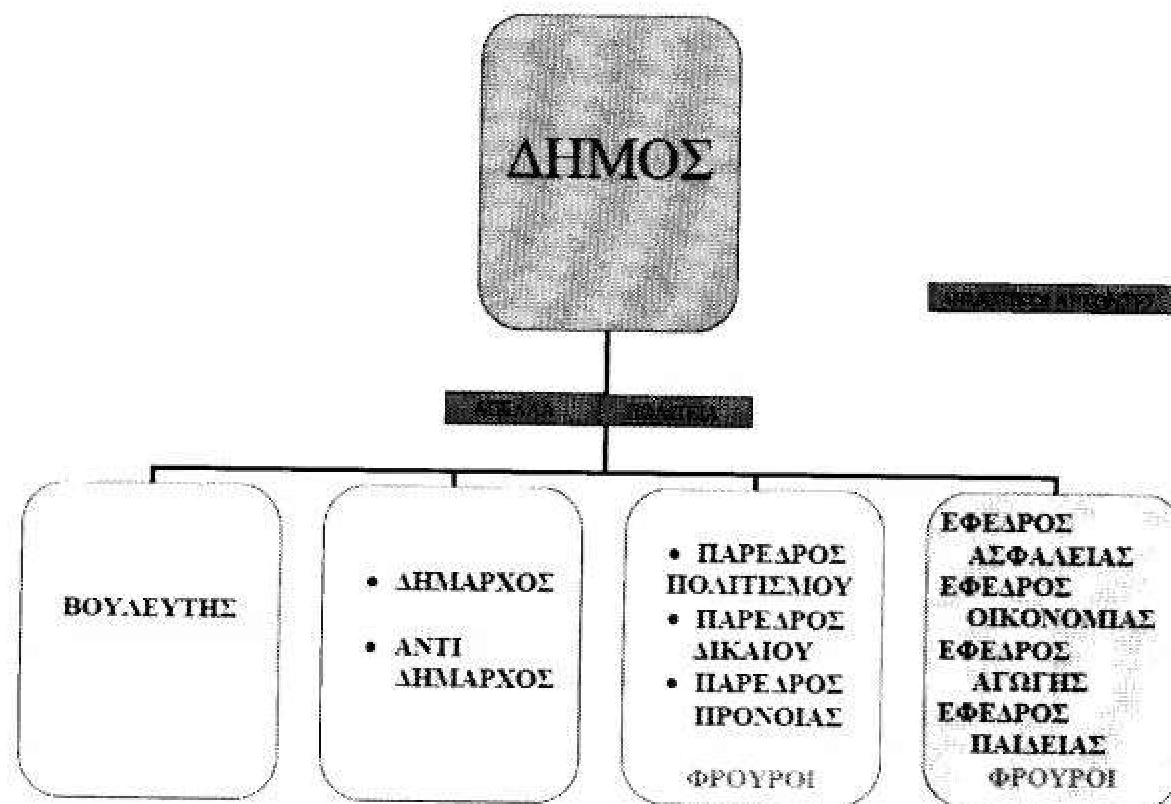
Ειδάλλως, θα μείνω παρατηρητής μιας ήδη προδεδικασμένης μοίρας.

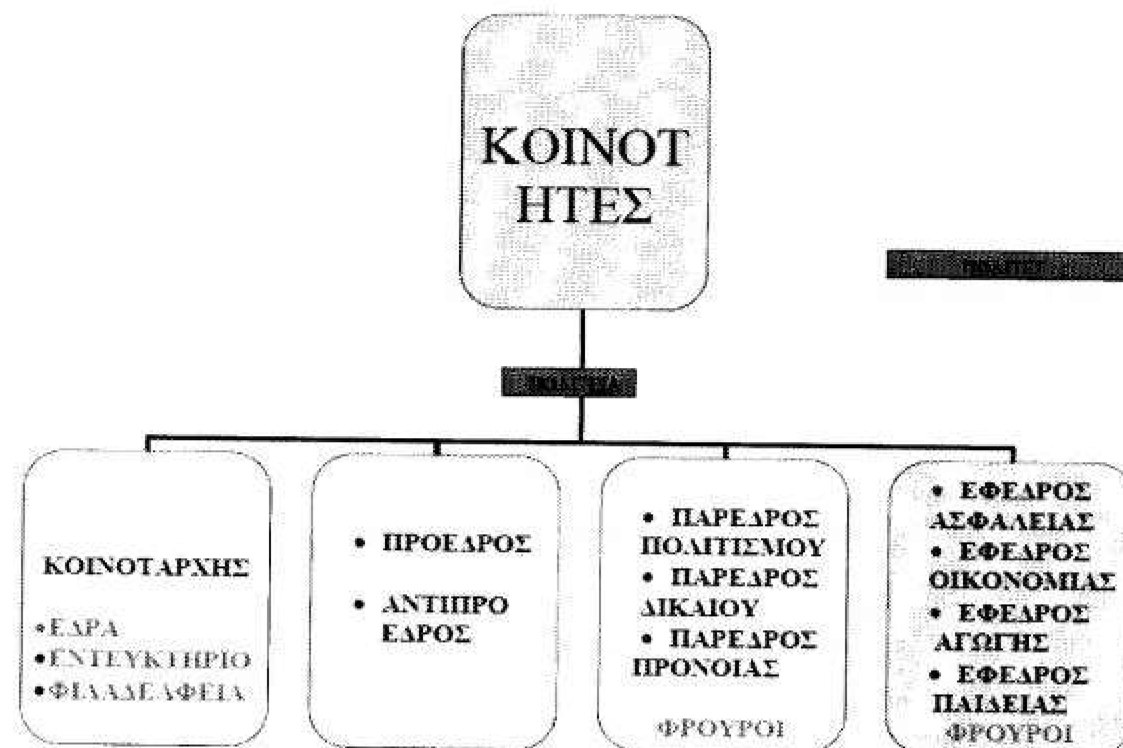
Χαίρε

ΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΗΓΕΣΙΑΣ

Άρθρο Α.

Τέσσερεις είναι οι πολιτικές βαθμίδες της κοινοτικής **συγκρότησης της Πολιτείας: Ο Αρχηγός, η Γερουσία, η Απέλλα, ο Πολίτης.**

Άρθρο Β.

Αρχηγός. Ο Αρχηγός προτείνεται από την Γερουσία και εκλέγεται από την Απέλλα κατά την έναρξη μιας Ετησίας Συνόδου. Έχει 4ετή θητεία και 8ετή διάρκεια αξιώματος. Μετά την λήξη του αξιώματος ονομάζεται από τον νέο Αρχηγό και με ομοφωνία της Γερουσίας Επίτιμος Αρχηγός.

Ο Αρχηγός δύναται να καθαιρεθεί και αντικατασταθεί μόνον κατά την διάρκεια μιας Ετήσιας Συνόδου και μόνον με ομοφωνία της Γερουσίας. Επί αποδημίας ή παραίτησης, αντικαθίσταται με Έκτακτη Συνεδρία της Γερουσίας και ομοφωνία των γερουσιαστών.

Άρθρο Γ.

Γερουσία. Η Γερουσία αποτελείται από την 4μελή Κεφαλή και το 10μελές Σώμα. Η Γερουσία ασκεί τις 4 εξουσίες. Νομοθετική, Εκτελεστική, Κριτική, Φυλακτική. Η 4μελής Κεφαλή ορίζεται από τον Αρχηγό εξ Αρχόντων (Γερουσία - Απέλλα), κατά την λήξη κάθε Ετησίας Συνόδου.

Το 10μελές Σώμα ορίζεται από την Κεφαλή εξ Αρχόντων και εγκρίνεται από τον Αρχηγό, αμέσως μετά τον ορισμό της Κεφαλής. Κάθε μέλος της Γερουσίας έχει μονοετή θητεία και κρίνεται κατά την Ετήσια Σύνοδο. Ο Γερουσιαστής έχει 8ετή συνολική διάρκεια αξιώματος.

Άρθρο Δ.

Απέλλα. Η Απέλλα αποτελείται από το σύνολο των δημοτικών Βουλευτών, Δημάρχων και Αντιδημάρχων. Βουλευτής είναι ο αντιπρόσωπος κάθε Δήμου ή Δημοτικού Διαμερίσματος στην Πολιτεία. Οι Βουλευτές είναι ίσοι με τον αριθμό των Δήμων πλέον των Δημοτικών Διαμερισμάτων της Επικράτειας.

Δήμαρχος είναι ο αντιπρόσωπος της Πολιτείας σε κάθε Δήμο ή Δημοτικό Διαμέρισμα. Αντιδήμαρχος είναι ο αναπληρωτής του Δημάρχου. Οι Δήμαρχοι και οι Αντιδήμαρχοι είναι ίσοι με τον αριθμό των Δήμων πλέον των Δημοτικών Διαμερισμάτων της Επικράτειας.

Η Απέλλα έχει 2ετή θητεία και συγκροτείται σε σώμα με τις Δημοτικές Εκλογές, που λαμβάνουν χώρα κάθε περιττό έτος. Στις Δημοτικές Εκλογές, οι Πολίτες εκλέγουν την Απέλλα, δηλαδή τον Βουλευτή, τον Δήμαρχο και τον Αντιδήμαρχο κάθε Δήμου.

Το δικαίωμα του εκλέγεσθαι έχει κάθε Πολίτης του Δήμου. Το αποτέλεσμα προκύπτει με απλή πλειοψηφία, δηλαδή ο σχετικά πλειοψηφών ανακηρύσσεται Βουλευτής, ο δεύτερος Δήμαρχος και ο τρίτος Αντιδήμαρχος. Κάθε μέλος της Απέλλας κρίνεται από την Γερουσία κατά την Ετήσια Σύνοδο. Και έχει 8ετή συνολική διάρκεια αξιώματος.

Άρθρο Ε.

Ο Αρχηγός, η Γερουσία και η Απέλλα συγκροτούν το Σώμα των Αρχόντων. Η Ετήσια Σύνοδος είναι σύνοδος του σώματος των Αρχόντων και λαμβάνει χώρα στις αρχές κάθε ημερολογιακού έτους. Οι εκ των Βουλευτών εκλεγμένοι στην εθνική Βουλή ονομάζονται εθνικοί Βουλευτές.

Οι εθνικοί Βουλευτές δύνανται ταυτόχρονα να είναι μέλη της Γερουσίας ή της Απέλλας, κατέχοντας θέση Γερουσιαστή ή Βουλευτή. Ο Επίτιμος Αρχηγός δύναται να είναι εθνικός Βουλευτής.

Άρθρο ΣΤ.

Οι Κοινότητες είναι τα τοπικά κύτταρα κάθε Δήμου, υπάγονται οργανικά σε αυτόν και δύνανται να είναι Τοπικές ή Τροπικές (επαγγελματικές ενώσεις, πολιτιστικά σωματεία και κάθε σύνολο προσώπων προσανατολισμένο σε κοινή δράση).

Οι Κοινοτικές Εκλογές λαμβάνουν χώρα κάθε ζυγό έτος. Στις Κοινοτικές εκλογές, οι Πολίτες εκλέγουν τον Κοινοτάρχη, τον Πρόεδρο και τον Αντιπρόεδρο, των οποίων η θητεία είναι 2ετής και η συνολική διάρκεια του αξιώματος 4ετής. Το αποτέλεσμα προκύπτει με απλή πλειοψηφία, δηλαδή ο σχετικά πλειοψηφών ανακηρύσσεται Κοινοτάρχης, ο δεύτερος Πρόεδρος και ο τρίτος Αντιπρόεδρος.

Ο Κοινοτάρχης είναι ο εκπρόσωπος της Κοινότητας στον Δήμο. Οι Πρόεδρος και Αντιπρόεδρος είναι οι αντιπρόσωποι του Δήμου στην Κοινότητα. Κατά την διάρκεια της θητείας δεν προβλέπεται δυνατότητα αντικατάστασης. Ελλείψει του ενός τα καθήκοντα ασκούν οι έτεροι.

Άρθρο Ζ.

Πολίτες είναι το Σώμα των Κοινοταρχών, Προέδρων, Αντιπροέδρων των Κοινοτήτων καθώς και το Σώμα των Επιμελητών, Παρέδρων, Εφέδρων και Φρουρών.

Οι Πολίτες εκλέγουν ανά 2ετία στις Δημοτικές Εκλογές, τους Βουλευτές, τους Δημάρχους και Αντιδημάρ-

χους, στις δε Κοινοτικές Εκλογές τους Κοινοτάρχες, Προέδρους και Αντιπροέδρους.

Άρθρο Η.

Οι Επιμελητές είναι 2 υπό τον Αρχηγό και ανά Γερουσιαστή.

Οι Πάρεδροι είναι 3 υπό τον Αρχηγό, ανά Γερουσιαστή και ανά Δήμο.

Οι Έφεδροι είναι 4 υπό τον Αρχηγό, ανά Γερουσιαστή, ανά Δήμο και ανά Κοινότητα.

Οι Φρουροί είναι έως 10 υπό τον Αρχηγό, ανά Γερουσιαστή, ανά Δήμο και ανά Κοινότητα.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Η Χρυσή Αυγή
απέναντι στο
Πολιτικό Σύστημα

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Η Χρυσή Αυγή
είναι
Λαϊκό πατριωτικό κίνημα

λαϊκό,
διότι απευθύνεται αποκλειστικά στον λαό,
δηλαδή την λαϊκή κοινότητα
και όχι την μιγαδική κοινωνία.

πατριωτικό,
διότι εξυψώνει την Πατρίδα,
σε υπέρτατη αξία αναφοράς,
την οποία οι άλλες αξίες οφείλουν να υπηρετούν.

κίνημα,
διότι είναι αδιαμεσολάβητος πολιτειακός οργανισμός
και όχι κόμμα,
δηλαδή, διαμεσολαβημένος εξουσιαστικός μηχανισμός.

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ηγεσία
εξουσία
πολίτης
άρχουσα τάξη
καθήκον
λαϊκή κοινότητα
μιγαδική κοινωνία
πατρίδα
πανσπερμία

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

πολιτικό
σύστημα
δοσιλογική
αριστερά
δεξιά
πλουτοκρατία
πελατειακή
διαπλοκή
αριστερές
συντεχνίες
ψήφος
κόμματα
συνδικαλισμός
απεργία
1 πόλος
2 πτέρυγες
3 πυλώνες
4 πλόκαμοι

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

δοσιλογική
αριστερά

η αριστερά είναι δοσιλογική,
διότι εξομοιώνει τους Έλληνες πολίτες
με τον ασύντακτο στρατό κατοχής
των λαθρομεταναστών εισβολέων

οι τέσσερεις συνιστώσες

ΜΟΚΡΑΤΙΚΗ
ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΚΚΕ

καθεστωτική
αριστερά

νεο-
κομμουνιστικός
ΣΥΡΙΖΑ

σταλινικοί
μπολσεβίκοι

αναρχο-
αριστεριστές
συμμορίες

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

καπηλική
δεξιά

η δεξιά είναι καπηλική,
διότι υποκρίνεται ότι υπερασπίζεται
τους Έλληνες πολίτες ενώ στ' αλήθεια υπηρετεί
τον ιδιοτελή πλουτισμό της άρχουσας τάξης

οι τρείς συνιστώσες

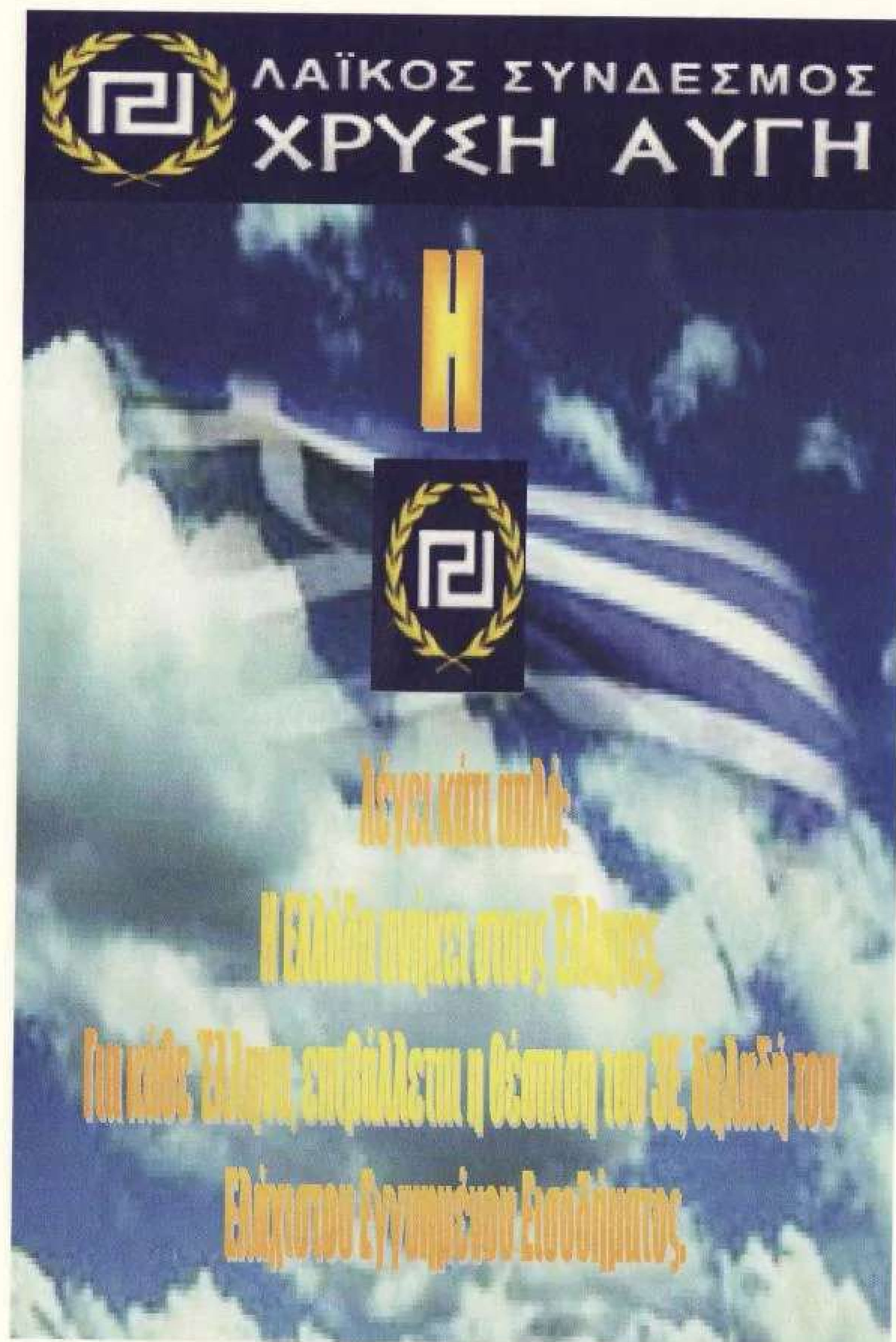
ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

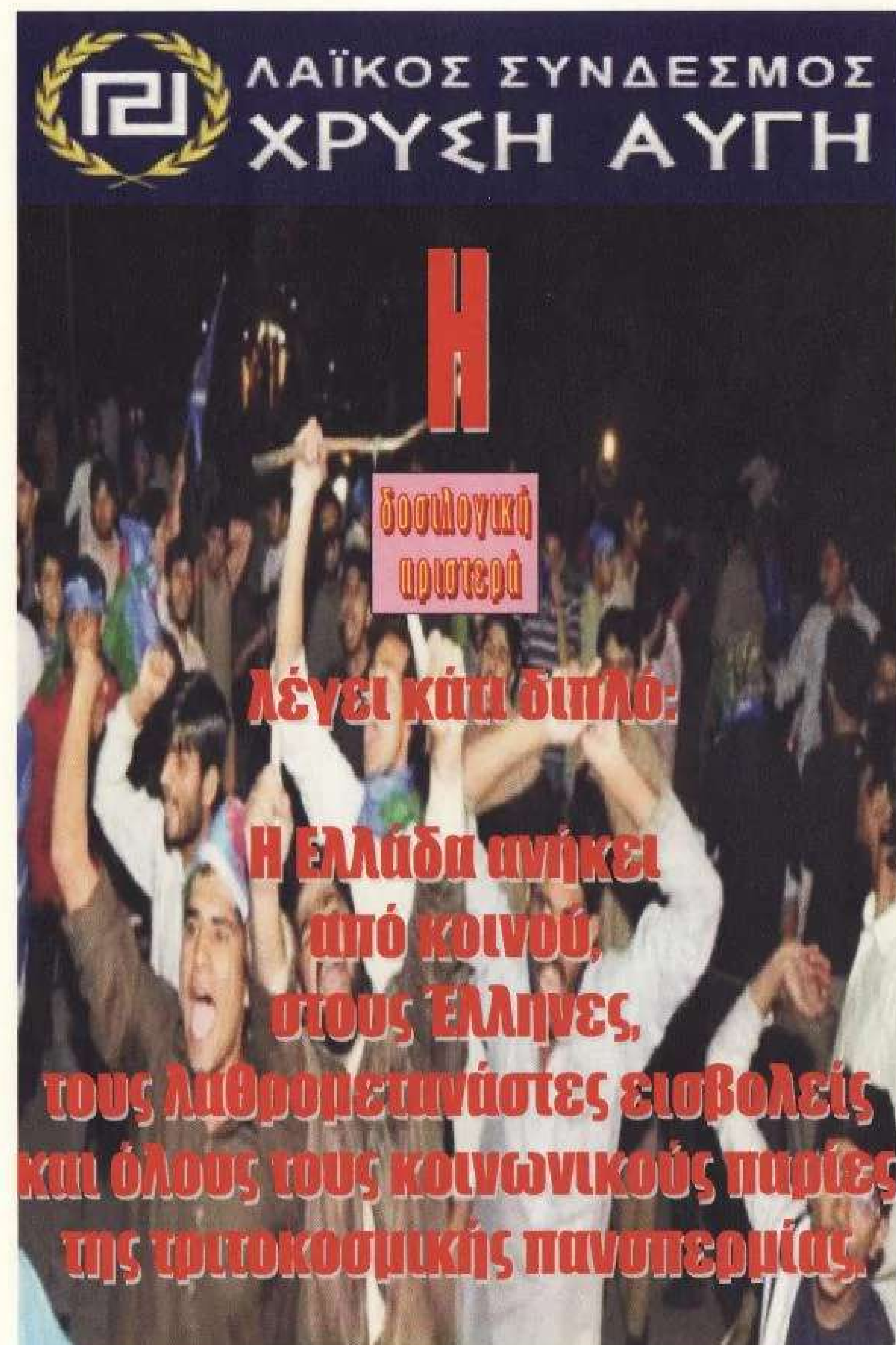
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ
ΕΛΛΗΝΕΣ

μνημονιακή
πλουτοκρατική
δεξιά

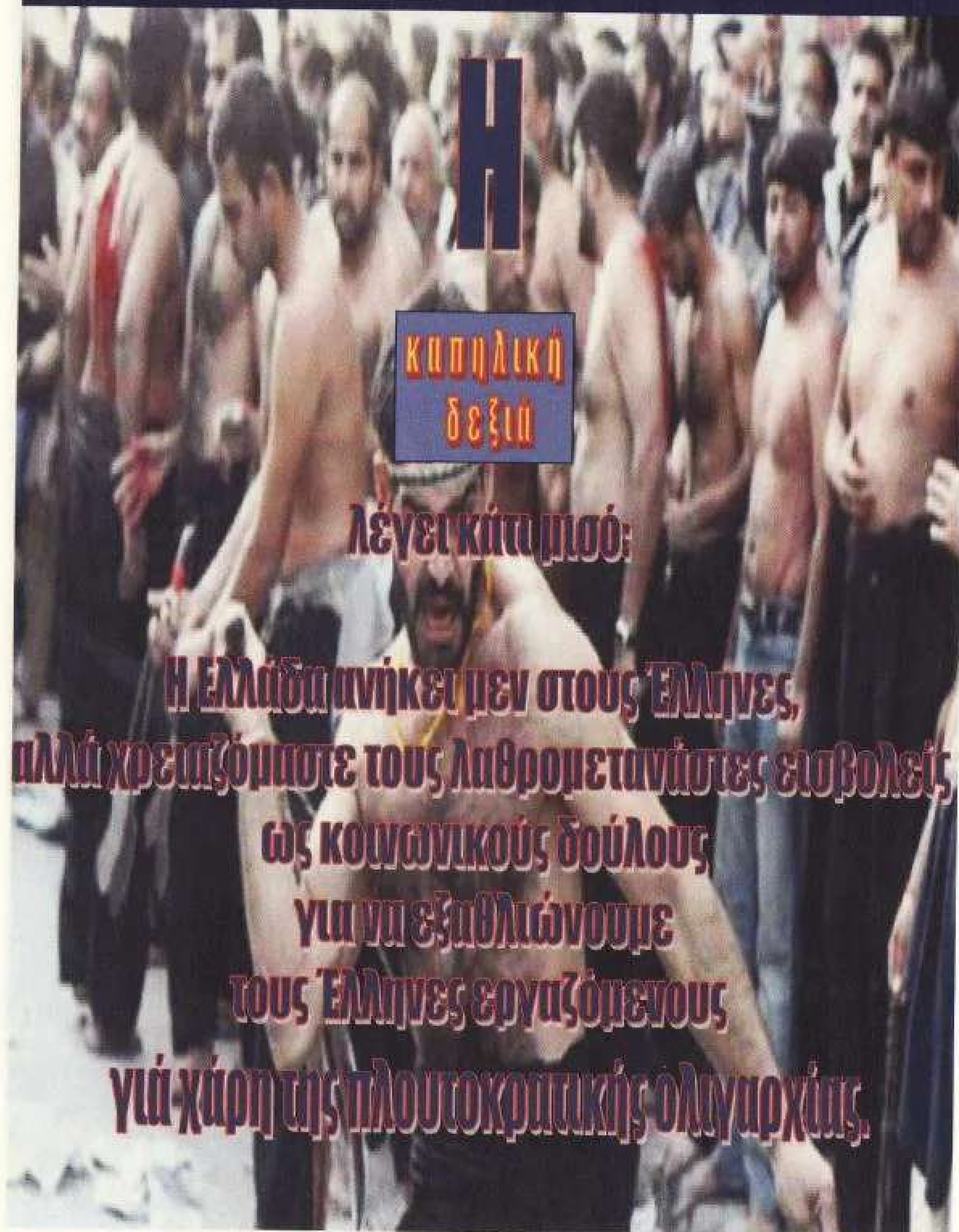
μνημονιακή
αστική
κεντροδεξιά

ψευτοπατριωτική
αστική
ακροδεξιά

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
Η
Λέγει κάτι απλό:
Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες
Για κάθε Έλληνα επιβάλλεται η θέσπιση του ΕΕΕ, δηλαδή του
Ελάχιστου Εγγυημένου Εισοδήματος

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
Η
δοσιλογική
αριστερά
λέγει κάτι διπλό:
Η Ελλάδα ανήκει
από κοινού,
στους Έλληνες,
τους λαθρομετανάστες εισβολείς
και όλους τους κοινωνικούς παρίες
της τριτοκοσμικής πανσπερμίας.

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Η
καπηλική
δεξιά
λέγει κάτι μισό:
Η Ελλάδα ανήκει μεν στους Έλληνες,
αλλά χρειαζόμαστε τους λαθρομετανάστες εισβολείς
ως κοινωνικούς δούλους
για να εξαθλιώνουμε
τους Έλληνες εργαζόμενους
γιά χάρη της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας.

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Η
καπηλική δεξιά
δουλολογική αριστερά
εξισώνει τον Έλληνα εργαζόμενο
με τον μετανάστη παρία
και ομογενοποιεί τον Έλληνα πολίτη
με τον λαθρομετανάστη
εισβολέα

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

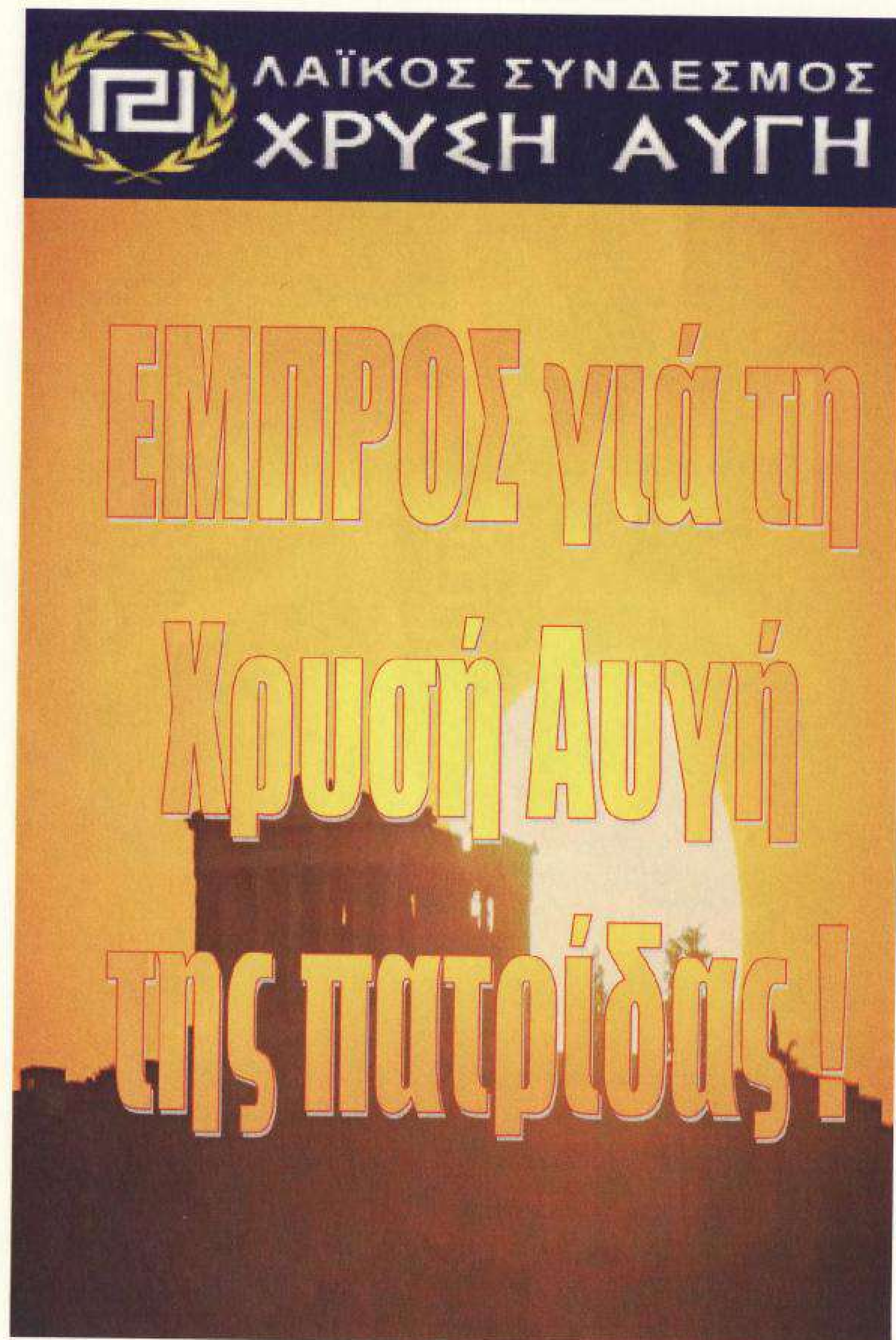
Η

εξυψώνει τον Έλληνα εργαζόμενο
σε Έλληνα πολίτη και τον προστατεύει
από τον μετανάστη παρία
και τον λαθρομετανάστη
εισβολέα

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Έτσι...

δεν είναι οι προλετάριοι,
που δεν έχουν πατρίδα,
αλλά η πατρίδα,
που δεν έχει προλετάριους !

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΕΜΠΡΟΣ γιά τη
Χρυσή Αυγή
της πατρίδας !

ΑΥΛΑΙΑ

Περιβραχιόνιο, ροζέτες και διάσημο της πρώτης περιόδου

Ταυτότητα μέλους της πρώτης περιόδου

Αρχική ταυτότητα μέλους

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **ΗΛΕΚΤΡΟΝ**
Σκουφά 81, 106 80 ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 3605305
Τηλεαντιγραφικόν: 210 3605325

1η Έκδοσις

από τη σειρά
ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Ο Ίων Φιλίππου σπούδασε μηχανικός στο ΕΜΠ και ηλικιακά ανήκει στην ομώνυμη γενιά. Δευτεροετής φοιτητής, ήταν αντιφρονών κατά τόν καιρό των γεγονότων.

Συστρατεύτηκε στον κύκλο του περιοδικού «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» το 1982, ως αναλυτής και βασικός αρθρογράφος. Ανήκει στα 7 πρόσωπα που στις 9-2-86, υπό τον Νίκο Μιχαλολιάκο, ίδρυσαν τον ΛΑΪΚΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ - ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Θεωρητικός και ιδεολογικός καθοδηγητής του Κινήματος, είναι ο συντάκτης της Διακήρυξης Ιδεολογικών Αρχών, κατά την περίοδο 1986-87 και κύριος αρθρογράφος του περιοδικού ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Μετέχει στην ιθύνουσα ομάδα έως το '90, δεύτερος κατά ιεραρχική τάξη.

Πιστός στην αρχή, «τα άνω ορίζουν τα κάτω», αποστασιοποιείται μαζί με εικοσαμελή ομάδα στελεχών στις 30-1-91, όταν η ηγεσία του Κινήματος αποφασίζει την Πολιτική Στροφή, δίχως ωστόσο να αποκόψει τους δεσμούς με τον Νίκο Μιχαλολιάκο.

Αφιερώνεται στην θεωρητική μελέτη, παρακολουθώντας εκ του σύνεγγυς επί εικοσαετία τα δρώμενα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Στηρίζει και δικαιώνει τον Νίκο Μιχαλολιάκο σε όλες τις επιλογές του στις διαμάχες που ανεφύησαν, γνωρίζοντας ότι, όσοι επεχείρησαν την εσωτερική σύγκρουση είτε από πρόθεση είτε από ανεπάρκεια, έβλαψαν την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ και τον σκοπό της.

Τα τελευταία δύο χρόνια, αναλαμβάνει εκ νέου το έργο της θεωρητικής και πολιτικής υποστήριξης της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, που βιώνει μια αλματώδη πολιτική άνοδο, δίχως ωστόσο να επανενταχθεί στην διοικητική της ιεραρχία. Είναι ο βασικός συντάκτης των πολιτικών κειμένων και αναλύσεων της ηλεκτρονικής σελίδας της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ μέχρι τις εκλογές της 6ης Μαΐου.

ISBN: 978-960-8358-64-5

Εκδόσεις «ΗΛΕΚΤΡΟΝ»
Σκουφᾶ 81 • 106 80 Ἀθῆναι
Τηλ.: 210 36.05.305
www.hilektron.gr

ΙΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Πολιτικός Οδοδείκτης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΗΛΕΚΤΡΟΝ
με επιμέλεια και σεβασμό στην ελληνική συγγραφή
ΑΘΗΝΑ 2013